

ДЕЙВИД
БАЛДАЧИ

ДА СПАСИШ
СВИДЕТЕЛ

ОБСИДИАН

Дейвид Балдачи

Да спасиш свидетел

На моя приятел Арън Прийс

1.

Група мрачни мъже седяха дълбоко под земята в обширна зала, до която се стигаше с един-единствен скоростен асансьор. Залата бе построена тайно в началото на шейсетте години при реконструкцията на частната сграда над нея. Разбира се, според първоначалните планове този „супербункер“ трябваше да послужи като противоатомно убежище. Не беше предназначен за висшите ръководители на американското правителство, а за онези, чието ниво на относителна „незначителност“ не гарантираше шанс да се измъкнат навреме, но все пак властта им осигуряваше защита, за каквато обикновеният гражданин не смееше и да мечтае. В политиката трябва да има ред дори и при пълното унищожение.

Бункерът бе изграден по време, когато хората вярваха, че могат да оцелеят дори и след пряко ядрено попадение, стига да се зароят дълбоко в стоманен пашкул. След като апокалипсисът унищожеше останалата част от страната, ръководителите щяха да изпълзят от руините, където вече нямаше да има нищо за ръководене, ако не се броят изпаренията.

Някогашната частна сграда беше срутена много отдавна, но подземната зала си оставаше непокътната под пустеещия от години терен. Забравена буквално от всички, днес тя се използваше като място за срещи на няколко души от най-голямата разузнавателна служба в страната. Имаше известен риск, тъй като срещите нямаха нищо общо с официалните задължения на тези хора. Въпросите, които обсъждаха помежду си, бяха незаконни, а тази вечер направо престъпни. Затова се налагаха допълнителни предпазни мерки.

Свръхдебелите стоманени стени бяха покрити допълнително с медно фолио. Съчетана с тоновете пръст отгоре, тази мярка осигуряваше защита от дебнешите в космоса и другаде електронни уши. Идващото тук не допаднаше на присъстващите. Беше свързано с неудобства и по ирония на съдбата изглеждаше прекалено джеймбондовско дори за техните вкусове. На практика обаче около земята вече кръжеше такова гъмжило от свръхмодерни разузнавателни средства, че нито един разговор не бе защитен. За да избяга от враговете си, човек трябваше да се зарови дълбоко и ако изобщо съществуваше място, където тия хора да се срещат с известна увереност, че беседата им няма да бъде подслушана дори от най-мощната апаратура, то бе именно тук.

Застаряващите мъже на това съвещание бяха бели без изключение

и почти всички приближаваха задължителното пенсиониране на шейсетгодишна възраст. Облечени с дискретна изисканост, те можеха да минат за лекари, адвокати или банкери. При случайна среща човек би ги забравил само след няколко часа. Тази анонимност бе грижливо търсена. В техния свят подобни дреболии бяха въпрос на живот и смърт, понякога твърде жестока смърт.

Като цяло заговорниците владееха хиляди тайни, които никога нямаше да станат достояние на широката общественост, защото тя би ги осъдила най-сурово. Но Америка често се нуждаеше от резултати – икономически, политически, обществени и тъй нататък, – които можеха да се постигнат само ако една или друга част от света бъде смазана на кървава каша. Задачата на тези мъже бе да измислят как това да стане тайно – така, че да не пострада репутацията на Съединените щати и същевременно страната да бъде защитена от изстъпленията на международни терористи и други чужденци, недоволни от американската демонстрация на сила.

Тази вечер целта на събирането бе да подготвят убийството на Фейт Локхарт. Официално ЦРУ нямаше право на подобна дейност – политическите убийства отдавна бяха забранени с изрична президентска заповед. Но в момента тези мъже не представляваха Управлението, макар да работеха за него. Заседанието бе само тяхно и почти нямаше колебание, че жената трябва да умре час по-скоро; актът имаше огромно значение за благоденствието на държавата. Всички тук знаеха това, макар че американският президент дори не подозираше. Ставаше дума обаче за още един живот и тъкмо по тази причина споровете се изостриха, а групата заприлича на комитет от сенатори, спореци на Капитолийския хълм за разделяне на милиони долари.

– И тъй, ти твърдиш – заяви един от побелелите мъже, размахвайки костелив пръст из облаците тютюнев дим, – че заедно с Локхарт трябва да убием и федерален агент. – Той смаяно поклати глава. – Защо да убиваме свой човек? Това неминуемо ще ни тласне към катастрофа.

Мъжът, седнал начело на масата, кимна замислено. Робърт Торнхил бе най-изтъкнатият боец на ЦРУ от времето на Студената война, човек с уникална позиция в Управлението. Имаше непоклатима репутация и ненадминат брой професионални победи. Като ЗДО, тоест заместник-директор по операциите, той олицетворяваше сигурността и свободата на действие в ЦРУ. Отговаряше за преките операции по събиране на секретни разузнавателни сведения от чужбина. Оперативният отдел на ЦРУ носеше неофициалното прозвище „магазинче за шпиони“, а

отговарящият за него заместник-директор се пазеше в пълна тайна. Идеален пост за осъществяване на важни начинания.

Торнхил бе организиран тази подобрена група от хора, разтревожени също като него за сегашното състояние на ЦРУ. Именно той си припомни за съществуването на тази забравена подземна бърлога. Пак той намери средства за тайното осъвременяване на залата и нейното оборудване. Из страната се спотайваха хиляди подобни играчки, създадени за сметка на данъкоплатците и често напълно ненужни. Както бе казал веднъж на шега Торнхил, *за какво друго е правителството, ако не за да харчи честно спечелените пари на народа?*

Дори и сега, докато плъзгаше длан по стоманения плот с вградени старомодни пепелници, вдишваше филтрирания въздух и усещаше прохладната закрила на земята от всички страни, мислите му неволно се връщаха към времето на Студената война. С чука и сърпа работите поне бяха ясни. Откровено казано, Торнхил би предпочел грамадната руска мечка пред пъргавата пясъчна змия, за чието присъствие узнаваш едва когато влее отрова в жилите ти. Прекалено много врагове копнееха да повалят Съединените щати. Неговата задача бе да не допусне това.

Торнхил огледа мъжете около масата, прецени тяхната възраст към страната и доволно кимна. Откакто се помнеше, бе желал само едно – да служи на Америка. Баща му служеше в ОСС – предшественика на ЦРУ през Втората световна война. По онова време Торнхил не знаеше почти нищо за неговата работа, но наследи убеждението, че в живота няма по-велика цел от тази да служиш на родината си. Веднага след завършването на Йейл той постъпи в Управлението. До края на дните си баща му се гордееше със своя син. Ала синът се гордееше още повече със своя баща.

Сребрилата коса на Торнхил му придаваше достолепен вид. Очите му бяха сиви и енергични, челюстта масивна. Имаше плътен, добре школуван глас; от устата му еднакво леко се лееха технически термини и стихове на Лонгфелоу. Все още носеше костюми с жилетка и предпочиташе лулата пред цигарите. На петдесет и осем годишна възраст би могъл кротко да приключи кариерата си в ЦРУ и да се отдаде на приятно съществуване като заможен, ерудиран пенсионер, обикалящ света. Но Торнхил нямаше намерение да напусне тихо и мирно поста си и причината бе съвсем ясна.

През последните десет години бюджетът и отговорностите на ЦРУ спадаха драстично. Това бе истинска катастрофа, защото в огнените бури по целия свят напоследък все по-често се замесваха фанатици, които

не носеха отговорност пред никого, а можеха да се доберат до оръжия за масово унищожение. И макар почти всички да смятаха, че високите технологии ще решат проблемите на света, дори и най-съвършеният спътник не можеше да се разходи по улиците на Багдад, Сеул или Белград и да прецени емоционалния градус на местните жители. Космическите компютри не бяха способни да доловят човешките мисли, сатанинските планове, скрити в главите на хората. Пред най-скъпата и съвършена апаратура Торнхил винаги би предпочел един умен агент, готов да рискува живота си.

Сега ръководеше малка група такива агенти от самото ЦРУ – безределно верни на него и тайната му задача. Всички те бяха полагали немислимо усилие, за да възвърнат на Управлението някогашната мощ. И най-сетне Торнхил разполагаше със средства, за да постигне това. Скоро щеше да държи в ръцете си могъщи конгресмени, сенатори, дори самия вицепрезидент и толкова много високопоставени бюрократи, че да заглуши всяко противоположно мнение. Щеше да види как бюджетът отново расте, как прииждат тълпи от служители и Управлението отново заема достойно място в борбите на днешния свят.

Тази стратегия бе донесла успех на Дж. Едгар Хувър и ФБР. Според Торнхил не случайно бюджетът и влиянието на Бюрото процъфтяваха по време на някогашния директор и прословутите му „секретни“ досиета за мнозина видни политици. На света нямаше организация, която Робърт Торнхил да ненавижда по-яростно от ФБР. Но той бе готов да използва каквато и да било тактика, за да върне ЦРУ на върха, дори ако заради това се налагаше да копира ходовете на най-омразния си враг. *Чакай само да видиш как ще ти го върна тъпкано, Ед.*

Торнхил отново насочи вниманието си към мъжете наоколо.

– Разбира се, идеалният вариант би бил да не убиваме свой човек – каза той. – Факт е обаче, че ФБР денонощно я държи под прикрито наблюдение. Истински уязвима е само когато отива в къщата. Всеки момент могат да я включат в Програмата за защита на свидетели. Следователно трябва да нанесем удар по къщата.

Друг мъж взе думата.

– Добре, ще убием Локхарт, но, за бога, Боб, не закачай агента.

Торнхил поклати глава.

– Рискът е прекалено голям. Знам, че не е приятно да ликвидираме колега. Но да отстъпим от своя дълг точно сега би било катастрофална грешка. Знаете какво сме вложили в операцията. Нямаме правото на провал.

– По дяволите, Боб – възрази първият мъж, – знаеш ли какво ще се случи, когато във ФБР разберат, че сме убили техни човек?

– Ако не можем да опазим подобна тайна, значи просто не сме си на мястото – отсече Торнхил. – Не за пръв път ни се налага да пожертваме човешки живот.

Още един от групата се приведе напред. Той беше най-млад, но всички други го уважаваха заради острия ум и способността му да прибягва към целенасочена, безмилостна жестокост.

– Засега на практика разглеждаме само един вариант: убийството на Локхарт, за да осуетим разследването на ФБР срещу Бюканън. Защо не се обърнем към директора на ФБР с молба за прекратяване на разследването? Тогава никой няма да загине.

Торнхил погледна разочаровано младия си колега.

– И как предлагаш да обясним пред директора на ФБР това си желание?

– Например като кажем част от истината – отговори онзи. – Дори и в разузнаването понякога има място за откровеност, нали?

Торнхил се усмихна сърдечно.

– Значи да кажа на директора на ФБР – който, между другото, с радост би ни пратил за вечни времена в някой музей, – че желаем да прекрати едно разследване с огромен потенциал, за да може ЦРУ с незаконни средства да прецака неговата организация. Гениално. Как не се сетих? Избра ли си вече къде да излежиш присъдата?

– За бога, Боб, та ние *работим* с ФБР. Вече не са шейсетте години. Забрави ли АТЦ?

АТЦ бе съкращение от Антитерористичен център – съвместна организация на ЦРУ и ФБР за борба срещу тероризма чрез обединяване на персонал и разузнавателни данни. Всички присъстващи смятаха дейността ѝ за много успешна. Но за Торнхил това бе още един опит на ФБР да посегне с алчните си ръце към неговата територия.

– И аз имам скромна дял в работата на АТЦ – поясни той. – Според мен тази организация е идеално прикритие, за да държим под око Бюрото и неговите планове, които най-често се свеждат до стремежа да ни забие нож в гърба.

– Я стига, Боб, всички сме в един екип.

Торнхил впи в по-младия си колега тъй остър поглед, че всички останали изтръпнаха.

– Настоявам никога вече да не изричаш тези думи в мое присъствие – каза той.

Другият пребледня и се облегна назад. Торнхил захапа лулата си.

– Искаш ли да ти дам конкретни примери как ФБР обираше славата и заслугите за работа, свършена от нашето управление? За кръвта, пролята от наши агенти? За безбройните случаи, когато спасявахме света от унищожение? Да ти кажа ли как манипулират разследванията, за да смажат всички останали, да тъпчат и бездруго раздутия си бюджет. Искаш ли да ти дам примери от трийсет и шест годишната си кариера, когато ФБР вършеше всичко възможно, за да оклевети нашата мисия, нашите хора? Искаш ли? – Човекът отсреща бавно поклати глава под смразяващия поглед на Торнхил. – Пет пари не давам, дори ако сам директорът на ФБР дойде да ми целува краката и да се къдне във вечна дружба – не ще отстъпя. Никога! Изясних ли позицията си?

– Разбирам.

При тази дума по-младият мъж едва се удържа да не поклати изумено глава. В залата всички освен Робърт Торнхил знаеха, че всъщност ФБР и ЦРУ се разбират добре. Макар понякога при съвместни операции да действаше грубовато, тъй като разполагаше с по-големи възможности от всички останали, ФБР нямаше намерение да организира лов на вещици срещу Управлението. Но мъжете в залата разбираха също тъй ясно, че Робърт Торнхил смята ФБР за техен най-зъл враг. Знаеха още, че преди десетилетия Торнхил е организирал с несравнимо упорство и хитрост поредица от политически убийства. Защо да се карат с подобен човек?

– Но ако убием агента – обади се друг колега, – не смяташ ли, че ФБР ще предприеме истински кръстоносен поход, за да открие истината? Имат възможности да я търсят под дърво и камък. Колкото и да сме добри, няма как да се мерим с тяхната сила. А после?

Откъм присъстващите долетя тих ропот. Торнхил се озърна тревожно. Тези мъже бяха сключили крехък съюз. Всички имаха непроницаеми, почти налудничави умове и отдавна не приемаха чуждо мнение. Истинско чудо бе, че изобщо успя да ги събере заедно.

– Хората от ФБР *наистина* ще сторят всичко възможно, за да разгадаят убийството на своя агент и свидетелката чрез едно от най-амбициозните си разследвания. Затова предлагам да им дадем решението, до което бихме желали да стигнат.

Всички загледаха Торнхил с интерес. Той отпи глътка вода от чашата и бавно разпали лулата си.

– След като години наред подпомагаше операцията на Бюканън, Фейт Локхарт се поддаде на съвестта, здравия разум или безпочвените

си страхове. Отиде във ФБР и започна да разказва всичко, което знае. Благодарение на моята предвидливост успяхме да разкрием това. Бюканън обаче не подозира, че партньорката му се е обърнала срещу него. Не знае също така, че възнамеряваме да я убием. Знаем единствено ние. – Торнхил мислено се поздрави за последното изречение. То създаваше чувство за мъдрост и всемогъщество; в края на краищата нали точно това изискваше работата му. – От ФБР обаче могат да заподозрат, че той знае или скоро ще научи за предателството. Следователно за страничния наблюдател никой на този свят няма по-основателни причини да убие Фейт Локхарт, отколкото Дани Бюканън.

– Какво ни доказваш с всичко това? – настоя да разбере любопитният му колега.

– Доказвам нещо съвсем просто – отвърна отсечено Торнхил. – Вместо да позволим на Бюканън да изчезне, ще уведомим ФБР, че той и неговите клиенти са убили агента и Локхарт, след като са узнали за двойната ѝ игра.

– Но заловят ли Бюканън, той ще им разкаже всичко – бързо възрази човекът отсреща.

Торнхил го изгледа като разочарован учител. През последната година бяха получили от Бюканън каквото им трябваше; повече не се нуждаеха от него.

Мъжете наоколо бавно осъзнаха истината.

– Затова ще предадем Бюканън на ФБР *посмъртно* обади се един от тях. – Трима мъртви. Пардон, трима убити.

Торнхил се озърна мълчаливо, преценявайки как реагират на плана му. Знаеше, че въпреки възраженията им срещу убийството на агент от ФБР три смъртни случая не плашат тези хора. Те бяха от старата школа и отлично разбираха, че подобни жертви са нужни от време на време. Естествено, понякога професията им налагаше да отнемат човешки живот, ала в същото време техните операции предотвратяваха открити сражения. Убиваш трима, за да спасиш три милиона – кой би възразил срещу това? Дори ако жертвите са почти невинни. Всеки войник, загинал в битка, е не по-малко невинен. Торнхил вярваше, че ЦРУ доказва своята сила именно с тайните операции, често наричани в разузнавателните среди „трето решение“ между дипломатията и военните действия, макар че същите операции лежах и в дъното на най-пагубните провали. Е, без риск няма победа. Можеха да издълбаят тези думи на надгробния му камък.

Торнхил не предложи да гласуват; беше излишно.

– Благодаря, господа – каза той. – Ще се погрижа за всичко.
И обяви срещата за приключена.

2.

Малката къщичка с дъсчен покрив стоеше уединено в края на къс чакълест път, по чиито землени насипи се преплитаха глухарчетата, киселец и пача трева. Паянтовата постройка се издигаше сред няколко декара разчистен терен, но от три страни я обграждаше гъста гора, където всяко дърво се стремеше към слънчевите лъчи за сметка на съседите. Заради мочурищата и други строителни проблеми осемдесетгодишната сграда си оставаше единствена в околностите. Най-близкото селище се намираще на около пет километра път с кола и два пъти по-близо, ако човек имаше куража да тръгне направо през гъсталака.

През последните двадесетина години уединената постройка служеше предимно за импровизирани хлапашки увеселения и понякога за подслон на скитници, дирещи относителния уют на четирите стени и доста прогнилия покрив. Отчаян, сегашният собственик, който я бе получил по наследство, най-сетне се реши да даде къщата под наем. По някакво чудо намери и наивен клиент, готов да плати предварително в брой за цяла година.

Тази вечер засилващият се вятър ту привеждаше, ту отново изправяше високите треви в предния двор. Няколкото стари дъба зад къщата също се люшкаха, сякаш заразени от техния пример. Невероятно, но никакъв друг звук не нарушаваше воя на вятъра.

Освен един.

Точно зад къщата, на неколкостотин метра навътре в гората, човешки нозе прецапаха през плитък поток. Калните панталони и мокрите ботуши на мъжа свидетелстваха, че въпреки помощта на почти пълната луна не му е било лесно да преодолее мочурливите дебри. Той спря да изстърже калта от подметките си в един паднал дънер.

След тежкия преход Лий Адамс се обливаше в пот и същевременно тръпнеше от хлад. Беше висок метър и осемдесет и пет, изключително силен за своите четирийсет и една години. Мускулите по гърба и ръцете му издаваха, че редовно се занимава с гимнастически упражнения. В неговата професия бе важно да поддържа добра форма. Макар че често му се налагаше дни наред да седи неподвижно в колата или да преравя безкрайни архиви из библиотеки и съдилища, понякога трябваше и да се катери по дървета, да повали грамадни мъжаги или, както сега, да броди посред нощ през дерета и гъсталаци. Допълнителното физическо

натоварване нямаше да му навреди. Но вече не беше на двайсет години и възрастта си казваше думата.

Лий имаше гъста, вълниста кестенява коса, която вечно провисваше пред очите му, весела и сърдечна усмивка, високи скули и привлекателни сини очи, каращи женските сърца да замират още от пети клас. По време на кариерата си обаче неведнъж бе страдал от счупени кости и други рани, затова усещаше тялото си много по-старо, отколкото изглеждаше. Точно това го караше да се сепва всяка сутрин на ставане от леглото. Схващанията, дребните болки. Рак или само обикновен артрит? – питаше се понякога той. Но какво ли значение имаше всъщност, по дяволите? Когато Господ ти подпечата билета, няма място за възражения. Нито диетите, нито заниманията с тежести или потенето на тренажора биха променили решението Му да те прати на пътешествие.

Лий погледна напред. Все още не виждаше къщата; гората бе гъста. Докато дишаше дълбоко и бавно, той провери фотоапарата, който извади от раницата си. Вече няколко пъти беше минавал по този маршрут, но досега нито веднъж не бе влизал в къщата. И все пак бе забелязал, че там става нещо... нещо странно. Точно затова идваше пак. Беше време да узнае тайната на това място.

След като дишането му се успокои, Лий продължи напред, съпроводен единствено от шумоленето на горските животинки. Из тази все още пасторална северна част на Вирджиния се срещаша в изобилие елени, зайци, катерици и дори бобри. Докато вървеше, Лий се вслушваше и в пърхането на някакви летящи твари. Неволно си представи как бясно стрелкащи се прилепи цепят слепешком въздуха над главата му. И отгоре на всичко непрестанно връхлиташе в облачета комари. Макар че му бяха платили значителна сума в аванс, той сериозно се колебаеше дали да не поиска надбавка към хонорара.

Когато наближи покрайнините на гората, Лий спря. Имаше богат опит в наблюдението на хорските жилища и дейностите из тях. За него най-добрият начин на работа беше бавният и методичният – като пилотска проверка на системите. Стига някакво произшествие да не го принудеше да импровизира.

Кривият нос на Лий беше почетен спомен от кариерата му като боксър-любител във флота, където изливаше младежката си агресивност срещу равностойни по тегло и сръчност противници. Чифт яки кожени ръкавици, бързи ръце и пъргави крака, предпазлив ум и силно сърце – това бяха неговите оръжия. Обикновено този арсенал стигаше за победа.

След военната служба му потръгна сравнително добре. Не забогатя, но и не изпадна в нужда, макар че години наред работеше самостоятелно, често без никакво възнаграждение; никога не остана съвсем сам, въпреки че се беше развел преди петнайсет години. Единственият добър резултат от онзи брак неотдавна навърши двайсет години. Дъщеря му беше висока, руса и умна, горда носителка на пълна академична стипендия във Вирджинския университет и звезда в отбора по женски футбол. През последните десет години Рене Адамс очевидно не желаше да има нищо общо с баща си. Решение, за което майка ѝ не настояваше, но го подкрепяше от все сърце. А някога, на първите срещи, изглеждаше тъй мила, тъй омаяна от неговата моряшка униформа и тъй ентузиасизирана в стремежа си да продъни леглото му.

Някогашната му жена, бивша стриптизьорка на име Триш Бардоу, се бе омъжила повторно за Еди Стипович, безработен инженер и алкохолик. По онова време Лий си мислеше, че я чака пълен провал, и се опита да вземе попечителство над Рене под предлог, че майката и втори-ят ѝ баща не са в състояние да се грижат за нея. Но точно тогава Еди – подъл дребосък, когото Лий дълбоко презираше – изобрети съвършено случайно някакъв скапан микрочип, който го превърна в мултимиллионер. От този момент нататък съдебната битка се провали. И за да бъде провалът още по-оскърбителен, за Еди писаха в „Уолстрийт Джърнъл“, „Тайм“, „Нюзик“ и цял куп други издания. Той стана прочут. Дори къщата му се появи в „Архитектурен дайджест“.

Лий си бе купил това списание. Новата къща на Триш беше същинско чудовище – огромна и в безумни краски: пурпурно и тъмно патладжанено. Все едно си в ковчег. Прозорците изглеждаха като откънати от някоя катедрала, в грамадните мебели можеше да се потъне безследно, а дървеният материал от корнизите, ламперните и стълбищата би стигнал за целогодишно отопление на средно голямо градче. Имаше и каменни фонтани, пълни с голи статуи. Ама че простотия! Върху централните две страници бе отпечатана снимка на щастливата двойка. Според Лий спокойно можеха да я озаглавят „Дори и в богатството Тъпака и Сексбомбата не изневеряват на мизерните си вкусове“.

Една снимка обаче прикова цялото внимание на Лий. Рене позираше върху най-великолепния жребец, който някога бе виждал, а моравата наоколо бе тъй зелена и тъй идеално поддържана, че приличаше на изумрудено езеро. Лий внимателно изряза фотографията и я прибра при другите си съкровища. Разбира се, в статията не споменаваха за него – нямаше защо да го правят. Но го раздражни това, че наричаха Рене

дъщеря на Ед.

– Доведена дъщеря – изрече на глас Лий, когато прочете тия редове. – Доведена. Това поне не можеш да ми отнемеш, Триш.

Не завиждаше на сегашното богатство на бившата си съпруга, защото то означаваше, че дъщеря му никога не ще изпадне в нужда. И все пак го болеше.

Когато толкова много години имаш нещо, което се е превърнало в част от теб, което обичаш повече от всичко на света, а след това го загубиш... е, Лий просто се мъчеше да не мисли за тази загуба. Макар да изглеждаше едър и груб, позволише ли си да забележи мъчителната празнота в гърдите си, заплакваше като дете.

Животът понякога е толкова странен. Случва се да преминеш успешно всички прегледи в болницата, а на другия ден си мъртъв.

Лий наведе очи към окаляните си панталони, раздвижи изтръпналия от умора крак и същевременно измъкна един комар от околото си. Къща колкото хотел. Слуги. Фонтани. Расови коне. Частен реактивен самолет... Сигурно беше голяма досада.

Лий притисна фотоапарата до гърдите си. Беше го заредил с високочувствителен филм, а скоростта бе нагласена на 1 600. Чувствителната лента се нуждаеше от по-малко светлина, освен това, когато обективът оставаше отворен за по-кратко време, намаляваше и вероятността снимките да се размажат от случайно трепване на апарата. Той закрепил 600-милиметровия телеобектив и разгъна триногата му.

Надничайки между клоните на едно ниско дръвче, Лий насочи обектива към задната стена на къщата. Към луната прииждаха парцаливи облаци и мракът наоколо се сгъсти. Лий направи няколко снимки и остави фотоапарата настрани.

Проблемът беше, че оттук нямаше как да разбере дали в къщата има хора, или не. Вярно, прозорците бяха тъмни, но можеше да има и вътрешни стаи, невидими от сегашната му позиция. Отгоре на всичко не виждаше предната страна на къщата и дали там не е спряла кола. При другите си идвания бе наблюдавал движението по пътя. Всъщност нямаше кой знае какво за наблюдение. Насам рядко минаваха автомобили, а пешеходци изобщо не се мяркаха. Всички коли, които видя, правеха завои и потегляха обратно – явно бяха сбъркали отклонението. По-точно всички, освен една.

Той вдигна очи към небето. Вятърът бе стихнал. Лий пресметна, че облаци ще закриват луната още няколко минути. Той метна раницата на гръб, напрегна се за миг, сякаш събираше цялата си енергия, после

изпълзя от гората.

Промъкваше се безшумно, докато стигна до място, където можеше да приклепне зад туфа избуяли храсти и спокойно да наблюдава пространството пред къщата и зад нея. Постепенно мракът се поразея и луната отново изплува в небето. Тя сякаш го гледаше и лениво се чудеше какво ли търси тук.

Макар и уединена, къщата беше само на четирийсет минути път с кола от центъра на Вашингтон. Това я правеше много удобна за най-различни цели. Лий беше проучил собственика, който се оказа безупречно чист. С наемателя обаче не му потръгна толкова лесно.

Лий извади устройство, което приличаше на малък касетофон, но всъщност беше електронен шперц. После дръпна ципа на прикрепения към него калъф. Опипа различните крайници вътре и избра необходимия. С помощта на малък гаечен ключ завинти крайника върху шперца. Пръстите му се движеха бързо и уверено, макар че облаците пак бяха плъзнали пред луната и отново настана мрак. Беше го вършил толкова пъти, че дори и да затвореше очи, пръстите му сякаш да манипулират приспособленията за взлом със завидна точност.

Лий вече бе идвал на светло, за да провери с бинокъла какви са ключалките. И наблюдението го смути. Имаше автоматични ключалки не само на всички външни врати, но също така по прозорците на първия и на втория етаж. Изглеждаха монтирани съвсем наскоро. На една съборетина наред пушинака.

Въпреки хладното време при тази мисъл по челото на Лий изби пот. Той плъзна ръка по кобура на деветмилиметровия си пистолет; докосването го успокои. Извади оръжието, зареди патрон в цевта, запъна ударника и спусна предпазителя.

Отгоре на всичко в къщата бе монтирана и алармена инсталация. Ако имаше капка ум, Лий щеше да прибере престъпните си инструменти, да се върне и да докладва на клиента за неуспеха. Но той се гордееше със занаята си. Щеше да продължи, поне докато нещо не го накараше да се откаже. А при необходимост Лий умееше да бяга много бързо.

Да се влезе в къщата нямаше да е чак толкова трудно, особено след като разполагаше с кода за алармената система. Беше успял да си го набави при третото посещение тук, когато в къщата влязоха двама души. По това време той вече знаеше за инсталацията и бе дошъл подготвен. Изпревари посетителите и изчака, докато си свършиха работата вътре. Когато двамата излязоха, жената въведе цифров код, за да задейства алармата. Прикрит зад същите храсти както сега, Лий разполагаше с

магическа електронна машинка, която хвана кода не по-зле от сакчето на опитен рибар. Всеки електрически поток създава магнитно поле като миниатюрна радиостанция. Когато високата жена набра цифрите, охранителната система подаде слаб сигнал за всеки бутон и комбинацията падна право в електронното сакче на Лий.

Той отново хвърли поглед към облаците, надяна гумени ръкавици с удебелени пръсти и длани, пригответи фенерчето и въздъхна дълбоко. След минута изскочи от прикритието на храстите и безшумно се добра до задната врата. Свали калните ботуши и ги сложи до прага. Не искаше да оставя следи от посещението си. Добрият частен детектив е невидим. Лий стисна фенерчето под мишница, вмъкна крайника в ключалката и задейства електронния шперц.

Използваше това устройство за по-бързо, тъй като прибягваше към взлом прекалено рядко, за да владее занаята до съвършенство. Само при непрекъснати тренировки с професионални инструменти пръстите ставаха толкова чувствителни, че да усещат приближаването до назъбената линия, едва доловимото трепване на кукичката, когато щифтовете започват да се наместват. С няколко простици инструмента един опитен майстор можеше да отвори ключалка много по-бързо, отколкото електронният шперц. Но това бе истинско изкуство, а Лий знаеше докъде стигат способностите му. След малко чу как ключалката шракна.

Когато отвори вратата, в тишината се раздаде глухото писукане на охранителната система. Той бързо откри контролното табло, набра шест цифри и звукът тутакси секна. Докато затваряше вратата зад себе си, Лий знаеше, че вече е нарушител на закона.

Дулото се отпусна надолу и червената точица на лазерния прицел изчезна от широкия гръб на нищо неподозиращия Лий Адамс. Човекът с пушката беше Леонид Серов, бивш служител на КГБ и специалист по убийствата. След разпадането на Съветския съюз Серов бе останал без източници на доходи. Но неговата способност бързо и ефикасно да елиминира човешки същества се оказа твърде търсена в „цивилизования“ свят. Като комунист Серов бе получил върха на разкоша – собствен апартамент и кола. Като капиталист стана богат за броени дни. Ех, ако знаеше по-рано...

Серов не познаваше Лий Адамс и нямаше представа какво търси тук. Забеляза го едва когато напусна прикритието си в храстите, тъй като беше дошъл откъм гората отсреща. Навярно свистенето на вятъра бе

заглушило шума от движението му.

Серов погледна часовника си. Скоро щяха да дойдат. Той провери издължения заглушител на пушката. После плъзна любовно длан по цевта, сякаш искаше да влее в полирания метал чувството си за безпогрешност. Прикладът бе изработен от специална смес на кевлар, фибростъкло и графит, която осигуряваше извънредна стабилност. А каналът на дулото нямаше нарезки като обикновените пушки. Имаше леко заоблено многоъгълно сечение, усукано в дясна посока. Според експертите подобен канал увеличаваше скоростта на куршума с около осем процента и гарантираше нещо далеч по-важно – балистичната експертиза на куршум от такава пушка бе абсолютно невъзможна, тъй като нямаше нарезки, които да оставят следи по него при излитането от цевта. Успехът се крие в подробностите. Серов бе изградил цялата си кариера върху този девиз.

Местността бе толкова пуста, че руснакът се изкушаваше да свали заглушителя, а след това да разчита на стрелковия си опит, на свръхмодерния лазерен прицел и умело подготвения план за оттегляне. Смяташе, че има основания за подобна самоувереност. Кой ще чуе, ако застреляш някого наред пущинака? Знаеше много добре, че някои заглушители отклоняват траекторията на куршума, водейки към крайно нежелания вариант никога да не загине, освен може би самият наемен убиец, след като клиентът научи за неговия провал. Но той лично бе изследвал заглушителя и вярваше в доброто му качество.

Серов леко разкърши изтръпналото си рамо. Чакаше тук още от ранна вечер, но той бе свикнал да дебне в засада. Задачите никога не го изморяваха. Смяташе живота за нещо сериозно и подготовката за убийство винаги го изпълваше с вълнение. А заедно с риска усещаше прилив на бодрост. Независимо дали си алпинист или наемен убиец, по някакъв странен парадокс се чувстваш най-жив, когато смъртта е наблизо.

Маршрутът му за оттегляне минаваше през гората до един тих път, откъдето щеше да стигне с кола до летище Дъблес. Сетне го чакаха нови места и нови задачи, може би по-интересни от сегашната. Но обстановката тук си имаше определени достойнства.

Най-трудно бе да убиеш човек в големия град. Да избереш мястото за засада, да дръпнеш спусъка и да избягаш – всичко това ужасно се усложняваше от факта, че накъдето и да погледнеш, само няколко крачки те делят от свидетели и полиция. Виж, сред природата, сред уединения селски пейзаж, където къщите са далеч една от друга и безброй дървета предлагат прикритие – в такава обстановка бе готов всеки ден да убива

с безмилостна точност като тигър сред стадо добитък.

Прикрит зад последните дървета, Серов седеше върху стар пън само на трийсет метра от къщата. Макар че гората бе гъста, оттук имаше ясен прицел – в края на краищата куршумът се нуждае само от няколко сантиметра открито пространство. Както му бяха казали, мъжът и жената щяха да се насочат към задната врата. Само че нямаше да стигнат дотам. Където паднеше лазерният лъч, там щеше да удари и куршумът. Серов спокойно можеше да улучи светулка на двойно по-голямо разстояние.

Нещата се подреждаха тъй идеално, че инстинктът му подсказваше да бъде нащрек. И предчувствието излезе вярно. Човекът в къщата не беше полицай. Служителите на реда не се промъкват през храстите, за да влязат тайно в хорските домове. Тъй като не беше уведомен предварително за неговата поява, Серов реши, че човекът не му е съюзник. Но не обичаше да нарушава установения план. Затова реши: ако след изстрелите човекът останеше в къщата, щеше да действа по плана и да избяга през гората. Ако онзи опиташе да се намеси или изскочеше навън след стрелбата... е, какво пък, Серов имаше достатъчно боеприпаси, за да остави три трупа вместо два.

3.

Даниъл Бюканън седеше в сумрачния си кабинет и пиеше толкова силно черно кафе, че усещаше как пулсът му се ускорява с всяка глътка. Той плъзна ръка през косата си, все още гъста и къдрава, но вече не руса, а бяла след трийсет трудни години във Вашингтон. След поредния тежък ден, пропилян в опити да убеди законодателите, че каузата му заслужава тяхното внимание, той изпитваше непоносима умора и все по-често намираще облекчение единствено в огромните дози кофеин. Другото лекарство – една нощ пълноценен сън – обикновено бе недостъпно за него. Успяваше само да дремне тук-там, да затвори очи в колата на път към следващото заседание или следващия полет, понякога просто изключваше по време на безконечните препирни в Конгреса, а когато намереше време, полягаше у дома за час-два. С това се изчерпваше неговата почивка. Работеше на Капитолийския хълм и бе замесен във всички тайнствени области на висшата политика.

Бюканън бе израснал едър и широкоплещест, с искрящи очи и огромна амбиция. Един негов приятел от детинство влезе в политиката. Бюканън не мечтаеше за държавна служба, но със своя остър ум и вродено красноречие беше идеален политически посредник. Успехът дойде мигновено. Той нямаше друга страст освен кариерата. Не дърпаше ли конците, чувстваше се съвсем излишен.

Седнал в кабинета на един или друг конгресмен, Бюканън чуваше как отеква сигналът за гласуване и обръщаше поглед към задължителния телевизионен монитор. На екрана се появяваше обсъжданият законопроект, гласовете „за“ и „против“, както и времето, с което разполагаша, за да допълят в залата като мравки и да дадат своя вот. Около пет минути преди крайния срок Бюканън приключваше срещата и с дневния ред в ръка се втурваше по коридора да търси поредния политик. Благодарение на всекидневната официална програма успяваше да определи кой къде се намира – изключително важна информация, когато преследваш десетки подвижни цели, гледащи само как да избягат от разговор с теб.

Днес Бюканън пристигна по подземното отклонение към Капитолия малко преди гласуването и успя да хване един влиятелен сенатор. След разговора бе почти уверен в неговата подкрепа. Сенаторът не спаднаше към „неговите“ хора, но Бюканън знаеше, че помощта често идва

от най-неочаквани места. Нямаше значение, че клиентите му не са популярни, че не са гласоподаватели, което автоматично свеждаше интереса на политиците до нула. Просто продължаваше да се бори със сляпо упорство. Каузата му бе благородна; следователно за постигането ѝ можеше да прескочи някои правила на поведението.

Кабинетът на Бюканън, или Дани, както предпочиташе да го наричат, беше обзаведен скромно, без обичайния за политиците лукс. Нямаше нито компютри, нито папки, нито по-важни документи. Папките можеха да бъдат откраднати, в компютрите можеше да се проникне. Телефонните разговори се подслушваха непрекъснато. Шпионите дебнеха с какво ли не – от обикновена чаша, притисната към стената, до най-модерни електронни играчки, извличащи сякаш от въздуха потоци информация. Всяка нормална организация разпръсква сведения със същата бързина, както моряците на потъващ кораб скачат през борда. А Бюканън имаше какво да крие.

Вече над две десетилетия той бе един от най-влиятелните хора във Вашингтон. В много отношения именно Дани бе създал правилата на политическите интриги. Започнала някога от шепя адвокати, дремещи по заседанията на Конгреса, днес тази игра се бе превърнала в един цял свят с невъобразима сложност и също тъй невъобразимо високи залози. Като опитен адвокат и „специалист“ по Капитолия, Бюканън бе защитавал замърсителите срещу Агенцията за опазване на околната среда, та да могат и занаят да сеят смърт сред неподозиращите нищо хора; бе определял политическата стратегия на фармацевтични гиганти, виновни за гибелта на майки и неродените им деца; бе бранил със зъби и нокти оръжейните производители, които изобщо не се интересуваха дали производството им е безопасно; бе разигравал задкулисни интриги в полза на автомобилни заводи, отказващи да признаят вината си за безброй катастрофи; и накрая нагази в най-печелившия бизнес, като оглави свирепата война на тютюнопроизводителите срещу целия свят. По онова време Вашингтон не можеше да си позволи да отблъсне с лека ръка нито него, нито клиентите му. И Бюканън натрупа огромно състояние.

Много от стратегиите, които бе измислил тогава, днес се превръщаха в основи на законодателната манипулация. Неведнъж Бюканън бе карал конгресмени да предлагат законопроекта, които нямаше да бъдат одобрени, но подриваха основите на една бъдеща промяна. Клиентите на Бюканън мразеха промените. Непрекъснато му се налагаше да отбива атаките на онези, които просто желаеха да заемат тяхното място. Колко пъти бе успявал да се измъкне от политически крах, заливайки

кабинетите на конгресмените с писма, пропагандни листовки и зле прикрити заплахи за прекратяване на финансовата подкрепа. „Моят клиент ще ви подкрепи на изборите, сенаторе, защото знае, че сте почтен към нас. Впрочем дарението вече е преведено по сметката на избирателния ви щаб.“ Колко пъти бе изричал тези думи.

По ирония на съдбата именно печалбата от тези игри в полза на всемогъщите доведе преди десетина години до драматична промяна в живота на Бюканън. Първоначалният му план предвиждаше най-напред да изгради кариера, сетне да се задоми и да заживее спокойно. По-късно обаче Бюканън реши, че ще е добре да обиколи света, преди да поеме отговорността за дом и семейство. Така потегли на фотографско сафари из Африка с джип за шейсет хиляди долара. Заедно с прекрасните диви животни срещна невъобразими бездни на човешката нищета и страдания. При друго пътуване до една отдалечена област в Судан той видя масово погребение на деца. Казаха му, че през селото минала епидемия. Ставаше дума за една от смъртоносните болести, които редовно върлували из района, покосявайки и млади, и стари. *Каква болест?* – попита Бюканън. Нещо като заушки, отговориха местните жители.

При още едно пътешествие видя как в китайско пристанище разтоварват милиарди американски цигари, предназначени за хора, които и без това вече по цял ден носеха маски поради неопикуемото замърсяване на въздуха. Стана свидетел как забранени за употреба в Съединените щати противозачатъчни средства се прехвърлят в огромни количества към Южна Америка, придружени с упътване, отпечатано само на английски. Видя бордеи край небостъргачите в Мексико Сити, гладуващи скитници редом с безскрупулни капиталисти в Русия. Не бе успял да посети Северна Корея, но знаеше, че по най-скромни преценки през последните пет години в тази гангстерска държава десет процента от населението са умрели от глад. Всяка страна можеше да разкаже своя безумна история.

След две години скитане по света желанието на Бюканън да се задоми изчезна напълно. Всички умиращи деца, които бе виждал, станаха негови деца, негово семейство. Още милиони пресни гробове щяха да поглъщат млади, стари, гладуващи по целия свят, ала това нямаше да стане без борба – борбата, която вече беше и негова. Той се хвърли в нея със страст, даде й повече, отколкото бе давал на тютюневите, химическите и оръжейните великани. И до днес помнеше съвсем ясно мига на откровение – обратния полет от Южна Америка, тоалетната на самолета, себе си на колене с разтърсван от спазми стомах. Имаше чувството,

че лично е убил всяко от мъртвите деца, които видя по време на пътешествието.

Сякаш прогледнал отново, Бюканън продължи обиколките, за да види с какво може да помогне. Веднъж лично докара храни и лекарства в една страна само за да открие накрая, че няма начин да ги превози до вътрешните райони. Остана да гледа безпомощно как мародери разграбват неговата „помощ“ до последната троха. После започна да събира дарения за хуманитарни организации като Съюза за американски помощи и Католическата благотворителна служба. Справяше се добре, но доларите бяха капка в морето. Статистиката не бе в тяхна полза; проблемите само се задълбочаваха.

Тогава Бюканън отново прибягна към познанията си за Вашингтон. Беше напуснал някогашната си фирма, взимайки само една сътрудничка – Фейт Локхарт. През последните десет години негови клиенти бяха най-бедните държави в света. Всъщност Бюканън почти не ги смяташе за геополитически единици; виждаше в тях крехки гроздове от съсипани хора без право на глас, събрани под различни флагове. Бе посветил остатъка от живота си на надеждата да реши неразрешимите проблеми, потискащи бедняците по целия свят.

Той използва огромните си политически умения и връзки във Вашингтон само за да открие, че новата кауза изобщо не може да се сравнява по популярност с предишните му кампании. Когато посещаваше Капитолийския хълм като представител на всемогъщите, политиките го посрещаха с усмивки, а из главите им несъмнено танцуваха мечти за щедри изборни дарения. Сега не му даваха нищо. Някои членове на Конгреса направо се хвалеха, че нямат паспорти и никога не са стъпвали в чужбина. Според тях Съединените щати харчели прекалено много за помощи по света. Нека помислим най-напред за благотворителност у дома, казваха те, и да я оставим за нашите хора, по дяволите!

Ала най-честото възражение бе: „Какво общо има това с избирателите, Дани? Как изхранването на етиопците ще ми помогне за нов мандат в Илинойс?“ И докато припряно го препращаха от канцелария на канцелария, той усещаше съчувствените им погледи – Дани Бюканън, най-великият майстор на политическата интрига, да изпадне в старческо слабоумие. Колко печално. Е, да, благородна кауза и тъй нататък, никой не възразява, но погледнете реално. Африка? Гладуващи бебета в Латинска Америка? И тук си имаме предостатъчно грижи.

– Виж, Дани, щом не става дума за търговия, войски или нефт, за какъв дявол изобщо ми губиш времето? – рече веднъж един високо

уважаван сенатор. И в тия думи се събираше цялата външна политика на Съединените щати.

Как може да са толкова слепи? – питаше се Бюканън отново и отново. А дали пък глупакът не бе самият той?

Накрая реши, че му остава само едно. Ходът бе незаконен, но когато стои над пропаст, човек не разсъждава за етика. Използвайки състоянието, натрупано през отминалите години, той се зае да подкупва ключови политически фигури в замяна на тяхната помощ. Всичко потръгна идеално. Помощта за клиентите му нарасна във всички отношения. Макар че личното му богатство се топеше, нещата вървяха добре. Или поне не се влошаваха; за него бе успех дори отстояването на спечелени с толкова мъка позиции. Да, допреди една година нещата вървяха добре.

Сякаш в отговор на тези мисли, едно почукване по вратата го изтръгна от унеса. Сградата беше затворена, входовете се охраняваха, а чистачките отдавна си бяха у дома. Бюканън не стана от бюрото. Просто гледаше как вратата се отваря и на входа се очертава висок човешки силует. Посетителят посегна и включи осветлението.

Бюканън присви очи от блясъка на лампите. Когато ги отвори отново, видя как Робърт Торнхил сваля шлифера, пригладжа самото си и сяда отсреща. Движенията му бяха уверени и спокойни, сякаш бе отскочил до своя клуб за едно питие.

– Как влезе тук? – рязко запита Бюканън. – Сградата би трябвало да е под охрана.

Сам не знаеше как го усеща, но долавяше, че зад вратата дебнат и други гости.

– Прав си, Дани. Под охрана е. За *повечето* хора.

– Не ми е приятно да идваш тук, Торнхил.

– Проявявам любезността да те наричам на малко име. Бих се радвал, ако ми отговориш със същото. Дреболия, разбира се, но поне не настоявам да ме наричаш *мистър* Торнхил. Такъв е обичаят между господар и слуга, нали, Дани? Както виждаш, не е чак толкова зле да се работи с мен.

Бюканън разбираше, че това самодоволно поведение има за цел да го раздразни и лиши от способността за трезви разсъждения. Затова се облегна назад и скръсти ръце на корема си.

– На какво дължа удоволствието да те видя, *Боб*?

– На срещата ти със сенатор Милстед.

– Най-спокойно можех да я уреда в града. Не разбирам защо настояваш да ходя чак до Пенсилвания.

– По този начин ти давам поредния шанс да се срещнеш с онеправданите маси. Както виждаш, и аз имам сърце.

– Нима така наречената ти съвест не трепва поне мъничко при мисълта, че използваш за егоистичните си цели страданията на милиони мъже, жени и деца, за които е истинско чудо да доживеят до изгрева?

– Не ми плащат, за да имам съвест. Плащат ми, за да браня интересите на тази страна. *Твоите* интереси. Пък и ако съдехме хората само по съвестта, в тоя град не би останала жива душа. Всъщност от все сърце одобрявам усилията ти. Нямам нищо против бедните и онеправданите. Браво, Дани!

– Извинявай, но тия не ми минават.

Торнхил се усмихна.

– Във всяка страна на света има хора като мен. Ако не я управляват глупаци, разбира се. Ние осигуряваме резултатите, които желаят всички, но нямат куража да ги постигнат.

– Значи си играеш на Господ. Интересен занаят.

– Господ е в сферата на идеите. Аз работя с факти. И между другото, ти самият осъществяваш идеите си чрез незаконни средства. Кое ти дава право да ме упрекваш, че върша същото?

Бюканън нямаше какво да отговори. А леденото спокойствие на Торнхил засилваше още повече чувството му за безпомощност.

– Имаш ли въпроси за срещата с Милстед? – попита Торнхил.

– Имаш срещу него улики поне за три доживотни присъди. Какво искаш в действителност?

Торнхил се изкиска.

– Да не би да ме обвиняваш в тайни помисли?

– Можеш да ми кажеш, Боб, нали сме партньори.

– Вероятно просто искам да скачаш, щом щракна с пръсти.

– Чудесно, но ако продължаваш да се надуваш така, след година ще рухнеш под собствената си тежест.

– Какво доживях – въздъхна Торнхил. – Да ме заплашва един самотен политикан. Всъщност не чак толкова самотен. Нали си имаш армия от един човек. Как е Фейт? Добре ли се чувства?

– Фейт няма нищо общо с това. И никога няма да има.

Торнхил кимна.

– Само ти си на прицел. Ти и твоята групичка подкупни политици. Най-умните и най-опитните в Америка.

Бюканън го гледаше хладно и мълчеше.

– Критичният момент приближава, Дани. Представлението е пред

финала. Надявам се, че си готов да напуснеш сцената незабелязано.

– Когато напусна, следата ми ще е толкова чиста, че дори и твоите шпионски спътници няма да я открият.

– Хубаво нещо е вярата. Макар често да се оказва измамна.

– Само това ли искаше да ми кажеш? Да се готвя за бягство? Готов съм още от първия миг, когато те срещнах.

Торнхил стана.

– Сега искам от теб да се погрижиш за сенатор Милстед. Измъкни нещо по-сочно. Накарай го да проговори какви доходи ще получава, след като се оттегли, с какви измислени функции смята да ги оправдае. Колкото повече подробности, толкова по-добре.

– Радвам се, че толкова ти харесва. Сигурно е по-забавно от Залива на прасетата.

– Това беше преди моето време.

– Е, сигурно и ти си оставил следи по други места.

За миг Торнхил настръхна, но си възвърна спокойствието.

– От теб би излязъл чудесен играч на покер, Дани. Но се постарай да запомниш, че блъфът без свестни карти си остава само блъф. – Торнхил наметна шлифера. – Не ме изпрашай, сам ще открия пътя.

В следващия миг Торнхил изчезна. Този човек сякаш умееше да изниква и да се разтваря във въздуха. Бюканън се облегна назад и тихо въздъхна. Ръцете му трепереха и той ги притисна към бюрото, докато тръпките отминаха.

Торнхил бе нахлул в живота му като избухващо торпедо. Под неговия натиск Бюканън се превърна в лакей, принуден да шпионира онези, които от години насам подкупваше със собствените си пари. Днес събираше купища сведения за този чудовищен изнудвач. И нямаше как да му попреди.

Смешното бе, че упадъкът на материалното благополучие и работата по чужди заповеди го връщаха точно там, откъдето идваше. Бюканън бе израснал в едно от най-великолепните имения на Филадельфия. Ниски каменни зидове – като ивици сива боя, оставени от огромна четка – очертаваха правоъгълниците на идеално поддържаната морава, напред която върху хиляда квадратни метра се издигаше разкошна резиденция с широки колони и отделен гараж за четири автомобила с малък апартамент над него. Къщата имаше повече спални от някое студентско общежитие, а баните бяха облицовани със скъпи плочки и върху всеки кран блестеше златно покритие.

Това бе светът на американската синя кръв, където безметежният

уют съседстваше с прекомерните амбиции. Бюканън го опозна отблизо, но не спадаше към неговите привилегировани обитатели. Хората от рода му служеха като шофьори, камериерки, градинари, общи работници, бавачки и готвачи на тези аристократи. След като бе оцелявало векове наред в мразовитите зими по канадската граница, семейство Бюканън се бе преселило на юг, за да намери по-топъл климат и по-лек начин за изкарване на насъщния от секирата, лопатата и рибарската лодка. На север те ловуваха, за да се изхранят, и сечаха дърва, за да се стоплят, ала безпомощно виждаха как безмилостната природа ги покосява един подир друг, оставяйки само най-силните, за да създадат още по-силно поколение. А Дани Бюканън бе може би най-силен от всички.

Малкият Дани Бюканън поливаше моравата, чистеше басейна, метеше и боядисваше тенискорта, береше цветя или зеленчуци и си играеше с господарските деца, пред които благоговееше. Когато поотрасна, Бюканън се криеше заедно с разглезените богаташчета в най-потайните кътчета на градините, където пиеха, пушеха и опознаваха азбуката на секса. На два пъти дори бе плакал искрено, носейки ковчезите на богати младежи, погубили живота си чрез смъртоносната комбинация от алкохол и спортни автомобили с мощни двигатели. Когато живееш толкова забързано, и краят често идва твърде рано. Днес Бюканън виждаше как собственият му край връхлита стремглаво насреща му.

От онова време насетне Бюканън не успя да си намери място сред хората – били те бедни или богати. С богатите никога нямаше да се изравни, каквато и банкова сметка да имаше. Някога си бе играл с техните наследници, но дойдеше ли обяд, те отиваха в огромната столова, а той източваше към кухнята да се храни с останалите слуги. Малките аристократчета посещаваха Харвард, Йейл или Принстън; той трябваше да работи, за да завърши вечерно колеж, чието име би ги накарало да се изсмеят.

И от собственото си семейство се бе отчуждил. Пращаше на родните си пари. Те му ги връщаха. Когато отиваше на гости, откриваше, че няма за какво да разговарят. Те не разбираха и не се интересуваха от онова, което вършеше. Ала го караха да усеща, че в работата му няма и капка почтеност; долавяше го по студените им лица, по неохотно отронените думи. Дори адът бе по-приемлив за техните убеждения, отколкото Вашингтон. Той лъжеше за пари, за много пари. По-добре да бе тръгнал по техния път – простичък, трудов, но честен. Издигайки се над тях, той бе паднал под всичко, което олицетворяваха – твърдост, почтеност, искреност.

Пътят, избран през последните десет години, само задълбочи още повече доброволното му изгнание. Имаше малко приятели. Ала за сметка на това милиони непознати по целия свят дължаха всекидневното си съществуване на него. Самият той признаваше, че животът му е безкрайно странен.

А сега, след появата на Торнхил, нозете му пропадаха с още едно стъпало по стълбичката към бездната. Вече не можеше да се довери и на единствената си сродна душа Фейт Локхарт. Тя не знаеше нищо за Торнхил и никога нямаше да узнае; само така Бюканън можеше да я предпази. И с това загуби последната си човешка връзка.

Днес Дани Бюканън оставаше съвсем сам.

Той пристъпи до прозореца на кабинета и погледна навън към величавите паметници, известни по целия свят. Някой би възразил, че красивите фасади си остават само прикритие, че като ръката на илюзионист отклоняват погледа от истински важните дела в този град, извършвани най-често за облага на шепа избраници.

В живота си Бюканън бе научил, че истинската, дългосрочната власт идва преди всичко от неусетното налагане на малцинството над мнозинството, защото повечето хора не са политически същества. За това се изискваше деликатен баланс, малцината трябваше да се наложат *внимателно*, цивилизовано; и Бюканън знаеше, че най-съвършеният пример за подобна власт в цялата история на света е именно тук.

Той затвори очи, остави мрака да го обгърне и зачака в тялото му да се влее нова енергия за утрешната битка. Предстоеше му дълга нощ, защото целият живот се бе превърнал за него в безкраен тунел към нищото. И все пак всичко щеше да има смисъл, ако успееше да унищожи и Торнхил. Малък проблясък сред мрака, само от това се нуждаеше. Ако надеждите му се сбъднеха.

4.

Колата се носеше по магистралата точно с максималната разрешена скорост. Мъжът седеше зад волана, жената до него. И двамата бяха напрегнати, сякаш всеки очакваше другият да го нападне.

Когато един реактивен самолет със спуснат колесник прелетя над тях на път към летище Дълес, Фейт Локхарт затвори очи и за миг си представи, че е в самолета, но не каца, а потегля на дълго пътуване. Докато отваряше бавно очи, колата напусна магистралата и тревожният блясък на крайпътните лампи остана назад. Скоро от двете страни се извисиха редици дървета зад дълбоките, влажни канавки, обрасли с трева; двата фара прорязваха мрака и освен тях единствената светлина идваше от примигващите звезди във високия небосвод.

– Не разбирам защо тази вечер не дойде агент Рейнолдс – каза тя.

– Просто работата с теб не е единственото й разследване, Фейт – отговори специален агент Кен Нюман. – Но и аз не съм съвсем непознат, нали? Само ще поговорим както друг път. Представи си, че съм Брук Рейнолдс. Нали сме един екип.

Колата зави по нов, още по-пуст път. Тук дърветата отстъпваха място на голи полета, очакващи да дойдат булдозерите. След година щяха да ги покрият човешки жилища – предградията продължаваха да се разрастват. Но в момента земята изглеждаше разголена, опустошена. И някак зловеща, може би заради онова, което я чакаше. Също като Фейт Локхарт.

Нюман се озърна. Макар че не искаше да си го признае, в близост до Фейт Локхарт се чувстваше напрегнат, сякаш седеше край заредена бомба, без да знае кога ще избухне. Той се размърда на седалката. Кожата на рамото му беше леко възпалена от ремъка на кобура. Повечето колеги имаха на това място мазол, но неговата кожа само почервеняваше и се белеше. Колкото и да е странно, той беше доволен от леката болка; тя неизменно го предупреждаваше, че ако престане да бъде нащрек, дребното неудобство може да стане гибелно. Тази вечер обаче той носеше предпазна жилетка и кобурът не дразнеше кожата му; болката бе поотслабнала, а заедно с нея и чувството за предпазливост.

Фейт усещаше как кръвта пулсира в ушите й, а всички сетива се изострят, сякаш лежеше в постелята посред нощ и чуваше непознат, тревожен звук. Когато си дете и се случи нещо подобно, изтичваш към

леглото на родителите, за да потърсиш утеха в прегръдката на силни и нежни ръце. Но родителите й отдавна лежах в гроба, а тя беше на трийсет и шест. От кого можеше да потърси помощ Фейт Локхарт?

– Занапред отново ще имаш работа с агент Рейнолдс – каза Нюман. – С нея се чувстваш спокойна, нали?

– Не съм сигурна, че думата „спокойствие“ има нещо общо със сегашната ситуация.

– Има, разбира се. Нещо повече, спокойствието е извънредно важно. Рейнолдс си знае работата. Повярвай ми, ако не беше тя, нямаше да стигнем доникъде. Откровено казано, ти не ни разкри почти нищо. Но тя вярва в теб. Оправдаеш ли това доверие, ще имаш много силен съюзник в лицето на Брук Рейнолдс. Тя държи на теб.

Фейт праметна крак върху крак и скръсти ръце. Беше висока метър и шейсет и пет; нямаше кой знае какъв бюст, но краката й бяха дълги и изящно оформени. Винаги можеше да разчита на тях, за да привлече вниманието. Дори и Нюман бе стрелнал на няколко пъти неволно заинтригуван поглед към заоблените мускули на прасците и бедрата И под прозрачните чорапи.

Фейт отметна дългата си кестенява коса и уморено закри очи. Вече имаше няколко бели косъма. Все още не се забелязваха, но това бе само въпрос на време. Сегашното напрежение несъмнено щеше да ускори процеса на стареене. А Фейт знаеше, че дължи кариерата си не само на упорития труд, острия ум и куража, но и на външния си вид. Нелепо бе да се смята, че външността прави човека. И все пак тя имаше голямо значение, особено когато работиш предимно с мъже.

Фейт разбираше, че широките усмивки, с които я посрещаха в сенаторските кабинети, се дължат не толкова на сивите й клетки, колкото на късите поли. Понякога с това се изчерпваше цялата й задача. Тя говореше за умиращи от глад деца, за семейства, живеещи в клоаките на далечни страни, а тези мъже я зяпаха в краката. Божичко, хормоните бяха най-голямата слабост на мъжете и най-могъщото оръжие за една жена. Така поне малко се изравняваха правилата в играта, предвидена изключително за мъже.

– Много ми е приятно, че така държите на мен – каза Фейт. – Но не прекалявате ли? Грабнахте ме от улицата и посред нощ ме водите някъде из пущинака.

– Изключено е да те водим във Вашингтонското бюро. Ти си главна свидетелка в едно много важно разследване. Тук мястото е безопасно.

– По-скоро ми се вижда идеално за засада. Откъде знаеш, че не ни

следят?

– Следяха ни, разбира се. Наши хора. Повярвай ми, ако имаше някой, те щяха да го забележат. Следваха ни, докато излязохме от магистралата. Сега зад нас няма жива душа.

– Значи вашите хора са безпогрешни. Ех, да имах и аз такива. Откъде ги намирате?

– Слушай, знаем си работата, разбра ли? Отпусни се.

Но докато изричаше тези думи, той извърна очи към огледалото. После погледна клетъчния телефон на седалката и Фейт се досети за мислите му.

– Май изведнъж ти се прииска да дойде подкрепление, а?

Нюман я стрелна с поглед, но премълча.

– Добре, дай да се разберем за условията – каза тя. – Какво ще получа всъщност от цялата работа? Досега не сме говорили за това.

Тъй като Нюман продължаваше да мълчи, Фейт го погледна в профил, опитвайки се да прецени упорството му. Пресегна се и го докосна по ръката.

– С постъпката си поех голям риск.

През плата на самото усети как ръката му се напрегна под пръстите ѝ. Задържа ги на място и притисна още мъничко. Сега усещаше и плата на ризата. Когато Нюман леко се завъртя към нея, Фейт забеляза, че е с предпазна жилетка. Устата ѝ изведнъж пресъхна и досегашната самоувереност я напусна изцяло.

Нюман ѝ хвърли бегъл поглед.

– Ще бъда откровен. Условията на споразумението не са моя работа. Засега не си ни дала нищо. Но играеш ли по правилата, всичко ще бъде наред. Ще се споразумеем, ще ни дадеш каквото трябва и много скоро ще продаваш раковини някъде на Фиджи под нова самоличност, а твоят партньор и неговите съучастници ще преминат за дълги години на държавна издръжка. Не задълбавай, недей много да мислиш, просто се опитай да издържиш. Помни, ние сме на твоя страна. Освен нас нямаш други приятели.

Фейт се облегна назад и най-сетне откъсна очи от бронираната жилетка. Реши, че е време да нанесе удара. Можеше да опита и с Нюман вместо с Рейнолдс. В някои отношения тя и Рейнолдс си подхождаха великолепно. Две жени сред океан от мъже. Разбираха се по редица тънкости, които един мъж никога не би проумял. Но в други отношения понякога заприличваха на настръхнали улични котки, обикалящи около скелет от риба.

– Искам да привлека и Бюканън. Знам, че мога. Ако работим заедно, обвинението ви ще е много по-силно.

Тя изрече всичко това бързо, с огромно облекчение, че най-сетне го е казала.

Нюман не успя да прикрие изненадата си.

– Фейт, склонни сме на много компромиси, но няма да преговаряме с човека, който според теб е организиран цялото престъпление.

– Не разбирате фактите. Не знаете защо го направи. Въпреки всичко той не е престъпник, а добър човек.

– Нарушил е закона. Според теб е подкупвал държавни служители. Това ми стига.

– Когато разбереш защо го правеше, няма да мислиш така.

– Не разчитай на тази стратегия, Фейт. Не си съсипвай живота.

– Ами ако кажа „или двамата, или никой“?

– Тогава допускаш най-голямата грешка в живота си.

– Значи или аз, или той.

– Изборът не би трябвало да е чак толкова труден.

– В такъв случай по-добре да поговоря с Рейнолдс.

– И тя ще ти отговори същото.

– Не бъди толкова сигурен. Аз умея да убеждавам. И освен това съм права.

– Фейт, нямаш представа за какво става дума. Агентите на ФБР не решават кой да иде под съд. Това е работа на федералната прокуратура. Дори ако Рейнолдс те подкрепи, което не ми се вярва, просто няма начин юристите да се съгласят. Ако се опитат да повалят всички тия могъщи политици, а същевременно сключат споразумение с човека, който е забъркал цялата каша, ще ги разбият отвсякъде и ще останат без работа. Това тук е Вашингтон, изправили сме се срещу горили колкото Кинг Конг. Телефоните ще прегреят, медиите ще гръмнат, задкулисните сделки ще излязат наяве светкавично и накрая всички отиваме на боклука. Повярвай ми, занимавам се с тая работа от двайсет години. Или Бюканън, или нищо.

Фейт се облегна назад и вдигна очи към небето. За миг й се стори, че вижда сред облаците Дани Бюканън, клюмнал безнадеждно в мрачна затворническа килия. За нищо на света не би позволила да стигне дотам. Трябваше да поговори с Рейнолдс и прокурорите, трябваше да ги убеди да осигурят имунитет и на Бюканън. Нямаше друг начин. Но Нюман изглеждаше толкова сигурен. Думите му звучаха напълно логично. Това тук беше Вашингтон. Изведнъж цялата й самоувереност изгасна като

догоряла клечка кибрит. Нима тъкмо тя, майсторката на политическата интрига, дърпаща конците от толкова отдавна, бе пропуснала да вземе предвид общото политическо положение.

– Трябва да отида до тоалетната – каза Фейт.

– След петнайсетина минути ще стигнем до къщата.

– На около километър и половина по следващата пресечка наляво има денонощна бензиностанция.

– Откъде знаеш? – я погледна Нюман изненадано.

Тя му отвърна със самоуверен поглед, зад който криеше нарастващата си паника.

– Обичам да знам в какво се забърквам. Включително хората и местностите.

Той не отговори, но след малко зави наляво и скоро наближиха ярко осветена бензиностанция на „Ексон“ със сервизни помещения. Въпреки околния пущинак магистралата трябва да беше наблизко, защото на дългия паркинг бяха спрели множество камиони. Очевидно бензиностанцията привличаше професионалните шофьори. По паркинга крачеха мъже с ботуши и каубойски шапки, джинси и якета с емблемите на разни транспортни фирми. Някои търпеливо зареждаха резервоарите, други пиеха горещо кафе и пред грубоватите им уморени лица се вдигаха струйки пара. Никой не обърна внимание на колата, която спря до тоалетните в края на сградата.

Фейт заключи вратата зад себе си, свали капака на тоалетната чиния и седна отгоре. Всъщност бе дошла тук, защото ѝ трябваше време да размисли, да овладее паниката, която я атакуваше от всички страни. Тя хвърли разсеян поглед към драсканиците по олющената бяла боя на кабинката. Безсрамният език на някои от тях едва не я накара да се изчерви. Други бяха остроумни, дори грубовато забавни. Вероятно надминаваха по изобретателност всички подобни декорации в мъжката тоалетна, макар че мъжете никога не биха го признали. Те винаги подценяваха жените.

Тя стана, наплиска лицето си със студена вода и се избърса с хартиена кърпа. Точно тогава коленете престанаха да я държат. Тя ги напрегна и впи пръсти в ръба на пожълтялата порцеланова мивка. Някога си представяше с ужас как на сватбата ѝ се случва точно това – напруга колене и сетне припада. Е, днес поне нямаше тази грижа. Никога не бе имала трайна връзка, освен в пети клас с едно момче, чието име вече не помнеше, но нямаше да забрави небесносините му очи.

Дани Бюканън ѝ предложи истинска дружба. През последните

петнайсет години той бе неин учител и втори баща. Именно Дани откри в нея способности, които никой друг не забелязваше. Пак той ѝ даде шанс в най-отчаяния момент. Беше дошла във Вашингтон с безгранична амбиция и ентузиазъм, но без ясна цел. Политика? Нищо не разбираше от това, но изглеждаше интересно. И доходно. Баща ѝ беше добродушен, но некадърен скитник, повлякъл съпругата и дъщеря си в безкрайна гонитба на утопични планове за забогатяване. Една от най-жестоките шеги на природата – мечтател, лишен от способности да осъществи своята мечта. Трудовият му стаж се измерваше с дни вместо с години. Цялото семейство живееше в тревожно очакване на идната седмица. Когато поредният му план рухнеше и почнеше да пропилява чужди пари, той повеждаше Фейт и майка ѝ в ново бягство. Неведнъж бяха оставали без дом, често гладуваха; и все пак баща ѝ винаги се изправяше на крака, макар и с неимоверни усилия. До деня, когато умря. Страшният спомен за бедността бе запечатан завинаги в нейната памет.

Фейт искаше сигурен, спокоен живот, в който да не разчита на никого. Бюканън ѝ даде възможността и уменията да постигне тази мечта. И много повече. Той имаше не само мечти, но и средства да осъществи смелите си идеи. Фейт не би могла да го предаде. От все сърце се прекланяше пред онова, което бе извършил и продължаваше да върши с неимоверни усилия. Той беше скалата, дала опора за най-важната част от живота ѝ. Но през последната година връзката им се промени. По-затворен от всякога, Дани престана да ѝ говори. Беше раздражителен, избухваше за дреболии. Когато Фейт настояваше да ѝ каже какво го измъчва, той се затваряше в себе си. И тази промяна се приемаше още по-трудно, защото доскоро бяха толкова близки. Той стана потаен, вече пътуваше сам, без да я кани; дори не се събираха както преди на дълги разговори за бъдещите планове.

А сетне той стори нещо нечувано и жестоко – излъга я. Самата лъжа беше дребна, но водеше към сериозни изводи. Щом я лъжеше по незначителни въпроси, то какво ли щеше да е, ако станеше дума за нещо по-важно? Имаха един последен остър разговор и Бюканън ѝ каза, че дори да сподели с нея какво го тревожи, от това нямало да излезе нищо добро. После дойде най-зашеметяващото. Ако желаете, можела спокойно да напусне работата при него. И навярно било крайно време да го направи, натърти той. Работа ли? По-скоро сякаш строг баща пъдеше от дома си току-що порасналата дъщеря.

Защо я караше да си върви? Дълго се пита, докато изведнъж проумя. Как можеше да е толкова сляпа? Някой преследваше Дани.

Заплашваха го и той не желаше да я повлече подир себе си. Зададе му въпроса право в очите. Той отрече категорично. После ѝ нареди да си тръгне. Доблестен до последния миг.

Ала щом не желаше да ѝ се довери, тя можеше сама да потърси спасителен път. След дълги колебания Фейт се обърна към ФБР. Знаеше, че не е изключено тъкмо оттам да се ровят из тайните на Дани, но дори и в такъв случай можеше да му се размине по-леко. Поне така си мислеше тогава. Днес обаче я обземаха хиляди съмнения. Наистина ли вярваше, че Бюрото ще стори всичко възможно, за да защити Бюканън от съдебно преследване? Проклинаше се, заедно им даде името на Дани, макар че той бе знаменитост във Вашингтон; агентите и сами щяха да разберат за кого става дума. Те искаха Дани да иде в затвора. Или той, или тя. Само този избор ли ѝ оставаше? Никога не се бе чувствала по-самотна.

Тя погледна отражението си в пукнатото огледало. Костите на лицето сякаш напиреха през кожата, очите ѝ хлътваха. Само един сантиметър кожа между нея и небитието. Голямата ѝ мечта да открие спасителен изход за двамата изведнъж се превръщаше в шеметно, безумно падане. На нейно място баща ѝ просто би грабнал багажа, за да избяга в нощния мрак. А какво можеше да стори дъщерята?

5.

Докато крачеше по коридора, Лий извади пистолета и го насочи напред. Другата му ръка описваше с фенерчето бавни, отмерени дъги.

Най-напред надникна в кухнята, където откри малък хладилник от петдесетте години, електрическа печка и протрит линолеум на черно-бели квадрати. Тук-там по стените се тъмнееха петна от влага. Таванът беше недовършен, по него ясно се виждаха опорните греди и дъските на пода отгоре. Между тях се преплитаха под прав ъгъл стари медни тръби и по-нови добавки от пластмаса, които потъваха в голите стени.

Не долови мирис на готвено, из въздуха се носеше само дъх на стара мазнина, засъхнала по печката и в отдушника, навярно заедно с няколко милиарда бактерии. Насред кухнята имаше очукана маса с гетинаксов плот и четири метални стола с пластмасови облегалки. По голите етажерки не се виждаше нито една чиния. Също така нямаше кърпи, кафеарка, кутии за подправки – всъщност липсваше и най-малката дреболия, която да подсказва, че кухнята е била използвана през последните десет години. Лий имаше чувството, че се е върнал назад във времето, или е попаднал в старо бомбоубежище, изградено по време на масовата истерия в средата на века.

Малката столова беше от другата страна на коридора. Лий погледна дървената ламперия, потъмняла и напукана от годините. Изведнъж му стана хладно, макар че въздухът вътре бе застоял и потискащ. Къщата явно нямаше централно отопление, не се виждаха и климатици по стените. Отвън не бе забелязал резервоар за гориво, във всеки случай не и над земята. Тук-там до стените бяха оставени малки нагреватели, включени в контактите. И тук таванът бе недовършен. Кабелът за прашния полилей минаваше през дупки в гредите. Без съмнение електричеството бе стигнало до тази къща няколко десетилетия след нейното построяване.

Докато вървеше по коридора към предната част на къщата, Лий не забеляза невидимия лъч, минаващ на височината на коляното. Той навлезе в охранявания периметър и отнякъде долетя едва доловимо щракване. Лий подскочи, трескаво завъртя пистолета, после се успокои. Старите къщи често издават странни звуци. Просто беше изнервен и имаше защо. Тази къща изглеждаше като измъкната от филм на ужасите.

Лий влезе в една от предните стаи. Тук лъчът на фенерчето му

разкри, че мебелите са изместени към стените, а в дебелия слой прах върху пода личаха следи от стъпки и влачене на предмети. По средата на стаята имаше няколко съгъваеми стола и правоъгълна маса. В единия ѝ край беше оставена кафеварка, а до нея – пластмасови чашки и пакетчета кафе, захар и сухо мляко.

Лий възприе спокойно всичко това, но трепна, когато видя прозорците. Те бяха заковани с големи листове шперплат, изпод които провисваха крайчетата на дръпнатите завеси.

– Мамка му – промърмори той.

След малко откри, че и малките квадратни прозорчета на предната врата са закрити с картон. Извади фотоапарата и направи няколко снимки на тази странна подробност.

Тъй като искаше да привърши проучването час по-скоро, Лий изтича по стъпалата към втория етаж. Предпазливо отвори вратата на първата спалня и надникна. Откъм малкото легло веднага го лъхна мирис на мухъл. Тук дори и стените не бяха измазани. Той докосна голата външна стена и усети как през пукнатините появява студен въздух. За миг се изненада, като видя в горния край тънка светеща ивица. После разбра, че това са лунни лъчи, проникващи през процепа между стената и покрива.

Лий внимателно отвори вратата на гардероба. Въпреки старанието му тя издаде оглушително скърцане, което го накара да затаи дъх. Вътре нямаше нито дрехи, нито дори закачалки. Той поклати глава и мина в малката баня. Тук нещата изглеждаха малко по-съвременни – окачен таван, линолеум на точки и гипсови стени, облепени с прокъсани тапети. Имаше дори ръчен душ. Но липсваха кърпи, тоалетна хартия и сапун. Нямаше начин човек да се изкъпе или поне да се освежи.

Мина в съседната спалня. Тук мирисът на мухлясали завивки бе толкова силен, че трябваше да си запуши носа. В гардероба пак нямаше нищо.

Цялата работа изглеждаше съвършено нелепа. Лий стоеше в лунната светлина, проникваща през прозореца, усещаше как течението откъм пропуканите стени гъделичка врата му и клатеше глава. Какво търсеше тук Фейт Локхарт, щом не използваше къщата за тайно любовно гнезденце? Такава бе първата му хипотеза, макар че я виждаше да идва само с високата жена. В края на краищата човешките страсти имат какви ли не отклонения. Но дори и с тапи в носа никой не би могъл да прави любов върху тези чаршафи.

Слезе долу, прекоси коридора и влезе в другата предна стая, където

трябваше да е всекидневната. И тук прозорците бяха заковани. На една-та стена имаше библиотечна лавица, но без книги. Също като в кухнята таванът бе недовършен. Когато завъртя лъча нагоре, Лий видя, че между гредите са заковани по-къси парчета дърво, оформящи едно голямо „Х“ през целия таван. Дървото се различаваше от онова, използвано някога при строежа – беше по-светло и с различна жилка. Допълнителна опора? Защо беше необходима?

Той примирено тръсна глава. Сега към неговите тревоги се добавяше и опасността проклетият горен етаж да рухне всеки момент върху главата му. Представи си заглавията във вестниците:

ЗЛОПОЛУЧЕН ЧАСТЕН ДЕТЕКТИВ ЗАГИВА ПОД
ПАДНАЛА ВАНА; БОГАТАТА БИВША СЪПРУГА ОТКАЗВА
КОМЕНТАРИ.

Завъртя лъча наоколо и внезапно застина. В едната стена бе вградена врата. Най-вероятно врата на килер. И в това не би имало нищо странно, ако не беше секретната ключалка. Той пристъпи натам, огледа отблизо ключалката, после наведе очи към купчинката стърготини на пода точно под нея. Знаеше, че са оставени от човека, който е издълбал отвора за монтиране на бравата.

Автоматични ключалки отвън. Охранителна система. Секретна брава, монтирана неотдавна на *вътрешен* килер в тая съборетина на сред пушинака. Какво толкова ценно имаше тук?

– Мамка му – повтори Лий.

Искаше да напусне това място, но не можеше да откъсне очи от ключалката. Лий Адамс имаше един недостатък, ако изобщо можеше да се нарече недостатък за човек с неговата професия – беше много любопитен. Тайните не му даваха мира. Изпаднаше едва ли не в ярост, когато се опитваха да скрият нещо от него. Като обикновен работяга, убеден, че финансовите гиганти по цял свят само се чудят как да създадат повече неприятности на кротките хора, Лий вярваше от все сърце в принципа за пълна и безусловна откритост. Претворявайки принципа в действие, той стисна фенерчето под мишница, прибра пистолета и извади комплекта шперцове. Пръстите му пъргаво избраха и монтираха нов накрайник. Той пое дъх, пъкна шперца в ключалката и включи машинката.

Когато резето щракна, Лий отново въздъхна, извади пистолета, насочи го към вратата и завъртя дръжката. Не вярваше някой да се е

заклучил в килера и да връхлети насреща му, но в кариерата си бе виждал и по-странни неща. От другата страна можеше да има човек.

Когато видя какво се крие за вратата, бе готов да съжали, че не е било обикновена засада. Той изруга тихичко, прибра пистолета и побегна. Червените светлинки на рафтовете с електронна апаратура в килера огряваха отворената врата.

Лий изтича в другата предна стая и равномерно плъзна лъча от фенерчето по стените все по-високо и по-високо. После видя. В стената под самия таван бе вграден обектив на камера. Вероятно тип „рибешко око“, специално пригоден за тайно наблюдение. Не можеше да е сигурен за модела, но лъчът несъмнено се отразяваше от обектив. Като раздвижи фенерчето, Лий откри още три камери.

По дяволите! Онзи звук, който чу преди малко. Сигурно бе задействал някаква система, включваща камерите. Той изтича обратно към килера и освети записващото устройство.

Бутонът! Дявол да го вземе, къде беше бутонът за изваждане на касетата? Откри го, натисна, но не се случи нищо. Опита с другите клавиши. Пак нищо. После погледът на Лий падна върху *втория* инфрачервен сензор в предната част на машината и той изведнъж разбра отговора. Видеозаписът се контролираше със специално дистанционно управление; без него бутоните бяха блокирани. Кръвта му изстина при мисълта какво означава това. Запита се дали да не пусне един куршум в апаратурата, за да измъкне безценната касета. Но проклетата чудесия като нищо можеше да се окаже бронирана и да върне куршума в корема му. Ами ако имаше пряка сателитна връзка с друга машина и записът бе само резерва? Дали и в килера нямаше камера? Може би точно сега някой го гледаше. За миг му хрумна нелепата мисъл да покаже среден пръст на неизвестния наблюдател.

Лий се канеше да побегне отново, когато го осени внезапна идея. Той затършува из раницата си, макар че сега пръстите му не бяха толкова уверени, както друг път. Най-сетне напипа малкия калъф. Измъкна го, трескаво отвори капачето и извади отвътре малък, но мощен магнит.

Магнитите бяха популярен инструмент на крадците, тъй като подходяха идеално за откриване и повдигане на допълнителни кукички по прозорците, след като се среже стъклото. Без тяхна помощ понякога кукичките осуетяваха усилията и на най-опитния специалист. Сега магнитът щеше да му помогне за обратното – не да влезе, а да се измъкне незабелязан от къщата.

Той хвана здраво магнита и го плъзна по предната част на

апаратурата, после по горната ѝ страна. Продължи така цяла минута – толкова време си бе отпуснал, преди да се спаси с бягство. Мислено се молеше магнитното поле да изтрие изображенията върху лентата. *Неговите* изображения.

Лий хвърли магнита в раницата, обърна се и изтича към вратата. Един господ знаеше кой може да идва насам. Изведнъж той спря. Дали не беше по-добре да изкърти видеото и да го отнесе със себе си? Но звукът, който чу, прогони мислите за касетата.

Към къщата се задаваше кола.

– Дявол да го вземе! – изпъшка Лий.

Дали бяха Локхарт и нейната придружителка? Те идваха тук всяка втора вечер. Така е, когато човек прекалено разчита на схемите. Изтича по коридора, отвори задната врата, изхвъркна навън и прескочи бетонната площадка. Приземи се тежко върху мократа трева, босите му крака се плъзнаха напред и той падна по гръб. От удара дъхът му спря, усети остра болка в подгънатия накриво лакът. Но страхът беше по-силен от болката. След секунда-две стана и накуцвайки, се затича към дърветата.

Беше изминал едва половината път, когато колата зави от пътя по неравната алея и лъчите на фаровете ѝ заподскачаха. С още няколко скока Лий се добра до прикритието на дърветата.

Червената точица бе спряла за момент върху гърдите на Лий. Серов можеше лесно да го убие. Но това щеше да предупреди хората от колата. Бившият агент на КГБ се прицели в лявата врата. Надяваше се човекът, който изчезна в гората, да прояви благоразумие и да не се намесва. Досега имаше невероятен късмет. Смъртта го отмина не веднъж, а на два пъти. Не бива да се прехосва подобен късмет. Би било голяма глупост, помисли Серов, навеждайки отново око към лазерния прицел.

Лий наистина би трябвало да продължи бягството, но вместо това той спря задъхан и се промъкна обратно към края на дърветата. Любопитството беше открай време най-силната му черта, понякога дори прекалено силна. Освен това хората, скрити зад цялата тази електронна апаратура, сигурно вече знаеха кой е. По дяволите, нищо чудно да знаеха кой зъболекар посещава и дали предпочита кока-кола пред пепси, тъй че си струваше поне да изчака и да види какво ще стане. Ако хората от автомобила тръгнаха към дърветата, щеше да хукне по-бързо от маратонец, макар и бос, пък нека го гони който може.

Той прилекна и извади далекогледа за нощно виждане. Приборът работеше по технологията „челно инфрачервено виждане“, съкратено ЧИВ, далеч по-съвършена от приборите за максимално улавяне на нормалната светлина или инфрачервените очила, които Лий бе използвал по-рано. По принцип системата ЧИВ засичаше топлината. Можеше да работи в пълен мрак и за разлика от по-старите инфрачервени очила разпознаваше тъмни изображения върху тъмен фон, превръщайки топлината в кристално ясна картина.

Лий фокусира далекогледа и пред него се появиха червени изображения върху зеленикав фон. Колата изглеждаше толкова близо, сякаш можеше да я докосне с ръка. Най-ярко светеше зоната около нагорещения двигател. Лявата врата се отвори и от колата излезе мъж. Лий не го познаваше, но се напрегна, когато видя как Фейт Локхарт излезе от другата страна и пристъпи към мъжа. Сега стояха един до друг. Мъжът се поколеба, като че бе забравил нещо.

– По дяволите! – изръмжа Лий през зъби. – Вратата.

Завъртя далекогледа към задната врата на къщата. Тя зееше широко разтворена.

Мъжът очевидно също бе забелязал това. Той се завъртя към жената и бръкна под самото си.

Скрит в гората, Серов прикова лазерната точка върху врата на мъжа. Усмивна се доволно. Мъжът и жената се подреждаха идеално на една линия. Патронът в цевта имаше модернизиран куршум с цялостно стоманено покритие. Серов усърдно изучаваше както оръжията, така и раните, причинени от тях. При висока скорост куршумът почти не се деформираше при минаване през целта. Но въпреки това щеше да причини смъртоносна рана, освобождавайки светкавично кинетичната си енергия в човешкото тяло. Първоначалният пробив щеше да бъде няколко пъти по-голям от самия куршум, преди частично да се затвори. А от него като от епицентър на земетресение щяха да тръгнат кръгови вълни, носещи жестоко унищожение. За Серов във всичко това се криеше своеобразна красота.

Руснакът добре знаеше, че скоростта е най-важният фактор за кинетичната енергия, която от своя страна определя пораженията върху целта. Удвоиш ли тежестта на куршума, удвояваш и кинетичната енергия. Серов обаче бе научил отдавна, че когато удвоиш началната скорост на куршума, кинетичната енергия се увеличава четворно. А оръжието и

патроните на Серов бяха създадени тъкмо за да постигнат максимална скорост на куршума. Да, много красиво наистина.

Но поради стоманеното покритие куршумът можеше с лекота да прониже човек и след това да убие още един. Войниците нерядко изпълзваха в сраженията подобен трик. Както и наемните убийци. Е, ако се наложеше да стреля по жената повторно... Какво пък, патроните бяха сравнително евтини. Човешкият живот също.

Серов пое дъх, застина съвършено неподвижно и лекичко натисна спусъка.

– Боже мой! – изкрещя Лий, когато видя как тялото на мъжа отхвъркна и се блъсна в жената. Двамата рухнаха на земята, сякаш зашита един за друг.

Лий инстинктивно се втурна напред да помогне. Нов изстрел улучи дървото край главата му. Той веднага се просна долу и потърси прикритие, докато наблизко прелиташе още един куршум. Залегнал ниско, Лий измъкна нощния далекоглед, едва го настрои с треперещи ръце и огледа мястото, откъдето предполагаше, че са дошли изстрелите.

Нов куршум удари съвсем наблизко и напълни очите му с влажна пръст. Противникът явно си знаеше работата и беше дошъл с муниции като за лов на динозаври. Лий усещаше как попаденията бавно и методично приближават към него.

Несъмнено стрелецът използваше заглушител, защото всеки гърмеж напомняше силен удар с длан по гладка стена. *Пляс. Пляс. Пляс.* Сякаш не бяха конични парчета метал, литнали с невъобразима скорост, за да унищожат един частен детектив, а просто пукнати балончета на детска забава.

Лий се мъчеше да не диша, да не помръдва нищо друго, освен ръката с далекогледа. В един ужасяващ миг видя как червеният лазерен лъч се стрелна покрай крака му като любопитна змия, после изчезна. Нямаше много време. Останеше ли на място, с него бе свършено.

Той остави пистолета, разпери пръсти и внимателно опипа пръстта, докато се натъкна на камък. Използвайки само замаха на китката, метна камъка настрана; чу го как се удари в дърво, след секунди на същото място се връза куршум.

С инфрачервения далекоглед Лий веднага засече топлината на последния изстрел – мястото, където нажежените, бедни на кислород газове излетяха от цевта и се сблъскаха с външния въздух. Тази проста

физическа реакция бе погубила не един войник, разкривайки неговата позиция. Лий можеше само да се надява на същия резултат.

Сега вече успя да различи топлинното изображение на човека между дърветата. Стрелецът не беше много далече, с малко късмет пистолетът на Лий можеше да го улучи. Разбирайки, че вероятно ще има само една възможност, Лий бавно стисна оръжието, вдигна дулото и потърси чист прицел. Без да откъсва око от образа на противника в далекогледа, той свали предпазителя, изрече безмълвна молитва и изстреля осем от петнайсетте патрона в пълнителя. Изстрелите на пистолета бяха много по-шумни от тези на пушката със заглушител. Наоколо нощните животинки се разбягаха на всички страни.

По някакво чудо един от куршумите улучи целта – най-вече защото Серов беше опитал да мине по-наблизо и сам се изпречи пред изстрела. Когато куршумът се вряза в лявата му ръка, руснакът изпъшка от болка. Това продължи част от секундата, сетне парчето метал разкъса меките мускули и вени, раздроби раменната кост и накрая спря в ключицата. Ръката веднага увисна като безполезна тежест. След като бе убил в своята кариера дванайсет души, Леонид Серов най-сетне разбра какво е да те прострелят. Стискайки пушката със здравата си ръка, бившият агент взе единственото възможно решение. Обърна се и побягна, ръсейки кръв по земята на всяка крачка.

Лий проследи бягството на врага с нощния далекоглед. По неловките му движения разбра, че е улучил поне веднъж. Би било глупаво и безсмислено да преследва въоръжен и ранен противник. Освен това имаше по-важна работа. Той грабна раницата и хукна към къщата.

6.

Докато Лий и Серов си разменяха изстрели, Фейт се мъчеше да си поеме дъх. Сблъсъкът с Нюман я бе зашеметил, освен това усещаше тръпнеща болка в рамото. С отчаяно усилие тя успя да избута настрани тежкото му тяло. Напипа по дрехите си нещо топло и лепкаво. За миг помисли с ужас, че е простреляна. Не знаеше, че pistolетът на агента я бе защитил като миниатюрен щит, отклонявайки настрани куршума след излизането от тялото му. Това беше единствената причина Фейт все още да е жива. Тя се вгледа в онова, което бе останало от лицето на Нюман, и усети, че ѝ прилява.

Фейт извърна глава, после приклекна с усилие, бръкна в джоба на Нюман и извади ключовете от колата. Сърцето ѝ биеше тъй бясно, че не бе в състояние да разсъждава. Едва удържаше проклетите ключове. Все още клекнала, тя леко отвори лявата врата.

Цялата се тресеше и не знаеше дали изобщо ще може да управлява, след като влезе в колата. Пролази навътре, затръшна вратата и я заключи. Когато двигателят заработи, превключи на скорост и даде газ, но моторът се задави и заглъхна. Фейт изруга и пак завъртя ключа; двигателят забуча отново. Този път тя натисна педала по-предпазливо и моторът продължи да мърка.

Канеше се да потегли, но изведнъж замръзна. До прозорчето на колата стоеше човек. Беше задъхан и изплашен почти колкото нея. Но вниманието ѝ бе приковано преди всичко от pistolета, насочен срещу нея. Непознатият ѝ направи знак да свали стъклото. Тя се поколеба дали да не даде газ.

– Не се опитвайте – каза той през стъклото, явно разбрал мисълта ѝ. После добави: – Не съм стрелял по вас. Ако бях аз, вече щяхте да сте мъртва.

Най-сетне Фейт свали стъклото.

– Отключете вратата и се дръпнете! – заповяда човекът.

– Кой сте вие?

– Да не губим време, госпожо. Не знам какво мислите вие, но лично аз не бих искал да бъда тук, когато пристигне някой. Може да се окаже по-добър стрелец.

Фейт отключи вратата и се дръпна надясно. Лий прибра pistolета в кобура, метна раницата на задната седалка, влезе, затръшна вратата и

даде заден ход. В този момент клетъчният телефон забръмча и двамата подскочиха. Лий спря колата. Двамата сведоха очи към телефона, после се спогледаха.

– Телефонът не е мой – каза Лий.

– И мой не е – отвърна Фейт.

Когато сигналът престана, Лий попита:

– Кой е убитият?

– Нищо няма да ви кажа.

Колата излезе на пътя и Лий увеличи скоростта.

– Може да съжалявате за това решение.

– Не ми се вярва.

Самоувереният й тон като че го обърка. Лий взе завоя с прекалено висока скорост и Фейт побърза да си сложи предпазния колан.

– Ако сте застрелял онзи човек, тогава каквото и да ви кажа, пак ще ме убие. Ако казвате истината, не вярвам да ме застреляте само защото мълча.

– Имате много наивна представа за доброто и злото. Дори на добрите момчета понякога им се налага да убиват – каза той.

– От личен опит ли го знаете? – попита Фейт и се премести по-близо до дясната врата.

Той натисна бутона за заключване на вратите.

– Не се опитвайте да скочите от колата. Просто искам да знам какво става. И преди всичко кой е убитият.

Фейт го гледаше дълбоко потресена. Когато най-после заговори, гласът й бе съвсем слаб.

– Може ли да отидем някъде, където и да било? Искам просто да поседя и да размисля. – Тя сплете пръсти и добави дрезгаво: – Никога не съм виждала да убиват човек. И самата аз почти да бъда... – Фейт се разтrese и гласът й изтъня. – Моля ви, спрете. За бога, спрете! Прилошава ми.

Той отби от пътя, спря и натисна бутона за отключване. Фейт блъсна вратата, приведе се навън и повърна.

Лий се пресегна, прегърна я през рамото и остана така, докато Фейт спря да трепери. После каза бавно и настоятелно:

– Всичко ще бъде наред. – Той помълча, докато тя успя да се изправи, и затвори вратата. – Най-напред трябва да се отървем от тази кола. Моята е от другата страна на гората. За няколко минути сме там. След това знам едно място, където ще бъдете в безопасност. Разбрахме ли се?

– Разбрахме се – изрече с усилие Фейт.

7.

Само двадесет минути по-късно един автомобил спря на алеята до къщата и отвътре излязоха мъж и жена. Пистолетите им блесяха в лъчите на фаровете. Жената пристъпи към убития, коленичи и огледа трупа. Ако не бе познавала Кен Нюман много добре, можеше и да не разбере, че е той. Не за пръв път виждаше мъртъв човек, ала въпреки това усети как стомахът ѝ се преобръща. Тя бързо стана и извърна глава. Двата методично претърсиха къщата, после огледаха набързо горските покрайнини и се върнаха пак при мъртвеца.

Едрият мъжага с огромен гръден кош сведе очи към трупа на Кен Нюман и изруга. Като ветеран във ФБР Хауард Константинопъл, или просто Кони, както го наричаха всичките му познати, бе виждал какво ли не. Но днешното преживяване се оказваше ново дори и за него. Дватамата с Кен Нюман бяха близки приятели. Кони изглеждаше готов да се разридае.

Жената стоеше до него. Беше висока метър и осемдесет и три – почти колкото Кони. Късо подстриганата ѝ черна коса се подвиваше над ушите. Имаше дълго, тясно, интелигентно лице и бе облечена с изискан жакет и панталон. Годиците и напрегнатата професия бяха издълбали тънки бръчици около устата и тъмните, печални очи. Тя плъзна поглед наоколо с лекотата на човек, свикнал не само да наблюдава, но и да прави точни догадки въз основа на видяното. Изопнатото лице издаваше кипналия в душата ѝ гняв.

Въпреки своите трийсет и девет години Брук Рейнолдс все още имаше висока, стройна фигура и красиви черти, които я правеха привлекателна за мъжете, стига да пожелаеше. Ала точно сега бе затънала в жестоко бракоразводно дело, съсипващо нервите на двете ѝ малки деца, тъй че се питаше дали изобщо пак ще поиска да се сближи с мъж.

Баща ѝ, върл поклонник на бейзбола, я бе кръстил Бруклин Доджърс Рейнолдс, без да слуша протестите на жена си. Горкият старец така и не можа да се примири, че любимият му отбор отиде да играе в Калифорния. Колкото до майката, тя едва ли не още от първия ден настоя да наричат детето Брук.

– Боже мой – промълви най-сетне Рейнолдс, гледайки мъртвия си колега.

Кони се извърна към нея.

– И какво ще правим сега?

Тя тръсна глава, за да пропъди отчаянието, което започваше да я наляга. Сега трябваше да действат – бързо, но методично.

– Намираме се на местопрестъплението, Кони. Нямаме кой знае какъв избор.

– Значи местните?

– Става дума за нападение на федерален служител, значи Бюрото ще е начело – каза тя и откри, че няма сили да откъсне очи от трупа. – Но все пак ще трябва да работим с областната и щатската полиция. Имам познати там и се надявам, че ще успеем да предотвратим изтичането на информация.

– С нападенията на федерални служители се занимава отдел „Тежки престъпления“. Това слага край на прикритието ни.

Рейнолдс въздъхна дълбоко, за да удържи напирашите сълзи.

– Ще сторим каквото можем. Най-напред трябва да се погрижим нищо да не бъде докосвано, но наоколо и без това няма хора. Ще се обади на Пол Фишер в щаба да му докладвам за случая.

Рейнолдс мислено си представи командната верига във Вашингтонското оперативно бюро. Трябваше да уведоми старшия агент, неговия помощник и регионалния заместник-директор; регионалният заместник ръководеше Вашингтонското оперативно бюро и стоеше само едно стъпало по-долу от самия директор на ФБР.

– Бас държа, че ще довтаса и големият шеф – подхвърли Кони.

Рейнолдс усети пареща болка в стомаха. Убийството на федерален агент винаги бе потресаващо. А фактът, че се е случило в нейната смяна, беше кошмар, от който никога нямаше да се събуди.

Един час по-късно към местопрестъплението започнаха да прииздат полицейски коли, за щастие без нито един журналист. Щатският съдебен лекар потвърди онова, което всички разбираха още от първия най-бегъл поглед към раната, а именно че специален агент Кенет Нюман е бил убит от куршум, навлязъл в горната част на врата и излязъл през лицето. Докато местните полицаи охраняваха района, агентите от отдел „Тежки престъпления“ методично събираха улики.

Рейнолдс, Кони и техните началници се струпаха около колата. Регионалният заместник-директор Фред Маси в момента беше най-високоставеният агент на местопрестъплението. Дребен и мрачен, Маси непрекъснато клатеше глава. Яката на бялата риза бе разхлабена около мършавата му шия, а голата му глава лъщеше под лунните лъчи.

Един агент излезе от къщата с видеокасета и чифт кални ботуши.

При претърсването Рейнолдс и Кони бяха забелязали ботушите, но благо разумно предпочетоха да не докосват никакви улики.

– Някой е влизал в къщата – докладва агентът. – Тези ботуши бяха на задната площадка. Няма следи от взлом. Алармата беше изключена, а вратата към килера с апаратурата – отворена. Изглежда, че сме заснели човека. Минал е през лазерния детектор.

Той подаде касетата на Маси, който тутакси я връчи на Рейнолдс. В жеста нямаше и капка деликатност. Цялата отговорност бе нейна. Тя щеше да обере лаврите или да отнесе наказанието. Агентът прибра ботушите в найлонов плик и се върна в къщата да продължи огледа.

– Изложете наблюденията си, агент Рейнолдс – каза Маси. Тонът му бе рязък и всички разбираха защо.

Някои агенти се просълзиха и избухнаха в проклетия, когато видяха трупа на своя колега. Като единствена жена тук, при това старша в групата на Нюман, Рейнолдс не можеше да си позволи лукса да се разплаче пред тях. Огромното мнозинство агенти от ФБР изкарваха цялата си кариера, без нито веднъж да извадят оръжие, освен за проверка и пререгистриране. Рейнолдс понякога се бе питала как ли ще реагира, ако я сполети катастрофа. Сега вече знаеше: не твърде добре.

Едва ли някога през живота си щеше да разследва по-важен случай. Доскоро тя работеше в групата за борба с обществената корупция, част от прочутия отдел „Криминални разследвания“. След като една нощ чу за пръв път по телефона гласа на Фейт Локхарт и няколко пъти тайно се среща с нея, Рейнолдс получи задачата да оглави самостоятелна група със специална задача. А ако Локхарт говореше истината, тази „специална задача“ можеше да повали някои от най-видните фигури в американското правителство. Мнозина агенти биха си дали живота за подобна възможност. И точно това се бе случило тази вечер.

Рейнолдс повдигна касетата.

– Надявам се записът да ни изясни какво е станало тук. И какво е станало с Фейт Локхарт.

– Смяташ ли, че може да е застреляла Кен? – попита Маси. – Ако е така, за секунди ще обявим общонационално издирване.

Рейнолдс поклати глава.

– Интуицията ми подсказва, че тя няма нищо общо. Но засега не знаем достатъчно. Ще проверим кръвната група и остатъците от тъкани. Ако са само от Кен, значи тя не е била улучена. Знаем, че Кен не е стрелял. Беше по сако. Нещо обаче е отчупило парченце от пистолета му.

Кони кимна.

– Куршумът, който го е убил. Влязъл е през врата и е излязъл отпред. Той вече е държал оръжието си, вероятно на нивото на очите. Куршумът се е ударил и е отлетял настрана.

Рейнолдс погледна печално мъртвеца и продължи анализа:

– Значи Кен вероятно е стоял между Локхарт и стрелеца.

Кони бавно поклати глава.

– Жив щит. Мислех, че само момчетата от Тайните служби вършат подобни глупости.

– Разговарях със съдебния лекар – продължи Рейнолдс. – Преди аутопсията няма как да узнаем пълните поражения от куршума, но според мен е стреляно с карабина. Такова нещо не се носи в дамска чанта.

– Значи някой ги е причакал? – подхвърли Маси.

– Защо му е трябвало да убива, а после да влиза в къщата? – попита Кони.

– Може да са влизали Нюман и Локхарт – предположи Маси.

Рейнолдс знаеше, че Маси не е водил разследване от години, но все пак той бе неин началник и не можеше да го скастри. Но и не бе длъжна да се съгласява с всяка негова дума. Тя решително тръсна глава.

– Ако бяха влезли в къщата, Кен нямаше да загине тук. Още щяха да са вътре. Всеки път разпитвахме Локхарт поне по два часа. Пристигнаха сме най-много половин час след тях. И онези ботуши не са на Кен. Мъжки ботуши са, вероятно четирийсет и четвърти номер. Значи имаме работа с едър мъж.

– Щом Нюман и Локхарт не са влизали в къщата и няма признаци за взлом, значи третият човек е знаел кода за охранителната система – заяви обвинително Маси.

Рейнолдс се почувства ужасно, но трябваше да продължи.

– Изглежда, че Кен току-що е бил излязъл от колата. После нещо трябва да го е стреснало. Той вади пистолета и в този момент го прострелват. – Рейнолдс поведе другите към алеята. – Погледнете следите от гуми тук. Почвата е сравнително суха, но колелата са се завъртели с всичка сила. Според мен някой е бързал да избяга. Толкова е бързал, по дяволите, че си е забравил ботушите.

– А Локхарт?

– Може стрелецът да я е взел със себе си – каза Кони.

Рейнолдс се позамисли.

– Възможно е, но не виждам защо. Би трябвало да убият и нея.

– Преди всичко как е разбрал стрелецът, че трябва да дойде тук? – попита Маси и сам си отговори. – Изтичане на информация?

Рейнолдс размишляваше над тази възможност още откакто видя трупа на Нюман.

– При цялото ми уважение, сър, не си представям как би могло да стане.

Маси спокойно започна да изброява на пръсти.

– Имаме един убит агент, една изчезнала жена и чифт ботуши. Съберем ли всичко това, излиза, че е замесен трети човек. Кажете ми, как е пристигнал тук този трети човек без вътрешни сведения от Бюрото?

Рейнолдс отговори съвсем тихо:

– Може да е случайност. Самотно място, опит за въоръжен грабеж. Случва се. – Тя бързо въздъхна. – Но ако сте прав и има изтичане на информация, то е само частично. – Всички я изгледаха с любопитство. – Стрелецът очевидно не е знаел за промяната на плановете ни в последния момент. Не е знаел, че тази вечер ще дойдем и ние с Кони. – Рейнолдс помълча за момент и поясни: – Обикновено аз придружавам Фейт, но сега работех по друг случай. Освободих се по-рано и реших да дойда насам с Кони.

Кони се озърна към колата.

– Права си, никой не е могъл да знае. Дори Кен.

– Аз опитах да се обадя на Кен около двайсет минути преди да пристигнем. Не исках да се появим изневиделица. Ако бе чул край къщата да спира кола без предупреждение, можеше да се стресне и първо да стреля, а после да пита. Но когато позвъних, сигурно вече е бил мъртъв.

Маси пристъпи към нея.

– Агент Рейнолдс, знам, че водите това разследване от самото начало. Знам, че използването на тази къща и телевизионното наблюдение на мис Локхарт са били одобрени от съответните инстанции. Разбирам колко ви е било трудно да работите по случая и да спечелите свидетелското доверие.

Маси помълча, сякаш грижливо подбираше думите си. Смъртта на Нюман бе зашеметила всички, макар че агентите често попадаха под удар. Така или иначе, в случая някой трябваше да поеме вината й всички го знаеха.

– Подходът ви обаче е излязъл доста извън правилата – продължи Маси. – В резултат на което загина един агент.

Рейнолдс веднага премина в атака.

– Трябваше да работим съвсем незабелязано. Не можехме да обкръжим Локхарт с агенти. Бюканън щеше да се изпари още преди да

съберем достатъчно доказателства за пред прокуратурата. – Тя си пое дълбоко дъх. – Сър, питайте за наблюденията ми. Ето ги. Не вярвам Локхарт да е убила Кен. Смятам, че зад нападението стои Бюканън. Трябва да я открием. Но тихомълком. Обявим ли издирване, ще излезе, че Кен Нюман е загинал напразно. А ако Локхарт е жива, това няма да е задълго, щом се разчуе.

Рейнолдс погледна към камионетката, където внасяха трупа на Нюман. Ако тя бе придружила Фейт Локхарт, вероятно сега щеше да бъде на неговото място. Макар и далечна, смъртта винаги присъстваше като възможност за всеки федерален агент. Запита се дали, ако беше загинала, Бруклин Доджърс Рейнолдс щеше да избледнее в паметта на децата си. Сигурна бе, че шестгодишната ѝ дъщеря винаги ще си спомня за мама. За тригодишния Дейвид обаче се съмняваше. Ако беше загинала сега, дали след години Дейвид нямаше да я нарича само своя „рождена“ майка? Сама по себе си тази мисъл почти я парализира.

Един ден бе стигнала дотам, че отиде да ѝ гледат на ръка. Гледачката сърдечно посрещна Рейнолдс, предложи ѝ чаша билков чай и побъбри с нея, като се мъчеше въпросите да минат незабелязано. Рейнолдс знаеше, че разпитът всъщност цели да събере основни сведения, към които жената да добави подходящите общи приказки и да се престори, че вижда нейното минало и бъдеще.

След като огледа дланта на Рейнолдс, врачката каза, че имала къса линия на живота. Дори много къса. По-лоша не била виждала. Докато говореше, жената гледаше белега върху дланта ѝ. Не знаеше, че Рейнолдс го е получила още на осем години, когато падна в задния двор върху счупена бутилка от кока-кола.

После гледачката пак надигна чашата с чая, очаквайки Рейнолдс да моли за още сведения срещу допълнително възнаграждение. Рейнолдс ѝ каза, че има желязно здраве и от години не е хващала дори обикновен грип.

Смъртта невинаги е естествена, отвърна многозначително гледачката и повдигна изрисуваните си вежди.

Рейнолдс ѝ плати пет долара и си излезе.

Сега обаче не бе толкова самоуверена.

Кони шареше из пръстта с връхчето на обувката си.

– Ако Бюканън стои зад всичко това, сигурно отдавна си е плюл на петите.

– Не смятам – отвърна Рейнолдс. – Ако избяга веднага, все едно сам си признава вината. Не, той ще запази самообладание.

– Тая работа не ми харесва – каза Маси. – Предлагам да обявим издирване на Локхарт и да я приберем, ако още е жива.

– Сър – възрази Рейнолдс с тревожно напрегнат глас, – не можем да я издирваме за убийство, след като имаме основания да предполагаме, че не е замесена в престъплението и може би самата е станала жертва. Ако го направим и тя се появи, подлагаме Бюрото под удар по цял куп граждански закони.

– Тогава ще я търсим като свидетелка – продължи Маси. – По тая линия няма какво да възрази, по дяволите!

Рейнолдс го погледна право в очите.

– Издирването не е решение. То само ще обърка още повече работите. За всички замесени.

– Бюканън няма причини да я остави жива.

– Локхарт е умна жена – каза Рейнолдс. – Била съм няколко пъти с нея и я познавам. Тя умее да оцелява. Ако се скрие за няколко дни, имаме надежда. Бюканън не може да знае какво ни е казала. Но обявим ли, че я издирваме като свидетелка, подписваме смъртната й присъда.

Всички мълчаха.

– Добре, разбирам ви – рече най-сетне Маси. – Наистина ли вярвате, че можете да я намерите?

– Да – отговори Рейнолдс. Какво друго можеше да каже?

– С ума си ли го усещате или с интуицията?

– И с двете.

Маси я огледа изпитателно.

– Засега, агент Рейнолдс, направете всички възможно, за да намерите Локхарт. Отдел „Тежки престъпления“ ще се заеме с убийството на Нюман.

– На ваше място бих им наредила да огледат из двора за куршума, с който е убит Кен – предложи Рейнолдс. – След това бих претърсила гората.

– Защо гората? Ботушите бяха на площадката.

Рейнолдс се озърна към дърветата.

– Ако аз готвех засада на някого, онова там – тя посочи гората – би било първият ми тактически избор. Добро прикритие, превъзходна огнева линия и удобен път за отстъпление. Колата чака, пушката се изхвърля някъде, после право към летище Дълес. След един час стрелецът е някъде далеч. Куршумът е улучил Кен отзад. Той е стоял с гръб към гората. Вероятно не е видял нападателя, иначе не би се обърнал. – Тя се загледа към гъсталака. – Всичко сочи натам.

Наблизо спря нова кола и отвътре излезе самият директор на ФБР. Маси и неговите помощници се втурнаха натам, оставяйки Кони и Рейнолдс сами.

– Е, какъв е планът за действие? – попита Кони.

– Например да проверим дали онези ботуши ще станат на Пепеляшка – каза Рейнолдс, докато гледаше Маси да разговаря с директора. Директорът някога бе работил като редови агент и Рейнолдс знаеше, че тази катастрофа го е засегнала дълбоко. Всички, свързани с нея, щяха да бъдат подложени на най-строга проверка.

– Ще вземем обичайните мерки. – Тя почука с пръст по касетата. – Но в действителност разполагаме само с това. Когато и да видим на записа, атакуваме с пълна мощ, без да мислим за бъдещето.

– Ако нещата се завъртят зле, може и да нямаме кой знае какво бъдеще, Брук – обади се Кони.

8.

Лий стисна волана толкова силно, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Когато насрещната полицейска кола прелетя покрай тях със запалени лампи и се отдалечи, той въздъхна от облекчение, после натисна педала още по-здраво. Сега пътуваха с неговата кола, другата бяха изоставили край гората. Преди това той избърса всичко вътре, но нямаше гаранция, че не е пропуснал нещо. А в днешно време съществуваше апаратура, която можеше да открие подробности, невидими с просто око. Лоша работа.

Докато гледаше как мигащите лампи изчезват в мрака, Фейт се запитва дали полицаите отиват към къщата. След това се запитва дали Кен Нюман има жена и деца. На ръката му нямаше халка. Както повечето жени, Фейт имаше навика да забелязва тази подробност. И все пак Нюман някак приличаше на баща.

Докато Лий маневрираше по черните пътища, ръката на Фейт плъзна нагоре, надолу, после хоризонтално. Беше се прекръстила почти автоматично и това я изненада. Тя добави безмълвна молитва за загиналия. После още една, за семейството му, ако го имаше.

– Съжалявам, че си мъртъв – изрече на глас, за да облекчи нарастващото чувство за вина, че е оцеляла.

Лий се озърна към нея.

– Приятел ли ви беше?

Тя поклати глава.

– Убиха го заради мен. Не е ли достатъчно?

Изненада я колко лесно си бе припомнила думите на молитва и покаяние. Заради скитническия живот на баща ѝ рядко посещаваша църква. Но където и да отиде, майка ѝ настояваше да я запишат в католическо училище, а баща ѝ продължи да прилага това правило след смъртта на съпругата си. Навярно католическите училища бяха оставили у нея нещо повече от спомена за строгостта на една или друга сестра и болезнените удари с линийка през пръстите. През лятото преди последния клас тя остана пълен сирак. Сърдечен удар бе прекратил веднъж завинаги скитанията на баща ѝ. Наложил се да живее при роднини, които не я желаеха и полагаха усилия да не ѝ обръщат внимание. Фейт се бунтуваше при всяка възможност. Пушеше, пиеше, загуби девствеността си много

преди това да излезе на мода. В училище монахините непрестанно придръпваха полата ѝ под коленете и това само я караше да изгаря от желание да се разголи до пъпа. Общо взето, тази година от биографията ѝ бе достойна за забрава, както и следващите няколко, когато се бореше да завърши колеж и да намери някакъв смисъл в живота. А сетне цели петнайсет години изглеждаше, че посоката е безпогрешна, че животът се лее накъдето трябва. Но сега изведнъж бе започнала да потъва и течението я носеше право срещу подводните камъни.

Фейт погледна Лий.

– Трябва да се обадим на полицията, да кажем на някого, че той лежи там.

Лий поклати глава.

– Това само ще ни вкара в беля. Определено не е добра идея.

– Не можем да го оставим така. Не е редно.

– Може би препоръчвате да спрем в най-близкия участък и да обясним цялата история? Моментално ще ни надянат усмирителни ризи.

– По дяволите! Ако не искате, аз ще го направя. В никакъв случай няма да оставя човека на горските хищници.

– Добре, добре. Успокойте се. – Той въздъхна. – След малко можем да се обадим на ченгетата да проверят. Анонимно, разбира се.

– Чудесно – каза Фейт.

След няколко минути Лий забеляза, че Фейт се върти неспокойно.

– Имам още едно изискване – обади се тя.

Високомерното поведение на тази жена започваше да го дразни. Лий се помъчи да не мисли за болката в лакътя, за дразнещите песьчинки в очите и неизвестните заплахи, които го дебнеха.

– Какво по-точно? – запита той.

– Наблизо има бензиностанция. Бих искала да се измия. – Тя добави малко по-тихо: – Може ли?

Лий погледна изпоцапаните ѝ дрехи и лицето му поомекна.

– Няма проблеми.

– Напред по пътя и после...

– Знам къде е – каза Лий. – Винаги опознавам мястото, където работя.

Тя мълчаливо се втренчи в него.

В тоалетната Фейт се помъчи да не мисли какво върши, докато

усърдно чистеше кръвта от дрехите си. На всеки две минути едва съдържаше желанието си да смъкне всичко и да се изтърка от глава до пети със сапуна и купчината книжни кърпи на мръсната мивка.

Когато се върна в колата, нейният спътник я изгледа мълчаливо, но погледът му бе съвсем ясен.

– Засега толкова – каза тя.

– Между другото, името ми е Лий. Лий Адамс.

Фейт замълча. Той потегли и бензиностанцията остана назад.

– Не е нужно да се представяте – каза Лий. – Наеха ме да ви следя, мис Локхарт.

Тя го изгледа подозрително.

– Кой ви нае?

– Не знам.

– Как може да не знаете кой ви е наел?

– Признавам, че е малко необичайно, но се случва понякога. Някои хора се срамуват да наемат частен детектив.

– Значи сте частно ченге, така ли?

В гласа ѝ прозвуча презрение.

– За някои хора това е съвсем почтен начин да си изкарват хляба. А аз съм от най-почтените.

– И как са решили да наемат тъкмо вас?

– Нямам представа. Може да са прегледали жълтите страници, имам там страховтна реклама.

– Наясно ли сте в какво се забърквате, мистър Адамс?

– Да речем, че вече съм по-наясно, отколкото преди малко. Стрелбата по мен винаги ме е карала да забравям всичко останало.

– И кой стреля по вас?

– Същият тип, който уби вашия приятел. Мисля, че го надупчих, но успя да избяга.

Фейт разтри слепоочията си и се загледа в мрака. Следващите му думи я изненадаха.

– Да не сте по програмата за защита на свидетели? – Лий изчака. След като не получи отговор, той продължи: – Докато вие се борехте с колата, аз поогледах набързо приятеля ви. Имаше деветмилиметров пистолет глок и защитна жилетка, не че му помогна кой знае колко. На колана му висеше значка на ФБР. Нямах време да проверя документите. Как му е името?

– Има ли значение?

– Може да има.

– Защо мислите, че съм по програмата? – попита тя.

– Заради къщата. Специални ключалки, охранителна система. Нещо като секретна квартира. Никой не живее там, в това съм сигурен.

– Значи сте влизали вътре?

Той кимна.

– Отначало си мислех, че кръшкате с някого. Но две минути в къщата ми стигаха, за да разбере, че не е любовно гнездо. Странна обстановка. Скрити камери, видеозапис. Между другото, знаехте ли, че сте кинозвезда?

Изумлението по лицето ѝ бе достатъчен отговор.

– Щом не знаете кой ви е наел, как получихте задачата да ме следите?

– Много лесно. По телефона ми казаха, че ще получа в кантората си информация за вас и аванс от възнаграждението. Получих ги. Папка със сведения и доста солидна сума. Задачата беше да ви следя. Това и направих.

– Казаха ми, че никой не ме следи.

– В занаята съм доста добър.

– Очевидно.

– След като разбрах къде ходите, просто започнах да идвам по-рано. Лесна работа.

– Мъжки ли беше гласът или женски?

– Не знам; беше обработен по електронен път.

– Това не събуди ли подозренията ви?

– Всичко събужда подозренията ми. В едно съм сигурен – който и да ви гони, не си поплюва. Онзи тип гърмеше с патрони като за слонове. Едва не ги изпитах на собствен гръб.

Той замълча, а Фейт нямаше сили да каже каквото и да било. Имаше в чантичката си няколко кредитни карти с почти неизчерпаеми възможности. Но всички те бяха безполезни, защото влезеше ли една от тях в банков автомат, незабавно щеше да стане ясно къде се намира. Тя бръкна в чантата и докосна ключодържателя от „Тифани“ с ключовете за хубавата ѝ къща и луксозната кола. Те също бяха безполезни. В портмонето си имаше общо петдесет и пет долара плюс някакви монети. Нямахше нищо друго, освен тези пари и дрехите на гърба си. Изведнъж мизерията от детството ѝ се завръщаше заедно с всички мрачни, безнадеждни спомени.

Разполагаше с голяма сума пари в брой, но те лежах в сейфа на една вашингтонска банка. Банката беше затворена до утре сутринта. В

сейфа имаше и две още по-важни неща – шофьорска книжка и кредитна карта. И двете бяха с фалшиво име. Изработката им се оказа сравнително лесна, но досега Фейт се бе надявала никога да не опре до тях. До толкова, че ги държеше в банката вместо на по-достъпно място. Сега можеше само да клати глава пред собствената си глупост.

С фалшивите документи можеше да отиде където си пожелае. Често си бе напомняла, че ако всичко рухне, те са нейният изход.

Е, помисли тя, покривът отлетя, стените пращат, убийственото торнадо е пред прозореца, а дебелията дама препуска с лимузината назад към хотела. Циркът свършва, да се сбогуваме.

Погледна Лий. Какво да прави с него? Фейт знаеше, че сега най-важното е да оцелее до утрото. Може би той щеше да ѝ помогне. Изглежда, си разбираше от работата, а и имаше пистолет. Ако успееше да стигне до сейфа и да се измъкне оттам без неприятности, всичко щеше да бъде наред. До отварянето на банката оставаха седем часа. Щяха да ѝ се сторят като седем години.

9.

Торнхил седеше в малкия кабинет на своята чудесна, обрасла с бръшлян старинна къща в един от най-изисканите квартали на Маклийн, щата Вирджиния. Съпругата му беше от богато семейство и той се наслаждаваше на удоволствията, които доставят парите, както и на свободата да бъде държавен служител през целия си живот. В момента обаче нито едното, нито другото можеше да му донесе утеха.

Съобщението, което получи преди малко, изглеждаше невероятно и все пак той знаеше, че всеки план крие възможности за провал. Погледна седящия отсреща човек. Той също бе ветеран от Управлението и участник в неговата тайна група. Филип Уинслоу споделяше идеалите и тревогите на Торнхил. Неведнъж двамата бяха оставали по цели нощи в този кабинет, увлечени в спомени за миналата слава и планове за промяна, която да гарантира още много бъдещи победи. И двамата бяха завършили Йейл с пълно отличие. Познаваха се от времето, когато бе чест да служиш на родината. Тогава мнозина млади мъже от най-елитните колежи постъпваха в ЦРУ. За тяхното поколение бе естествено човек да защитава интересите на страната си с всички възможни средства. Имаш ли мечта, вярваше искрено Торнхил, длъжен си да поемеш всеки риск, за да я осъществиш.

– Агентът от ФБР е убит – каза Торнхил на своя приятел и колега.

– А Локхарт? – попита Уинслоу.

Торнхил леко поклати глава.

– Изчезна.

– Значи убиваме едно от най-добрите момчета на Бюрото, а изпускаме истинската мишена – обобщи Уинслоу. Той разклати леда в питието си. – Лоша работа, Боб. Другите няма да се зарадват, като го чуят.

– И отгоре на всичко нашият човек е прострелян.

– От агента ли?

Торнхил поклати глава.

– Не. Имало е и още някой. Засега неизвестен. Нашите хора са разпитали Серов. Дал е описание на човека в къщата. В момента работим над компютърен портрет. Надяваме се скоро да разберем кой е.

– Може ли да ни каже още нещо?

– Засега не. Държим мистър Серов на сигурно място.

– Знаеш, че Бюрото ще се вкопчи в тази история с нокти и зъби,

Боб.

– По-точно – отвърна Торнхил – ще направят всичко възможно, за да открият Фейт Локхарт.

– Кого подозират?

– Бюканън, разбира се. Логично е.

– И какво ще правим с Бюканън?

– За момента нищо. Ще му съобщим. Нашият вариант, естествено. Ще го държим настрана и същевременно ще следим най-внимателно ФБР. Тази сутрин Бюканън има работа извън града, тъй че за него нямаме грижа. Но ако разследването на ФБР започне скоро, ще му осигурим преждевременна смърт, а на скъпите събратя по професия ще сервираме всички позорни факти около опита на Бюканън да убие Локхарт.

– Ами Локхарт? – попита Уинслоу.

– О, хората на ФБР ще я открият. Ограничени са, но в някои области много ги бива.

– Не виждам с какво ще ни помогне това. Проговори ли, Бюканън рухва и ни повлича след себе си.

– Не ми се вярва – каза Торнхил. – Когато ФБР я намери, ние ще сме наблизо, ако не я открием преди това. И този път няма да сбъркаме. Отиде ли си Локхарт, идва ред и на Бюканън. След това можем да продължим с първоначалния план.

– Господи, дано само да стане.

– О, ще стане – отвърна Торнхил с обичайния си оптимизъм. За да издържи толкова дълго в неговия занаят, човек непременно трябваше да е оптимист.

10.

Лий отби по една тясна улица и спря. Погледът му обходи мрачно-откръжение. Бяха карали около два часа, докато се почувства сравнително уверен, че не ги следят. Едва тогава позвъни на полицията от крайпътен автомат. Макар че сега опасността изглеждаше отминала, Лий все още държеше ръка върху пистолета, готов всеки момент да го измъкне и да покоси враговете с убийствен огън. Ха-ха, шега.

В днешно време можеше да убиеш човека с бомба, по-умна от самия него, да отнемеш на хората най-скъпото, без дори да им кажеш: „Здрасти, мъртви сте.“ Лий се запита дали в онази частица от секундата, преди огънят да изпепели нещастниците, мозъкът има време да си помисли, че ударът е дело на божията ръка, а не на това идиотско нищожество, наречено човек. За миг той се загледа в небето, почти готов да зърне управляем снаряд. Лудост, разбира се. А можеше и да не е чак такава лудост – всичко зависеше от това кой е замесен.

– Какво казахте на полицаите? – попита Фейт.

– Не повече от необходимото. Мястото и какво е станало там.

– И?

– Телефонистката май не повярва, но положи всички усилия да ме задържи на телефона.

Фейт се озърна към уличката.

– За *това* безопасно място ли ми говорехте?

Тя попиваше със сетивата си мрака, едва забележимите пукнатини, кофата за боклук и далечното трополене на стъпки по паважа.

– Не, оставяме колата тук и отиваме на въпросното място, което, между другото, е моят апартамент.

– Къде сме?

– В Северен Арлингтън. Напоследък тук взеха да се заселват по-заможни хора, но кварталът все още може да бъде опасен, особено по това време.

Тя остана плътно до него, докато вървяха напред. След малко наблюдава широка улица, оградена от стари, но отлично поддържани жилищни сгради.

– Коя е вашата?

– Онази, голямата в края. Собственикът е пенсионер, живее във Флорида. Има още два имота. Аз му ги пазя, а той ми прави отстъпка от

наема.

Фейт понечи да излезе на улицата, но Лий я спря.

– Изчакайте малко. Искам първо да проверя.

Тя се вкопчи в самото му.

– Не ме оставяйте тук сама.

– Просто искам да проверя дали някой не ни готви изненада. Усетите ли нещо нередно, викайте и с два скока съм тук.

Той изчезна и Фейт се отдръпна в сенките на тясната уличка. Сърцето ѝ биеше толкова оглушително, че не би се учудила, ако някой горе отвореше прозореца си да я замери с обувка. Точно когато усети, че вече не може да издържи и секунда сама, Лий отново се появи.

– Добре, всичко изглежда наред. Да вървим.

Външната врата на сградата беше заключена, но Лий имаше ключ. Фейт забеляза видеоканера над входа. Лий се озърна към нея.

– Моя идея. Обичам да знам кой ми идва на гости.

Изкачиха четирите етаж на сградата и продължиха по коридора до последната врата отдясно. Фейт огледа трите ключалки. Лий ги отвори с един и същ специален ключ.

Когато вратата се откряна, Фейт чу тихо писукане. Влязоха. На едната стена имаше табло за сигнална система. Над него с панти бе прикрепена лъскава медна плоча. Лий свали плочата така, че да закрива таблото. Бръкна отдолу, натисна няколко бутона и писукането престана. После се озърна към Фейт, която го гледаше любопитно.

– Излъчването на Ван Ек. Сигурно не разбирате.

Тя вдигна вежди.

– Мисля, че сте прав.

До аларменото табло имаше малък вграден екран. Върху него Фейт видя площадката пред сградата. Очевидно бе свързан с външната камера.

Лий заключи вратата и я потупа с длан.

– Стоманена е, а металната рамка монтирах сам. Няма значение колко е яка ключалката. Обикновено рамката поддава преди нея. А рамките в днешното строителство са същински коледен подарък за крадците. Освен това имам специални ключалки на прозорците, детектори за външно движение и автономен клетъчен телефон, свързан с алармената система. Всичко ще е наред.

– Май си падате маниак на тема безопасност? – подхвърли тя.

– Не, просто съм смахнат.

Фейт чу някакъв звук откъм коридорчето. Изтръпна, но се отпусна,

когато видя как Лий тръгна с усмивка натам. След секунда иззад ъгъла бавно излезе стара немска овчарка. Детективът клекна и се заигра с голямото куче, което легна по гръб. Лий го почеса по корема.

– Хей, Макс, как си, момчето ми?

Той погали Макс по главата и кучето близна с обич ръката на стопанина си.

– Никои не е изобретил по-добра охранителна система. Няма проблеми нито със спиране на тока, нито с изтощени батерии или подкуп.

– Значи планът ви е да останем тук?

Лий вдигна очи към Фейт.

– Искате ли нещо за ядене или за пиене? На пълен стомах се разсъждава по-добре.

– Чаша горещ чай, ако може. В момента не бих могла да хапна нищичко.

Няколко минути по-късно двамата седяха край кухненската маса. Фейт пиеше билков чай, Лий чаша кафе. Макс дремеше под масата.

– Имаме проблем – започна Лий. – Когато влязох в къщата, задействах някаква система. Заснет съм на видеозапис.

Фейт ахна.

– Боже мой, в момента може да идват право насам.

Лий я изглежда втренчено.

– И може да е за добро.

– Защо?

– Нямам желание да помагам на престъпници.

– Значи си мислите, че съм престъпничка?

– Трябва ли да го мисля?

Фейт нервно опипа чашата.

– Работех с ФБР, не срещу тях.

– Добре, какво точно правехте?

– Не мога да отговоря.

– Тогава и аз не мога да ви помогна. Хайде, ще ви откарам у вас.

Лий понечи да стане от стола. Фейт стисна ръката му.

– Чакайте, моля ви.

Мисълта да остане в момента сама я парализираше.

Лий седна отново и я погледна въпросително.

– Доколко трябва да се разкрия, за да ми помогнете?

– Зависи каква помощ искате. Няма да извърша нищо против закона.

– Не бих ви карала да го правите.

– В такъв случай нямате друг проблем, освен че някой иска да ви убие.

Фейт тревожно отпи глътка чай, докато Лий продължаваше да я гледа.

– Щом знаят от записа кой сте, трябва ли да стоим тук? – попита тя.

– Поиграх си малко с касетата. Прекарах магнит над нея.

В очите на Фейт проблесна надежда.

– Успяхте ли да я изтриете?

– Не знам със сигурност. Не съм експерт в това отношение.

– Но поне ще им трябва известно време, за да я възстановят, нали?

– На това се надявам. Но не си въобразявайте, че насреща стоят аматьори. Видеоето имаше и предпазна система. Ако полицаите се опитат да извадят касетата със сила, записът може да се самоунищожи. Лично аз бих пожертвал всичките четирийсет и седем долара, които имам в банката, само и само да стане така. Не обичам да ровят из личния ми живот. Но все още чакам да ми кажете какво става.

Фейт мълчеше. Само го гледаше, като че току-що ѝ бе направил неприлично предложение. Лий наведе глава настрана.

– Вижте какво ще ви кажа. Аз съм детективът, нали? Какво ще речете да направя някои предположения, а вие да ми кажете дали съм прав? – Тъй като Фейт мълчеше, той продължи: – Камерите, които видях, бяха само във всекидневната. Също така масата, столовете, кафеварката и тъй нататък. Аз обаче съм пресякъл лазерен лъч или нещо подобно още на влизане. Очевидно това е задействало камерите.

– Да, изглежда логично – каза Фейт.

– Не, не изглежда. Аз имах кода за достъп до охранителната система.

– И какво?

– Това, че набрах кода и изключих системата. В такъв случай защо лазерното устройство продължи да действа? Било е нагласено така, че дори ако вашият придружител изключи алармената система, камерите пак да работят. Защо му е трябвало да записва собствения си образ?

Фейт съвсем се обърка.

– Не знам.

– Точно така! За да не знаете, че ви снимат. И тъй: имаме къща насред пущинака със свръхмодерна охранителна апаратура, федерални агенти, камери и видеозапис. Всичко сочи към един извод. – Лий помълча, за да подбере най-точния израз. – Водили са ви там за разпит. Но изглежда, не са били сигурни доколко ще им сътрудничите, или пък са

подозирали, че някой ще иска да ви гръмне. Затова са заснели разпитите – за в случай, че изчезнете безследно.

Фейт го изгледа с примирена усмивка.

– Страхотно предвидливо от тяхна страна, не мислите ли? Това с изчезването, искам да кажа.

Лий стана, загледа се през прозореца и обмисли положението. Току-що му бе хрумнало нещо изключително важно. Нещо, за което трябваше да се сети много по-рано. И макар че не познаваше тази жена, почувства се отвратително, когато изрече следващите си думи:

– Имам за вас една лоша новина.

– Какво говорите? – сепна се Фейт.

– ФБР ви разпитва. Вероятно сте под специална закрила. Един от техните хора беше убит, опитвайки се да ви опази, а аз раних убицеца. Федералните имат запис с физиономията ми. – Той помълча. – Трябва да ви предам.

Фейт скочи на крака.

– Не можете да го направите! Не можете! Обещахте да ми помогнете.

– Ако не го направя, чака ме доста дълъг престой на място, където момчетата проявяват прекомерна любвеобилност към други момчета. В най-добрия случай ще си загубя разрешителното за работа. Сигурен съм, че ако ви познавах, щеше да ми е още по-гадно, но след днешния ден се чудя дали бих поел такъв риск дори заради собствената си баба. – Той стана и облече самото си. – Кой водеше работата с вас?

– Не му знам името – отвърна враждебно Фейт.

– А телефонният номер?

– Няма да свърши работа. В момента той едва ли би вдигнал слушалката.

Лий я погледна недоверчиво.

– Да не би да ми казвате, че онзи мъртвец е бил единствената ви връзка?

– Точно така – излъга Фейт, без да й мигне окото.

– Значи единствено той се е занимавал с вас и дори не се е представил. Това не е много по правилата на ФБР.

– Съжалявам, друго не знам.

– Тъй ли? Е, позволете тогава да ви кажа какво знам аз. Видях ви в онази къща още три пъти. С жена, висока brunетка. Как я наричахте, агент Хикс ли? – Лий наведе лице плътно до нейното. – Първо правило на измамника: лъжи само ако си адски сигурен, че няма как да те

изобличат. – Той я хвана под ръка. – Да вървим.

– Знаете ли, мистър Адамс, може би не ви е хрумвало, че *и вие* си имате проблем.

– Виж ти! Ще ми го посочите ли?

– Какво точно ще кажете на ФБР, когато ме предадете?

– Не знам. Дали да не опитам с истината?

– Добре. Да разгледаме истината. Вие ме следите по поръчение на човек, когото не познавате и не можете да посочите. Значи искате да ви повярват на честна дума. Успяхте да ме проследите, макар от ФБР да твърдяха, че това е невъзможно. Тази вечер бяхте в къщата. Лицето ви е на видеозаписа. Един агент от ФБР е убит. Вие стреляхте с пистолета си. Казвате, че е било по убиенца, но не можете дори да докажете, че е имало друг човек. Остават само безспорните факти. Вие сте в къщата, аз също. Вие стреляте и агентът е мъртъв.

– Куршумът, който уби онзи човек, е съвсем различен от куршумите в пистолета ми – гневно възрази той и пусна ръката й.

– Значи сте се отгървал от другото оръжие.

– Тогава защо ми е да ви отвличам? Ако аз бях стрелецът, нямаше ли да ви убия на място?

– Не казвам какво мисля *аз*, мистър Адамс. Просто намеквам, че ФБР може да ви заподозре. Ако нямате нищо съмнително в миналото си, накрая, току-виж, ви повярвали. – Тя добави лукаво: – Най-вероятно ще ви проучват около година и ако не се доберат до нещо сериозно, обвиненията ще отпаднат.

Лий се навъси. Близкото му минало беше кристално чисто. Но ако някой нагазеше по-назад, водата почваше да се размътва. В началото на своята кариера като частен детектив бе извършил неща, за които днес не би и помислил. Не съвсем незаконни, но все пак трудни за обяснение пред строгите федерални агенти.

Сети се и за ограничителното съдебно нареждане, което бившата му жена бе издействала малко преди Късметлията Еди да докопа златния си патент. Заяви пред съдията, че Лий я дебнел и заплашвал с насилие. А Лий наистина беше готов да извърши насилие, ако успееше да докопа онзи дребен мръсник. Задушаваше се от ярост всеки път, когато си спомнеше как веднъж неочаквано посети скапания им апартамент и видя синини по ръцете и бузата на дъщеря си. Триш заяви, че Рене била паднала по стълбата. Лъжеше го в очите, когато Лий съвсем ясно различаваше отпечатъка от юмрук по меката детска кожа. Тогава потроши с щанга колата на Еди, а и него щеше да подреди по същия начин, само че

онзи страхливец се заключи в банята и повика ченгетата.

Е, наистина ли искаше през идните дванайсет месеца ФБР да се рови из личния му живот? А, от друга страна, ако пуснеше тази жена и федералните го надушеха, къде отиваше? Накъдето и да погледнеш, около него се простираше тресавище.

– Ще ме откарате ли до Вашингтонското оперативно бюро? – подхвърли любезно Фейт. – На кръстовището на Четвърта улица и Еф Стрийт.

– Добре, добре, доказахте каквото искахте – изръмжа Лий. – Не съм молил да ми стоварват на главата цялата тая гадост.

– Аз пък не съм ви молила да се месите. Но...

– Какво?

– Но ако не бяхте там тази вечер, сега нямаше да съм жива. Извинявайте, че не ви благодарих досега. Благодаря от сърце.

Въпреки подозренията си Лий усети как гневът му постепенно отслабва. Тази жена или говореше искрено, или беше невероятна актриса. А може би и от двете по малко. Все пак се намираха във Вашингтон.

– Винаги съм готов да помогна на дама в затруднение – сухо каза той. – Добре, да речем, че реша да не ви предавам. Какво смятате да правите до сутринта?

– Трябва да се махна оттук. Трябва ми време, за да обмисля положението.

– ФБР няма да ви остави да си отидете просто така. Предполагам, че имате някаква сделка.

– Все още не. А дори и да имах, не смятате ли, че съвсем основателно мога да я отменя по тяхна вина?

– Ами хората, които се мъчат да ви убият?

– Първо искам да се измъкна от примката, а след това ще реша. Нищо чудно накрая пак да се върна при ФБР. Но не искам да умра. – Тя го изгледа втренчено. – Не искам и да умират други заради мен.

– Оценявам вашата загриженост, но знам да се пазя. Добре, къде смятате да избягате и как ще стигнете дотам?

Фейт понечи да каже нещо и изведнъж млъкна. После упорито наведе глава.

– Ако не ми вярваш, Фейт, нищо няма да излезе – тихо настоя Лий. – Пусна ли те, поемам огромен риск заради теб. Но още не съм взел това решение. Сега важното е какво мислиш. Ако федералните агенти се нуждаят от твоята помощ, за да заловят могъщи престъпници – а от онава, което видях, не ми се вярва да става дума за дребни джебчии, –

тогава съм длъжен да застана на тяхна страна.

– Ами ако приема да се върна при условие, че могат да гарантират моята безопасност?

– Струва ми се разумно. Но какво ти гарантира, че изобщо ще успееш да се върнеш?

– Защо не дойдеш с мен? – бързо изрече тя.

Лий подскочи толкова силно, че, без да иска, ритна Макс, който излезе изпод масата и го погледна жално.

– Ти сам каза, че след онзи запис откриването ти е само въпрос на време – продължи бързо Фейт. – Ами ако човекът, когото рани, те опише на своя шеф? Очевидно и ти си в опасност.

– Не знам дали...

– Лий – настоя развълнувано Фейт, – не ти ли е хрумвало, че човекът, който те нае да ме проследиш, може да следи и теб? Може би са те използвали, за да организират убийството.

– Ако изобщо можеха да проследят някого, биха предпочели теб – възрази той.

– А дали не са искали да прехвърлят някак цялата вина върху теб?

Лий изпухтя, осъзнавайки безнадеждното положение. Проклятие, каква нощ! Как не беше усетил, по дяволите? Анонимен клиент. Куп пари в брой. Загадъчна цел. Усамотена къща. Къде му беше умът?

– Слушам те – каза той.

– Имам сейф в една вашингтонска банка. Там съм оставила пари в брой и фалшиви документи, с които ще стигнем където трябва. Единственият проблем е, че може да следят банката. Трябва ми твоята помощ.

– Няма да ме допуснат до *твоя* сейф.

– Но можеш да огледаш мястото, да видиш дали някой не дебне. Без съмнение ще се справиш по-добре от мен. Докато ти ме прикриваш, аз влизам, мигом опразвам сейфа и се измъквам. Усетим ли нещо подозрително, плюем си на петите.

– Говориш така, сякаш се каним да оберем банката – каза сърдито той.

– Кълна се пред Бога, че всичко в сейфа е мое.

Лий плъзна ръка през косата си.

– Добре, може и да стане. После какво?

– Потегляме на юг.

– По-точно?

– Към крайбрежието на Каролина. Имам жилище там.

– На твое име ли е записано? Могат да проверят.

– Купих го като представител на една корпорация и се подписах с фалшивото име. Ами ти? Не можеш да пътуваш с истинското си име.

– За мен не се тревожи. Изиграл съм повече роли от Шърли Маклейн и имам всички необходими документи.

– Значи всичко е уредено.

Лий наведе очи към Макс, който бе отпуснал едрата си глава в скута му. Лекичко го погали по муцуната.

– За колко време?

Фейт поклати глава.

– Не знам. Може би седмица.

Лий въздъхна.

– Сигурно ще уговоря госпожата от долния етаж да се погрижи за Макс.

– Значи си съгласен?

– Да, стига да разбереш едно. Нямам нищо против да помагам на хората, когато са в беда, но не и да се правя на последен глупак.

– Като те гледам, едва ли някога ще ти се случи такова нещо.

– Ако искаш да чуеш неподправен смях, кажи това на бившата ми жена.

11.

Старият град Александрия се намиреше близо до река Потомак в Северна Вирджиния, на около петнайсет минути път с кола южно от Вашингтон. Някога го бяха създали именно заради водата и той дълго бе процъфтявал като морско пристанище. И до днес си оставаше приятно и желано място за живеене, макар реката вече да не играеше съществена роля в икономическото бъдеще на страната.

Тук се срещаха както стари заможни родове, така и новозабогатели фамилии, приютени в изящни сгради от тухли, дърво и камък, построени към края на осемнайсети и началото на деветнайсети век. Някои улици все още съхраняваха калдъръма от заоблени камъни, по които бяха стъпвали Вашингтон и Джеферсън. Тук бяха и двете къщи от детството на Робърт Лий, разположени една срещу друга на Ороноко Стрийт, която пък носеше името си от сорта тютюн, отглеждан някога във Вирджиния. Много от тротоарите бяха тухлени, с кръгли отвори около клонестите дървета, които от векове хвърляха сянка над домове, улици и хора. Около дворовете на внушителните къщи се издигаха решетки от ковано желязо с шипове и орнаменти в европейски стил, често позлатени.

В този ранен час улиците на стария град бяха тихи, само дъждът ромолеше и вятърът шушнеше из клоните на чворестите вековни дървета, чиито плитки корени се впиваха в жилавата глина на Вирджиния. Имената на улиците отразяваха колониалното минало, увековечавайки херцози, принцове и крале. Малко от къщите имаха гаражи, тъй че тесните улици бяха осеяни с автомобили от буквално всички модели и марки. На фона на двестагодишните сгради тези изделия от хром, стомана и гума изглеждаха не на място, сякаш някаква машина на времето ги бе пренесла в епохата на конете и каляските.

Тясната четириетажна тухлена сграда, вмъкната между другите по Дюк Стрийт, далеч не бе най-внушителната в квартала. В малкия преден двор растеше самотен крив клен с буйно разлистени издънки над разцепения дънер. Оградата от ковано желязо беше сравнително запазена, макар и не в най-добро състояние. Отзад имаше двор и градина, но лехите, фонтанът и тухлената стена изглеждаха доста скромни в сравнение с тия в съседните къщи.

Вътрешното обзавеждане обаче бе далеч по-елегантно, отколкото предполагаше външността на сградата. За това имаше съвсем просто

обяснение – Дани Бюканън нямаше как да скрие фасадата на дома си от любопитни очи.

Докато първите розови лъчи на зората едва обагряха хоризонта, Бюканън седеше в малката овална библиотека до столовата. Колата отвън чакаше да го откара до националното летище „Роналд Рейгън“.

Сенаторът, с когото трябваше да се срещне, беше член на Бюджетната комисия, смятана от мнозина за най-важната в Сената, тъй като заедно с подкомисиите си контролираше кесията на правителството. Още по-важно значение за целите на Бюканън имаше фактът, че същият човек ръководеше подкомисията по чуждестранните операции, решаваща накъде да заминат доларите за външни помощи. Високият, представителен сенатор с изискано поведение и самоуверен глас бе стар познайник на Бюканън. Той отдавна се наслаждаваше на властта, която му осигуряваше високият пост, и живееше твърде охолно за финансовите си възможности. Когато се оттеглеше, очакваше да получи от Бюканън почти неизчерпаемо богатство.

Бюканън бе започнал своята тайна операция съвсем предпазливо. Най-напред проучи кои от политическите играчи във Вашингтон могат поне малко да подпомогнат постигането на целите му и дали се поддават на подкуп. Мнозина членове на Конгреса бяха богати, но не по-малко бяха и бедните. Работата им често се превръщаше във финансов и семеен кошмар. Трябваше да поддържат поне две жилища, а в столицата това съвсем не бе евтино. Отгоре на всичко семействата често отказваха да ги придружат. Бюканън подбра онези, които сметна за податливи, и започна бавна, методична проверка, преди да ги включи в играта. Отначало стръвта на въдицата му беше дребна, но бързо нарастваше, ако пляквата проявяваше интерес. Очевидно Бюканън умееше да избира, защото нито веднъж не срещна човек, който да откаже да размени глас и влияние срещу щедри възнаграждения. Може би те усещаха, че разликата между неговите предложения и всекидневната реалност във Вашингтон е съвсем минимална. Не знаеше дали ги интересува достойната цел. Във всеки случай нито един от тях не предложи безкористно да помогне за увеличаване на външните помощи.

Всички те бяха виждали как от време на време техни колеги зарязват службата и се захващат със самостоятелни политически машинации. Но струваше ли да изоставят топлото местенце? Пък и Бюканън знаеше от опит, че бившите конгресмени не стават за тази работа. Прекомерната гордост не им позволяваше да се върнат с шапка в ръка при някогашните си колеги, над които нямаша вече никаква власт. Далеч по-разумно

е да ги използваш, докато са в разцвета на силата си. Най-напред ги накарай здравата да се изпотят. След това им плати щедро. Какво по-добро от това?

Бюканън се питаше дали ще запази самообладание по време на срещата с човека, когото вече бе предал. Но в този град имаше безброй предалства. Всеки се блъскаше да докопа стол преди края на музиката. Сенаторът щеше да прояви основателно безпокойство. Е, нямаше да бъде първият.

Изведнъж Бюканън се почувства изтощен. Не искаше да се качва в колата, не искаше да лети със самолет, но сега нямаше думата. *Нима и до днес си оставам един от безропотните филаделфийски труженици?*

Той прогони тия мисли и насочи вниманието си към човека, който стоеше пред него.

– Праща ви много поздрави – каза набитият мъж.

Външните хора го знаеха като шофьор на Бюканън. В действителност беше агент на Торнхил, натоварен да охранява най-скъпата му плячка.

– Ако обичаш, предай на мистър Торнхил искрените ми пожелания. Господ да не му е отредил нито един ден в повече – отвърна Бюканън.

– Той би искал да знаете, че се случиха важни събития – продължи безучастно шофьорът.

– По-точно?

– Локхарт работи с ФБР срещу вас.

За миг светът около Бюканън се завъртя и го хвана страх, че ще повърне.

– Какви ги говориш, по дяволите?

– Съвсем наскоро получихме това сведение от наш агент в Бюрото.

– Искаш да кажеш, че са я обвързали? Принудили са я да работи за тях?

Както и вие принудихте мен.

– Потърсила ги е доброволно.

Бюканън бавно си възвръщаше самообладанието.

– Разкажи ми всичко.

Разказът на шофьора представляваше смес от истини, полуистини и лъжи. Изричаше ги с умело разиграна искреност.

– Къде е в момента Фейт?

– Укрила се е. ФБР я издирва.

– Какво им е казала? Да се готвя ли за напускане на страната?

– Не. Играта е още в самото начало. Засега не са научили чак

толкова, че да пристъпят към действие. Тя им е разказвала повече за самия начин на работа, за организацията, но не и кой е замесен. Това не означава, че няма да продължат по-нататък. Но трябва да бъдат много внимателни. Хората, с които си имат работа, не са метачи или сервитьори от „Макдоналдс“.

– И прехваленият мистър Торнхил не знае къде е Фейт? Май не е чак толкова вездесъщ.

– Не разполагам със сведения по въпроса – отговори шофьорът.

Бюканън намери сили да се усмихне.

– А пък уж сте агенция за събиране на сведения.

В камината изпука цепеница и към мрежестата решетка отпред изхвъркна топче кипяща смола. Бюканън я гледаше как се стича надолу – спряна в своето бягство, лишена от бъдеще. Защо изведнъж усещаше, че това е символ за края на собствения му живот?

– Може би трябва да я потърся.

– Това не е ваша грижа.

Бюканън се втрени в шофьора. Какви ги дрънкаше този идиот?

– Е, да, *теб* не те заплашва затвор.

– Всичко ще мине успешно. Само продължавайте според плана.

– Искам да бъде в течение на събитията. Разбра ли?

Бюканън се завъртя към прозореца. Проследи в отражението как ще реагира шофьорът на острите му думи. Но какво значение имаха думите? Бюканън явно губеше битката; всъщност нямаше никакъв начин да я спечели.

Нищо не помръдваше по мрачната улица, чуваше се само тихото шумолене на катеричките, които излитаха светкавично нагоре по дърветата и прескачаха от клон на клон в непрестанната борба за оцеляване. Бюканън водеше подобна игра, само че далеч по-опасна от някакви си подскоци по хлъзгавата кора на десет метра височина. Вятърът се засилваше; от комина почваше да долита глух вой. Внезапен порив тласна пушка навътре към стаята.

Шофьорът погледна часовника си.

– Ако не тръгнем след петнайсет минути, ще изгървем самолета.

Той взе куфарчето на Бюканън, обърна се и излезе.

Робърт Торнхил винаги се свързваше с Бюканън много внимателно. Никакви телефонни обаждания в дома или кантората му. Лични срещи само при обстоятелства, които не биха предизвикали подозрения, и на места, където нямаше как да ги проследят. Първата им среща бе един от редките случаи в живота на Бюканън, когато се почувства безпомощен

пред противника. Торнхил спокойно представи доказателства за незаконните му сделки с членове на Конгреса, високопоставени бюрократи и дори служители в Белия дом. Имаше видеозаписи как планират гласуването по един или друг въпрос, как обсъждат стратегии за заобикаляне на законите, как откровено обсъждат назначаване на фиктивни служби след напускането на постовете си, за да получават остатъците от подкупта. Човекът от ЦРУ бе открил цялата мрежа от несъществуващи фондове и корпорации, преливаща пари към корумпираните държавни служители.

– Сега работиш за мен – заяви безцеремонно Торнхил. – Ще продължиш по същия начин, докато мрежата ми стане по-здрава от стомаха. После ще се отдръпнеш, за да поема кормилото.

Отначало Бюканън отказа.

– Предпочитам да отида в затвора – отвърна той. – По добре зад решетките, отколкото вечно робство.

Помнеше как в този момент Торнхил не успя да прикрие раздражението си.

– Извинявам се, не бях достатъчно ясен. За затвор не става и дума. Или ще работиш за мен, или преставаш да съществуаш.

Пред тази заплаха Бюканън пребледня, но пак не отстъпи.

– Значи един държавен служител ще се замеси в убийство?

– Аз съм по-особен държавен служител. Работя с крайности. Те оправдават постъпките ми.

– Отговорът е същият.

– И от името на Фейт Локхарт ли говориш? Или да я попитам лично?

Тия думи се впиха в мозъка на Бюканън като куршум. Беше му съвършено ясно, че Робърт Торнхил не е някакъв театрален злодей. И през ум не му минаваше да се перчи. Ако кажеше нещо съвсем невинно, например „Съжалявам, че се стигна дотам“, на другия ден събеседникът вероятно щеше да бъде мъртъв. Торнхил беше сдържана, разсъдлива, целенасочена личност. В много отношения двамата си приличаха. И Бюканън прие. За да спаси Фейт.

Днес Бюканън разбираше колко уместни са били предпазните мерки на Торнхил. От ФБР го следяха. Е, имаха още много да го следят. Едва ли можеха да се мерят с Торнхил в секретните операции. И все пак всеки човек си има ахилесова пета. Торнхил лесно бе открил неговата – Фейт Локхарт. Бюканън често се питаше къде ли е скрита слабостта на Торнхил.

Той се отпусна на стола и отправи поглед към картината на стената. Портретът на майка и дете бе висял почти осемдесет години в частен музей. Беше дело на един известен – но не чак знаменит – ренесансов художник. Майката явно олицетворяваше закрилата спрямо детето, неспособно да се погрижи само за себе си. Вълшебните цветове, изкусно очертаните профили, изтънчената гениалност на ръката, сътворила изображението – всичко това се долавяше дори в най-лекия щрих и неизменно омайваше зрителя. Леко извитият пръст, блясъкът в очите, всеки детайл продължаваше да вибрира от жизненост почти четиристотин години след изсъхването на боите.

Това бе съвършена взаимна обич, неосквернена от тайни и унищожителни планове. На едно ниво тя представляваше просто нишката на биологичната функция. На друго се превръщаше в явление, докоснато от божията ръка. Тази картина бе най-скъпото съкровище на Бюканън. За жалост скоро трябваше да я продаде, а може би дори да се лиши и от къщата. Вече не му достигаха пари, за да осигурява „пенсиите“ на своите хора. Всъщност донякъде се чувстваше виновен, че е запазил картината досега. Средствата от продажбата ѝ можеха да помогнат на толкова много хора. Ала въпреки всичко изпитваше облекчение и възторг, когато седнеше тук да я погледа. Това бе връх на егоизма, но му носеше повече радост от всичко друго на този свят.

А може би всичко бе суета. Наближаваше краят. Бюканън знаеше, че Торнхил никога не ще му позволи да се оттегли. И не се зальгваше, че неговите хора ще могат да се радват на спокоен отдиш. Всички те бяха бъдещи роби. Въпреки целия си финес и високопоставен произход човекът от ЦРУ беше шпионин. Какво са шпионите, ако не възплъщение на лъжата? Бюканън обаче щеше да спази своето споразумение с политиките. Те щяха да получат каквото им бе обещал за услугите, независимо дали биха могли да го използват, или не.

Бюканън гледаше как светлината на пламъците танцува по картината. Изведнъж – но не за пръв път – му се стори, че жената има лицето на Фейт Локхарт. Очите му плъзнаха по сочните устни, които можеха ненадейно да стават ту чувствени, ту сърдити. Докато обхождаше с поглед дългото, изящно оформено лице, златистата коса под ефектно падащото осветление, той винаги си мислеше за Фейт. Тя имаше обаятелни очи; леко изместената лява зеница придаваше допълнителна дълбочина и правеше лицето ѝ наистина незабравимо. Сякаш този дребен природен недостатък я даряваше със способността да прозре в душата на всекиго.

Бюканън помнеше първата среща с нея до най-малки подробности.

Току-що завършила колежа, тя се бе хвърлила в живота с ентузиазма на начинаещ мисионер, готова да превземе целия свят. В много отношения беше незряла, незапозната с вашингтонските нрави и смайващо наивна. Но при все това умееше да завладява околните като кинозвезда. Можеше да се смее и в следващата секунда да стане сериозна; да се мери по самочувствие с най-горделивите и все пак да им докаже своето, без да се налага открито. След пет минути разговор с нея разбра, че тя притежава всичко необходимо, за да преуспее. След един месец съвместна работа предчувствието му се оправда. Тя се подготвяше както трябва, работеше неуморно, изучаваше всички възможности, задълбочено анализираше играчите. Тя разбираше какво е нужно на всеки от тях, за да си тръгне с чувството на победител. В този град беше гибелно да изгаряш мостовите зад себе си. Рано или късно се налагаше да потърсиш помощ отнякъде, а в столицата всичко се помнеше. Жилава и издръжлива, тя неведнъж търпеше поражение подир поражение, но продължаваше да упорства, докато постигне победа. Бюканън никога през живота си не бе срещал подобна жена. За петнайсет години бяха преживели повече, отколкото много съпружески двойки за цял живот. Всъщност тя бе единственият му близък човек. Като красива и умна дъщеря, каквато никога не бе имал. А сега? Как да защити своето малко момиче?

Докато дъждът барабанеше по покрива, а вятърът стенеше жално в старинния тухлен комин, Бюканън забрави за колата, за самолета и за предстоящите тежки решения. Продължаваше да се взира в картината под меката светлина на прациящия огън. Ала в този момент творбата на гениалния майстор не го вълнуваше.

Фейт не го беше предала. Никакви думи на Торнхил нямаше да пречупят тази вяра. Но сега тя бе препречила пътя на човека от ЦРУ, а това означаваше, че я дебне смъртна заплаха. Бюканън се втренчи в картината.

– Бягай, Фейт, бягай колкото ти държат краката – прошепна тихичко той с цялата болка на отчаян баща, който вижда как смъртта се носи подир детето му.

Пред майката-закрилница от картината се чувстваше още безпомощен.

12.

Брук Рейнолдс седеше в наетата канцелария на около десет пресечки от Вашингтонското оперативно бюро. Понякога ФБР осигуряваше външни кабинети за агентите, заети с толкова деликатни разследвания, че дори една подхвърлена дума по пътя към кафенето или в коридора да носи риск от катастрофа. А в групата за борба с обществената корупция буквално всичко беше деликатно. Обичайните заподозрени не бяха грабителите с чорапи на главите и пистолети. Често се оказваха хора, които красят първите страници на вестниците и дават интервюта по телевизията.

Рейнолдс се приведе напред, смъкна обувките и разтри подбитите си ходила в краката на стола. Всичко я болеше – синусите ѝ бяха почти задръстени, кожата ѝ гореше, гърлото пареше. Но поне беше жива. За разлика от Кен Нюман. Преди да отиде у тях, бе позвънила на жена му, за да ѝ каже, че трябва да поговорят. Не обясни защо, но Ан Нюман разбра, че мъжът ѝ е мъртъв. Рейнолдс усети това по тона на няколкото оскъдни думи, които жената успя да изрече.

Обикновено се полагаше някой висшестоящ да я придружи до дома на опечалената съпруга в знак на това, че цялото Бюро – от върха до основите – страда за загубения служител. Рейнолдс обаче не изчака да се появят доброволци. Всичко, свързано с Кен, бе нейна отговорност. Включително задължението да съобщи на неговото семейство, че е мъртъв.

Когато пристигна, Рейнолдс каза истината без увъртане, защото знаеше, че многото приказки само ще удължат очевидното страдание на жената. Съчувствието ѝ обаче бе дълбоко и искрено. Тя прегърна Ан, утеша я доколкото можеше, разплака се заедно с нея. Не ѝ разказа подробности, но Ан прие това сравнително леко – много по-леко, отколкото би го приела самата Рейнолдс при подобни обстоятелства.

Ан имаше право да види тялото на съпруга си. Едва след това щеше да дойде ред на щатския съдебен лекар за аутопсия. Освен лекаря щяха да присъстват Кони и Рейнолдс, представители от щатската полиция на Вирджиния и от прокуратурата – всички със заповед за строга секретност.

Освен това се налагаше да разчитат на Ан Нюман, за да успокоят разгневените и объркани роднини. Тук можеше да бъде слабата брънка

във веригата – надеждата, че една отчаяна жена ще е готова да помогне на службата, която дори не ѝ казваше как е загинал нейният съпруг. Но друго не им оставаше.

Докато напускаше дома на потресената жена – децата бяха отведени у приятели, – Рейнолдс имаше ясното чувство, че Ан я упреква за смъртта на Кен. И нямаше какво да възрази. Вината, която изпитваше в момента, беше като ръждива щипка, впита в нейната кожа, като паразит, бродещ из тялото ѝ в търсене на място, където да се прикрепи, да порасне и да я убие.

Пред дома на Нюман тя едва не се сблъска с директора на ФБР, който идваше да изрази своите съболезнования. Той изказа искрено съчувствие на Рейнолдс за загубата на един от нейните хора. Добави, че е в течение на разговора ѝ с Маси и споделя нейното мнение. Но подчерта категорично, че резултатите трябва да бъдат бързи и убедителни.

Сега, докато гледеше разхвърляния кабинет, ненадейно ѝ хрумна, че бъркотията тук символизира объркването, някои дори биха казали разпадането на личния ѝ живот. Важни въпроси от много недовършени следствия лежах на струпани по бюрото и по малката заседателна маса. Бяха натъпкани по лавиците, преливаха върху пода и дори стигаха до дивана, където често ѝ се случваше да преспива далече от децата си.

Ако не беше помощта на целодневната бавачка и нейната дъщеря, Рейнолдс просто нямаше представа как би могла да осигури шо-годе нормален живот на хлапетата. Чудесната латиноамериканка Розмари ги обичаше майчински и фанатично се бореше да поддържа къщата чиста, да сготви и да изпере. Рейнолдс ѝ плащаше една четвърт от цялата си заплата, но не съжаляваше нито за цент от тези пари. След края на бракоразводното дело обаче щеше да стане много трудно. Бившият ѝ съпруг нямаше да плаща издръжка. Работата му на моден фотограф, макар и доходна, носеше краткотрайни печалби, следвани от периоди на съзнателно бездействие. Голям късмет щеше да е, ако не се наложеше *тя* да му плаща издръжка. Колкото до помощ при отглеждането на децата... щеше да я потърси, но да се надява би било смешно. Човекът просто не ставаше за баща.

Тя погледна часовника. В момента лабораторията на ФБР работеше по касетата. Тъй като за нейното специално разследване знаеха само няколко души, необходимите лабораторни изследвания се провеждаха под измислено име и сериен номер. Чудесно би било да разполага с отделна лаборатория и персонал, но това изискваше огромни разноски, които просто нямаша място в бюджета на Бюрото. Дори и най-елитните борци

срещу престъпленията трябваше да се помиряват с издръжката, отпуснатата от чичо Сам. Обикновено към екипа прикрепяха агент за свръзка, който да докладва на Рейнолдс лабораторните резултати. Тя обаче не разполагаше с време за обичайните процедури. Лично бе отнесла касетата в лабораторията и с помощта на своя началник уреди да я обработят спешно.

След срещата с Ан Нюман тя се прибра у дома да полегне за малко при спящите деца. После стана, изкъпа се, облече чисти дрехи и отново тръгна на работа. През цялото време мислеше за проклетия видеозапис.

Сякаш в отговор на нейните мисли телефонът иззвъня.

– Да?

– Най-добре е вие да дойдете тук – каза човекът отсреща. – И да знаете отсега, новините не са добри.

13.

Фейт подскочи и се събуди. Погледна часовника си. Наближаваше седем. Лий я бе убедил да си почине, но тя не очакваше, че ще спи толкова дълго. Замайно се надигна на лакти. Цялото тяло я боляше, а когато отпусна крака на пода, усети, че ѝ прилошава. Все още беше облечена, но преди да си легне, бе свалила обувките и чорапогашника.

Тя стана от леглото, тихичко отиде до банята и надникна в огледалото.

– Господи! – Само това можа да изрече.

Косата ѝ беше сплъстена, гримът размазан, дрехите мръсни, а вместо мозък сякаш имаше блокче цимент. Няма що, хубав начин да започнеш деня.

Тя пусна душа и мина в спалнята да се съблече. Вече беше свалила всичко и стоеше гола сред стаята, когато Лий почука отвън.

– Какво има? – тревожно попита тя.

– Преди да се изкъпеш, трябва да свършим нещо – отговори Лий през вратата.

– Така ли?

От странния му тон я побиха тръпки. Тя се облече набързо и зачака.

– Мога ли да вляза? – нетърпеливо се обади той.

Фейт пристъпи и откряна вратата.

– Какво... – започна тя, но едва не изписка, когато видя човека срещу себе си.

Той не беше Лий Адамс. Имаше влажна, късо подстригана руса коса, също тъй руса брада и мустаци. Носеше очила и очите зад тях не бяха лазурно сини, а кафяви.

Реакцията ѝ го накара да се усмихне.

– Добре, значи минах първото изпитание.

– Лий?

– Няма начин да се промъкнем покрай ФБР с предишната външност.

Лий протегна ръце към нея. Фейт видя, че държи ножици и тубичка боя за коса.

– Късата коса се поддържа по-лесно, а лично аз смятам за мит, че блондинките живеели по-весело.

Тя го изгледа с недоумение.

– Искаш да си отрежа косата? И после да я боядисам?
– Не, аз ще я отрежа. Ако искаш, ще ти помогна и за боядисването.
– Не мога да направя това.
– Трябва да го направиш.
– Знам, че при тези обстоятелства изглежда смешно...
– Права си, при тези обстоятелства изглежда смешно. Косата пак ще порасне, но убият ли те, оставаш си мъртва – грубо добави той.
Тя понечи да възрази, но осъзна, че Лий има право.
– Колко къса?
Той наведе глава настрани и я огледа внимателно.
– Какво ще речеш за нещо в стил Жана д'Арк? Момчешко, но симпатично.

Фейт се навъси.

– Голяма радост. Момчешко, но симпатично... Мечтата на целия ми живот се сбъдва с няколко кльцвания и тубичка боя.

Минаха в банята. Лий я настани върху тоалетната чиния и започна да реже, а Фейт здраво стисна очи.

– Искаш ли и да я боядисам? – попита Лий, когато приключи.

– Да, ако обичаш. Не знам дали ще посмея да се погледна в момента.

Манипулацията отне доста време над мивката и мирисът на химикалите се понасяше трудно на празен стомах, но когато най-сетне събра кураж да надникне в огледалото, Фейт се изненада приятно. Не изглеждаше толкова зле, колкото бе очаквала. Сега овалът на лицето ѝ изпъкваше, а той наистина беше изящен. Тъмната коса подходеше на тена ѝ.

– Хайде бързо под душа – нареди Лий. – Можеш спокойно да си мокриш косата. Сешоарът е под мивката. На леглото ще ти оставя чисти дрехи.

Тя огледа едрата му фигура.

– Не сме еднакъв размер.

– Не се бой. Фирмата гарантира пълно обслужване.

Трийсет минути по-късно Фейт излезе от спалнята с джинси, трикотажна блуза, яке и ниски ботуши. От делова дама се бе превърнала в студентка. Чувстваше се подмладена с десетина години. Къса черна коса обрамчваше чистото ѝ лице. Беше решила да не си слага грим.

Лий седеше до кухненската маса. Огледа я и доволно кимна.

– Чудесно изглеждаш.

– Заслугата е твоя. – Тя погледна влажната му коса. – Още една баня ли имаш?

– Не, само една е. Изкъпах се, докато ти спеше. Не посмях да използвам сешоара, за да не те събудя. Деликатна душа съм, ще видиш.

Тя неволно изтръпна. Стана ѝ неприятно, като си помисли как той се е прокрадвал наоколо, докато тя е спяла в неговото легло. Изведнъж си представи как маниакално ухиленият Лий размахва ножиците, а тя лежи гола, вързана и безпомощна.

– Божичко, трябва да съм била съвсем гроги – каза тя колкото се може по-небрежно.

– Така си беше. И аз успях да подремна. – Той продължаваше да я оглежда. – Знаеш ли, без грим си по-хубава.

Фейт се усмихна.

– Лъжите ти ме ласкаят. – Тя приглади блузата си. – Между другото, винаги ли държиш женски дрехи в апартамента си?

Лий извади чорапи и чифт обувки за тенис. Беше облечен с джинси и бяла тениска, изпъната върху гърдите му. Вените по едрите мускули на ръцете му леко изпъкваха. Досега Фейт не бе забелязала колко масивен врат има. Фигурата рязко изгъняваше към кръста, около който джинсите стояха малко хлабаво. Бедрата изпъваха крачолите на панталона до пръсване. Той забеляза погледа ѝ и Фейт бързо извърна глава.

– На племенницата ми Рейчъл са – обясни Лий. – Тя учи право в Мичиган. Миналата година дойде да стажува в една юридическа фирма и отседна при мен. За едно лято спечели повече, отколкото аз за цяла година. Остави тук част от дрехите си. Имаш късмет, че ти станаха. Сигурно и през идното лято ще дойде.

– Кажй ѝ да внимава. Този град умее да погубва хората.

– Не ми се вярва да срещне твоите проблеми. Тя иска да стане съдия. Да му мислят разбойниците.

Фейт се изчерви. Взе чаша от лавицата над мивката и си наля кафе.

Лий се изправи.

– Слушай, не исках да те засегна. Извинявай.

– Заслужавам и по-лоши думи.

– Добре, това ще го оставя на другите.

Фейт сипа кафе и на него, после седна до масата. Макс влезе в кухнята и побутна с муцуна ръката ѝ. Тя се усмихна и погали едрата му глава.

– Погрижи ли се за Макс?

– Всичко е уредено. – Лий погледна часовника си. – Банката отваря след малко. Имаме време само колкото да си приготвим багажа. Прибираме ти нещата, отиваме на аерогарата, купуваме билети и отлитаме.

– От аерогарата мога да уредя по телефона въпроса с къщата. Или да опитам отгук?

– Не. Телефонните разговори се регистрират.

– Не бях помислила за това.

– Време е да започнеш да мислиш. – Той отпи глътка кафе. – Дано къщата да е на разположение.

– Не се тревожи. Нали съм й собственичка. Макар и под чуждо име.

– Малка ли е?

– Зависи какво разбираш под „малка“. Мисля, че ще ти хареса.

– Не съм придирчив.

Той отнесе кафето си в спалнята и след няколко минути се върна с тъмносин пуловер върху тениската. Беше си сложил бейзболно каскетче, а мустаците и брадата бяха изчезнали. Носеше найлонова торбичка.

– Следите от преобразяването ни – поясни той.

– Защо си без грим?

– Мисис Картър е свикнала да се прибирам по всяко време, но ще й дойде много, ако почукам толкова рано сутрин с променена физиономия. А и не искам да може да ме опише.

– Знаеш си работата – каза Фейт. – Това поне ме успокоява.

Лий повика Макс. Едрото куче послушно дотича от хола в кухнята, протегна се и клекна до него.

– Ако телефонът звъни, не вдигай. И стой по-далеч от прозорците.

Фейт кимна и Лий излезе заедно с Макс. Тя взе кафето и бавно тръгна из малкия апартамент. Жилището представляваше странна смесица от разхвърляно студентско общежитие и дом на по-зрял човек. На мястото на столовата имаше гимнастическа стая. Не беше нещо скъпо и претенциозно, само гири, стойка за вдигане на тежести и боксова круша в ъгъла. Върху малка масичка бяха подредени боксови ръкавици, кърпи, бинтове за глезените и кутийка с талк. В другия ъгъл лежеше медицинска топка.

По стените висяха няколко снимки на моряци в парадна униформа. Фейт веднага разпозна Лий. На осемнайсет изглеждаше почти както сега. Но годините бяха издълбали по лицето му ъгли и бръчки, които го правеха по-привлекателен, дори изкусителен. Дявол да го вземе, защо времето беше толкова благосклонно единствено към мъжете? Имаше черно-бели снимки на Лий върху ринга. Една от тях го показваше с победоносно вдигнати ръце и медал на широките гърди. Лицето му изглеждаше спокойно, сякаш бе очаквал да победи; или по-скоро сякаш никога не би приел да загуби.

Фейт удари с юмрук тежката боксова круша и китката ѝ моментално изтръпна. В този момент си спомни колко дебели и здрави бяха ръцете му. Кокалчетата на юмруците напомнях миниатюрна планинска верига. Много силен, съобразителен, издръжлив мъж. Мъж, способен да се пребори и с най-страшното. Само дано и занапред да останеше на нейна страна.

Влезе в спалнята. На нощното шкафче до леглото имаше клетъчен телефон и до него портативна алармена система. Снощи Фейт бе прекалено изтощена, за да ги забележи. Зачуди се дали този човек не спи с пистолет под възглавницата. Наистина ли беше смахнат, както сам казваше, или знаеше нещо неизвестно за другите хора?

Изведнъж ѝ хрумна – дали пък не го беше страх, че тя може да избяга? Върна се в коридора. Предната врата отпаднаше като вариант за бягство – там би я забелязал. Но от кухнята имаше изход към пожарната стълба. Тя пристъпи към вратата и се опита да я отвори. Беше заключена. И залостена с резе. Дори и с ключ можеше да се отвори само отвътре. На прозорците също имаше ключалки. Кейт се почувства в капан и я обзе гняв, но трябваше да признае, че капанът се е появил много преди Лий Адамс да нахлуе в живота ѝ.

Тя продължи да разглежда апартамента. Усмихна се, като видя колекцията от оригинални грамофонни плочи и плаката от филма „Ужилването“. Не ѝ се вярваше Лий да има компактдиск или поне кабелна телевизия. Понечи да включи осветлението, но някакъв звук привлече вниманието ѝ. Отиде до прозореца, придърпа пердето и надникна. навън вече бе съвсем светло, макар че в небето висяха тежки сиви облаци. Не видя жива душа, но това не означаваше нищо. Можеше да я обкръжи цяла армия, без изобщо да усети това.

Включи лампата и се огледа с изненада. Бюро, шкафове за документи, сложна телефонна система и рафтове със справочна литература. На стената висеше голяма дъска, отрупана със забодени листчета. Върху бюрото бяха подредени грижливо папки, календар и обичайните канцеларски принадлежности. Очевидно Лий използваше дома си и за кантора.

Ако това бе кабинетът му, може би тук се намираще и нейното досие. Лий навярно щеше да се забави още няколко минути. Тя внимателно провери документите върху бюрото. После прегледа чекмеджетата и се прехвърли към шкафовете. Личеше, че Лий умее да организира работата си и има много клиенти – предимно търговски фирми и адвокатски кантори, както подсказваха етикетите. Адвокати на защитата, помисли

си тя. За прокурорите има кой да работи.

Телефонният звън я накара да подскочи. Разтреперана, тя пристъпи към аппарата. Приемащото устройство имаше и система за разпознаване – върху малко екранче бе изписан номерът, от който се обаждаха. Междуградски разговор – от район с код 215. Филадельфия, спомни си Фейт. От телефонния секретар гласът на Лий помоли човека отсреща да остави съобщение след сигнала. Когато онзи заговори, Фейт изтръпна.

– Къде е Фейт Локхарт? – попита гласът на Дани Бюканън.

Изглеждаше дълбоко разтревожен. Попита още какво е узнал Лий, после каза, че иска отговорите незабавно. Продиктува номера си и затвори. Фейт откри, че без да усети, се е отдръпнала от телефона. Спря и остана така, замаяна от чутото. Цяла минута потресаващите мисли за предателство и коварство се носеха из главата ѝ като конфети на карнавал. После чу звук зад гърба си и се обърна. Задавеният ѝ писък бе кратък и пронизителен. Лий я гледаше втръчено.

14.

Бюканън огледа навалицата из аерогарата. Бе поел риск, като се обади на Лий Адамс, но нямаше друг избор. Докато очите му прескачаха от човек на човек, той се запита кой ли е агентът на Торнхил. Старицата с високата прическа и ръчната чанта в ъгъла? Тя беше в самолета заедно с Бюканън. Преди малко, докато говореше по телефона, един висок мъж на средна възраст крачеше напред-назад по пътеката. Той също бе пристигнал от Вашингтон.

Истината бе, че хората на Торнхил можеха да бъдат навсякъде, под всякакъв облик. Като атака с нервнопаралитичен газ. Никога не забелязваш врага. Обзе го дълбоко отчаяние.

Най-големият страх на Бюканън беше, че Торнхил ще се опита или да замеси Фейт в планове си, или да скалпи някакво фалшиво обвинение срещу нея. Макар че сам бе прогонил Фейт, никога нямаше да я изостави. Именно затова нае Адамс да я следи. Краят приближаваше и трябваше да се погрижи за нейната безопасност.

Беше открил Адамс по най-елементарния начин – просто отвори телефонния указател и избра първото име от списъка на частните детективи. При други обстоятелства Бюканън би се измъкнал на такава наивност. Но за разлика от Торнхил той не разполагаше със собствена армия. Кой знае, може би Адамс не отговаряше, защото бе мъртъв.

Той се поколеба. Дали не трябваше просто да изтича до най-близкото гише, да купи билет за първия далечен полет и да излезне? Лесно беше да фантазира, но не и да го осъществи. Представи си как се опитва да избяга. Невидимата армия на Торнхил изведнъж се материализира и връхлита от сенките, размахвайки официални на вид значки срещу всеки, който дръзне да се намеси. После отвеждат Бюканън в тиха стая някъде из лабиринта на аерогарата. Там Робърт Торнхил спокойно го чака с лулата, старомодния костюм и небрежното си високомерие. Той пита Бюканън дали желае да умре незабавно. Защото, ако желае, Торнхил е готов да му окаже тази услуга. И Бюканън просто няма какво да отговори.

Накрая Дани Бюканън стори единственото, което му оставаше. Напусна аерогарата, качи се в чакащата кола и потегли, за да се срещне със своя приятел, сенатора. Да забие още един гвоздей в ковчега му със своята обаятелна усмивка и с подслушвателното устройство – на вид

неразлично от човешката кожа и толкова съвършено, че не можеха да го открият и най-модерните металодетектори. Наблюдателната група щеше да го проследи до целта със закрыта камионетка и да запише всяка дума на Бюканън и сенатора.

Като резервен вариант за в случай, че нещо наруши връзката с подслушвателното устройство, в куфарчето на Бюканън имаше вграден касетофон. Включваше се с едно леко завъртане на дръжката. Той също не можеше да бъде засечен по никакъв начин. Наистина, Торнхил предвиждаше всичко. *Проклет да е.*

По пътя Бюканън се утешаваше с налудничави фантазии, включващи един отчаян, умоляващ Торнхил, кълбо отровни змии, ръждиво маचे и казан връщо масло.

Ех, ако мечтите му можеха да се сбъднат.

Мъжът, който седеше на аерогарата, беше гладко избръснат, около трийсет и пет годишен, носеше строг делови костюм и работеше на портативен компютър – с други думи, представляваше точно копие на хиляди други пътници около него. Изглеждаше унесен и съсредоточен, понякога дори почваше сам да си говори. Някой случаен наблюдател би решил, че човекът подготвя важна сделка или съставя отчет за продажбите. В действителност той говореше тихо на микрофона, скрит във вратовръзката му. Онова, което приличаше на инфрачервени приемници за информация от задната страна на компютъра, всъщност прикриваше два сензора. Единият бе предназначен за прихващане на електронни сигнали. Другият представляваше насочен микрофон, който улавяше думите и ги изписваше на екрана. Първият сензор с лекота определи на кой номер звъни Бюканън. Другият бе донякъде заглушен от множеството разговори на аерогарата; все пак доловеното бе достатъчно, за да развълнува човека. На екрана се появиха думите: „Къде е Фейт Локхарт?“

Мъжът предаде телефонния номер и другата информация на своите колеги във Вашингтон. След броени секунди един компютър в Ленгли откри името и адреса на телефонния абонат. Няколко минути по-късно група извънредно опитни и изцяло предани на Торнхил професионалисти – които бяха очаквали тъкмо такава мисия – потегли към апартамента на Адамс.

Инструкциите на Торнхил бяха прости. Ако Фейт Локхарт е там, да се „освободят“ от нея – в шпионажа използваха тази невинна дума, сякаш просто предстоеше да я уволнят и да я помолят да си събере

багажа, а не да пръснат черепа ѝ с куршум. Имаше ли други хора около нея, чакаше ги същата участ. За благо на страната.

15.

Фейт трепереше неудържимо.

– Щеше да ме побъркаш от страх.

Лий прекрачи прага и се озърна.

– Какво търсиш в кабинета ми?

– Нищо! Просто обикалях. Дори не знаех, че имаш тук кабинет.

– Защото не ти се полагаше да знаеш.

– Когато влязох, стори ми се, че чух някакъв звук откъм прозореца.

– Чула си звук, но не откъм прозореца.

Той посочи рамката на вратата. Сега Фейт забеляза правоъгълника от бяла пластмаса, прикрепен към дървото.

– Това е сензор. Който отвори вратата на кабинета, задейства сензора и ме уведомява. – Лий извади от джоба си малко сигнално устройство. – Ако не бях зает да успокоявам Макс долу, щях да дотичам много по-рано. – Той се навъси. – Не съм доволен, Фейт.

– Хей, аз просто оглеждах колкото да убия времето.

– Интересна дума избра – „да убия“.

– Лий, не съм замислила нищо срещу теб. Кълна се.

– Хайде да привършваме с багажа. Не искам bankerите да те чакат.

Фейт не посмя повече да погледне към телефона. Лий сигурно не бе чул обаждането. Беше нает от Бюканън, за да я следи. Той ли бе убил агента снощи? Дали днес нямаше някак да я изхвърли от самолета на десет километра височина и да се смее злорадо, докато тя пада с писък през облаците?

Но досега той можеше да я убие стотици пъти. Най-лесното би било да я остави мъртва до къщата. И изведнъж й хрумна нова мисъл: да, би било най-лесното, освен ако Дани искаше да узнае какво е разказала на ФБР. Това обясняваше защо все още е жива. И защо Лий непрекъснато я разпитва. Проговореше ли, той щеше да я убие. А сега заминаваха за едно градче в Северна Каролина, което щеше да е почти пусто през този сезон. Тя бавно излезе от стаята, сякаш отиваше на екзекуция.

Двайсет минути по-късно Фейт затвори малкия пътен сак и преметна през рамо кайшката на дамската си чанта. Лий влезе в спалнята. Вече не носеше бейзболното каскетче, но отново бе сложил мустаците и брадата. В дясната си ръка държеше пистолета, кобура и две кутии патрони.

Фейт забеляза как прибира оръжието в специална метална кутия.

– Не можеш да качиш пистолет в самолета – каза тя.

– Шегуваш ли се? Откога са измислили тая глупост? – Лий заключи кутията, прибра ключовете в джоба си и чак тогава вдигна очи към нея. – *Мога* да кача пистолет в самолета, стига да го обява предварително и да попълня декларация. При проверката искат оръжието да не е заредено и да се носи в специален калъф. – Той почука с пръсти по алуминиевата кутия. – Като този. Освен това искат патроните да са по-малко от сто и да бъдат в оригиналната опаковка. Тук също съм тип-топ. После слагат на кутията съответния етикет и я прибират в багажното отделение, където ще ми е трудничко да се докопам до нея, ако смятам да отвлека самолета, не мислиш ли?

– Благодаря за обяснението – сопна се Фейт.

– Не съм аматьор, по дяволите! – добави троснато той.

– Не съм казвала такова нещо.

– Само това липсваше.

– Добре де, извинявай. – Тя се поколеба. Много искаше да обяви примирие по редица причини, най-вече заради собственото си оцеляване. – Ще ми направиш ли една услуга?

Той я изгледа подозрително.

– Каква?

– Наричай ме Фейт.

Звънецът ги стресна и двамата. Лий погледна часовника си.

– Малко е рано за посетители.

Фейт гледаше смаяно как ръцете му заработиха като машина. След двайсет секунди пистолетът беше изваден и зареден. Лий прибра кутията и патроните в пътната си чанта и я метна на рамо.

– Вземи си багажа.

Фейт усещаше как пулсът отеква в ушите ѝ.

– Кой мислиш, че е?

– Ела да проверим.

Тихо излязоха в коридора и Фейт последва Лий до вратата. Погледнаха екрана. На площадката пред сградата стоеше човек с няколко пакета в ръце. Ясно се различаваше познатата кафява униформа. Докато гледаха, човекът натисна звънеца още веднъж.

– Пощальонът – въздъхна с облекчение Фейт.

Лий не откъсна очи от екрана.

– Така ли?

Той натисна един бутон, който явно задвижи камерата, защото сега

Фейт видя улицата пред сградата. Липсваше нещо, което трябваше да е там.

– Къде му е камионетката? – попита тя, отново обзета от страх.

– Отличен въпрос. Между другото, познавам много добре пощальона в нашия квартал. Това не е той.

– Може да е излязъл в отпуск.

– Напротив, наскоро се завърна от едноседмична почивка на островите с младата си съпруга. А и никога не идва по това време. Което означава, че си имаме голяма неприятност.

– Дали да не се измъкнем през задния изход?

– Да бе, те са толкова глупави, че не го пазят.

– Човекът е само един.

– Не, просто виждаме само него. Той е поел входа. Сигурно искат да се измъкнем отзад и да им паднем право в ръцете.

– Значи сме в капан – прошепна задавено тя.

Звънецът пак издрънча и Лий посегна към копчето на домофона. Фейт сграбчи ръката му.

– Какво правиш, по дяволите?

– Ще го попитам какво иска. Той ще каже, че носи пощата, и аз ще го пусна.

– Ще го пуснеш – глухо повтори Фейт и погледна пистолета. – Какво, искаш престрелка в собственото си жилище?

Лицето на Лий стана сурово.

– Когато ти кажа да тръгнеш, бягай, сякаш те гони тиранозавър.

– Да тръгвам ли? Накъде?

– След мен. И не питай повече.

Лий включи домофона, човекът се представи и Лий натисна бутона за входната врата. Веднага след това включи алармената система, отвори широко вратата на апартамента, сграбчи Фейт за ръката и я дръпна в коридора. Отсреща имаше друга врата, само че без номер. Докато Фейт слушаше как долу отекват стъпките на раздавача, Лий вече бе отключил вратата. След миг бяха вътре и той тихо заключи. Беше много тъмно, но Лий явно познаваше мястото. Поведе Фейт към врата в дъното, зад която имаше нова сумрачна стая, може би спалня.

Лий отвори следващата врата и кимна на Фейт да влезе. Тя прекрачи прага и почти веднага се блъсна в стена. Когато той застана до нея, трябваше да се притиснат един към друг като в телефонна кабина. Лий затвори вратата и ги обгърна непрогледен мрак.

Фейт се стресна, когато той заговори и дъхът му погъделичка ухото

й.

– Точно пред теб има стълба. Ето стъпалата. – Хвана я за ръката и леко я дръпна напред, докато Фейт усети под пръстите си студени железни пръти. – Откри ли ги? – Фейт кимна и Лий продължи да шепне: – Дай сака и започвай да се изкачваш. Не бързай. В момента бих предпочел тишината пред скоростта. Аз идвам след теб. Когато стигнеш горе, спри. Оттам нататък ще те вода.

Когато започна да се изкачва, Фейт усети как я обзема пристъп на клаустрофобия. Беше загубила чувство за ориентация и взе да й призлява. Тя стисна зъби. Моментът не беше най-подходящ да губи оскъдното съдържание на стомаха си.

Отначало придвижваше ръце и крака съвсем бавно. Постепенно придоби увереност и ускори изкачването. Това бе грешка, защото не улучи поредното стъпало, подхлъзна се и болезнено удари брада в една от железните пръчки. Но след миг силната ръка на Лий я прегърна през кръста. Тя стъпи по-здраво, помъчи се да не обръща внимание на болката и продължи нагоре, докато усети таван над главата си. Спря.

Лий все още беше точно под нея. После той продължи нагоре, стъпвайки от двете страни на нейните крака. Започна да я притиска все по-силно и тя се запита какво точно прави. Ставаше й трудно да диша. В един ужасен миг си помисли, че е решил да я изнасили. Изведнъж отгоре бликна светлина и Лий се отдръпна от нея. Фейт присви очи и вдигна глава. Синьото небе изглеждаше тъй прекрасно след ужасите на мрака, че тя едва не извика от облекчение.

– Излез на покрива, но стой приведена – прошепна напрегнато Лий в ухото й. – Не се надигай в никакъв случай.

Тя се изкатери през отвора, легна по корем и хвърли поглед наоколо. Покривът на старата сграда беше равен, покрит с асфалт и чакъл. Тук-там стърчаха стари комини и по-нови отдушници за климатици. Те предлагаха удобно прикритие и Фейт приклепна до най-близкия.

Лий все още висеше на стълбата. Той се послуша и погледна часовника си. В момента фалшивият пощальон трябваше да е пред апартамента му. Щеше да позвъни и да изчака отговор. Разполагаха най-много с трийсет секунди, преди онзи да разбере, че никой няма да му отвори. Би било добре да си осигури малко повече време и същевременно да изкара другите врагове от скривалищата им. Лий извади клетъчния телефон от джоба си и набра номер. Когато отсреща отговориха, той каза:

– Мисис Картър, обажда се Лий Адамс. Слушайте, искам да пуснете Макс в коридора. Да, знам, че току-що го доведох. Знам, че ще дойде

в моя апартамент. Точно това искам. Забравих... забравих да му направя инжекция. Моля ви, побързайте, време е да тръгвам.

Той прибра телефона и избута чантите навън, после се изкатери през отвора и затвори капака. Огледа покрива и забеляза Фейт. Промъкна се с багажа до нея.

– Добре, спечелихме малко време.

Отдолу долетя яростен кучешки лай и Лий се усмихна.

– Следвай ме.

Ниско приведени, двамата се промъкнаха към ръба на покрива. Съседната сграда беше малко по-ниска и покривът ѝ се намираше на около метър и половина по-долу. Лий направи знак на Фейт да го хване за ръцете. Стисна здраво и я спусна надолу, докато краката ѝ докоснаха покрива. Едва бе скочил до нея, когато чуха шум и гръмки викове.

– Добре, започват атаката. Ще минат през вратата и ще задействат алармата. Хората от охранителната фирма ще цъфнат незабавно. След няколко минути ще настане голяма бъркотия.

– А какво ще правим ние в това време? – попита Фейт.

– Още три сгради, после слизаме по пожарната стълба. Тръгвай!

Пет минути по-късно двамата тичаха по тесния проход между две сгради, после изскочиха на тиха улица, оградена с ниски жилищни блокове. От двете страни бяха паркирани коли. Фейт чу глухото потропване на топки за тенис. В малкия парк отсреща зърна корт, полузакрит от няколко високи бора.

Лий огледа колите край тротоара. После изтича към парка и клекна. Когато се изправи, държеше топка – една от многото, паднали там след неточни удари откъм корта. Върна се при Фейт. Тя го видя, че пробива топката с джобното си ножче.

– Какво правиш?

– Тръгни по тротоара колкото се може по-спокойно. И си отваряй очите.

– Лий...

– Направи го, Фейт!

Тя се завъртя и тръгна по тротоара. Лий вървеше по платното успоредно на нея и оглеждаше всяка кола. Накрая спря до един скъп автомобил.

– Забеляза ли някой да ни гледа? – попита Лий.

Фейт поклати глава.

Той пристъпи към колата и притисна отвора на топката върху ключалката.

Фейт го изгледа така, сякаш бе полудял.

– Какво правиш?

Вместо отговор той стовари юмрук върху топката и всичият въздух от нея нахлу в ключалката. Пред смаяния поглед на Фейт четирите врати се отвориха едновременно.

– Как го направи?

– Качвай се.

Лий се вмъкна в колата и Фейт последва примера му. Той опипа под волана и откри проводниците.

– Съвременните модели не могат да се включват на късо. Технологията...

Фейт не довърши, защото двигателят заработи. Лий се изправи, превключи на скорост и потегли. После погледна към нея.

– Какво каза?

– Добре де, как отключи колата с топка за тенис?

– Професионална тайна.

Докато Лий чакаше в колата и зорко наблюдаваше улицата, Фейт влезе в банката, обясни на заместник-управителя какво иска и успя да се подпише, без да припадне. *Спокойно, момиче, карай стъпка по стъпка.* За щастие човекът я познаваше.

Заместник-управителят огледа любопитно новата ѝ прическа.

– Житейска криза – отговори тя на неизречения му въпрос. – Реших да проверя мога ли да се подмлада малко.

– Много ви отива, мис Локхарт – увери я галантно той.

Тя го проследи с поглед как взе нейния ключ, вкара го в ключалката заедно с дубликата от банката и извади касетката. Напуснаха хранилището и заместник-управителят отнесе металната кутия в кабинката отсреща. Докато се отдалечаваше, Фейт продължи да го гледа.

Дали беше от враговете? Дали нямаше да се измъкне, за да позвъни на полицията, ФБР или тайнствените убийци? Но човекът просто седна зад бюрото, извади хартиен плик с понички и насочи вниманието си изцяло към тях.

Успокоена поне за момента, Фейт заключи вратата на кабинката. Отвори кутията и огледа съдържанието. После изсипа всичко в сака и затвори касетката. Младежът я прибра в хранилището, а Фейт излезе, като се мъчеше да запази спокойствие.

След като Фейт се върна в колата, Лий подкара по магистрала 395,

после отби на юг към летище „Роналд Рейгън“. Рано сутрин изходите от Вашингтон не бяха натоварени – в този час повечето коли прииждаха към града.

Фейт се озърна към Лий, който гледаше право напред, унесен в мисли.

– Справи се много добре – каза тя.

– Всъщност не мина толкова гладко, колкото ми се искаше. – Той помълча и поклати глава. – Колкото и глупаво да звучи при тия обстоятелства, много се тревожа за Макс.

– Не звучи глупаво.

– С Макс сме заедно много отдавна. Години наред не съм имал друг приятел, освен това старо куче.

– Едва ли биха му сторили нещо пред толкова хора.

– Да, така ти се иска да мислиш, нали? Но щом убиват човек, без да им мигне окото, то какво остава за кучето?

– Съжалявам, че се наложи да го направиш заради мен.

Той разкърши рамене.

– Е, кучето си е куче, Фейт. А сега си имаме други грижи, нали?

Фейт неволно кимна.

– Да.

– Май номерът с магнита не е минал. Сигурно са ме разпознали на записа. И все пак беше ужасно бързо. – Той поклати глава с възхищение и тревога. – Просто страх да те хване.

Сърцето на Фейт се сви. Щом Лий се страхуваше, то какъв ли ужас трябваше да изпитва тя?

– Не е много обнадеждаващо, нали?

– Може би ще съм малко по-добре подготвен, ако ми кажеш какво става.

След досегашните подвизи Фейт много искаше да му вярва. Но телефонното обаждане на Бюканън продължаваше да отеква в ушите ѝ, както и снощните изстрели.

– Когато стигнем в Северна Каролина, ще изясним всичко – каза тя.
– *И в двете посоки.*

16.

Торнхил остави слушалката и огледа кабинета си с тревожни очи. Хората му бяха открили гнездото празно, а един дори бе ухапан от куче. Очевидци забелязали мъж и жена да тичат по улицата. Това вече ставаше прекалено. Торнхил беше търпелив човек, свикнал да работи върху дългогодишни проекти, но всяко търпение си имаше граници. Хората му бяха прослушали съобщението от Бюканън на телефонния секретар на Лий. Бяха взели касетата и Торнхил я изслуша по засекретената линия.

– Значи си наел частен детектив, Дани – промърмори той и кимна замислено. – Ще си платиш за това. Ще те накарам да си платиш.

Полицията бе реагирала на сигнала за взлом, но веднага се оттегли, когато агентите на Торнхил представиха съвсем официални на вид документи. По закон ЦРУ нямаше право да действа на територията на Съединените щати. Затова неговите хора носеха няколко вида легитимации и ги използваша в зависимост от обстоятелствата.

Полиците бяха отпратени с нареждане да пазят видяното в пълна тайна. И все пак това никак не се хареса на Торнхил. Действаше на ръба на риска. Имаше слабости, а чрез тях други можеха да спечелят предимство над него.

Той отиде до прозореца и погледна навън. Беше чудесен есенен ден, дърветата вече се обагряха в червено и жълто. Докато стоеше така, напълни лулата си, но за съжаление трябваше да се задоволи с това. Пушенето в сградата на ЦРУ бе забранено. Като заместник-директор Торнхил разполагаше с балкон, където можеше да седне и да запали, но не беше същото. По време на Студената война цялото ЦРУ тънеше в пушек. Торнхил вярваше, че тютюнът помага на мисленето. Вярно, дреболия, но тя символизираше доколко са се объркали нещата.

Според Торнхил рухването на ЦРУ бе станало главоломно през деведесет и четвърта година с катастрофата около Олдрич Еймс. Торнхил и до днес примижаваше болезнено всеки път, когато си спомняше как арестуваха бившия служител от контраразузнаването на ЦРУ заради шпионаж в полза на Съветския съюз, а след това на Русия. И за проклетия тъкмо ФБР разкри случая. След това президентът издаде директива в ЦРУ да бъде назначен на постоянна работа агент от ФБР. От този ден нататък човекът от Бюрото надзираваше цялата борба на ЦРУ срещу

външния шпионаж и имаше пълен достъп до всички данни. Агент от ФБР в собствената му организация! С правото да си пъха носа във всички тайни! За да не останат по-назад, идиотите от Конгреса издадоха закон, според който всички държавни служби, включително и ЦРУ, бяха длъжни да уведомяват ФБР при наличие на доказателства, че на чужди държави е била разкрита секретна информация. Резултат: ЦРУ поемаше всички рискове, а наградата получаваше ФБР. Торнхил кипеше от гняв. Това бе най-безсрамно узурпиране на неговата мисия.

Яростта на Торнхил непрестанно растеше. ЦРУ вече нямаше право дори да следи или подслушва хората. Ако подозираше някого, трябваше да се обърне към ФБР и да помоли за пряко или електронно наблюдение. Ако електронното наблюдение се окажеше наложително, ФБР трябваше да търси разрешение от СНЧР – Съда по надзора над чуждите разузнавания. ЦРУ дори нямаше правото самостоятелно да се обърне към СНЧР. Трябваше Големият брат да го държи за ръчичка. Всичко беше в полза на ФБР.

Мислите на Торнхил дълбаеха по спирала все по-надолу. Припомни си, че оковите на ЦРУ не са само домашни; Управлението бе принудено да изисква от президента разрешение за всяка секретна операция в чужбина. Комисиите по надзора в Конгреса също трябваше да бъдат уведомени своевременно. А светът на шпионажа ставаше все по-сложен и по-сложен, ЦРУ и ФБР непрестанно влизаха в конфликти по въпроси на юрисдикцията, използването на свидетели или осведомители и тъй нататък. Макар че би трябвало да работи само на местна почва, ФБР развиваше и значителна дейност в чужбина, където се насочваше главно към борбата срещу тероризма и наркотиците. Голяма част от тази дейност включваше събиране и анализ на сведения, с което Бюрото отново нагазваше в територията на ЦРУ.

Чудно ли беше, че Торнхил ненавиждаше федералните си колеги? Тия негодници пролазваха навсякъде като ракови клетки. И за да забият още един гвоздей в ковчега на Управлението, днес бивш агент на ФБР управляваше Центъра за вътрешна сигурност на ЦРУ, който провеждаше задълбочени проверки на всички настоящи и бъдещи сътрудници. Освен това служителите бяха длъжни да попълват годишни финансови декларации, стигащи до отвратително дребнави подробности.

За да прогони тягостните мисли по тази болезнена тема, Торнхил насила насочи вниманието си в друга посока. Щом Бюканън бе наел този частен детектив да следи Локхарт, можеше да се окаже, че именно той е влизал снощи в къщата и след това е стрелял по Серов. Нервите в

ръката на руснака бяха сериозно засегнати и Торнхил бе наредил да го довършат. Наемен убиец, който вече не може да държи здраво оръжието, непременно би потърсил други начини за печалба и това представляваше заплаха, макар и дребна. Серов сам си беше виновен, а Торнхил категорично изискваше от своите хора да поемат отговорността за постъпките си.

И тъй, този Лий Адамс се замесваше в центъра на събитията. Торнхил вече бе наредил пълно проучване на миналото му. В днешния свят на компютърни досиета щеше да получи изчерпателни данни за половин час, може би и по-рано. Торнхил вече разполагаше с досието на Адамс за Фейт Локхарт; неговите хора го бяха взели от апартамента. От бележките личеше, че човекът подхожда към разследването старателно и логично. Това бе и добро, и лошо за целите на Торнхил. Освен това Адамс бе успял да се измъкне от неговите агенти. А това съвсем не беше лесно. Погледнато откъм добрата страна, ако Адамс наистина се окажеше логичен, щеше да приеме разумното предложение – да си запази живота.

Предполагаше се, че Адамс е избягал от мястото на атентата заедно с Фейт Локхарт. Не беше докладвал за това и именно по тази причина Бюканън го търсеше по телефона. Очевидно Бюканън не знаеше какво е станало снощи. Торнхил щеше да стори всичко възможно, за да запази това състояние на нещата.

Как смятаха двамата да избягат от Вашингтон? С влак? Едва ли. Влаковете са бавни. А и не стигат до чужбина. Може би с влак до някоя аерогара – изглеждаше интересен вариант. Или с такси. Така бе най-вероятно.

Торнхил седна и се облегна назад, когато помощникът му влезе с няколко папки. Макар че днес всичко в ЦРУ беше компютъризирано, Торнхил все още обичаше да докосва хартията. С листовите в ръка разсъждаваше по-ясно, отколкото вторачен в монитора.

И тъй, всички обичайни насоки бяха покрити. А необичайните? След като в играта неочаквано се бе вмъкнал частен детектив, Адамс и Локхарт можеха да избягат с фалшиви документи и дори с променена външност. Торнхил имаше хора на трите летища и по всички гари. Но това вече не вършеше работа. Двамата лесно можеха да наемат кола, да заминат за Ню Йорк и да хванат самолет оттам. Или да сторят същото някъде на юг. Да, положението не беше леко.

Торнхил мразеше подобни гонитби. Трябваше да държи под наблюдение прекалено много места, а разполагаше с ограничен брой хора за

своите „извънслужебни“ дейности. Поне имаше предимството да действа сравнително свободно. Никой – от директора до последния служител – не си позволяваше да го попита с какво се занимава. А ако все пак възникнеше въпрос, той умело заобикаляше отговора. Получаваше резултати, от които печелеха всички, и това бе най-силното му оръжие.

Далеч по-добре беше да подмами бегълците, да ги привлече към себе си, което можеше да стане само при наличие на подходяща примамка. Просто трябваше да измисли примамката. Но това не изглеждаше чак толкова лесно. Локхарт нямаше нито престарели родители, нито малки деца. За Адамс още не знаеше, но щеше да разбере. Ако детективът бе срещнал тази жена съвсем случайно, значи нямаше да се жертва за нея. Поне засега. При равни условия си струваше да насочат внимание главно към Адамс. А имаха и връзка с него, тъй като знаеха къде живее. При необходимост можеха да му оставят дискретно съобщение.

Мислите на Торнхил се насочиха към Бюканън. Сега той беше във Филаделфия на среща с виден сенатор, за да наклони везните в полза на един от своите клиенти. Срещу този тип разполагаха с толкова доказателства за престъпни деяния, че можеха буквално да го заставят да моли на колена за жалкия си живот. Вече години наред тормозеше ЦРУ най-жестоко, пазареше се за всеки цент от висотата на своя пост в Бюджетната комисия. Отмъщението щеше да е сладко.

Торнхил си представяше как влиза в кабинетите на тия всевластни политици и им показва видеозаписите, протоколите, документите. Всички доказателства как заедно с Бюканън планират своите дребни заговори и обсъждат бъдещите възнаграждения; страстната им готовност заради парите да направят всичко, което Бюканън им нареди. Колко алчни изглеждаха!

Драги сенаторе, ще бъдеш ли така добър да ми целунеш краката, жалко подобие на човешко същество? А после ще вършиш точно каквото ти казвам, ни повече, ни по-малко, иначе ще те смажа, преди да си изрекъл „гласувайте за мен“.

Разбира се, Торнхил никога нямаше да каже подобни думи. Тия хора държаха на уважението дори когато не го заслужаваха. Щеше да им каже, че случайно е открил записите след изчезването на Дани Бюканън. Не знае какво да прави с тях, но вероятно трябва да ги предаде на ФБР. Да, това би било ужасно; тия чудесни хора просто не може да са извършили подобни престъпления, но захапе ли ги веднъж ФБР, много ясно къде ще свършат – в затвора. Ала с какво ще помогне това на страната? Светът ще ни се смее. Терористите ще станат още по-дръзки, виждайки

как противникът губи сили. А средствата за борба са тъй оскъдни. ЦРУ няма нито хора, нито финанси, дори самата дейност на Управлението е орязана най-непочтено. Добри хора, не може ли някак да промените това? И ако обичате, направете го за сметка на ФБР – същите тия негодници, които биха искали да докопат записите, за да ви съсипят. За начало ги сритайте по-надалеч, та да не ни се мотаят в краката. Благодарим от сърце, скъпи водачи на обществото. Знаехме, че ще ни разберете.

Първият ход от плана на Торнхил предвиждаше новите му съюзници да потърсят начин за пълното отстраняване на ФБР от дейността на Управлението. След това оперативният бюджет на ЦРУ да бъде увеличен с петдесет процента. Като начало. През следващата година щеше да се заеме по-сериозно с този въпрос. В бъдеще ЦРУ щеше да отговаря само пред една обединена комисия, а не пред две както сега – от Сената и от Камарата на представителите. Беше далеч по-лесно да се опитоми само една комисия. След това трябваше веднъж завинаги да се промени йерархията на американските разузнавателни служби. И директорът на ЦРУ щеше да заема върха на тази пирамида. За ФБР Торнхил предвиждаше да лежи нейде дълбоко под основите. Инструментите на ЦРУ също трябваше да се подсилят значително. Проследяване на заподозрени в страната, тайно финансиране и въоръжаване на бунтовнически групи за сваляне на враждебни режими, дори политически убийства – всичко това щеше да обогати арсенала на Торнхил и неговите колеги. Той можеше без колебание да посочи още сега поне петима държавни ръководители, чиято незабавна смърт би направила света по-спокоен и по-човечен. Време беше да се свалят оковите от най-добрите и най-умните американци, за да си вършат отново работата както трябва. Господи, целта бе толкова близо.

– Продължавай все така, Дани – изрече на глас Торнхил. – Натискай до края. Браво, мой човек. Дай им да предвкусят победата, докато ги сграбча за гърлото.

Той се навъси, погледна часовника и стана иззад бюрото. Торнхил ненавиждаше пресата. Естествено, през целия си стаж в Управлението не бе дал нито едно интервю. Но колкото и висок пост да заемаше, от време на време му се налагаше да прави друг вид публични изявления, които мразеше също тъй силно. Трябваше да свидетелства пред комисии на Сената и Камарата на представителите по редица въпроси, засягащи ЦРУ.

В днешните „просветени“ времена персоналът на ЦРУ подаваше всяка година над хиляда доклада до Конгреса. За секретност не можеше

да става и дума. Торнхил успяваше да изтърпи тия разпити само благодарение на мисълта колко лесно може да преметне идиотите, претендиращи да надзирават дейността на Управлението. Нагли и самодоволни, те му задаваха въпроси, формулирани от техните усърдни сътрудници, които знаеха за разузнаването малко повече от началниците си.

Но поне заседанията се провеждаха при закрити врати, без участие на обществеността и пресата. Торнхил смяташе Първата поправка към Конституцията и правата, които тя даваше на разни недодялани журналисти, за най-голямата грешка в историята на Съединените щати. С драскачите човек трябваше да си отваря очите на четири; те дебнеха всяка грешка, всяка възможност да ти припишат свои думи, да те препънат, да очернят Управлението. Торнхил дълбоко страдаше от това, че никой не вярва на хората от ЦРУ. Вярно, често лъжеха, но в това нямаше нищо лошо; такава им беше работата.

Според Торнхил ЦРУ несъмнено бе предпочитаната мишена за всички конгресмени. Те страшно обичаха да се правят на големи герои срещу тайните организации. Това им носеше популярност в избирателните райони:

БИВШ ФЕРМЕР, А ДНЕС КОНГРЕСМЕН ПРИТИСКА ШПИОНИТЕ ДО СТЕНАТА.

На Торнхил му бе втръснало от подобни заглавия.

Днешното заседание обаче се очертаваше да премине в дружеска атмосфера, защото напоследък Управлението имаше доста заслуги при подготовката на мирните разговори за Близкия изток. И наистина, благодарение на задкулисните машинации на Торнхил ЦРУ започваше да придобива по-благовиден образ, над който той щеше да работи още по-усърдно в близко бъдеще.

Торнхил затвори куфарчето и прибра лулата в джоба си. *Отивам да лъжа банда лъжци, рече си той. Аз знам това, и те го знаят, и двете страни печелят. Такова нещо става само в Америка.*

17.

– Сенаторе... – започна Бюканън, протягвайки ръка на високия, елегантен мъж.

Сенатор Харви Милстед беше утвърден лидер с непоклатим морал и здрав политически инстинкт, който влагаше разум и предвидливост в своята дейност по всички въпроси. Истински държавник. Или поне така го виждаше обществото. В действителност Милстед бе първокласен женкар, пристрастен към болкоуспокояващите поради хронично заболяване на гръбнака. Злоупотребата с лекарства понякога го докарваше до почти невменяемо състояние. Освен това имаше все по-сериозни проблеми с алкохола. Вече от години не подаваше сериозни законодателни предложения, макар че на младини бе помогнал за утвърждаването на множество закони, които днес облагодетелстваха всеки американец. Напоследък отвореше ли си устата, почваше да бръщолеви безсмислици, но говореше толкова авторитетно, че никой не смееше да възрази. Освен това пресата обожаваше този чаровен сенатор с изискани маниери и все още силни позиции на водач. Той редовно подхранваше медиите с умерен поток от пикантни подробности и винаги позволяваше да бъде цитиран. Как да не го обичат?

Конгресът имаше петстотин трийсет и петима членове – сто от тях сенатори, останалите в Камарата на представителите. Според оптимистичната преценка на Бюканън около три четвърти от тях бяха почтени, усърдни, искрено загрижени за страната мъже и жени, които твърдо вярваха, че работят за хората. Бюканън ги наричаше с общото прозвище „вярващите“. Стараеше се да няма нищо общо с тях. Пипнеше ли ги, нямаше да спечели нищо друго, освен дълъг престой зад решетките.

Останалите водачи на Вашингтон приличаха на Харви Милстед. Повечето бяха пияници, женкари или жалки развалини – истински марионетки, готови да захаят примамките на Бюканън.

В течение на годините Бюканън бе успял да завладее две подобни групи. Не републиканци или демократи. С немалка доза сарказъм той наричаше партиите, които го интересуваха, „кореняци“ и „зомбита“.

Кореняците познаваха системата по-добре от всички останали. Те самите бяха системата. Вашингтон бе техният град, оттам идваше и прякорът им. Живееха тук от незапомнени времена. Обичаха да казват, че ако прережеш вените им, кръвта ще потече в три цвята – червено, бяло и

синьо. Бюканън бе прибавил още един цвят – зеления.

За разлика от тях зомбитата бяха дошли в Конгреса без капчица морал или политически възгледи. Те печелеха ръководните си места с шумни и скъпо платени кампании в медиите. Изглеждаха страхотно в словесните престрелки по телевизията или при дискусии на строго ограничени теми. Въщност не можеха да се похвалят нито с ум, нито със способности, но пък умееха да се рекламират с пламения ораторски ентузиазъм на младия Джон Кенеди. И когато бяха избрани, пристигаха във Вашингтон без ни най-малка представа с какво ще се заемат. Бяха постигнали единствената си цел – да спечелят предизборната кампания.

Въпреки това обаче зомбитата се бореха да останат в Конгреса, защото обичаха властта и облагите на високата служба. Окопаваха се здраво и отблъскваха всички кандидати за техните постове, като в това отношение им помагаше и безумният растеж на изборните разноски. Вярно, на теория все още бе възможно да бъдат изместени – точно колкото е възможно да изкачиш Еверест без кислород. Стига само да не дишаш няколко дни.

Бюканън и Милстед седнаха на удобен кожен диван в просторния сенаторски кабинет. Лавиците по стените бяха отрупани с обичайните трофеи на един дългогодишен политик – почетни медали и плочи, сребърни купи, кристални награди, стотици снимки на сенатора сред още по-знаменити хора; церемониални чукчета с надписи и бронзови миниатюрни лопати, символизиращи облагите, които бе донесъл на своя щат. Докато Бюканън се оглеждаше наоколо, внезапно му хрумна, че през целия си професионален живот е обикалял да проси с шапка в ръка из подобни кабинети.

Още бе ранно утро, но във външния кабинет екипът на сенатора работеше трескаво за предстоящия тежък ден с избирателите от Пенсилвания – обеда, речи, мълниеносни появи на светски събития, дружески срещи и разговори на чашка. Сенаторът не смяташе да се кандидатира отново, но винаги е приятно да се представиш добре пред хората от родния край.

– Много ти благодаря, задето се съгласи да ме приемеш без предупреждение, Харви.

– Трудно е да ти откаже човек, Дани.

– Ще премина направо на въпроса. Законопроектът на Пикънс предвижда да се орежат средствата на моя фонд и още двајсетина програми за чуждестранна помощ. Не можем да допуснем това. Резултатите говорят сами за себе си. Детската смъртност е намаляла със седемдесет

процента. Боже мой, какво чудо са ваксините и антибиотиците! Създават се работни места, икономиката преминава от изнудване и грабежи към законен бизнес. Износът е нараснал с една трета, а вносът от нас с двайсет на сто. Както виждаш, това създава работни места и тук. Не можем да позволим точно сега да ни подложат крак. Не само че ще е неморално, но и просто глупаво. Ако успеем да изправим на крака тези държави, няма да имаме нарушен търговски баланс. Но за това е необходимо най-напред да се осигурят стабилни източници на електричество. И образовано население.

– АМР постигна значителни резултати – напомни му сенаторът.

Бюканън познаваше много добре дейността на Агенцията за международно развитие. Възникнала първоначално като независима организация, сега тя бе подчинена на държавния секретар, който повече или по-малко контролираше нейния твърде голям бюджет. АМР стоеше начело на американската външна помощ заедно с множество фондове, които се вливаха в нейните дългосрочни програми. Всяка година се водеше енергична борба за насочване на бюджетните средства в една или друга посока. Бюканън неведнъж бе оставал с празни ръце и накрая това му омръзна. Процесът на финансови дарения беше напрегнат, конкуренцията жестока и пари получаваше само онзи, който отговаряше на шаблоните, заложили от агенцията.

– АМР не може да се справи с всичко. А моите клиенти са прекалено дребен залък за Международния валутен фонд и Световната банка. Освен това напоследък всички говорят само за „необходимо развитие“. Иначе никакви долари. Дявол да го вземе, по мое време храната и лекарствата бяха необходими за човешкия живот. Вече не са ли?

– Не ме агитирай, Дани, знам всичко – отвърна сериозно Милстед.
– Но вече и тук хората почнаха да си броят парите. Блаженото време отмина.

– Клиентите ми ще се съгласят и на трохите. Само не ги отрязвай.

– Виж какво, просто няма да придвижа законопроекта.

Милстед намекваше за една обичайна практика в Сената – ако председателят на някоя комисия не искаше един или друг законопроект да се придвижи, просто не го включваше в дневния ред. Бюканън неведнъж бе прибягвал до тази игра.

– Да, но Пикънс, току-виж, се наложил – каза Бюканън. – Носят се слухове, че е решил твърдо да стигне до гласуване. И тогава може да намери повече симпатизанти, отколкото в комисията. Защо не обявиш вето на законопроекта?

Дани Бюканън беше майстор на този похват. Ветото означаваше просто, че някой сенатор възразява срещу внесения законопроект. И документът увисваше в безтегловност, докато възраженията не бъдат отеглени. Преди години Бюканън и неговите съюзници от Капитолийския хълм използваша с поразителен резултат същия трик, за да защитят някои от най-могъщите американски корпорации. Във Вашингтон бе потребна огромна власт, за да блокираш събитията. А за Бюканън това открай време представляваше най-увлекателната страна на този град. Законите за реформа в здравеопазването или за ограничаване на тютюнопушенето просто изчезваха в зейналата бездна на Конгреса. И твърде често имаше всемогъщи организации, желаещи на всяка цена да запазят статуквото, което сами бяха изградили. За тях всяка промяна беше недопустима. Именно затова значителна част от някогашната дейност на Бюканън беше насочена към погребване на всички закони, застрашаващи неговите могъщи клиенти.

Често наричаха тази маневра и „сляпо прехвърляне“, защото можеше да се подава като щафетна палка от човек на човек. Когато отпаднаше ветото на един сенатор, друг можеше да повдигне възражения и само висшето ръководство знаеше кой е той. Имаше и други игри, но, така или иначе, сляпото прехвърляне беше ужасна загуба на време и гарантираше неминуем успех в задкулисните интриги.

Сенаторът поклати глава.

– Открих, че Пикънс е заклешил два мои законопроекта, и смятах да се споразумея с него. Сложи ли му още едно вето, копелето ще се вкопчи в задника ми като мангуста в кобра.

Бюканън се облегна назад и отпи глътка кафе, докато в главата му се рояха една подир друга десетки политически стратегии.

– Слушай, дай да започнем пак отначало. Ако имаш необходимите гласове, за да отхвърлиш законопроекта, включи го в дневния ред и му виж сметката веднъж завинаги. След това дори и да влезе в пленарната зала, едва ли ще получи подкрепа. По дяволите, почне ли голямото обсъждане, можем да го държим до второ пришествие, да искаме поправки и допълнения, да го прехвърляме по комисии и тъй нататък, а ще се преструваме, че водим пазарлък за някой от твоите законопроекти. Всъщност изборите вече са толкова близко, че само с липса на кворум можем да го разтакаваме сума ти време.

Милстед кимна замислено.

– Знаеш ли, малко ме безпокоят Арчър и Симс.

– Харви, ти прехвърли на тия негодници толкова пътни строежи, че

могат да затрупат с долари всеки мъж, жена и дете в своите щати. Напомни им го. Те не дават пет пари за тоя законопроект. Сигурно не са го и чели.

Милстед изведнъж стана самоуверен.

– Така или иначе, ще те уредим. Не е кой знае каква работа при бюджет от хиляда и седемстотин милиарда.

– Правя го заради моя клиент. Много хора разчитат на тази помощ, Харви. И повечето от тях още не са проходили.

– Слушам те.

– Би трябвало някой път да отскочиш дотам, за да видиш как стоят нещата. Страната наистина е много красива, само че земята ѝ не става за нищо. Бог може да е благословил Америка, но е забравил остатъка от света. И все пак хората се борят. Добре е да си спомниш за тях, когато имаш чувството, че ти е зле.

Милстед се изкашля.

– Графикът ми е много претоварен, Дани. Знаеш, че няма да се боря за преизбиране. Още две години, и се махам отгук.

Добре, мина времето за любезности и хуманни молби, помисли си Бюканън. Сега да си поиграем на предатели.

Той се приведе напред и небрежно избуца куфарчето си настрани. Едно завъртане на дръжката включи тайното записващо устройство. *Това е за теб, Торнхил, самодоволно копеле.*

Бюканън се изкашля.

– Е, мисля, че никога не е прекалено рано да се предвидят заместници. Трябват ми хора от Чуждестранната помощ, които да включат в частната си пенсионна програма. Мога да им обещаая същото, което ще платя и на теб. Няма да съжаляват. Искам само да подкрепят моята линия. Сигнал съм до момента, когато не бива да губя нито една точка. Те ще трябва да се борят за мен. Само така мога да им гарантирам възнаградението накрая. Като теб. Ти винаги си се борил за мен, Харви. За близо десет години нито веднъж не се провали. Постигаше резултат със зъби и нокти.

Милстед се озърна към вратата, сетне заговори съвсем тихо, сякаш така думите му щяха да се пречистят.

– Имам няколко души, с които си струва да поговориш. – Отново изглеждаше смутен и нервен. – Да поемат част от моите *задължения*. Естествено, не съм разговарял с тях, но много бих се учудил, ако не приемат някакво споразумение.

– Радвам се да го чуя.

– И си прав, че планираш отрано. Двете години ще отлетят неусетно.

– По дяволите, след две години може и да не съм тук, Харви.

Сенаторът се усмихна сърдечно.

– Не вярвах някога да се оттеглиш. – Той помълча. – Но мисля, че вече има кой да те наследи. Как е Фейт? Жизнена както винаги, предполагам.

– Фейт си е Фейт. Знаеш я.

– Голям късмет имаш с такава помощничка.

– Да, много голям – отвърна Бюканън и леко се навъси.

– Предай й много поздрави, като я видиш. Нека да навести някой път стария Харви. – Милстед намигна. – По-остър ум и по-страхотни крака няма в целия град.

Бюканън не каза нищо.

Сенаторът се облегна назад.

– Половината си живот служи на обществото. Заплатата е мизерна – направо смешна за човек с моите способности. Знаеш какво бих могъл да печеля навън. Така е, когато служиш на страната си.

– Знам, Харви. Самата истина.

Парите от подкупи ти се полагат. Заслужил си ги.

– Но не съжалявам. За нищо не съжалявам.

– Няма и за какво.

Милстед се усмихна уморено.

– През годините хвърлих толкова долари, за да изграждам тази страна, да я подготвям за бъдещето, за следващото поколение. И за последващото.

Сега вече парите се оказваха *негови*. Той беше спасителят на страната.

– Хората не оценяват това – каза Бюканън. – Медиите гледат само да се докопат до някоя гадост.

– Май просто искам на стари години да си наваксам.

И все пак след толкова много време се е съхранила капка скромност, капка чувство за вина.

– Заслужаваш го. Ти служи добре на родината си. Възнаграждението те чака тепърва. Точно както се уговорихме. Ти и Луиз ще имате каквото си пожелаете. Ще живеете като кралски особи. Дълго се труди, а сега дойде време да пожънеш плодовете. Така е в Америка.

– Чувствам се изтощен, Дани. Уморен съм до смърт. Между нас казано, не знам дали бих издържал още две минути, камо ли две години.

Този град ми изсука живеца.

– Ти си истински държавник. Всички те смятаме за герой.

Бюканън въздъхна дълбоко и се зачуди дали агентите на Торнхил в каминетката отвън се хият, слушайки този нелеп разговор. Сега му се искаше само да излезе оттук час по-скоро. Той погледна стария си приятел. Лицето на сенатора бе леко замаяно – несъмнено мислеше в какъв великолепен живот ще се втурне заедно с трийсет и пет годишната си съпруга, на която бе изневерявал безброй пъти, но тя в крайна сметка му прощаваше. И си мълчеше. Според Бюканън психологията на сенаторските съпруги би трябвало да се изучава във всички колежи.

Всъщност Бюканън имаше слабост към кореняците. Те наистина имаха големи заслуги и бяха по своему едни от най-почтените хора в този град. Ала същевременно не представляваше проблем да бъдат подкупени.

Много скоро Харви Милстед щеше да има нов господар. Тринайсетата поправка към Конституцията отменяше робството, но очевидно никой не си бе направил труда да съобщи това на Робърт Торнхил. Бюканън продаваше приятелите си на дявола. Именно това го измъчваше най-много. Торнхил, вечно Торнхил.

Двамата станаха и си стиснаха ръцете.

– Благодаря, Дани – каза сенаторът. – Благодаря ти за всичко.

– Няма защо – измънка Бюканън. – Наистина няма защо.

Той грабна шпионското куфарче и избяга навън.

18.

– Дегаусирана? – Рейнолдс се вторачи в двамата техници. – Моята касета е била дегаусирана? Ще бъде ли някой така добър да ми обясни какво означава това?

Вече бе гледала записа двайсет пъти. От всеки възможен ъгъл. Или по-скоро бе гледала как по екрана се мятат назъбени линии и точки като някакво въздушно сражение от Първата световна война сред гъстите облаци на яростен зенитен обстрел. Отдавна седеше тук, но знаеше не повече, отколкото когато влезе.

– Без да задълбавам в технически подробности... – започна единият от техниците.

– Моля ви, не задълбавайте – прекъсна го Рейнолдс.

В главата ѝ тръпнеше тъпа болка. Нима касетата щеше да се окаже безполезна? Господи, не може да бъде.

– Дегаусиране е терминът, с който наричаме изтриването на магнитен запис. Извършва се по най-различни причини, например за да се използва повторно носителят или за да бъде премахната секретна информация. Това се отнася и до видеозаписа. Касетата, която ни дадохте, е претърпяла нежелателно външно въздействие и в резултат записът е изопачен или напълно унищожен.

Рейнолдс го гледаше смаяно. Щом това беше нормалното обяснение, то какво ли щеше да е техническото?

– Значи твърдите, че някой съзнателно е повредил касетата? – попита тя.

– Точно така.

– А не може ли проблемът да е в самата лента? Откъде сте сигурни, че има „външно въздействие“?

Този път отговори другият техник.

– Нивото на смущенията в записа е такова, че отхвърля подобен извод. Разбира се, не можем да гарантираме сто на сто, но определено прилича на чужда намеса. Доколкото разбрах, наблюдателната система е била доста съвършена. „Мултиплекс“ с три-четири последователни камери, тъй че да няма никакъв пропуск във времето. Как се задействаха устройствата? Чрез движение или с лазерен лъч?

– С лъч.

– С движение е за предпочитане. Днешните системи са толкова

чувствителни, че реагират дори на най-леко помръдване. Лазерът вече е демоде.

– Благодаря, ще го запомня – отговори кисело Рейнолдс.

– Изпробвахме пикселно увеличение на детайлите, но пак не излезе нищо. Определено е външна намеса.

Рейнолдс си спомни, че бяха заварили килера с апаратурата отворен.

– Добре, как може да са го направили?

– О, има най-различни специализирани приспособления.

Рейнолдс поклати глава.

– Не, не става дума за лабораторен опит. Извършено е на място, върху самата апаратура. Извършителят вероятно не е очаквал да се натъкне на видеокамери. Представете си това положение. Какво може да направи с подръчни средства?

Техниците се замислиха.

– Добре – рече единият. – Ако човекът има мощен магнит и го плъзне няколко пъти над апаратурата, това би разместило металните частици на видеолентата, което на свой ред унищожава и записаните сигнали.

Рейнолдс въздъхна тежко. Значи можеше да се окаже, че с най-обикновен магнит са унищожили единствената сигурна следа.

– Има ли начин да се възстанови изображението?

– Възможно е, но ще трябва време. Нищо не можем да гарантираме, преди да опитаме.

– Направете го. И да бъдем наясно. – Тя стана и се надвеси над двамата. – Трябва да видя какво е записано на тази касета. Трябва да знам кой е бил в къщата. Нямайте по-важна задача. Ако някой ви пречи, обръщайте се направо към директора на Бюрото. Правете каквото искате, работете по двайсет и четири часа в денонощието, но трябва да имам записа. Разбрахме ли се?

Двамата се спогледаха, после кимнаха.

Когато се върна в кабинета си, Рейнолдс завари посетител.

– Пол – кимна му тя и седна.

Пол Фишер стана и затвори вратата на кабинета. Той беше нейната връзка с централата. После прескочи куп документи и се върна да седне на мястото си.

– Струваш ми се преуморена, Брук. Вечно така изглеждаш. Май заради това те харесвам.

Той се усмихна и Брук неволно отвърна на усмивката.

Фишер спадаше към малкото хора във ФБР, които Рейнолдс гледаше от долу на горе – и в буквален смисъл, защото беше висок метър и деветдесет и три. Двата бяха почти връстници, макар че Фишер имаше две години стаж в повече и стоеше по-горе от нея. Беше способен и самоуверен. И много красив – все още бе запазил буйната руса коса и стройната фигура от студентските си години в Калифорнийския университет. Откакто бракът ѝ започна да се разпада, Рейнолдс понякога се замисляше за връзка с разведения Фишер. Дори и сега неочакваното му посещение я накара да се зарадва, че е успяла да се изкъпе и преоблече.

Фишер беше без сако и ризата обгръщаше изящно широките му гърди. Рейнолдс знаеше, че току-що е застъпил на служба, макар да се мяркаше наоколо по всяко време.

– Съжалявам за Кен – започна той. – Ако не бях извън града, щях да дойда още снощи.

Рейнолдс разсеяно си играеше с ножа за хартия върху бюрото.

– Аз съжалявам още повече. Но едва ли скръбта ни може да се мери с тази на Ан Нюман.

– Разговарях със старшия агент – каза Фишер, – но искам да чуя всичко от теб.

След като Рейнолдс му разказа каквото знаеше, той замислено потри брадата си.

– Очевидно преследваните знаят, че си по дирите им.

– Така изглежда.

– Не си напреднала много в разследването, нали?

– Засега нямам никакъв шанс да се обърна към прокурора, ако това имаш предвид.

– Значи Кен е мъртъв, а единствената ти свидетелка е изчезнала безследно. Разкажи ми за Фейт Локхарт.

Тя тревожно вдигна очи, смутена както от подбора на думите, така и от безцеремонния му тон. Гледаше я втренчено и в кафявите му очи сякаш се таеше враждебност. Но Рейнолдс знаеше, че в момента той не може да бъде неин приятел. Беше представител на ръководството.

– А ти имаш ли да ми кажеш нещо, Пол?

– Брук, винаги сме били откровени помежду си. – Той замълча и потропа с пръсти по подлакътника на стола, сякаш се мъчеше да ѝ предаде морзово съобщение. – Знам, че снощи Маси ти е разрешил известна свобода на действие, но всички много се тревожат за теб. Трябва да го знаеш.

– Знам, че след последните събития...

– Тревожеха се *преди* това. Последните събития само подсилиха тяхната загриженост.

– Да не искат просто да се откажа? Господи, може да става дума за хора, на чиито имена кръщават държавни сгради.

– Въпрос на доказателства. Без Локхарт какво ти остава?

– Всичко е истина, Пол.

– Какви имена знаеш освен това на Бюканън?

За момент Рейнолдс се смути. Лошото беше, че Локхарт не споменаваше никакви имена. Засега. Беше прекалено умна. Не искаше да разкрие най-важното, преди да се споразумеят.

– Още нямам нищо конкретно. Но ще го имам. Бюканън не е въртял бизнес с местните училищни настоятелства. А Локхарт вече ни разкри част от схемата му. Те работят за него, докато са на власт, а когато напуснат, той им предлага служби без никакви задължения и с огромни заплати. Просто. И гениално. Тя спомена толкова много подробности, че не може да ги е измислила.

– Не оспорвам нейните показания. Но пак те питам, можеш ли да докажеш обвинението? В момента.

– Правим всичко възможно да го докажем. Канех се да я помоля да ни осигури запис, но нали знаеш, че с тия неща не бива да се прибръзва. Ако я бях притиснала, ако загубех доверието ѝ, щяхме да останем с празни ръце.

– Искаш ли да чуеш гласа на хладния разум? – Тя не отговори и Фишер прие това за съгласие. – Имаш работа с безименни, но твърде могъщи хора, мнозина от които са си опекли нещата за в бъдеще или вече работят на топли местенца в частния сектор. Какво странно виждаш в това? Тия неща са обичайна практика. Разговарят по телефона, обядват заедно, шушукат си, правят услуги. Това е Америка. Е, какво остана от обвинението?

– Има нещо повече, Пол. Много повече.

– Да не би да твърдиш, че можеш да проследиш истинските престъпни деяния в законодателната дейност?

– Не точно.

– Много добре го каза. „Не точно.“ Все едно да търсиш негативно доказателство.

Рейнолдс знаеше, че тук Фишер има право. Как да докажеш, че някой *не* е извършил нещо? Повечето от методите, чрез които Бюканън постигаше своите цели, вероятно се използваша съвсем законно от всеки политик. Въпросът опираше до мотива. *Защо* някой върши нещо, а не

как го прави. Именно причината бе незаконна, а не самият начин. Както например с баскетболен играч, който не полага усилия в мача, защото е бил подкупен.

– Директор ли е Бюканън на тези фирми, където ще се назначават безименните политици? Акционер? Вложил ли е парите? Има ли текущи отношения с някоя от тях?

– Говориш като адвокат на защитата – възрази разпалено тя.

– Точно това искам. Защото ще трябва да отговаряш на тези въпроси.

– Засега нямаме доказателства за преки връзки между Бюканън и фирмите.

– Тогава върху какво основаваш изводите? С какво ще докажеш, че изобщо има някаква връзка?

Рейнолдс отвори уста, но не каза нищо. Изчерви се и от вълнение счупи на две молива, който държеше.

– Нека да отговоря вместо теб – продължи Фишер. – Доказателството е Фейт Локхарт, липсващата свидетелка.

– Ще я намерим, Пол. И тогава пак ще ни потръгне.

– А ако не я намерите? Тогава?

– Ще търсим друг начин.

– Можеш ли да определиш без Локхарт кои са подкупените държавници?

Рейнолдс отчаяно искаше да отговори с „да“, но не можеше. Бюканън обикаляше Вашингтон от десетилетия. Вероятно бе имал работа с всеки един политик и бюрократ в столицата. Без Локхарт нямаше как да съкратят списъка на заподозрените.

– Всичко е възможно – бодро отвърна тя.

Той поклати глава.

– Не всичко, Брук.

Рейнолдс избухна.

– Бюканън и неговите приятелчета са нарушили закона. Това за нищо ли го имаш?

– В съда без доказателства е равно на нула – отсече той.

Тя стовари юмруци върху бюрото.

– Дявол да го вземе, отказвам да повярвам в това. А и доказателствата съществуват, трябва само да се разровим.

– Виждаш ли, точно там е проблемът. Друго би било, ако можеше да го извършиш в пълна тайна. Но при следствие с такъв размах и толкова важни фигури нищо не остава в тайна задълго. А сега трябва да

разследваме и убийство.

– Следователно ще има изтичане на информация – каза Рейнолдс и се зачуди дали Фишер не подозира, че изтичането може вече да е факт.

– Щом тръгваш срещу толкова видни фигури, значи трябва да бъдеш адски сигурна в обвинението още преди да изтече информация. Не можеш да се целиш по върховете само с един празен пищов. А в момента разполагаш само с това и нямам представа къде ще презаредиш. Наръчникът на Бюрото го казва съвсем ясно, не може да преследваш обществени служители въз основа на слухове и клевети.

При тия думи тя го изгледа студено.

– Добре, Пол, би ли ми казал какво точно искаш да направя?

– Отдел „Тежки престъпления“ ще те държи в течение на следствието. Ти трябва да откриеш Локхарт. Тъй като двата случая са неотделими един от друг, предлагам да си сътрудничите.

– Не мога да им кажа нищо за нашето разследване.

– Не искам това от теб. Просто работи с тях, помогни им да изсянат убийството на Нюман. И намери Локхарт.

– А по-нататък? Ако не я открием? Какво ще стане с разследването ми?

– Не знам, Брук. В момента е много трудно да се предскаже бъдещето.

Рейнолдс стана и се загледа през прозореца. Денят беше мрачен почти като нощ под гъстите черни облаци. Виждаше в стъклото своето отражение и отражението на Фишер. Той не откъсваше очи от нея, но в момента едва ли го интересуваше как изглеждат краката ѝ под късата черна пола и черните чорапи.

Внезапно слухът ѝ долови звуци, на които обикновено не обръщаше внимание – така наречения „бял шум“. Във всяко важно правителствено учреждение прозорците бяха потенциален път за изтичане на секретна информация, особено при разговори. За да се предотврати това, монтираха по прозорците звукови източници, които да заглушават гласовете, така че дори и най-модерната подслушвателна апаратура отвън да не постигне никакъв резултат. За целта устройствата излъчваха звук, напомнящ ромона на малък водопад, оттам идваше и названието „бял шум“. Както повечето служители в подобни учреждения, Рейнолдс отдавна бе престанала да обръща внимание на звуковия фон; той беше част от нейното всекидневие. Сега изведнъж го усети поразително ясно. Дали това не беше сигнал, че трябва да обърне внимание и на други неща? Неща, които хората виждат всеки ден, но не им обръщат внимание,

приемат ги за такива, каквито изглеждат. Тя се обърна срещу Фишер.

– Благодаря за трогателното доверие, Пол.

– Досега кариерата ти беше удивителна. Но общественият сектор често прилича на частния в едно отношение – синдрома „Какво стори за мен напоследък?“. Няма да подслаждам горчивия хап, Брук. Вече чувам първите гласове на недоволство.

Тя скръсти ръце и хладно отвърна:

– Благодаря за пълната липса на деликатност. А сега моля да ме извините, агент Фишер. По-късно ще видя какво мога да направя за вас.

Докато крачеше към вратата, Фишер мина край нея и лекичко я докосна по рамото. При допира Рейнолдс се дръпна. Все още я потискаше болката от острите му думи.

– Винаги съм бил на твоя страна и ще продължа да те подкрепям, Брук. Недей да си мислиш, че те хвърлям на вълците. Не е така. Безкрайно те уважавам. Просто исках да не си правиш илюзии. Не заслужаваш това. Лоши вести нося, но си оставам твой приятел.

– Радвам се да го чуя, Пол – безразлично отвърна тя.

Когато достигна вратата, той се обърна.

– Ние от Вашингтонското оперативно бюро поддържахме връзката с медиите. Някои вестници вече задават въпроси. Засега твърдим, че наш агент е загинал при секретна операция. Отказваме каквито и да било други сведения, включително името му. Но това няма да трае дълго. А когато бентът се отприщи, не знам кой ще остане сух.

Щом вратата се затвори зад него, тръпки побиха Рейнолдс. Струваше й се, че виси над кипящ казан. Дали беше само пристъп на старата параноя? Или чуваше предупреждението на разума? Тя смъкна обувките и закрачи из кабинета, миниран с хартиени купчини. Прехвърляше тежестта от пети на пръсти, опитвайки да изтласка непоносимото напрежение от тялото си надолу към пода. Нищо не излезе.

19.

Наскоро преименуваното национално летище „Роналд Рейгън“, което засега всички наричаха просто „Националното“, тази сутрин бе много оживено. Хората го обичаха заради близостта до града и многобройните всекидневни полети; от друга страна пък, го мразеха заради блъсканицата, късите писти и зашеметяващите остри завой наляво, чрез които самолетите избягваха забраненото въздушно пространство. Ала бляскавият нов терминал на аерогарата, неговите модернистични куполи и грамадните многоетажни гаражи с въздушни коридори право към терминалите бяха истинска радост за изтормозения пътник.

Когато двамата влязоха в новия терминал, Лий хвърли поглед към полицая, който патрулираше из коридора. Преди малко бяха оставили колата на един от паркингите.

Фейт също следеше движенията на полицая. Тя носеше очилата, които ѝ бе дал Лий. Вместо лещи те имаха съвсем обикновени стъкла, но допринасяха още повече за промяната на нейната външност. Фейт докосна ръката на Лий.

– Нервен ли си?

– Както винаги. Това ме държи нащрек и компенсира липсата на образование. – Той метна двете чанти през рамо. – Дай да прием по кафе и да огледаме мястото, докато намалее опашката пред гишетото. – Докато търсеха кафене, Лий попита: – Имаш ли представа след колко време можем да хванем самолет?

– Ще летим до Норфолк и оттам имаме връзка за остров Пайн Айленд край бреговете на Северна Каролина. Полетите до Норфолк са доста начесто. За местната линия до Пайн Айленд трябва предварителна резервация. Щом вземем билетите, ще се обадя да я уредя. Там летят само по светло.

– Защо?

– Защото не кацат на нормално летище; пистата по-скоро напомня селски път. Няма нито светлини, нито контролна кула. Само един ветропоказател.

– Много утешително.

– Чакай да проверя какво става с къщата.

Отидоха до телефоните и Лий изчака Фейт да потвърди пристигането им.

– Всичко е наред – каза тя, след като остави слушалката. – Когато пристигнем, можем да вземем кола под наем.

– Дотук добре.

– Мястото е чудесно за почивка. Можеш да не се срещаш с никого, ако не искаш.

– Не искам – твърдо заяви Лий.

– Може ли да ти задам един въпрос? – попита Фейт, докато вървяха към кафенето.

– Давай.

– Откога ме следиш?

– От шест дни – отговори веднага той. – През това време ти посети къщата три пъти, включително снощи.

Снощи, помисли си Фейт. Нима беше толкова скоро?

– И още не си докладвал на клиента?

– Не.

– Защо?

– Няма ли извънредни произшествия, предпочитам да докладвам веднъж седмично. Повярай ми, ако имах време, снощният отчет щеше да е истинска сензация.

– Как щеше да докладваш, след като не знаеш кой те е наел?

– Дадох ми телефонен номер.

– И не си го проверил?

Той я погледна с досада.

– Да бе, къде ще си правя този труд? Само гледам да гушна парите.

Фейт се сконфузи.

– Не исках да кажа това.

– Аха, сигурно. – Той намести ремъците на чантите и продължи: – Има специален обратен указател, по който можеш да откриеш собственика на всеки телефон.

– И какво излезе?

– Излезе, че с всичките тия сателитни връзки, национални клетъчни мрежи и прочие боклуци работата съвсем се е объркала. Позвъних на номера. Сигурно е бил нагласен специално за моите обаждания, защото телефонният секретар помоли мистър Адамс да продиктува сведенията. Освен това ми съобщи номера на пощенска кутия във Вашингтон. Каквото съм си любопитен, проверих и нея, но се водеше на името на корпорация, за която изобщо не съм чувал, при това с фалшив адрес. Задънена улица. – Той изгледа Фейт отвисоко. – Взимам работата си присърце, Фейт. Не обичам да влизам в капани. Страхотен надпис за надгробна

плоча, нали?

Спряха в малкото кафене, взеха си кафе и кифлички, после седнаха на една свободна масичка в ъгъла.

Фейт въздъхна тревожно, докато пиеше кафето и отхапваше от маковата кифла. Може би Лий не криеше нищо от нея, но все пак имаше връзка с Дани Бюканън. Толкова странно чувство – изведнъж да се бои от човека, когото доскоро боготвореше. Ако отношенията помежду им не се бяха променили през последната година, навярно би се изкушила да позвъни на Дани. Но сега бе объркана, все още виждаше с кристална яснота снощния ужас. А и какво можеше да го запита: *Дани, ти ли се опита да ме убиеш снощи? Ако си ти, престани, моля те. Работа с ФБР само за да ти помогна. И защо нае Лий да ме следи, Дани?* Да, трябваше да се раздели с Лий, и то час по-скоро.

– Какво пишеше за мен в сведенията, които ти дадоха? – попита Фейт.

– Занимаваш се с политическо посредничество. Работила си за голяма фирма, представляваща интересите на най-могъщите хора. Преди около десет години заедно с някой си Даниъл Бюканън сте основали собствена фирма.

– Споменавах ли се за сегашните ни клиенти?

Той леко наведе глава настрани.

– Не, важно ли е?

– Какво знаеш за Бюканън?

– За него се споменавах съвсем бегло, но аз проверих това-онова. Едва ли съм открил нещо, което да не знаеш. Бюканън е същинска легенда на Капитолийския хълм. Познава всички и всички го познават. Участвал е в повечето големи сражения, натрупал е купища пари. Вероятно и ти не си останала по-назад.

– Да, провървя ми. И какво друго?

Той я изгледа странно.

– Защо разпитваш за неща, които знаеш? Да не би Бюканън да е замесен в тая история?

Фейт на свой ред огледа изпитателно Лий. Ако се прави на тъп, значи е невероятен артист, помисли си тя.

– Дани Бюканън е почтен човек. Дължа му всичко, което имам.

– Сигурно е добър приятел. Но ти не отговори на въпроса.

– Хора като Дани се срещат рядко. Той е истински мечтател.

– А ти?

– Аз ли? Само му помагам да осъществи мечтата си. Хора като мен

под път и над път.

– Не ми се струваш чак толкова обикновена – каза Лий. Фейт отпи глътка кафе, без да отговори. – Как се захвана с тази професия?

Фейт удържа прозявката и пак отпи от кафето. Главата започваше да я боли. Обикновено не се нуждаеше от много почивка, препускаше по целия свят и се задоволяваше с кратка дрямка в някой самолет. Но в момента ѝ се искаше да се сгуши под масата и да заспи поне за десет години. Може би тялото ѝ реагираше по този начин на ужасите през последните дванайсет часа – изключваше се, вдигаше безпомощно ръце.
Моля ви се, не ме бийте.

– Бих могла да излъжа, че съм искала да променя света. Така разпират всички, нали? – Тя извади от чантата си шишенце аспирина, изтърси две хапчета и ги преглътна с кафе. – Но всъщност си спомням как като малка гледах дебатите по случая Уотъргейт. Всички в залата бяха много сериозни. Все мъже на средна възраст с грозни широки вратовръзки, подпухнали лица и отдавна неподстригвана коса. Говореха в микрофоните, а през това време адвокатите им шушукаха на ухо. Всички меди, целият свят гледаше само натам. За цялата страна онези разкрития бяха потресаващи, а на мен ми се сториха просто чудесни. Каква власт! – Тя се усмихна измъчено над чашката. – Безумна душа съм аз. Прави бяха монахините. Особено една от тях, сестра Ан. Тя казваше, че било богохулство да ме нарекат с име, означаващо божия вяра. Скъпа Фейт, казваше ми, бъди достойна за християнското си име и не се поддавай на дяволските изкушения.

– Значи не си била от най-смирените?

– Сякаш ме прихващаше нещо, щом зърнех монах или монахиня. Заради татко се преселвахме често, но макар че вършех сума ти пакости, в училище се справях доста добре. Постъпих в добър колеж и попаднах във Вашингтон, а из главата ми още подскачаха детските спомени за абсолютна власт. Нямах ни най-малка представа с какво ще се заема, но отчаяно исках да вляза в играта. Хванах се на работа при един току-що избран конгресмен и тогава се срещнах с Дани Бюканън. Той ме грабна веднага, сигурно е забелязал в мен нещо особено. Мисля, че му допадна куражът ми – управлявах сенаторски кабинет само с два месеца опит зад гърба си. И никому не цепенех басма, дори на най-големите шефове.

– Доста впечатляващо за вчерашна колежанка.

– Философията ми беше, че след като съм издържала при монахините, няма какво да се плаща от политиците.

Лий се усмихна.

– Караш ме да се радвам, че посещавах обществено училище. – Той се озърна за миг. – Не се обръщай, но ФБР ни обкръжава.

– Какво?

Тя подскочи и завъртя глава. Лий вдигна очи към тавана.

– Е, няма що, добре се представи.

– Къде са?

Той леко потупа с длан по масата.

– Никъде. И навсякъде. Не носят значките си на челата. Няма да ги видиш.

– Тогава за какъв дявол каза, че ни обкръжават?

– Беше малка проверка. И ти се провали. Аз умея да забелязвам федералните – невинаги, но понякога. Ако пак ти кажа нещо подобно, вече няма да е шега. Наистина ще са около нас. И не бива да реагираш както преди малко. Нормални, бавни движения. Просто една красива жена заминава с приятеля си на пътешествие. Разбра ли?

– Добре, ясно. Само недей повече да ми правиш такъв номер. Още не съм се успокоила.

– Как ще платиш билетите?

– Как трябва да ги платя?

– С кредитната карта. Под новото име. Не искам да размахваме пачки. Подозрително е да купиш с пари в брой еднопосочен билет за същия ден. Колкото по-малко внимание привличаме в момента, толкова по-добре. Между другото, как ти е новото име?

– Сюзан Блейк.

– Хубаво име.

– Майка ми се казваше Сюзан.

– Починала ли е?

– Да, когато бях на единайсет. Татко почина шест години по-късно. Нямам братя и сестри. На седемнайсет години останах кръгъл сирак.

– Сигурно не ти е било леко.

Фейт дълго мълча. Винаги ѝ бе трудно да разказва за миналото си, затова рядко го правеше. А и почти не познаваше този човек. И все пак в Лий Адамс имаше нещо успокояващо, сигурно.

– Много обичах майка си – започна Фейт. – Тя беше добра жена и цял живот страдаше заради баща ми. Той също не беше лош, но спадаше към онези, дето вечно измислят разни смахнати идеи за бърза печалба. А когато планът му изгърмеше, както ставаше почти винаги, трябваше да си грабнем багажа и да отпътуваме.

– Защо?

– Защото покрай грандиозните му идеи и други хора губеха пари. Естествено, никак не им беше приятно. Преди смъртта на майка ми се преселвахме четири пъти. И още пет пъти след това. Аз и мама всеки ден се молехме за татко. Точно преди да умре, тя ми заръча да се грижа за него, макар че бях едва на единайсет години.

Лий поклати глава.

– Това дори не мога да си го представя. Моите родители живяха петдесет години в един и същ дом. Как успяхте да останете заедно, след като почина майка ти?

Фейт усети, че ѝ става малко по-леко да говори.

– Не беше чак толкова трудно, колкото си мислиш. Мама обичаше татко, но мразеше начина му на живот, вечните кроежи, преселването. Той обаче не желаше да се промени, тъй че не беше твърде приятно да се живее с тях. Понякога наистина очаквах майка да го убие. Когато тя почина, останахме само двамата с татко срещу целия свят. Той ме обличаше с единствената хубава рокля, която имах, и ме представяше на бъдещите съдружници. Сигурно хората са си казвали: как може да бъде лош един човек с такова хубаво момиченце? Когато навърших шестнайсет, дори взех да му помагам при сделките. Бързо пораснах. Сигурно затова имам остър език и жилава кожа. Научих се да мисля в движение.

– Ама че обучение... – промърмори Лий. – Но все пак разбирам как би могло да ти помогне в политиката.

Очите ѝ се навлажниха.

– На тръгване за всяка среща той казваше: „Фейт, скъпа, този път ще успеем. Усещам го ето тук.“ И се потупваше по сърцето. „Всичко е за моето малко момиченце. Татко обича своята Фейт.“ И всеки път му вярвах, дяволите да го вземат!

– Изглежда, че все пак наистина е успял да те нарани – тихо каза Лий.

Фейт упорито тръсна глава.

– Той не се опитваше да мами хората. Не измисляше пирамиди или нещо такова. Искрено вярваше, че идеите му ще заработят. Само че от тях не излизаше нищо и трябваше да се преселваме. Вечно бяхме без пари. Господи, колко пъти сме спали в колата. Колко пъти съм виждала как татко влиза през задната врата на някой ресторант и след малко излиза с изпросена вечеря. Хранехме се на задната седалка. Той гледаше небето и ми показваше съзвездията. Не беше завършил гимназия, но знаеше всичко за звездите. Казваше, че цял живот тича подир тях. Седяхме до късно през нощта и татко ме уверяваше, че успехът ни е в

кърпа вързан. Съвсем наблизно, зад следващия завой.

– Изглежда, е бил от хората, които умеят да отворят с дума всяка врата. Би могъл да стане добър частен детектив.

Фейт се усмихна на спомените.

– Влизаше с мен в някоя банка и след пет минути вече наричаше всички по име, пиеше кафе, разговаряше с директора тъй, сякаш се знаят от малки. Излизахме с препоръчително писмо и списък на най-заможните хора в района, от които татко да търси помощ. Просто си беше такъв. Всички го харесваха. Докато не си загубеха парите. А и ние губехме нашите. В това отношение татко беше непреклонен. Провалеше ли се, отиваха и неговите пари. Всъщност беше много честен.

– Имам чувството, че все още ти липсва.

– Така е – гордо отвърна тя. – Той ме е нарекъл Фейт, казваше, че щом Вярата е до него, няма как да се провали.

При тези думи Фейт затвори очи и по бузите ѝ се стекоха сълзи. Лий взе една салфетка и ѝ я подаде. Тя избърса очите си.

– Извинявай. Досега не го бях разказвала на никого.

– Няма нищо, Фейт. Аз умея да слушам.

– В Дани отново открих баща си – продължи тя и се изкашля тихо. – Той има същия нрав. Ирландска непреклонност. С приказки може да си пробие път докъдето поиска. Познава всяко ъгълче, всяка интрига. Не отстъпва пред никого. Много неща научих от него. Не само за политиката. За живота. И неговото детство не е било лесно. В много отношения си приличахме.

Лий се усмихна.

– Значи прескочи от въздушните замъци на баща си до голямата политика във Вашингтон?

– Някои биха казали, че това не е кой знае каква промяна – отвърна Фейт и се усмихна на собствените си думи.

– А други биха казали, че крушата не пада по-далеч от корена.

Тя захапа кифлата.

– Щом сме започнали с изповеди, какво ще разкажеш за семейството си?

Лий се облегна назад.

– Бяхме четири момчета и четири момичета. Аз съм номер шест.

– Божичко! Осем деца. Майка ти трябва да е била светица.

– И на нея, и на татко създадохме толкова грижи, че ще им стигнат за десет живота.

– Живи ли са?

– Живи и здрави. Сега сме много сплотени, макар че, докато израснем, имаше доста трудни моменти. Хубаво е да имаш подкрепа, когато захъсаш. Трябва само да въртнеш един телефон. Най-често, искам да кажа. Но не и този път.

– Звучи чудесно. Наистина чудесно.

Фейт извърна глава. Лий я погледна проникателно и с лекота разгада мислите ѝ.

– Семействата също си имат проблеми, Фейт. Разводи, тежки болести, депресии, трудни времена, какво ли не сме видели. Признавам, понякога ми се струва, че би било по-добре да съм единствено дете.

– В никакъв случай – отсече Фейт. – Може да си мислиш така, но нямаше да ти хареса, повярвай ми.

– Добре.

Фейт се обърка.

– Какво „добре“?

– Ще ти повярвам.

– Знаеш ли – бавно изрече тя, – за смахнат детектив се сприятеляваш прекалено прибързано. Ами ако съм масов убиец или нещо такова?

– Ако беше така, федералните щяха да те държат на сигурно място.

Тя остави кафето и се приведе към него с много сериозно изражение.

– Благодаря за преценката. Но за да сме наясно, ще ти кажа, че през целия си живот не съм посягала на човек и все още не се смятам за пресъпничка, но ако ФБР реши да ме вкара в затвора, ще се намери за какво. Да сме наясно – повтори тя. – Е, още ли искаш да се качиш с мен в самолета?

– На всяка цена. Ти наистина разпали любопитството ми.

Тя въздъхна, облегна се назад и огледа коридора на терминала.

– Не се озъртай, но към нас идват двама, които адски приличат на федерални агенти.

– Сериозно?

– За разлика от теб изобщо не бих се шегувала с такова нещо. – Фейт се приведе и започна да рови из чантата си. След няколко напрегнати мига тя се надигна отново, докато двойката минаваше, без да им обърне и капка внимание. – Лий, не знаем какво са научили, но може вече да търсят мъж и жена. Защо не останеш тук, докато аз купя билетите? Ще се срещнем на изхода към самолетите.

Лий се поколеба.

– Чакай да помисля.

– Нали каза, че ми вярваш.

– Вярвам ти.

За момент Лий си представи как таткото на Фейт застава пред него да иска пари на заем. И, дявол да го вземе, ръката му сама се протягаше към портфейла.

– Но всяко доверие си има граници, нали така? Виж какво, задръж багажа. Ще си взема само чантичката. Ако се тревожиш да не избягам, отгук ясно виждаш изхода за самолетите. Няма как да не ме засечеш. А сигурно тичаш по-бързо от мен. – Фейт се изправи. – Освен това знаеш, че вече не мога да се обадя на ФБР, нали?

Тя го погледа още малко, очаквайки да възрази срещу доводите ѝ.

– Добре – каза Лий.

– Как ти е новото име? Ще ми трябва за билета.

– Чарлс Райт.

Тя му намигна.

– А приятелите ти викат Чък, нали?

Той се усмихна неуверено, после Фейт се обърна и изчезна в навалищата.

Щом я изгуби от поглед, Лий съжали за решението си. Вярно, тя остави багажа, но вътре нямаше нищо друго, освен дрехите, които ѝ бе дал! Всичко необходимо беше в ръчната ѝ чанта – фалшивите документи и парите. Да, изходът към самолетите наистина се виждаше отгук. Ами ако ѝ хрумнеше просто да се измъкне от летището? Ами ако в момента правеше точно това? Без нея не му оставаше нищо, освен неколцина много опасни противници, които вече знаеха неговия адрес. Хора, готови с най-голямо удоволствие да строшат костите му една по една, докато разкаже каквото знае – тоест нищо. А това нямаше да ги задоволи. Следваща спирка – най-близкото гробище. Това го накара да се реши. Лий скочи, грабна чантите и изтича след Фейт.

20.

На вратата се почука и Кони подаде глава. Тя разговаряше по телефона, но му махна да влезе.

Кони носеше две чаши кафе. Остави едната пред нея заедно с две пакетчета суха сметана, захар и бъркалка. Тя му благодари с усмивка. Той седна и отпи от своята чаша, докато Рейнолдс продължаваше разговора.

Най-сетне тя остави слушалката и разбърка кафето си.

– Отчаяно ми трябва поне една добра новина, Кони.

Забеляза, че той също е отскочил до вкъщи да се избърсне и преоблече. Сигурно си беше съсипал костюма с ония обиколки из нощната гора. Косата му още бе влажна и изглеждаше по-прошарена от друг път. Тя все забравяше, че е надхвърлил петдесетте. Кони сякаш изобщо не се променяше – оставаше си все тъй едър, все тъй як като стара канара, готова да ѝ предложи опора, когато върхлети бурята. Както сега.

– Искаш ли да чуеш лъжи, или предпочиташ истината?

Рейнолдс отпи глътка кафе, въздъхна и се облегна назад.

– В момента и аз не знам.

Той остави кафето си върху бюрото и се приведе напред.

– Огледах мястото заедно с момчетата от „Тежки престъпления“.

Нали знаеш, и аз започнах от този отдел. – Той положи длани на коленете си и разкърши врат. – По дяволите, имам чувството, че ме е газил влак. Стар съм вече за тая работа.

– Не можеш да се оттеглиш. Без теб съм заникъде.

Кони пак взе чашата си.

– Само си приказваш.

Но личеше, че е поласкан. Той се облегна назад и разкопча сакото, за да отпусне корема си. Около минута мълча замислено.

Рейнолдс чакаше търпеливо. Знаеше, че Кони не е дошъл само да си побъбри. Рядко го правеше с когото и да било. Тя отдавна бе разбрала, че всяко негово действие си има конкретна цел. Кони беше истински ветеран в битката срещу бюрокрацията и затова никога не оставаше неподготвен. Макар изцяло да разчиташе на неговия опит и безпогрешните му инстинкти, не забравяше факта, че е по-млада, по-неопитна, но си остава негов началник; това навярно го мъчеше. Отгоре на всичко беше жена в един занаят, все още командван почти изключително от мъже.

Не би упрекнала Кони, ако таеше известна неприязън към нея. Но той нито веднъж не бе казал лоша дума, нито веднъж не се опита да я изложи пред началството. Напротив, беше безупречно методичен и надежден като изгрева. И все пак трябваше да се пази дори от него.

– Тази сутрин видях Ан Нюман. Благодарни ти за снощното посещение. Казва, че наистина си й помогнала.

Това изненада Рейнолдс. Може би жената не я упрекуваше.

– Тя прие новината храбро, доколкото можеше.

– Чух, че и директорът бил там. Добре е сторил. Нали знаеш, с Кен бяхме стари приятели.

Лицето му говореше красноречиво. Ако успееше да изпревари колегите си, убиецът едва ли щеше да стигне до съд.

– Знаем. Все си мисля колко ли ти е тежко.

– Остави това, имаш си и други грижи. Аз съм последният, за когото да се тревожиш. – Кони отпи глътка кафе. Стрелецът е бил ранен. Или поне така изглежда.

Рейнолдс веднага се приведе напред.

– Казвай всичко.

Кони се усмихна за миг.

– Не ти се чака писмения доклад от „Тежки престъпления“, а? – Той придърпа крачолите на старомодния си панталон с маншети и претметна крак върху крак. – Права беше за позицията на стрелеца. Открихме доста кръв в гората зад къщата. И траекторията съвпада в общи линии. Мястото се намира там, откъдето трябва да е дошъл куршумът. Помъчихме се да проследим беглеца, но след неколкостотин метра дирята се изгуби в гората.

– Колко кръв е загубил? Има ли опасност за живота му?

– Трудно е да се каже. Беше тъмно. В момента екипът продължава проучването. Преравят тревата педя по педя за куршума, с който е убит Кен. Освен това обикалят околностите, но там е такъв пущинак, че не вярвам да открият нещо.

Рейнолдс въздъхна дълбоко.

– Ако намерим труп, това би опростило нещата и същевременно ще ги усложни.

Кони замислено кимна.

– Разбирам какво намекваш.

– Взехте ли кръвна проба?

– В момента лабораторията я обработва. Не знам какво ще излезе.

– Поне ще се разбере дали е човешка, или не.

– Вярно. Може в крайна сметка да открием само убит елен. Но не ми се вярва. – При тия думи Рейнолдс рязко надигна глава и Кони побърза да добави: – Нямам предвид нищо конкретно. Просто интуиция.

– Ако онзи е ранен, ще ни бъде малко по-лесно да го открием.

– Може би. Ако му трябва медицинска помощ, едва ли ще е толкова тъп, че да изтича в най-близката болница. Лекарите са длъжни да докладват за огнестрелни рани. А и не знаем дали е пострадал тежко. Може да има само прострелян мускул и обилно кръвотечение. В такъв случай просто превързва раната, качва се на самолета, и край. Върви го търси. Вярно, ние следим пътищата за бягство, но ако е използвал частен самолет, работата става сериозна. Най-вероятно отдавна е духнал.

– Или мъртъв. Не е изпълнил задачата си. Клиентите му няма да са много доволни.

– Вярно.

Рейнолдс скръсти ръце и се замисли за следващата тема, която искаше да обсъдят.

– Кони, с пистолета на Кен не е стреляно.

Кони явно вече бе обмислил това, защото веднага каза:

– Което означава, че ако кръвта се окаже човешка, снощи в къщата определено е имало четвърти човек. И този човек е застрелял убиеца. – Той уморено поклати глава. – Дявол да го вземе, чуй само какво си говорим. Смахната работа.

– Смахната, но всички известни факти я потвърждават. Хайде да поразмислим: може ли онзи четвърти човек да е убил Кен? Именно той, а не раненият.

– Не ми се вярва. Сега момчетата от „Тежки престъпления“ обикалят мястото, откъдето би трябвало да е дошъл изстрелът. Търсят гилзи за потвърждение. А ако е имало престрелка, може да намерим гилзи и от още едно оръжие.

– Е, присъствието на този четвърти човек може да обясни отключената врата и задействаните камери.

Кони надигна глава.

– Излезе ли нещо от записа? Трябва ни лице или поне някаква улика.

– Казано на нормален човешки език, лентата е дегаусирана.

– Какво?

– Не питай. Засега просто отпиши касетата.

– Мамка му. Не ни остава кой знае какво.

– По-точно, остава ни Фейт Локхарт.

– Държим под око всички летища, гари, автогари и агенции за коли под наем. Следим и нейната фирма, макар че не вярвам да иде там.

– Прав си – бавно изрече Рейнолдс. – Всъщност куршумът може да идва точно оттам.

– От Бюканън?

– Ще ми се да имахме доказателства.

– Ако намерим Локхарт, може все още да успеем. Имаме с какво да я притиснем.

– Не разчитай на това – сухо отвърна Рейнолдс. – Един куршум край главата променя доста идеи.

– Ако Бюканън и хората му са подгонили Локхарт, значи знаят и за нас.

– Вече го каза. Изтичане ли подозираш? Оттук?

– Отнякъде. Може да е и откъм Локхарт. Може с нещо да е събудила подозренията на Бюканън. Доколкото знам, онзи е адски хитър. Намерил е начин да я проследи. Видели са я с теб в къщата. След това са разровили още малко, разбрали са истината и на сцената излиза наемен убиец.

– Бих предпочела това, отколкото да си мисля, че ни предава някой от нашите.

– Аз също. Но истината е, че всяко стадо си има и мърша.

За момент Рейнолдс се запита дали Кони не подозира нея. Всички служители на ФБР, от специалните агенти до чистачите, имаха безупречно чисти досиета. Когато някой подаваше молба за постъпване в Бюрото, цели екипи почваха да проучват миналото му до най-дребни подробности, да разговарят с всички негови познати и близки. На всеки пет години се провеждаше пълно разследване на целия персонал. А междувременно всяко съмнително обстоятелство или прекалено любопитство от страна на непознати трябваше незабавно да се докладва на дежурния по безопасността в съответния отдел. Слава богу, Рейнолдс не бе имала подобни проблеми. Досието ѝ беше чисто.

Ако съществуваша подозрения за изтичане на информация или някакво друго нарушаване на служебната тайна, можеше да се стигне до разследване в отдел „Професионална отговорност“ и проверка на заподозрения с детектор на лъжата. Впрочем Бюрото винаги беше нащрек за най-дребните признаци, че някой служител има лични или служебни проблеми, които могат да го направят уязвим за подкуп или натиск отвън.

Рейнолдс знаеше, че Кони е добре във финансово отношение.

Съпругата му бе починала преди години от тежка болест, чието лечение струваше скъпо, но сега той живееше в приятна къща – ако решише да я продаде, би изкарал много повече от някогашната ѝ стойност. Беше изучил децата си, чакаше го гарантирана пенсия. Общо взето, безоблачна перспектива.

От друга страна, Рейнолдс знаеше, че личният живот и финансите ѝ са в ужасно състояние. Спестявания за колеж ли? Дявол да го вземе, щеше да има късмет, ако успееше да плати такса за първи клас в частно училище. А скоро трябваше и да си търси къща. Заради развода се налагаше да продаде сегашната. Беше хвърлила око на едно апартаментче – горе-долу като онова, в което се настани някога след колежа. Изглеждаше уютно за сам човек. Но с две палави хлапета скоро щеше да се превърне в същински затвор. И дали би могла да задържи бавачката? А, от друга страна, как да се откаже от нея при това работно време? Не можеше да оставя децата сами през нощта.

Във всяка друга професия вероятно отдавна щяха да я включат в черния списък. Но във ФБР разводите бяха нещо толкова обичайно, че един съсипан брак не събуждаше подозрения. Карьерата в Бюрото бе просто несъвместима с щастливия личен живот.

Тя премига и откри, че Кони продължава да се взира в нея. Наистина ли я подозираше в изнасяне на информация? Или я обвиняваше за смъртта на Кен Нюман? Откровено казано, имаше защо. Нюман бе загинал точно същата вечер, когато го помоли да охранява Локхарт вместо нея. Знаеше, че Пол Фишер мисли така, а може би и Кони.

Тя се помъчи да прогони мрачното настроение и каза:

– В момента няма какво да направим срещу предполагаемото изтичане на информация. Дай да се заемем с останалото.

– Чудесно. Какъв е следващият ни ход?

– Да натиснем здравата по всички линии на разследването. Да намерим Локхарт. Дано да използва кредитната си карта за самолетен или железопътен билет. Направи ли го, в ръцете ни е. Освен това трябва поне да се помъчим да открием стрелеца. Да наблюдаваме Бюканън. Да изчистим видеозаписа и да разберем кой е бил в къщата. Искам да поддържаш връзка с „Тежки престъпления“. Имаме много нишки, трябва само да хванем една-две и да не ги изпускате.

– Хей, нали това ни е работата?

– Да, но този път наистина сме закъсали здравата, Кони.

Той кимна замислено.

– Чух, че Фишер бил тук. Сигурно е наминал да те види.

Рейнолдс не отговори. Кони помълча, сетне решително каза:

– Преди тринайсет години в Браунсвил, Тексас, ръководех съвместна тайна операция с агенти от Отдела за борба с наркотиците. – Той се поколеба, сякаш не знаеше дали да продължи. – Официалната ни задача беше да прекъснем кокаиновия поток през мексиканската граница. Неофициалната – да свършим всичко, без да изложим мексиканското правителство. По тази причина поддържахме открита връзка с колегите от Мексико Сити. Може би прекалено открита, тъй като южно от границата се вихри корупция на всички нива. Но нямаше как. Трябваше мексиканското правителство да обере лаврите, след като ние свършим цялата работа и отсечем главата на картела. След две години подготовка планирахме грандиозна операция. Но изтекоха сведения и моите момчета налетяха на засада. Двама загинаха.

– О, Господи. Бях чувала за този случай, но не знаех, че си участвал и ти.

– Ха, по онова време сигурно още си слушала лекции в Куонтико.

Рейнолдс се зачуди дали забележката е подигравателна, но реши да не отговаря.

– Както и да е, след цялата каша ме посети едно от онези тъпи карриеристчета, дето не знаят от кой край се държи пистолет. Любезно ме осведоми, че ако съм сгафил някъде, отивам по дяволите. Имало обаче едно допълнение. Ако се разкриело, че са ни накиснали мексиканските колеги, не бивало да се оправдавам с тях. Международни отношения, така каза. Искаше просто да си направя хакакири за доброто на целия свят.

При последните думи гласът на Кони леко потрепна.

Рейнолдс откри, че е затаила дъх. Кони рядко говореше толкова много. Би му подходдал например някой по-мек синоним на думата „ням“.

Той отпи голяма глътка кафе и бавно избърса устни с опакото на ръката си.

– И знаеш ли какво? Проследих нишката чак до най-висшето началство на мексиканската полиция. Спипах гадовете, изрязвах им на челата по едно голямо „X“ и си заминах. Щом моите шефове не смятаха за необходимо да предприемат нещо, тяхна си работа. Но да пукна, ако някога позволя да ме накиснат в чуждата мръсотия. – Кони я изгледа втренчено. – Международни отношения – повтори той и устните му се разтегнаха в горчива усмивка. После подпря лакти на бюрото й.

Предизвикваше ли я? Готвеше ли се да изпише кръст на челото й,

или я подканваше да бележи него?

- Оттогава имам един девиз – добави той.
- Какъв?
- Майната им на международните отношения.

21.

Из аерогарата обикаляха агенти на ФБР и ЦРУ, като първите изобщо не подозираха за присъствието на вторите. Хората на Торнхил имаха предимство – знаеха, че Фейт Локхарт вероятно пътува заедно с Лий Адамс. ФБР търсеше само жената.

Без да подозира, Лий мина покрай двама агенти на ФБР, преоблечени като бизнесмени с куфарчета и „Уолстрийт Джърнъл“ в ръце. Те също не му обърнаха внимание. Преди малко ги бе подминала и Фейт.

Когато наближи билетното гише, Лий забави крачка. Фейт разговаряше с една от служителките. Всичко изглеждаше наред. Изведнъж го обзеха угризения, че не ѝ вярва. Той спря зад ъгъла и зачака.

На гишето Фейт представи новите си документи и купи три билета. Два бяха за Сюзан Блейк и Чарлс Райт. Служителката почти не погледна снимката. Слава богу, помисли си Фейт, макар че навярно често се случваше хората да не приличат на снимките в документите си. Самолетът за Норфолк излиташе след около четирийсет и пет минути.

Третия билет купи под името Фейт Локхарт за самолета до Сан Франциско с междинно кацане в Чикаго. Щеше да излети след четирийсет минути. Беше го забелязала на мониторите. Западното крайбрежие, голям град – там можеше да изчезне, да се отдалечи на юг покрай океана или дори тайно да се прехвърли в Мексико. Нямаше представа как ще го направи, но за това щеше да мисли, когато му дойде времето.

Фейт обясни, че купува билета до Сан Франциско за началничката си, която ще пристигне след малко.

– Трябва да побърза – каза служителката. – Още не си е предала багажа, а след десет минути започва качването в самолета.

– Няма проблеми – увери я Фейт. – Тя не носи багаж, тъй че може направо да отиде на изхода.

Служителката ѝ подаде билета. Фейт предполагаше, че е безопасно да използва истинското си име, след като е платила с кредитната карта на Сюзан Блейк. Разполагаше само с два документа за самоличност. Значи се налагаше да лети като Фейт Локхарт. Всичко ще бъде наред, каза си тя.

Не подозираше колко жестоко се лъже.

Докато гледаше Фейт, Лий внезапно се сети за нещо. Пистолетът! Трябваше да го предаде преди проверката, иначе щеше да си има ужасни неприятности. Той изтича към гишетото и спря до смаяната Фейт.

Прегърна я през рамото и бързо я целуна по бузата.

– Хей, скъпа, извинявай, че се забавих на телефона. – Той погледна служителката и каза небрежно: – Имам пистолет и искам да го предам в багажното.

Жената леко повдигна вежди.

– Вие ли сте мистър Райт?

Лий кимна. Служителката се зае да попълва необходимите документи. Той ѝ показа фалшивото си удостоверение, тя сложи печат на билета му и въведе данните в компютъра. Лий предаде кутията с оръжието и попълни декларация. Жената сложи етикет на кутията и двамата се отдалечиха от гишетото.

– Извинявай, бях забравил за пистолета. – Лий погледна напред към изхода. – Добре, слушай сега. Сигурно са сложили хора да дебнат на вратата. Ще трябва да минем поотделно. Бъди хладнокръвна; изобщо не приличаш на Фейт Локхарт.

Макар че Фейт през цялото време усещаше как сърцето ѝ подскача до гърлото, проверката мина без произшествия. В чакалнята Лий погледна монитора с информация за полетите и посочи една врата.

– Насам.

Фейт кимна и в същото време огледа незабелязано разположението на вратите. Изходът за Сан Франциско беше наблизно и лесно можеше да стигне до него; от този за Норфолк го делеше значително разстояние. Тя едва удържа усмивката си. Идеално.

Докато вървяха напред, тя погледна Лий. Той беше направил много за нея. Срамуваше се от това, което възнамеряваше да извърши, но вярваше, че така ще е по-добре. И за двамата.

Стигнаха до изхода за Норфолк. Казаха им, че качването ще започне след десетина минути. Наоколо вече се беше събрала гълга.

Лий погледна Фейт.

– Най-добре ще е да се обадиш за връзката до Пайн Айлънд.

Отидоха до телефоните и Фейт уреди резервацията.

– Готово – каза накрая тя. – Сега можем да си поемем дъх.

– Точно така – сухо отвърна Лий.

Фейт се озърна.

– Трябва да отскоча до тоалетната.

– Побързай.

Тя изтича настрани, следвана от замисления поглед на Лий.

22.

– Бинго! – възкликна човекът пред компютърния монитор.

Той седеше в една закрита камionетка пред аерогарата. ФБР отдавна имаше връзка с авиолиниите, за да следи придвижването на издирвани престъпници. Откакто транспортните компании започнаха да създават съвместни информационни банки и системи за резервация, задачата на Бюрото стана малко по-лесна. Днес бяха помолили всички големи авиолинии да следят за резервация под името Фейт Локхарт. И ето че тази молба носеше огромен успех.

– Току-що е направила резервация за самолета до Сан Франциско, който излита след около половин час – изрече той в микрофона. – Юнайтед Еърлайнз. – Съобщи на агентите в аерогарата номерата на полета и на изхода към самолета. После добави: – Действайте!

И вдигна телефона да съобщи на Брук Рейнолдс.

Лий прелистваше нечие забравено списание, когато наблизко притичаха двама мъже с официални костюми. След малко ги последваха тичешком още двама с джинси и якета.

Лий незабавно скочи, озърна се да види дали не идва още някой, но не забеляза други тичащи хора и тогава побърза след групата.

Агентите, следвани от двамата с джинси, минаха край дамската тоалетна само минута преди Фейт да излезе. Когато тя се появи, мъжете вече бяха потънали в навалищата.

Лий видя Фейт и забави крачка. Пак ли фалшива тревога? Но когато тя му обърна гръб и тръгна в обратна посока, той разбра, че страховете му са били оправдани. Видя я как погледна часовника и продължи още по-бързо. По дяволите, ясно беше какво прави – щеше да хване друг полет. А погледът към часовника и ускорената стъпка подсказваха, че самолетът излита съвсем скоро. Докато си пробиваше път през тълпата, Лий хвърли поглед напред. Оставаха още десет врати. Той спря за момент при мониторите, плъзна поглед надолу по редовете и провери изходите един по един, докато зърна сигнал за качване край полета на Юнайтед Еърлайнз до Сан Франциско. Малко по-надолу същият сигнал примигваше край полета за Толедо. Кой от двата? Е, имаше само един сигурен начин да провери.

Той се втурна напред, заобиколи през чакалнята и успя да задмине

Фейт, без тя да го забележи. Изведнъж спря, преди да наближи изхода за Сан Франциско. Дватама костюмирани, които бяха изтичали покрай него, стояха край вратата и разговаряха с разтревожена служителка на Юнайтед. После мъжете с каменните лица се отдръпнаха зад една преграда, откъдето продължиха да наблюдават хорския поток. Сто на сто бяха от ФБР. Значи Фейт се канеше да лети за Сан Франциско.

Но нещо не се връзваше. Ако Фейт бе използвала измисленото си име, то как... И изведнъж Лий разбра. Тя не можеше да използва едно и също име за два самолета, излитащи само с няколко минути разлика. Това неминуемо би привлякло вниманието на касиерката. Значи беше използвала истинското си име, защото ѝ трябваше документ, за да се качи в самолета. Мамка му! А сега идваше право насам. Щеше да си покаже билета, служителката щеше да направи знак на агентите... и край.

Тъкмо когато се канеше да се обърне, той забеляза двамата мъже с джинси и якета, които бяха пробягали край него. Опитният му поглед на детектив веднага усети, че те незабелязано наблюдават федералните. Пристъпи по-наблизо и мрачното време навън му помогна да зърне отраженията им в стъклото. Единият държеше нещо. Студени тръпки пробягаха по гърба на Лий, когато мина още по-напред и успя да различи какво е то. Или поне на какво приличаше. Случаят изведнъж придобиваше съвсем нови мащаби.

Лий започна да си пробива път обратно по коридора; сякаш цялото население на Вашингтон и околностите бе решило да лети точно днес. Зърна Фейт край отсрещната стена. След миг щеше да го задмине. Той се хвърли през живата преграда и се препъна в нечия оставена чанта. Тежко падна напред и коленете му поеха цялата сила на удара. Когато се изправи, Фейт беше отминала. Оставаха му броени секунди, ако изобщо имаше време.

– Сюзан! – подвикна той. – Сюзан Блейк!

Отначало тя изобщо не осъзна кого викат. Сетне обаче спря и се озърна. Лий знаеше, че ако го види, може да побегне. Но нейното спираше му бе осигурило няколко скъпоценни секунди. Бързо заобиколи и мина зад нея. Фейт едва не припадна, когато той стисна ръката ѝ.

– Обърни се и тръгвай с мен – нареди Лий.

Тя опита да се издърпа.

– Лий, ти не разбираш. Моля те, пусни ме.

– Не, *ти* не разбираш. ФБР те чака на изхода за Сан Франциско.

Думите ѝ смразиха.

– Голяма каша си забъркала – продължаваше Лий. – Направила си

втората резервация на свое име. Те следят точно това, Фейт. Сега знаят, че си тук.

Бързо, почти тичешком, двамата се върнаха при изхода за Норфолк. Пътниците вече се качваха. Лий грабна чантите, но вместо да тръгне към самолета, дръпна Фейт в обратна посока. Отново се озоваха във външната чакалня и поеха към асансьора.

– Къде отиваме? – трепна Фейт. – Самолетът ни излита след малко.

– Изчезваме оттук, преди да са блокирали цялата аерогара.

Спуснаха се с асансьора на долния етаж, излязоха навън и Лий размаха ръка. След малко пред тях спря такси. Двамата се качиха, Лий даде на шофьора адрес във Вирджиния и колата потегли. Едва тогава той се обърна към Фейт.

– Не можем да се качим на самолета за Норфолк.

– Защо? Билетът ми беше на другото име.

Лий се озърна към шофьора – застаряващ мъж с провиснали рамене, който слушаше кьнтри по радиото. Успокоен, той продължи малко по-тихо:

– Защото първата им работа ще бъде да проверят на касата кой е купил билета на Фейт Локхарт. Тогава ще разберат, че е била Сюзан Блейк. И че с нея пътува Чарлс Райт. Ще получат описание и за двама ни. Ще проверят резервациите на Блейк и Райт, а когато слезем в Норфолк, ще ни чакат хора от ФБР.

Фейт пребледня.

– Толкова ли са бързи?

Лий потрепера от ярост.

– Дявол да го вземе, с кого смяташ, че си имаме работа? Може би с Лоурел и Харди? – Изведнъж той гневно се плесна по коляното. – Ах, да му се не види!

– Какво? – попита стреснато Фейт. – Какво има?

– Пистолетът ми попадна у тях. Регистриран е на мое име. На *истинското* ми име. По дяволите! Сега съм съучастник и подбудител, а федералните са по петите ми. – Той отчаяно се хвана за главата. – Сигурно имам рожден ден, няма друго обяснение за такъв невероятен късмет.

Фейт понечи да го докосне по рамото, но отдръпна ръка. Загледа се настрани през прозореца.

– Съжалявам. Наистина съжалявам от все сърце. – Тя притисна длан към стъклото и усети как студът прониква през кожата ѝ. – Слушай, вземи да ме отведеш във ФБР. Ще им разкажа истината.

– Би било чудесно, само че там няма да ти повярват на „честна дума“. А има и още нещо.

– Какво? – трепна Фейт и се запита дали той няма да ѝ напомни, че работи за Бюканън.

– Не сега. – Лий мислеше за другите двама край изхода и за онова, което бе видял в ръцете на единия. – Първо искам да ми разкажеш за какво беше цялата онази история на аерогарата.

Тя пак се загледа през прозореца към сивите води на Потомак.

– Не знам дали ще мога – каза тя толкова тихо, че едва чу собствения си глас.

– Е, бих желал да се постараяш – твърдо отсече той. – Бих желал много, ама много да се постараяш.

– Не вярвам да разбереш.

– Разбирам не по-зле от всички останали.

Най-сетне тя се обърна към него с изчервено лице, но не посмя да го погледне в очите. Пръстите ѝ нервно опипваха ръба на якето.

– Просто си мислех, че за теб ще е по-добре да не ме придружаваш. Разбираш ли, смятах, че така ще си в безопасност.

Лий възмутено извърна глава.

– Дрън-дрън!

– Истина е!

Той рязко се завъртя към нея и стисна раменете ѝ толкова силно, че тя примижа от болка.

– Слушай, Фейт, нямам представа кои са *те*, но бяха в апартамента ми. Знаят, че съм замесен. С теб или не, заплахата за мен вече не се променя, само става по-лоша. А като бягаш насам-натам и се мъчиш да ме зарежеш, никак не ми помагаш, по дяволите!

– Но те вече знаеха, че си замесен. Още преди да дойдат в апартамента, не помниш ли?

Лий поклати глава.

– Онези не бяха от ФБР.

Тя го погледна смаяно.

– Откъде тогава?

– Не знам. Но федералните не се преструват на пощальони. Правило номер едно на ФБР: силата решава всичко. Щяха да дойдат поне стотина, без да броим специалните екипи, с кучета, бронирани жилетки и тъй нататък. Просто нахлуват, сграбчват те за задника, и точка. – Лий обмисляше положението на глас и постепенно се успокояваше. – Виж, онези, които те чакаха на вратата, бяха от ФБР. – Той кимна замислено.

– Изобщо не криеха кои са.

А другите двама? Не можеше дори да предположи кои са. Но знаеше едно: Фейт имаше невероятен късмет, че още е жива.

– А, и още нещо – уморено добави той. – Радвам се, че толкова сърдечно ми благодариш, задето пак те измъкнах навреме. Още няколко секунди, и щеше да отговаряш във ФБР на въпроси, каквито не си и сънувала. Може би трябваше да те оставя.

– Защо не го направи? – тихо попита тя.

Лий едва не се разсмя. Цялата тази история приличаше на сън. *Но къде ли ще се събудя?*

– В момента виждам само едно обяснение – пристъп на лудост.

Фейт опита да се усмихне.

– Слава богу, че има луди.

Лий не отвърна на усмивката.

– Отсега нататък ще сме като сиамски близнаци. И дано да не се смущаваш от пикаещи мъже, драга моя, защото вече ставаме неразделни.

– Лий...

– Не искам да слушам! Просто млъкни, дяволите да те вземат! – Гласът му трепереше. – Бога ми, едва се удържам да не те смачкам от бой.

Той демонстративно посегна и склучи грамадната си ръка около китката ѝ като жива верига. После се облегна назад и зарея поглед из пустотата.

Не се помъчи да изтръгне ръка. Всъщност не би и могла. Наистина се боеше, че Лий може да я удари. Едва ли някога е бил по-ядосан, мина ѝ през ума. Най-сетне тя се облегна назад и опита да си възвърне спокойствието. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че се изплаши дали кръвоносните ѝ съдове ще издържат натиска. Може би щеше да спести на всички цял куп неприятности, ако просто умреше от сърдечен удар.

Във Вашингтон можеш да лъжеш на всякаква тема – секс, пари, власт, вяност. Можеш да превръщаш измамите в истини и очевидните факти в лъжи. Тя бе виждала всичко това. Този град бе коварен, един от най-жестоките на света; за да оцелее в него, човек разчиташе на стари съюзи и бързи реакции. Всеки нов ден, всяко ново познанство можеше да те възвиси или погуби. И Фейт процъфтяваше в този свят, дори го харесваше. Досега.

Не смееше да погледне Лий Адамс – боеше се от онова, което можеше да зърне в очите му. Само той й оставаше. Макар че почти не го познаваше, нещо я караше да жадува за неговото уважение и разбиране. Но знаеше, че не ще получи нито едното, нито другото. Не го заслужаваше.

През прозореца на колата видя как един самолет се издига бързо в небето. След няколко секунди щеше да изчезне сред облаците. Скоро пътниците щяха да виждат под себе си само пухкави бели валма, сякаш светът изведнъж е изчезнал. Защо не можеше и тя да е там, просто да се изкачва нагоре, да лети към място, където да започне отново? Защо не можеше да има такова място? Защо?

23.

Брук Рейнолдс седеше мрачно до малката масичка, подпираше братата си с длан и се питаше дали този случай някога ще се изясни. Бяха открили колата на Кен Нюман. Беше изчистена професионално – толкова добре, че нейният екип от специалисти не успя да открие и най-дребна улика. Преди малко бе разговаряла с лабораторията. Техниците още се мъчеха с лентата. И най-лошото – Фейт Локхарт пак се беше изплъзнала. Дума да няма, продължаваше ли така, в най-скоро време щяха да я назначат за директор на ФБР. Сигурна беше, че когато се върне в кабинета, ще завари цял куп не твърде ласкави съобщения от регионалния заместник-директор.

Сега Рейнолдс и Кони се намираха в служебните помещения на аерогарата. Бяха разпитали най-подробно касиерката, продала билетите на Фейт Локхарт. Заедно с нея прегледаха записите от охранителните видеокамери и тя веднага посочи клиентката. Рейнолдс можеше само да предполага, че това е Фейт Локхарт. Извади нейна снимка и служителката я разпозна с почти пълна увереност.

Ако това наистина беше Локхарт, значи бе променила външността си изцяло – чрез подстригване и боядисване на косата, доколкото можеше да се прецени от видеозаписа. А сега имаше и помощник. Защото на записа се виждаше как до нея върви висок мускулест мъж. Рейнолдс бе започнала обичайните действия за издирване, включително проверка на такситата около аерогарата по същото време. Освен това поръча на колегите си да проверят в Норфолк дали двамата не са направили някакви допълнителни резервации. Засега нямаше новини. Очертаваше се обаче една многообещаваща нишка.

Докато Кони се подпираше на стената и навъсено гледаше право напред, Рейнолдс отвори металната кутия и огледа деветмилиметровия „Зиг Зауер“. Пистолетът вече беше проверен за отпечатъци и в момента сравняваха резултатите с компютърните архиви на Бюрото, но разполагаша с нещо далеч по-добро – оръжието бе регистрирано. От щатската полиция на Вирджиния веднага им дадоха името и адреса на собственика.

– Добре, значи пистолетът принадлежи на някой си Лий Адамс – каза Рейнолдс. – В момента очакваме снимка. Предполагам, че той е бил с Локхарт. Какво знаем засега?

Кони преглътна два аналгина с кока-кола от чашата, която държеше.

– Частен детектив. Работи доста отдавна. Изглежда съвсем чист. Всъщност някои момчета от Бюрото го познават. Казват, че бил свестен човек. Ще отидем със снимката му при касиерката да видим дали може да го разпознае. Това е засега. Скоро ще има и още. – Той се озърна към пистолета. – В гората зад къщата намерихме гилзи. От пистолет. Доста са, изглежда, някой е изгърмял половин пълнител.

– Мислиш ли, че са от този пистолет?

– Не сме открили куршуми за сравнение, но от балистичната лаборатория ще ни кажат дали вдлъбнатините по гилзата съвпадат с ударника на пистолета – отговори Кони. Следата от ударника върху дъното на гилзата бе също тъй уникална, както пръстовете отпечатьци. – А тъй като разполагаме и с патроните му, можем да направим лабораторни изпитания в идеални условия. Търсим и отпечатьци от пръсти по самите гилзи. Ако намерим, това няма да бъде категорично доказателство за присъствието на Адамс, защото той може само да е заредил пистолета, а някой друг да е стрелял. Но все пак е нещо.

И двамата знаеха, че пръстовете отпечатьци се запазват върху гилзи много по-добре, отколкото например върху дръжката на пистолет.

– Не би било зле да открием негови отпечатьци в къщата.

– Момчетата от „Тежки престъпления“ не намериха нищо. Очевидно Адамс си знае работата. Сигурно е бил с ръкавици.

– Ако балистичните данни съвпадат, значи вероятно Адамс е ранил убицеца.

– Да, определено не е стрелял толкова пъти по Кен, пък и отдалече пистолетът не върши никаква работа. Ако Адамс е успял да улучи със „Зиг Зауер“ от такова разстояние в тъмното, направо трябва да го поканим за инструктор на стрелбището в Куонтико.

Рейнолдс не изглеждаше съвсем убедена. Кони продължи:

– От лабораторията потвърдиха категорично, че кръвта в гората е човешка. Освен това открихме куршум близо до мястото, където лежах гилзите от пистолета. Беше се забил в едно дърво. Намерихме гилзи и около кървавите петна. От карабина. Куршумите са с цялостна метална обвивка, едрокалибрени. Патроните явно са изработени по поръчка, няма никакъв знак на производителя. Но от лабораторията казват, че е използван капсул „Бердан“ вместо американския „Боксер“.

Рейнолдс стрелна поглед към него.

– „Бердан“? Значи европейска изработка?

– Напоследък се срещат толкова много смахнати разновидности, че няма гаранция, но така изглежда.

Рейнолдс познаваше много добре капсула „Бердан“. Той се различаваше от американския модел главно по това, че за него в гилзата нямаше вградено гнездо. Вместо това от вътрешната страна на гилзата имаше ограничител като миниатюрна Т-образна издатина с два отвора, за да може избухналият капсул да възпламени заряда. Умно измислена и ефикасна конструкция.

Още докато учеше в академията на ФБР, Брук бе узнала, че когато натиснеш спусъка, ударникът улучва капсула, смачква го върху гнездото или ограничителя и причинява миниатюрна експлозия. Тя на свой ред минава през отворите и възпламенява основния заряд при температури над три хиляди градуса. Една хилядна от секундата по-късно куршумът полита с грохот в цевта и преди да мигнеш, човекът насреща вече е мъртъв. Огнестрелните оръжия бяха най-предпочитаните в Америка и Брук знаеше, че всеки ден в Съединените щати биват извършвани средно по петдесет и пет убийства. За Рейнолдс и нейните колеги имаше предостатъчно работа.

– Европейските патрони могат да подкрепят твърденията на Локхарт за международни машинации – промърмори замислено Рейнолдс. – Значи Адамс и убиецът са водили престрелка, в която е спечелил Адамс. – Тя погледна партньора си. – Има ли някаква връзка между Адамс и Локхарт?

– Засега никаква, но още не сме се разровили както трябва.

– Ето ти още една теория, Кони: Адамс излиза от дърветата, застрелва Кен и бяга обратно през гората. В бързината може да се е наранил на някой клон. Това би обяснило кръвта. Знаем, че версията не се връзва с патроните от карабина, но не бива да я пренебрегваме. Откъде да знаем, може да е носил и пушка. Или пък гилзите да са останали от някой ловец. Бас държа, че в тия гори има дивеч.

– Я стига, Брук. Не може сам да е разиграл цяла престрелка. Имаме две отделни купчинки съвсем различни гилзи. Пък и никой ловец не стреля така – от място, куршум след куршум. С подобни игрички рискува да убие някой приятел или дори самия себе си. Точно затова в повечето щати налагат ограничения върху нарезното ловно оръжие. Освен това гилзите са оставени там съвсем наскоро.

– Добре, добре, но засега просто му нямам вяра на този Адамс.

– Да не мислиш, че аз му вярвам? И на родната си майка не бих повярвал, лека й пръст. Но не мога да си затварям очите пред фактите.

Значи Локхарт изчезва с колата на Кен, така ли? А Адамс зарязва ботушите и хуква бос през гората? Хайде, Брук, ти и сама не си вярваш.

– Виж какво, Кони, просто изтъквам възможните варианти. Не казвам, че съм избрала който и да било от тях. Едно не ми дава мира: от какво се е стреснал Кен? Ако стрелецът е бил в гората, значи *не е той*.

Кони се почеса по брадата.

– Да, тук имаш право.

Изведнъж Рейнолдс щракна с пръсти.

– Дявол да го вземе, вратата. Как може да съм толкова тъпа? Когато пристигнахме, вратата беше широко отворена. Спомням си съвършено ясно. Тя се отваря навън, тъй че Кен сигурно е забелязал. И какво прави в този момент? Естествено, вади оръжието.

– Може да е видял и ботушите. Беше тъмно, но площадката пред вратата не е много голяма. – Кони отпи още една глътка кока-кола и разтърка слепоочието си. – Ама и тоя аналгин нищо не върши... Е, когато момчетата от лабораторията изчистят записа, ще разберем дали Адамс е бил там.

– Ако го изчистят. Но защо му е трябвало на Адамс да влиза в къщата?

– Може би някой го е наел да следи Локхарт.

– Бюканън?

– Слагам го на първо място.

– Но ако Бюканън е пратил наемен убиец след Локхарт, защо ще кани излишен свидетел?

Кони размърда едрите си рамене нагоре-надолу като мечка, която се чеше в дърво.

– Да, положението става много объркано.

– Чакай тогава да го объркам още малко. Локхарт е купила два билета до Норфолк. И *само един* под истинското си име за самолета до Сан Франциско.

– А на записа от камерите се вижда как Адамс тича след нашите хора.

– Мислиш ли, че Локхарт се е опитала да му избяга?

– Според касиерката Адамс се появил едва след като Локхарт купила билетите. Записът го показва как я отвежда от изхода за Сан Франциско.

– Значи може да е партньорство по принуда – каза Рейнолдс. И докато гледаше Кони, внезапно й хрумна: *Може би като нашето?* – Знаеш ли какво ми се иска най-много? – попита тя. Кони вдигна вежди. –

Бих искала да върна ботушите на мистър Адамс. Имаме ли домашния му адрес?

– Северен Арлингтън. Най-много на двайсет минути с кола оттук.

Рейнолдс стана от стола.

– Да вървим.

24.

Докато Кони паркираше до тротоара, Рейнолдс се вгледа в старата каменна сграда.

– Този Адамс изкарва добри пари. Кварталът не е от евтините.

Кони се озърна наоколо.

– Може би си струва да продам къщата и да купя един апартамент тук. Ще се разхождам по улиците, ще седя в парка и ще се радвам на живота.

– Пенсионерски мисли ли те обземат?

– Откакто видях Кен в чувала, не ми се ще да продължавам вечно тая работа.

Пристъпиха към вратата. Едновременно забелязаха камерата над входа, после Кони натисна звънеца.

– Кой е? – запита подозрителен глас.

– ФБР – отговори Рейнолдс. – Агенти Рейнолдс и Константинопъл.

Противно на очакванията им вратата не се отвори.

– Покажете ми значките си – нареди старческият глас. – Вдигнете ги пред камерата.

Двамата агенти се спогледаха. Рейнолдс се усмихна.

– Дай да караме кротко, Кони. Прави каквото ти казва.

Двамата вдигнаха удостоверенията си пред камерата. Носеха ги по един и същи начин – златната значка, прикрепена отвън на кальфа за личната карта, тъй че най-напред се виждаше тя, а след това докумен-тът. Смяташе се, че това впечатлява по-силно. И наистина беше така. След минута чуха как вътре в сградата се отвори врата и иззад стъклото на старомодния портал надникна женско лице.

– Покажете ги пак – нареди старицата. – Очите ми вече за нищо не стават.

– Госпожо... – разпали се Кони, но Рейнолдс го смушка с лакът.

Показаха удостоверенията си още веднъж. Жената ги огледа внима-телно, после отвори вратата.

– Извинявайте – каза тя, докато влизаха. – Но след суматохата тая сутрин вече съм готова да си грабна багажа и да се изнеса. А пък живея тук от двайсет години.

– Каква суматоха? – бързо попита Рейнолдс.

Жената я огледа предпазливо.

– При кого идвате?

– При Лий Адамс – каза Рейнолдс.

– Така си и мислех. Е, няма го.

– Имате ли представа къде може да бъде, мисис...

– Картър. Анджи Картър. Не, нямам представа къде е отишъл. Сутринта излезе и оттогава не съм го виждала.

– И какво стана сутринта? – попита Кони. – За тази сутрин говорите, нали?

Мисис Картър кимна.

– Беше съвсем рано. Тъкмо си пиех кафето, когато Лий се обади и ме помоли да наглеждам Макс, защото отивал някъде. – Двата я погледнаха с недоумение. – Макс е кучето на Лий, немска овчарка. – За момент устните ѝ трепнаха. – Горкото животно.

– Какво е станало с кучето? – попита Рейнолдс.

– Удариха го. Ще се оправя, но го заболя.

Кони пристъпи по-близо до старицата.

– Кой го удари?

– Мисис Картър, не е ли по-добре да седнем у вас? – предложи Рейнолдс.

В апартамента имаше стари, удобни мебели и миниатюрни лавици с всевъзможни дреболии. Из въздуха се носеше мирис на зеле и прегорял лук.

След като седнаха, Рейнолдс каза:

– Може би ще е най-добре да започнете отначало, а ние да питаме, ако нещо не ни е ясно.

Мисис Картър им разказа как се съгласила да гледа кучето на Лий.

– Често го правя, Лий много пътува. Нали знаете, той е частен детектив.

– Знаем – кимна Кони. – Значи не е споменал къде отива? Нито дума?

– Никога не ми казва. Частните детективи по принцип са си потаен народ, а пък Лий още повече.

– Има ли отделна кантора?

– Не, използва гостната за кабинет. Освен това наглежда сградата. Той сложи камерата отвън, монтира здрави ключалки и тъй нататък. И не взе нито цент. Ако някой в сградата има проблем – тук повечето сме стари хора, – отива при него и Лий му помага.

Рейнолдс се усмихна сърдечно.

– Изглежда, че е добро момче. Продължавайте, моля.

– Ами тъкмо бях настанила Макс, когато дойде пощальонът. Видях го през прозореца. После Лий ми се обади и каза да пусна Макс.

– От сградата ли звънеше? – прекъсна я Рейнолдс.

– Не знам. Връзката беше малко слабичка, като от клетъчен телефон. Работата е там обаче, че не го видях да напуска сградата. Сигурно се е измъкнал отзад, по пожарната стълба.

– Как звучеше гласът му?

Мисис Картър сплете пръсти и се замисли.

– Е, май трябва да кажа, че звучеше развълнувано. Изненадах се, като поиска да пусна Макс. Нали ви казах, тъкмо го бях настанила. Лий рече, че трябвало да му бие някаква инжекция. Нищо не разбрах, но направих каквото ми каза и тогава се почна страхотията.

– Заради онзи пощальон ли?

Мисис Картър изсумтя.

– Какъв ти пощальон! Носеше униформа и тъй нататък, но не беше нашият пощальон.

– Може би са пратили някой да го замества.

– Досега не бях виждала пощальон с пистолет. А вие?

– Значи видяхте пистолет?

Старицата кимна.

– Да, когато хукна надолу по стълбището. С едната ръка стискаше пистолет, а другата кървеше. Но аз избързвам. Преди това чух Макс да лае както никога досега. После чух съвсем ясно как се сборичкаха. Тропот, крясъци, Макс драскаше с нокти по пода. След това нещо тупна и горкият Макс почна да вие. Някой заблъска по вратата на Лий. Додето се опомня, по задното стълбище затропаха много хора. Беше като в сериалите по телевизията. Отидох до вратата на апартамента и надникнах през шпионката. Тогава видях пощальона да бяга надолу. Мисля, че е минал отзад, при другите. Но не съм сигурна.

Кони се приведе напред.

– Онези, другите, имаха ли някакви униформи?

Мисис Картър го изгледа странно.

– Е, тъкмо вие би трябвало да сте наясно.

– Какво искате да кажете? – изненада се Рейнолдс.

Но мисис Картър бързаше да продължи разказа.

– Когато изкъртиха задната врата, алармата веднага се включи. Полицайте пристигнаха незабавно.

– Какво стана, когато пристигнаха?

– Хората все още бяха тук. Поне част от тях.

– Полицайте арестуваха ли ги?

– Не, разбира се. Прибраха Макс и ги оставиха да претърсват.

Рейнолдс ахна.

– Имате ли представа защо полицайте не са им попречили?

– По същата причина, поради която ви пуснах да влезете.

Рейнолдс погледна слисано Кони, после пак се обърна към мисис Картър.

– Искате да кажете...

– Искам да кажа – раздразнено я прекъсна старицата, – че бяха от ФБР.

25.

– Какво точно търсим тук, Лий? – попита Фейт.

След аерогарата бяха сменили три таксита. Последното ги остави наред някакъв безлюден квартал и оттогава вървяха вече няколко километра по тесни улички.

Лий се озърна към нея.

– Правило номер едно, когато бягаш от закона: винаги предполагай, че ще открият таксито, което си ползвал. Затова в никакъв случай не слизай при истинската си цел. – Той посочи напред. – Наближаваме.

Докато вървяха, Лий вдигна ръце, извади контактните лещи и очите му си възвърнаха нормалния син цвят. Той прибра лещите в специална кутийка и я пусна в сака.

– Много дразнят, проклетите.

Фейт се загледа напред, но не видя нищо друго, освен порутени къщи, напукани тротоари и хилави дръвчета. Вървяха успоредно на шосе I във Вирджиния, наричано още магистрала Джеферсън Дейвис, по името на президента на Конфедерацията. Помисли си каква ирония на съдбата е да се намират тук, край пътя, с името на човек, опознал най-добре какво е да те преследват. След Гражданската война момчетата в синьо бяха гонили Дейвис из целия Юг, преди накрая да го заловят и хвърлят за дълги години в затвора. Фейт знаеше неговата история, само не искаше да я сполети същата участ.

Не беше идвала в този край на Северна Вирджиния. Районът бе индустриален, осеян със закъсали дребни предприятия, авторемонтни работилници и дребни корабостроителници, съмнителни открити гаражи с ръждясали фургани вместо канцеларии и мизерен битпазар в някаква вехта сграда, готова да рухне всеки момент. Малко се изненада, когато Лий зави и тръгна към магистралата. Тя побърза да го догони.

– Не трябва ли да напуснем града? Нали сам каза, че ФБР може всичко. А и онези, другите, за които не искаш да говориш. Сигурна съм, че убиват, без да им мигне окото. А ние, вместо да бягаме, обикаляме из предградията. – Лий не отговори и тя го сграбчи за ръката. – Лий, моля те, ще ми кажеш ли какво става?

Той спря толкова рязко, че Фейт се блъсна в него. Все едно бе връхлетяла върху стена.

Лий я изглежда свирепо.

– Смятай ме за глупак, ако искаш, но кой знае защо не мога да се отърва от чувството, че колкото повече сведения получиш, толкова вероятно е да ти хрумне поредната плиткоумна идея, дето накрая ще ни вкара на два метра под земята.

– Слушай, съжалявам за станалото на аерогарата. Прав си, беше голяма глупост. Но имах причини.

– Причините ти са тъпи. Целият ти живот е тъп – гневно отсече той и продължи напред.

Тя изтича след него, дръпна го за ръката и двамата се спогледаха.

– Добре, щом наистина мислиш така, какво ще кажеш да се разделим? Още сега. Всеки за себе си.

Той сложи ръце на кръста си.

– Заради теб не мога нито да се прибера у дома, нито да използвам кредитна карта. Нямам пистолет, федералните ме гонят по петите и имам в портфейла четири долара. И очакваш с радост да приема щедрото ти предложение.

– Можеш да вземеш половината от парите ми.

– А ти накъде смяташ да тръгнеш?

– Може целият ми живот да е тъп, но колкото и да не ти се вярва, знам как да се пазя.

Той поклати глава.

– Няма да се разделяме. По много причини. Първо, ако случайно федералните ни спипат, искам да си до мен и да се кълнеш в мило и драго, че твоят покорен слуга е невинен като новородено бебче и няма нищо общо с целия този кошмар.

– Лий!

– Край на разговора.

Той закричи бързо напред и Фейт се отказа да спори. Истината бе, че не искаше да остава сама. Догони го и двамата завиха по магистралата. Изчакаха да светне зелено и притичаха отсреща. Лий остави чантите на земята.

– Искам да чакаш тук. Там, където отивам, може да ме познаят и не бих желал да си с мен.

Фейт се озърна. Зад нея се издигаше висока мрежеста ограда, увенчана с бодлива тел. Малко по-навътре имаше работилница за ремонт на яхти. Из двора обикаляше доberman. Нима яхтите се нуждаеха чак от такава охрана? Кой знае, може би тук се налагаха подобни мерки. Малко по-нататък стърчеше грозна бетонна сграда. Големи червени надписи по прозорците обявяваха, че тук се намират най-изгодно нови и стари

мотоциклети. Нищо чудно – паркингът отпред беше препълнен с тях.

– Трябва ли да стоя сама тук? – попита тя.

Лий измъкна от чантата бейзболно каскетче и си сложи тъмните очила.

– Да – отсече той. – Или само ми се е случило, че знаеш как да се пазиш?

Тъй като не успя да измисли подходящ язвителен отговор, Фейт се задоволи само да изгледа яростно Лий, който изтича през улицата и влезе в магазина. Докато чакаше, тя ненадейно усети зад себе си нечие присъствие. Обърна се и видя едрия доberman. Явно мерките за безопасност в съседната работилница не предвиждаха затваряне на проклетата порта! Когато животното се озъби и нададе ужасяващо глухо ръмжене, Фейт бавно посегна надолу и хвана чантите. Като ги държеше пред себе си, тя отстъпи през улицата към паркинга на магазина за мотоциклети. Кучето загуби интерес към нея и бавно се върна зад оградата.

Фейт въздъхна от облекчение и остави чантите. Забеляза двама възпълни хлапаци с едва наболи бради да се въртят около някаква стара ямаха, хвърляйки от време на време любопитни погледи към нея. Тя нахлупи каскетчето още по-ниско и се престори на заинтересувана от лъскаво червено кавазаци – естествено, обявено за продан. От другата страна на магистралата имаше фирма за тежко строително оборудване. На десетина метра височина под куката на грамаден кран висеше малък телфер с надпис НАЕТЕ МЕ. Накъдето и да погледнеше, виждаше свят, за който вече не знаеше почти нищо. Беше обикаляла на съвсем друго ниво – световни столици, високи политически залози, придирчиви клиенти, чудовищна власт и невероятни пари, местещи се непрестанно като континенталните плочи. Те премазваха всичко наоколо, без дори да забележат. Изведнъж Фейт осъзна, че *истинският* свят е това – двутонен телфер, увиснал като кукла на конци. Наемете ме. Дайте работа на хората. Изградете нещо.

Но Дани й бе дал шанс да запълни живота си. Такива като нея се срещаха под път и над път; и все пак тя вършеше добро в този свят. Вече десет години даваше помощ на хора, които отчаяно се нуждаеха от нея. Може би през тези десет години изкупуваше и вината, с която бе израснала, гледайки как баща й въпреки всичките си добри намерения причинява болка на хората със своите машинации. Всъщност и до днес не смееше да задълбае из тази част от живота си.

Фейт чу стъпки и се обърна. Зад нея стоеше мъж с джинси, черни ботуши и фланела с емблемата на магазина. Беше млад, на не повече от

двайсет и пет, с големи замечтани очи, висок, строен и привлекателен. Той знаеше, че е хубав – личеше си по самонадеяните му маниери. Личеше още, че интересът му към Фейт не е служебен.

– Мога ли да ви помогна с нещо, госпожо? С каквото и да било?

– Само гледам. Чакам приятеля си.

– Хей, това тук е чудесна машина. – Той посочи един мотоциклет БМВ, за който дори неопитното око на Фейт веднага усети, че струва луди пари. Чисто прахосничество, помисли си тя. И веднага си спомни, че скъпата кола в гаража на още по-скъпото ѝ жилище е именно БМВ.

Младежът погали с длан резервоара на мотоциклетата.

– Мърка като котенце. Грижиш ли се за хубавите неща, и те се грижат за теб. Както трябва.

Той я погледна и намигна.

Фейт се зачуди дали това му е коронната реплика пред момичетата.

– Не ги карам, само се возя – отвърна небрежно тя и веднага съжали за думите си.

Младежът се усмихна широко.

– Е, това беше най-приятната новина за целия ден. Дори за цялата година. Значи само се возиш, а? – Той се разсмя и плесна с ръце. – Какво ще кажеш за една разходка, сладурче? Да видиш как умея да возя. Качиш ли се, няма слизане.

Фейт се изчерви.

– Не ми харесват вашите...

– Добре де, не се ядосвай. Ако ти трябва нещо, казвам се Рик. – Той извади визитна картичка и пак ѝ намигна. После добави тихо: – Домашният телефон е отзад, малката.

Тя погледна с погнуса картичката в ръката му.

– Добре, Рик, но обичам да съм наясно с кого си имам работа. Приятелят ми е вътре. Да видим дали си чак такъв мъж, че да му застанеш насреща.

Рик вече не изглеждаше толкова самонадеян.

– Мъж съм във всяко едно отношение, маце.

– Радвам се да го чуя. Моят приятел е висок колкото теб, но има страхотна фигура на атлет.

Рик се навъси и ръката с картичката увисна надолу. Фейт усети, че е изчерпал заучените фрази, а не му стига съобразителност да измисли нови. Погледна го втръчено.

– Да ти кажа още, че има рамене колкото Небраска. И май пропуснах да спомена, че във флота е бил шампион по бокс.

Рик прибра картичката.

– Тъй ли?

Тя посочи зад гърба му.

– Ако не вярваш, той вече е тук. Иди да го питаш.

Рик рязко се завъртя. Лий излизаше от магазина с две каски и два кожени гашеризона. От джоба на якето му стърчеше сгънатата карта. Дори през дебелия дрехи личеше солидното му телосложение. Той изглежда подозрително Рик.

– Познавам ли те? – грубо запита Лий.

Рик се усмихна плахо, огледа Лий от глава до пети и преглътна с усилие.

– Нне, сър – измънка той.

– Тогава за какъв дявол ми се пречкаш, хлапе?

Фейт побърза да се намеси.

– О, просто ме питаше какви мотори харесвам най-много, нали, Рики?

Тя се усмихна на младия продавач.

– Точно така. Да. Е, довиждане.

И Рик се отдалечи към магазина почти тичешком.

– Чао, сладурче – подвикна след него Фейт.

Лий я погледна сърдито.

– Казах ти да чакаш отсреща. Дявол да го вземе, не можеш ли да останеш сама поне за минута?

– Имах среща с един доберман. Отстъплението изглеждаше най-благоразумно.

– Ясно. А с този тип какво уговаряше? Да ме нападне, за да избягаш ли?

– Не ми се сърди, Лий. Няма такова нещо.

– Жалко. Поне щях да си изкарам яда върху някого. Какво искаше всъщност?

– Хлапето искаше да ми пробута нещо, но не мотоциклет. – Тя посочи багажа в ръцете му. – Какво е това?

– Задължителна екипировка за мотоциклетисти през този сезон. Когато караш със сто километра в час, става студеничко.

– Но ние нямаме мотоциклет.

– Вече имаме.

Тя го последва зад ъгъла на сградата, където ги чакаше грамадна хонда „Голд Уинг SE“. С блестящия хром, футуристичните форми, високотехнологичните приспособления и голямото защитно стъкло

приличаше на машина, каквато би си избрал Батман. Беше боядисан в перленосив цвят с тъмозелени ивици по ръбовете и имаше двойно седло с високи тапицирани облегалки. Пътникът отзад щеше да се чувства удобно като в гнездо. Мотоциклетът бе тъй огромен, че приличаше на открит джип.

Лий постави ключа на място и започна да навлича гащеризона. Подаде другия на Фейт.

– И къде смяташ да ходиш с това чудо?

Лий дръпна ципа нагоре.

– *Ние* отиваме в твоята къщичка в Северна Каролина.

– Толкова път с мотоциклет?

– Не можем да наемем автомобил без кредитна карта и документи. Твоята и моята кола не ни вършат работа. Не можем да се качим на влак, самолет или автобус. ФБР ги следи. Или ще чакаме да ни пораснат криле, или тръгваме с тая машина.

– Никога не съм се качвала на мотоциклет.

Лий си свали тъмните очила.

– Не се налага да караш. Това е моя работа. Е, какво ще кажеш? – усмихна ѝ се той. – Да се повозим ли?

Последните думи зашеметиха Фейт като удар. Тя пламна цялата, когато го видя да яхва могъщата машина. И сякаш по волята на съдбата точно в този миг слънцето надникна през облаците. Светъл лъч заигра по ослепително сините очи и ги превърна в пламтящи сапфири. Фейт нямаше сили да помръдне. Господи, та тя едва дишаше; коленете ѝ се подгъваха.

Беше в пети клас, през обедната почивка. Момчето с мъжествени сини очи, точно като на Лий, спря велосипеда си до люлката, където седеше тя с книга в ръка.

– Да се повозим ли?

– Не – отговори тя, после веднага пусна книгата и скочи зад него.

Два месеца ходиха заедно, мечтаеха за съвместно бъдеще, кълнях се във вечна обич, макар че така и не се целунаха по устните. После майка ѝ почина и трябваше отново да се преместят. За миг Фейт се запита дали не е срещнала някогашното момче. Беше прогонила спомена за него толкова упорито, че дори не му помнеше името. Можеше да е той, нали? Мислеше си така, защото досега краката ѝ се бяха подкосявали само веднъж – през онзи ден в училищния двор. Тогава момчето каза същите думи, очите му заблестяха под слънцето точно по същия начин и сърцето ѝ заподскача така, сякаш щеше да се пръсне, ако не тръгнеше

с него. Точно както сега.

– Добре ли си? – попита Лий.

Фейт се подпря на кормилото и отговори спокойно, доколкото можеше:

– Значи просто ще те оставят да тръгнеш с мотоциклета?

– Брат ми е управител на магазина. Официално взимаме машината за по-продължителна проверка.

– Просто не мога да повярвам, че го правя – промърмори тя. Но също като в пети клас нямаше сили да се отдръпне от мотоциклета.

– Помисли си за другия вариант и тогава ще бъдеш пределно щастлива да си наместиш задничето върху хондата.

Той отново си сложи тъмните очила и дръпна надолу стъклото на шлема сякаш за да подчертае края на разговора.

Фейт облече гащеризона и с помощта на Лий успя да си сложи шлема както трябва. Той прибра чантите в големия багажник на хондата и Фейт се качи отзад. Лий включи двигателя, форсира го за няколко секунди, после даде газ. Когато отпусна съединителя, ускорението отметна Фейт назад към облегалката и тя изведнъж откри, че се е вкопчила с всичка сила в Лий, а мотоциклетът лети на юг по магистралата.

Едва не изхвъркна от седалката, когато гласът отекна в ухото ѝ.

– Добре, успокой се. Това е радиовръзка между двата шлема. – Лий усети, че я е стреснал, и продължи по-тихо. – Пътувала ли си някога с кола до къщата?

– Не, винаги със самолет.

– Нищо. Аз имам карта. Хващаме шосе 95 и в Ричмънд продължаваме по междушатска магистрала 64. Така ще стигнем до Норфолк. Оттам нататък би трябвало да е лесно. По пътя ще хапнем някъде. Надявам се да пристигнем още по светло. Разбра ли?

Тя първо кимна, после се сети да каже на глас:

– Разбрах.

– А сега се облегни назад и кротувай. Попаднала си в добри ръце.

Вместо да го послуша, тя се приведе напред, обгърна с ръце кръста му и стисна здраво. Изведнъж я изпълниха спомени за онези прекрасни два месеца в пети клас. Това трябваше да е предзнаменование. Може би щяха да потеглят право напред и вече никога да не се върнат. Да наемат яхта и да стигнат с нея до някое късче земя из Карибско море, недокосвано от човешки крак – място само за тях двамата. Тя щеше да поддържа колибата като добра домакиня, да готви с кокосово мляко или нещо подобно, а Лий всеки ден да лови риба. Нощем щяха да се любят под

лунното сияние и никой нямаше да ги дебне. Тя се притисна още поплътено до него. Всичко това ѝ се струваше много приятно. И напълно възможно при дадените обстоятелства. Напълно.

– А, Фейт, и още нещо – изрече в ухото ѝ гласът на Лий.

Тя притисна шлема си към неговия, усети с гърди твърдината на мощния му гръб. Отново беше на двайсет години, вятърът носеше опиянение, слънцето я изпълваше с радост и нямаше други тревоги освен изпита в края на семестъра. Изведнъж си представи как лежат голи под открито небе – преплетени, бронзови, с мокри коси; точно това ѝ се искаше, вместо да лети със сто километра в час по асфалта, стегната в този дебел костюм.

– Да?

– Ако още веднъж си научиш да ми въртнеш номер като на аерогарата, същите тези добри ръце ще ти извият вратлето. Ясно?

Тя се отдръпна и с всички сили притисна гръб в тапицерията на облегалката. Колкото може по-надалеч от него. От своя прекрасен рицар с омайващи сини очи.

Край на сънищата. Край на мечтите.

26.

Дани Бюканън се вглеждаше в познатата сцена. Типично вашингтонско събитие – политическа благотворителна вечеря. Пилето беше жилаво и студено, виното евтино, разговорите високопарни, залозите огромни, протоколът строг, личностите непоносими. Присъстващите спадаха към един от двата типа – или хора с огромни връзки и състояния, или мизерно платени политически сътрудници, които работеха трескаво по цял ден, а като награда за фантастичните усилия им се разрешаваше да работят и нощем на подобни светски прояви. Тази вечер трябваше да присъстват няколко видни политически фигури, включително и министърът на финансите; откакто завъртя връзка с една скандално известна холивудска актриса, която без колебание разтваряше крака пред камерата, министърът се радваше на далеч по-голямо внимание, отколкото заслужаваше обикновено като пазител на хазната. Тази вечер обаче бе получил в последния момент покана за друг прием – често явление във вечната игра „Къде политическата трева е по-зелена?“. На негово място пристигна някакъв помощник – нервен, недоद्याлан тип, за когото никой не даваше пет пари.

За гостите събитието бе поредна възможност да се покажат и да видят другите, да проверят непрестанно променящата се йерархия в далечна политическа група. Повечето изобщо не сядаха на масата. Просто връчваха чека и се отправяха по-нататък. Ключки и сведения бликаха във всички посоки като от изобилен извор. Или от дълбока рана. Въпрос на гледна точка.

Колко подобни сбирки бе посещавал Бюканън през изминалите години? През онзи трескав период, когато представляваше интересите на големия бизнес, му се случваше да обикаля седмици наред без прекъсване закуски, обеди, вечери и всевъзможни празненства. От изтощение понякога бъркаше събитието и попадеше на прием в чест на сенатора от Северна Дакота вместо на вечеря с конгресмена от Южна Дакота. Откакто се обвърза с бедните в света, вече нямаше подобни проблеми по простата причина, че не разполагаше с пари за раздаване. Но знаеше много добре, че в политическата благотворителност има поне една несъмнена истина – парите никога не достигат. А това означаваше, че винаги ще има сметки и пазарлъци. Винаги.

Истинската му работа днес започна едва след като се завърна от

Филадельфия. Срещна се с пет-шест видни политици, обсъди с техните сътрудници безброй важни въпроси и уговори редица бъдещи срещи. Сътрудниците бяха много важни, особено в комисиите и по-специално във финансовите комисии. Едрите риби идваха и си отиваха. Сътрудниците оставаха; те знаеха наизуст процедурите и тенденциите. А Дани знаеше, че никога не бива да се вмъкваш при политик, прескачайки неговите помощници. Веднъж може и да ти провърви, но след това си загубен – ядосаните чиновници ще ти отрежат пътя завинаги.

След това имаше късен обяд с един клиент, чиято работа вече бе свършена от Фейт. Бюканън трябваше да се извини за нейното отсъствие и го стори с типичния си грубоват хумор.

– Съжалявам, че днес ще обядвате с втората цигулка в оркестъра – каза той на клиента. – Но ще се помъча да не свиря много фалшиво.

Макар че превъзходната репутация на сътрудничката му не се нуждаеше от допълнителни похвали, Бюканън разказа на своя клиент как преди време Фейт лично бе връчила на всичките петстотин трийсет и петима членове на Конгреса – и то в луксозна кутия с червена панделка – данните от задълбочено социологическо проучване, според което американската общественост изцяло подкрепя идеята да се заделят средства за ваксинация на децата по целия свят. Към тези данни бе прибавила допълнителни сведения по темата и снимки на деца от далечни страни преди и след ваксинация. Понякога фотографиите бяха най-силното й оръжие. После бе седяла край телефона трийсет и шест часа без почивка, за да набира привърженици в САЩ и чужбина, а през следващите две седмици обиколи три континента заедно с представители от най-големите организации за международна помощ, за да покаже как точно може да се осъществи цялата акция. Резултат: Конгресът реши да се предприеме задълбочено проучване по този въпрос. Сега консултантите щяха да глътнат хонорари за милиони долари и да изхабят няколко тропически гори за планини от хартия (с които, естествено, се оправдаваха високите хонорари) без никаква гаранция, че поне едно дете ще получи необходимата помощ.

– Малък успех, разбира се, но все пак е крачка напред – каза Бюканън на клиента. – Щом Фейт се е захванала с нещо, не бих съветвал никого да ѝ застава на пътя.

Всъщност знаеше, че тази история е известна на клиента. Може би я разказваше само за да събере смелост. Или просто му се искаше да говори за Фейт. През последната година се бе държал с нея грубо, много грубо. От страх да не я въввлече в кошмарната мрежа на Торнхил накрая

сам я прогони. И излезе, че е успял единствено да я тласне право в лапите на ФБР. *Съжсаявам, Фейт.*

След обяда се върна на Капитолийския хълм да изчака края на по-редното гласуване. Изпрати картичката си в кабинетите на неколцина конгресмени с молба за среща. Други щеше да спипа на излизане от асансьорите.

– Намалването на външния дълг е изключително важно, сенаторе – повтаряше той, подтичвайки покрай политиките и напрегнатите им телохранители. – Те плащат за дълговете си повече, отколкото за здравеопазване и образование. Каква полза от чистия финансов баланс, когато годишната смъртност на населението е достигнала десет процента? Някой ден ще разполагат с кредити, само че няма да има кой да ги ползва, по дяволите! Нека да споделим част от богатството си.

– Добре, добре, Дани. Ще ти се обадим.

После охраната се сключваше около сенатора като листенца на цвете по залез слънце, а пчеличката Дани отлиташе да търси нектар другаде.

Екосистемата на Конгреса бе по-сложна и от тази на океаните. Докато подтичваше по коридорите, Дани гледаше как наоколо кипи трескава дейност. Партийни активисти подканваха конгресмените да се придържат към дадената директива. В кабинетите на активистите дрънчаха телефони, за да им предадат същата заръка. Дребни риби се спускаха да се доберат до по-едрите. Групички хора, струпани из широките коридори, обсъждаха сериозно и мрачно някакви важни въпроси. Мъже и жени се вмъкваша в претърпаните асансьори с надеждата да останат поне за секунда насаме с някой сенатор, от чиято подкрепа отчаяно се нуждаеха. Конгресмени разговаряха помежду си, полагаха основите за бъдещи пазарлъци или доизглаждаха вече сключени споразумения. Навсякъде цареше хаос и все пак имаше някакъв ред, хората се събираха и раздалечаваха като пипала на робот в автоматичен конвейер. Едно докосване тук, едно докосване там, после идва ред на следващото изделие. Понякога Дани си мислеше, че работата му е по-изтощителна от раждане и по-опияняваща от скок с гумено въже. Беше дълбоко пристрастен към нея. Мнозина биха го сметнали за луд, но тукашната въртележка наистина щеше да му липсва.

– Нали ще ми се обадиш? – беше типичната му прощална реплика към сътрудниците на конгресмените.

– Разбира се, разчитай на мен – гласеше неизменният отговор.

И, разбира се, никога не му се обаждаха. Но скоро го виждаха

отново. И пак, и пак, докато започнеха да омекват. Такава бе неговата работа – просто стреляше напосоки и се надяваше някой куршум да улучи.

След като напусна коридорите на Конгреса, той отиде за няколко минути при един от своите „избраници“ да поговорят за няколко дребни поправки в обосновката на законопроекта, който възнамеряваха да прокарат. Почти никой не се задълбаваше чак толкова в обосновките, но именно чрез досадни подробности се постигаха велики дела. В случая трябваше да се обясни най-прецизно как ще бъдат изразходвани средствата за чуждестранна помощ по новия закон.

Като уреди писмената работа, Бюканън отметна мислено тази точка от дневния си ред и отново тръгна на лов за конгресмени. Благодарение на своя дългогодишен опит той се ориентираше с лекота из лабиринтите на Сената и Камарата на представителите, където понякога се губеха дори и престарелите ветерани. Погледът му шареше наляво-надясно, спираше за миг върху всеки срещнат, преценяваше дали този човек ще е полезен за каузата, или не. Когато влизаш в кабинета на конгресмен или го засичаш по коридора, трябва да бъдеш в пълна бойна готовност. Тия хора са заети, често изнервени и мислят за петстотин неща едновременно.

За щастие Бюканън се славеше с легендарния си талант да излага и най-сложните въпроси само в няколко изречения; подобно умение бе крайно необходимо при работа с политиците, обсадени от всички страни с противоречиви интереси. Освен това умееше да излага страстно позицията на своя клиент. Всичко това постигаше за броени минути, докато крачеше сред тълпата по коридора или се изкачваше в претъпкан асансьор. Само в редки случаи имаше невероятния късмет да хване някого в самолета. Най-важното бе да се добере до хората, надарени с истинска власт. Например ако успееше да си осигури дори неофициална подкрепа от говорителя на Камарата, Бюканън използваше този факт, за да притиска другите политици. Понякога това се оказваше достатъчно.

– Тук ли е, Дорис? – попита Бюканън, като надникна в приемната на един конгресмен и се усмихна на старата, опитна секретарка.

– След пет минути тръгва за аерогарата, Дани.

– Великолепно, стигат ми само две. През другите три ще си побъбря с теб. И без това предпочитам твоята компания. Бог да поживи Стив, но ти си далеч по-приятна гледка, скъпа.

По умореното лице на Дорис разцъфна усмивка.

– Безподобен ласкател си, Дани.

И той получи своите две минути.

Следващата му спирка бе в кулоарите, където разбра през кои комисиии ще минат интересуващите го законопроекти. Имаше първични, вторични, а в редки случаи дори и третични комисиии в зависимост от съдържанието на даден текст. Да се определи къде е попаднал един или друг законопроект и какво място заема беше всекидневна гигантска глаловблърсканица, с която непрестанно се бореха политическите посредници. Често задачата ставаше направо умопобъркваща и никой не умееше да се справя с нея по-добре от Дани Бюканън.

През целия ден Бюканън както винаги обсипваше конгресменските кабинети със сведения и резюмета, необходими на сътрудниците, за да осведомят своите шефове. Възникнеха ли проблеми или неизяснени въпроси, той незабавно даваше отговор или довеждаше експерт по съответната тема. И всяка негова среща завършваше със задължителния въпрос: „Кога да се обадя отново?“ Не получише ли конкретна дата, никога нямаше да го потърсят. Щяха да го забравят и на негово място да дойдат други, агитиращи също тъй страстно за своите каузи.

Късния следобед посвети на срещи с други клиенти, за които обикновено се грижеше Фейт. Извиняваше отсъствието й с мъгливи намеци за неотложни задачи. Какво друго му оставаше?

След това отскочи за кратко изказване на един семинар по проблемите на гладуващите в света и отново се върна в кантората, откъдето позвъни в няколко сенаторски кабинета да напомни за приближаващото гласуване по някои важни въпроси и да търси съдействие за други благотворителни акции. Уговори две срещи, резервира билети за пътувания в чужбина и си уреди за януари посещение в Белия дом, където лично щеше да запознае президента с новия председател на Международната организация за защита на детските права. Това бе голям удар и Бюканън се надяваше чрез него да привлече внимание към своите клиенти. Той винаги търсеше начини да спечели обществена подкрепа. Фейт бе особено добра в тия акции. Журналистите рядко се интересуваха от бедняците из разни далечни страни, но появеше ли се и някоя холивудска суперзвезда, медиите гръмваха незабавно. Такъв е животът.

По-нататък Бюканън отдели известно време за своя тримесечен отчет като чуждестранен агент – ужасно досадна и неприятна работа, защото на всяка страница трябваше да слага зловецкия печат „външна пропаганда“, сякаш не се бореше за най-обикновени сортови семена и мляко на прах, а подготвяше сваляне на правителството.

След като навъртя още няколко телефона и прегледа стотина страници информация, той реши да приключи за днес. Отминаваше още

един славен ден от живота му като политически посредник. По това време обикновено рухваше в леглото и моментално заспиваше, но днес нямаше този късмет. Трябваше да виси на поредния благотворителен прием, а виновникът за това стоеше отсреща, отпиваше по малко бяло вино и изглеждаше отегчен до смърт. Бюканън се отправи към него.

Сенатор Ръсел Уорд се обърна и като видя Бюканън, на лицето му грейна усмивка.

– Радвам се да видя една честна физиономия сред това море от двуличие, Дани.

– Какво ще кажеш да зарежем това място и да духнем към „Монокъл“?

Уорд остави чашата си на близката масичка.

– За днес не съм чувал по-добро предложение.

27.

„Монокъл“ беше знаменит стар ресторант на Капитолийския хълм откъм страната на Сената. Освен него от множеството някогашни здания по това място бе оцеляло само полицейското управление, настанено в бившата сграда на емиграционната служба. Посредници, политици и други видни личности обичаха да се срещат в „Монокъл“ на обяд, на вечеря или просто на чашка.

Салонният управител поздрави Бюканън и Уорд по име и ги отведе до една уединена маса в ъгъла. Обстановката тук бе старомодна, по стените висяха толкова много снимки на сегашни и бивши политици, че спокойно биха стигнали за неголям музей. Ресторантът имаше добра кухня, но хората не идваха тук заради кулинарните удоволствия; идваха да се покажат, да вършат работа или да преговарят. Уорд и Бюканън бяха редовни клиенти.

Поръчаха питиета и прегледаха набързо менюто. По-точно Уорд четеше менюто, а Бюканън го наблюдаваше.

Ръсел Уорд носеше прякора Ръсти, откакто Бюканън го помнеше. Тоест доста отдавна, защото двамата бяха израсли заедно. Като председател на Сенатската комисия по разузнаването Уорд играеше важна роля за благоденствието – или сгромолясането – на всички национални разузнавателни служби. Беше умен, опитен в политиката, честен, работлив и произхождаше от много богато северняшко семейство, загубило състоянието си още преди той да завърши колеж. След тази финансова катастрофа Уорд замина на юг и с много труд си изгради кариера като държавен служител. Сега беше сенатор от Северна Каролина и целият щат го обожаваше. Според класификацията на Бюканън Ръсти Уорд влизаше категорично в категорията на „вярващите“. Той познаваше до тънкост и най-незначителните правила на политическата игра. Знаеше скритите тайни на всекиго в този град. Знаеше силните страни на политиците и което е още по-важно – знаеше техните слабости. Здравето му беше жестоко разклатено; мъчеха го всякакви болести, от диабет до заболяване на простатата. Но умът му си оставаше остър като бръснач. Подценеше ли някой могъщия му интелект заради крехкото физическо състояние, скоро горчиво съжеляваше за това.

Уорд вдигна очи от менюто.

– Какво ново напоследък около теб, Дани?

Гласът му беше плътен, звучен и чаровно южняшки; отдавна нямаше и следа от резкия северен говор. Бюканън можеше с удоволствие да го слуша часове наред, както се бе случвало неведнъж.

– Все същите стари истории – отвърна той. – А при теб?

– Тази сутрин имах интересно заседание. В сенатската комисия по разузнаването. ЦРУ.

– Тъй ли?

– Чувал ли си името Торнхил? Робърт Торнхил.

Лицето на Бюканън остана съвършено спокойно.

– Не бих казал, че го познавам. Разкажи ми.

– Той е от старата школа. Заместник-директор по операциите на ЦРУ. Умен, хитър и изпечен лъжец. Не му вярвам.

– Сигурно си прав.

– И все пак му свалям шапка. Свърши страхотна работа и преживя смяната на неколцина директори. Всъщност има огромни заслуги пред страната. Станал е жива легенда в своите кръгове. Заради това го оставят да върши каквото си иска. Но подобна политика е твърде опасна.

– Нима? Та ти го описваш като истински патриот.

– Точно това ме тревожи. Хората, които се смятат за истински патриоти, обикновено са фанатици. А според мен от фанатизма до лудостта има само една крачка. Историята ни е дала безброй примери в това отношение. – Уорд се усмихна. – Спомням си как веднъж дойде да ни дрънка обичайните врели-некипели. Изглеждаше толкова самодоволен, че реших да го поскастрия.

Бюканън изведнъж се заинтересува.

– И как го направи?

– Попитах за наказателните отряди. – Уорд помълча за момент и се озърна. – По тази линия сме имали неприятности с ЦРУ. Финансират малки бунтовнически групи, обучават ги, дават им оръжие и ги пускат като стари ловджийски хрътки. Само че за разлика от хрътките тия групички почват да вършат каквото не им се полага. Поне според официалните правила на Управлението.

– Той какво отговори?

– Е, това го нямаше в неговия сценарий. Прелисти си записките, сякаш се мъчеше да изгърси отвътре групичка въоръжени бунтовници. – Уорд се разсмя гърлено. – После пак започна да дрънка същите дивотии. Заяви, че „новото“ ЦРУ само събира и анализира информация. Когато го попитах дали признава, че в „старото“ ЦРУ е имало нещо нередно, беше готов да се хвърли през масата върху мен. – Уорд пак се разсмя. –

Нищо ново под слънцето.

– А днес с какво те раздразни?

Уорд се усмихна.

– Мъчиш се да изкопчиш поверителни сведения?

– Естествено.

Уорд пак хвърли поглед наоколо, после се приведе напред и заговори тихо:

– Криеше информация, какво друго? Нали ги знаеш шпионите, Дани, вечно плачат за финансиране, но вземеш ли да задаваш въпроси какво точно правят с парите, божичко, все едно, че посягаш на майка им. Но какво друго да правя, като генералният инспектор на ЦРУ ми представя отчети с толкова много поправки, че не се вижда празно място върху хартията? Изтъкнах този факт пред мистър Торнхил.

– Как реагира той? Ядоса ли се? Или беше спокоен и сдържан?

– Защо си толкова любопитен?

– Ти започна тоя разговор, Ръсти. Не ме упреквай, че намирам работата ти за интересна.

– Е, той заяви, че се налагало да цензурират отчетите, за да прикрият своите източници на информация. Че новата линия била много добра и ЦРУ се придържало към нея с всички сили. Аз пък му отговорих, че тая работа ми напомня как моята внучка играе на дама. Още не може да улучва всички квадрати и затова нарочно пропуска някои. Казах му, че е много забавно. Когато го правят дечицата. Е, между нас казано, този човек не е глупав. Доста умни неща изрече. Според него би било пълна заблуда да смятаме, че можем да свалим закоравели диктатори само със спътникови снимки и високоскоростни модеми. Трябва да действаме по стария начин, на място. Трябват ни хора в най-вътрешните кръгове на техните организации. Само така можем да победим. Разбирам го много добре. Но просто не мога да търпя неговото високомерие. И съм убеден, че дори ако нямаше причини да крие истината, Робърт Торнхил пак щеше да лъже. Дявол да го вземе, има си един малък трик: почуква с писалка по масата и един от неговите помощници почва да му шушука на ухо, за да спечели време, докато измисли следващата лъжа. Използва го от години. Май ме смята за пълен дръвник.

– Не вярвам да е толкова глупав, че да те подценява.

– О, не е глупав. Трябва да призная, че днес спечели. Разбираш ли, в устата на този човек дори пълни безсмислици звучат мъдро и благородно като Десетте Божии заповеди. А когато го притиснахме в ъгъла, веднага се раздрънка за националната сигурност, очаквайки да изплаши

всички до смърт. Заключение: обеща в най-скоро време да отговори на всичките ми въпроси. А аз му казах, че се надявам и занаят да работим заедно. – Уорд отпи глътка вода. – Да, днес победата беше на негова страна. Но винаги има и утре.

Сервитьорът донесе напитките и двамата поръчаха вечеря. Бюканън пиеше уиски със сода, а Уорд чист бърбън.

– Как е твоята половинка, Фейт? Сигурно броди нейде из нощната столица и дебне беззащитни чиновници като мен, за да изкопчи още някоя отстъпка в полза на клиентите.

– Не, мисля, че в момента е извън града. По лична работа.

– Нищо сериозно, надявам се.

Бюканън сви рамене.

– Нямам представа. Но каквото и да е, сигурен съм, че ще се справи.

– Да, всички умеем да оцеляваме. Само не знам докога ще ме крепи това вехто тяло.

Бюканън вдигна чашата си.

– Всички ни ще надживееш, помни какво ти казва Дани Бюканън.

– Господи, дано да грешиш. – Уорд го изгледа с присвити очи. – Не мога да повярвам, че са минали четирийсет години, откакто напуснахме имението. Знаеш ли, понякога ти завиждам, че израсна в онзи апартамент над гаража.

Бюканън се усмихна.

– Чудно, аз пък ти завиждам, че израсна в голямата къща сред толкова много пари, докато моето семейство обслужваше твоето. Е, кой от двама ни изглежда по-пиян?

– Ти си ми най-добрият приятел.

– Знаеш, че чувството е взаимно, сенаторе.

– А най-удивителното е, че никога не си ме молил за нищо, дявол да го вземе! Много добре знаеш, че ръководя поне две комисии, които могат да са ти адски полезни.

– Не бих искал да ме заподозрат в непочтеност.

– Значи си невероятно изключение в този град – изкиска се Уорд.

– Нека да кажем просто, че дружбата ни е по-важна от всичко друго.

– Никога не съм ти го споменавал – тихо изрече Уорд, – но онова, което каза на погребението на майка ми, ме трогна дълбоко. Кълна ти се, понякога имам чувството, че я познаваше по-добре от мен.

– Тя беше жена от класа. Научи ме на всичко в този свят.

Заслужаваше да я изпратим както подобава. Каквото и да съм казал, все е било малко за нея.

Уорд се загледа в чашата си.

– Ако вторият ми баща се беше задоволил да живее от семейното богатство, вместо да си играе на бизнесмен, нямаше да си пръсне черепа и имението още щеше да бъде наше. Но пък ако имах на какво да разчитам, сигурно нямаше толкова години да си играя на сенатор.

– Ако повече хора играеха тази игра като теб, Ръсти, страната нямаше да е толкова зле.

– Не си просех комплимент, но благодаря за добрата дума.

Бюканън потропа с пръсти по масата.

– Онзи ден отскочих до имението.

Уорд изненадано вдигна глава.

– Защо?

Бюканън сви рамене.

– И аз не знам. Бях наблизил, имах малко време. Не се е променило много. Все още е красиво.

– Не съм бил там, откакто заминах да уча в колежа. Дори не знам чие е сега.

– На някаква млада двойка. През портата видях жената и децата да си играят отпред на моравата. Мъжът сигурно е banker или някакъв факир от Интернет. Знаеш как е – вчера има само идея и десет долара в джоба, после основава фирма и ето че грабва акции за сто милиона.

Уорд вдигна чашата си.

– Бог да благослови Америка.

– Ако тогава имах парите, майка ти нямаше да загуби имението.

– Знам, Дани.

– Но всичко си има някаква цел, Ръсти. Както сам каза, иначе можеше изобщо да не влезеш в политиката. А така направи страхотна кариера. Ти си от вярващите.

Уорд се усмихна.

– Твоята класификация винаги ме е интригувала. Имаш ли я записана някъде? Много бих искал да я сравня със собствените си изводи за някои достопочтени колеги.

Бюканън посочи челото си.

– Всичко е тук.

– Такова съкровище да се крие в крехкия човешки мозък. Колко жалко.

– Ти също знаеш всичко за всички в този град. – Бюканън помълча,

после тихо добави: – Е, какво знаеш за мен?

Уорд като че се изненада от въпроса.

– Нима най-великият политически посредник на света е почнал да се съмнява в себе си? Досега смятах, че Даниъл Бюканън притежава непоклатима самоувереност, енциклопедичен ум и задълбочени познания за психологията на надутите политици и техните слабости, които, между нас казано, могат да запълнят целия Атлантически океан.

– Всеки си има съмнения, Ръсти, дори и хора като теб и мен. Затова сме изтраяли толкова дълго. На косъм от пропастта. Гибелта дебне само да се разсееш за миг.

Последните думи прозвучаха така, че усмивката изчезна от лицето на Уорд.

– Има ли нещо, за което би искал да поговорим?

– О, в никакъв случай – усмихна се изведнъж Бюканън. – Взема ли да разкривам тайните си на стари мошеници като теб, тогава ще трябва да спусна кепенците и да си търся нова работа. А пък вече съм твърде стар за това.

Уорд се облегна на меката тапицерна и огледа внимателно своя приятел.

– Какво те кара да вършиш всичко това, Дани? Едва ли е за пари.

Бюканън бавно кимна.

– Ако го правех само заради доларите, щях да се оттегля преди десетина години.

Той допи уискито и се озърна към входа, където стоеше италианският посланик заедно с многобройното си обкръжение, няколко видни конгресмени, двама сенатори и три жени с къси черни рокли, които приличаха на компаньонки, а може и наистина да бяха такива. „Монокъл“ бързо се запълваше с видни личности, след малко човек нямаше да може да направи и крачка, без да настъпи някоя знаменитост. Всички те искаха да получат целия свят. Всички искаха някой да им го поднесе. За да им станеш приятел, първо трябваше да те изцедят като лимон. Бюканън добре познаваше тази отдавнашна игра.

Той погледна една стара фотография на стената. От нея надничаше плешив мъж с орлов нос, кисела физиономия и свирепи очи. Днес той лежеше в гроба, а някога бе най-могъщият човек във Вашингтон. И най-страшният. В този град страхът и могъществото вървяха ръка за ръка. Сега Бюканън не помнеше дори името на човека от снимката. И с това се изчерпваше цялата същност на политиката.

Уорд остави чашата си.

– Мисля, че знам. С годините борбата ти започна да става все по-благородна. Тръгнал си да спасяваш един свят, за който никой не дава пукната пара. Наистина не съм чул някой друг да постъпва така.

Бюканън поклати глава.

– Бедно ирландско хлапе се докопва със зъби и нокти до върха. Натрупва огромно състояние, после изведнъж прозира свещената истина и използва златните си години, за да помага на клетниците. Така ли си мислиш? По дяволите, Ръсти, не го правя от благородство, а чисто и просто от страх.

Уорд го изгледа любопитно.

– Как така?

Бюканън изправи рамене, събра длани и се изкашля. Досега не бе казвал това на никого. Дори и на Фейт. Може би си струваше да проговори поне веднъж. Естествено, щеше да прозвучи налудничаво, но Ръсти поне нямаше да се раздрънка.

– Разбираш ли, от време на време сънувам странен сън. В него Америка става все по-богата и по-богата, все по-тлъста и по-тлъста. Спортистът получава сто милиона долара, за да хвърля топка, кинозвездата взема двайсет милиона за някаква скапана роля, а манекенката ходи по бельо срещу един милион. Деветнайсетгодишен хлапак може да спечели милиард долара, като използва Интернет, за да ни продаде светкавично разни неща, от които изобщо не се нуждаем. – Бюканън млъкна, наведе глава над чинията и се усмихна мрачно. – А един политически посредник печели толкова, че може да си позволи собствен самолет. Все грабим и грабим богатствата на света. Изпречи ли ни се някой, прегазваме го и продължаваме да пеем старата песен за прекрасната Америка. Единствената останала суперсила в света, нали? После малко по малко светът се събужда и разбира какво представляваме – безсрамна измама. И всички тръгват насреща ни. С лодки, салове, витлови самолети и бог знае още какво. Първо хиляди, после милиони и накрая милиарди. И ни размазват. Захвърлят ни в тоалетната и пускат водата веднъж завинаги. Теб, мен, спортистите, кинозвездите, манекенките, Уолстрийт, Холивуд и Вашингтон. Цялата тази страна на измамата.

Уорд го гледаше с разширени очи.

– Боже мой, сън ли е това или кошмар?

Бюканън се навъси строго.

– Ти ми кажи.

– Родината не се избира, Дани. В този лозунг има известна истина. Не сме чак толкова лоши.

– Но изсмукваме огромен дял от богатството и енергията в света. Замърсяваме повече от всички останали. Съсипваме чуждите икономики, без да ни мигне окото. И все пак, по редица големи и малки причини, които не мога да обясня, аз обичам страната си. Точно затова онзи кошмар ме измъчва толкова много. *Не искам да стане действителност.* Но ми е все по-трудно да се надявам.

– Ако нямаш надежда, защо изобщо се бориш?

Бюканън пак се взря в старата фотография и каза:

– Какъв отговор предпочиташ, сбит или философски?

– А защо не опиташ истината?

Бюканън погледна стария си приятел.

– Дълбоко съжалявам, че нямам деца – започна бавно той, след това помълча. – Един мой добър приятел има цяла дузина внуци. Веднъж ми разказваше как ходил на родителска среща в училището на внучка си. Попитах го защо си прави труда. Нали е работа на родителите. Знаеш ли какво ми отговори? Че както е тръгнал светът, трябва да мислим за времената след себе си. И дори след децата ни. Това е наше право. И задължение. Така ми каза този приятел. – Бюканън приглади салфетката си. – Може би върша всичко това, защото мъките на света многократно надхвърлят щастието. А иначе... просто нямам представа.

28.

Брук Рейнолдс довърши молитвата и всички започнаха да се хранят. Тя бе дотичала преди десет минути с твърдото решение да вечеря със семейството си. Работното ѝ време беше от осем и петнайсет сутринта до пет вечерта. Но за редовно работно време в Бюрото се говореше единствено на шега.

Още щом влезе, тя набързо се преоблече с дънки, фланела и маратонки. После с огромно удоволствие се захвана да сипва по чиниите грах и картофено пюре. Розмари наля на децата мляко, а дъщеря ѝ Тереза помогна на тригодишния Дейвид да си нареже месото. Приятна, спокойна семейна вечеря – една от онези, които Рейнолдс се бе научила да цени и правеше всичко възможно, за да ги осигурява колкото се може по-често, дори ако това означаваше после пак да отива на работа.

Рейнолдс стана от масата и си наля чаша бяло вино. Докато едната половина от мозъка ѝ мислеше напрегнато как да открие Фейт Локхарт и нейния нов съюзник Лий Адамс, другата половина очакваше с нетърпение идната седмица, когато бе Денят на Все светии. Шестгодишната ѝ дъщеричка Сидни беше решила категорично и тази година да се маскира като Йори. Дейвид щеше да бъде палавият Тигър – роля, която идеално подходеше на буйното, неуморно дете. После идваше Денят на благодарността; ако Рейнолдс намереше време, можеше да отскочат на гости при родителите ѝ във Флорида. После Коледа. Тази година щеше да отведе децата да видят Дядо Коледа. Миналата година не успя заради... много ясно – пак заради работата в Бюрото. Тази година бе готова да извади оръжие срещу всеки, който би се опитал да ѝ попречи. Общо взето, добър план, стига само да можеше да го осъществи. Но планирането винаги беше лесно; виж, с изпълнението най-често не ѝ вървеше.

Докато запушваше отново бутилката, тя хвърли печален поглед из къщата, която скоро вече нямаше да е нейна. Децата усещаха, че нещо ще се промени. От седмица насам Дейвид почти не спеше нощем. След като работеше по петнайсет часа на ден, Брук трябваше да прегръща разтрепераното плачещо момченце и да го успокоява, докато заспи. Мъчеше се да го увери, че всичко ще бъде чудесно, макар самата тя да не знаеше какво ги чака. Понякога е ужасяващо да бъдеш родител, особено по време на развод, когато виждаш как собствената ти болка се отразява всеки ден върху детските лица. Неведнъж бе готова да се откаже от

развода. Но усещаше, че опитите да закрепят брака единствено заради децата не ще решат нищо. Поне за нея. Без бившия ѝ съпруг щяха да живеят по-добре, отколкото с него. Освен това ѝ се струваше, че и той може да стане по-добър баща след развода, отколкото досега. Е, поне така се надяваше. Тя просто не искаше да изоставя децата си.

Когато забеляза, че Сидни я гледа тревожно, направи усилие да се усмихне. Сидни бе едва шестгодишна, но изглеждаше толкова зряла, че плашеше майка си до смърт. Забелязваше всичко, не пропускаше нищо съществено. През цялата си кариера Брук Рейнолдс никога не бе разпитвала някой заподозрян тъй настоятелно, както я разпитваше Сидни всеки ден. Детето дълбаеше упорито, мъчеше се да разбере какво става, какво им подготвя бъдещето, а тя не разполагаше с готови отговори.

Неведнъж бе заварвала късно вечер Сидни да прегръща в леглото разплаканото си братче и да се мъчи да го успокои, да облекчи страховете му. Наскоро Брук бе казала на дъщеря си, че не е необходимо да поема цялата отговорност, защото мама винаги ще е тук. Но думите прозвучаха фалшиво и по лицето на Сидни се изписа открито недоверие. Дъщеря ѝ вече не приемаше всяка нейна дума като върховна истина – и този факт изведнъж я състари с няколко години. Отново започваше да я мъчи споменът за гледачката и нейното предсказание за преждевременна смърт.

– Пилето на Розмари е страхотно, нали, скъпа? – попита тя Сидни.

Момиченцето кимна.

– Благодаря, госпожо – обади се поласканата Розмари.

– Добре ли си, мамо? – каза Сидни и същевременно побутна млякото на братчето си по-настрани от ръба на масата. Дейвид имаше склонността да разлива всичко, до което се докопа.

Този дребен майчински жест и сериозният въпрос на дъщеря ѝ трогнаха Брук почти до сълзи. Напоследък преживяваше такава емоционална криза, че дори дреболии я изкарваха от равновесие. Тя отпи глътка вино с надеждата, че то ще ѝ попречи да се разридае. Сякаш отново бе бременна. Най-дребният проблем я разтърсваше дълбоко, като че ставаше дума за въпрос на живот и смърт. Но веднага след това се намесваше здравият разум. Нали беше майка, значи можеше да уреди всичко. А и имаше щастието по всяко време да разполага с предана бавачка. С хленчене и самосъжаление нищо нямаше да оправи. Добре, животът им не бе съвършен. И какво от това? Всяко семейство си има трудности. Тя си спомни какво преживява в момента Ан Нюман. Изведнъж всички проблеми ѝ се сториха незначителни.

– Всичко е наред, Сид. Наистина. Поздравявам те за контролното по правопис. Мисис Бетак казва, че си била отличничката на деня.

– Много ми харесва в училище.

– И ти личи, млада госпожице.

Рейнолдс се канеше да седне, когато телефонът иззвъня. Тя имаше устройство за проверка на обаяването и погледна екранчето му. Не видя нищо. Или човекът отсреща имаше система за прикриване на номера, или пък го нямаше в телефонния указател. Тя се поколеба дали да отговори. Проблемът беше, че всички нейни колеги имаха подобни телефони. Но обикновено от Бюрото я търсеха по пейджъра или клетъчния телефон, а тези два номера тя пазеше най-ревниво, защото на тях отговаряше винаги. Вероятно я бяха избрали наслуки с компютър и ако отговореше, щяха да я помоят да изчака, докато някой се обади да ѝ предлага стоки, от които изобщо не се нуждаеше. И все пак нещо я накара да вдигне слушалката.

– Ало.

– Брук?

Ан Нюман изглеждаше отчаяна. И докато я слушаше, Рейнолдс усети, че има още нещо освен смъртта на съпруга ѝ... Горката Ан, какво ли още ѝ се бе струпало?

– След трийсет минути пристигам – каза Рейнолдс.

Тя грабна палтото си и ключовете за колата, отхапа залък хляб и целуна децата.

– Ще се върнеш ли да ни прочетеш приказка, мамо? – попита Сидни.

– Трите мечки, трите прасенца, трите козлета – бързо изреди Дейвид любимите си приказки. Напоследък Сидни му ги четеше сричка по сричка. Дейвид отпи голяма глътка мляко, оригна се звучно и побърза през смях да се извини.

Рейнолдс се усмихна. Когато беше уморена, понякога четеше приказките толкова бързо, че почти се сливаха една с друга. Прасенцата си строяха къщички, мечките ходеха на разходка, а трите козлета прогонваха злия трол и отиваха да живеят щастливо на новото пасище. Звучеше чудесно. Ех, ако имаше начин да си купи местенце в този приказен свят. А после, докато се събличаше преди лягане, изведнъж я притискаше чувство на непоносима вина. Истината бе, че докато се опомни, децата ѝ ще пораснат и ще си тръгнат, а тя редовно ги залъгваше с три късички приказки, защото искаше да се наспи. Понякога човек не бива да размишлява прекалено. Брук Рейнолдс винаги си поставяше най-високи

цели и при това се стремеше да ги постигне по най-съвършения начин, а изразът „идеален родител“ просто е най-нелепото словосъчетание на света.

– Ще направя всичко възможно. Обещавам.

Разочарованието по лицето на дъщеря ѝ я накара да се обърне и да избяга от столовата. Спря в малката стаичка на долния етаж, която ѝ служеше за кабинет. Свали от шкафа тежка метална кутия и я отключи. Извади отвътре деветмилиметровия си пистолет, сложи пълнителя, зареди патрон в цевта, щракна предпазителя, пъкна оръжието в кобура и изскочи навън, преди да се е замислила за поредната прекъсната вечеря и разочарованието на децата ѝ. Беше супержена, справяше се с всичко – и с децата, и с кариерата. Само едно ѝ липсваше – да може да се раздвоява. По няколко пъти на ден.

29.

По пътя към Северна Каролина Лий и Фейт спряха веднъж за късен обяд в една закусувалня край магистралата и още веднъж близо до голям пустеещ терен в Южна Вирджиния. Лий бе забелязал табло с реклама за едноседмичен панаир на огнестрелните оръжия. Паркингът беше претъпкан с камионетки, каравани и високи джипове с грамадни колела и ревящи двигатели. Някои посетители бяха облечени с елегантни спортни костюми, други с шамповани тениски и изтъркани дънки. Очевидно американците от всички съсловия обичаха огнестрелните си оръжия.

– Защо тук? – попита Фейт, когато Лий слезе от мотоциклета.

– Според законите на Вирджиния оръжейните търговци са длъжни да проверяват клиентите си – обясни той. – Трябва да попълниш анкета, да представиш разрешително за носене на оръжие и два лични документа. Но законът не се отнася до панаирите. Тук е достатъчно само да имаш пари. Каквито ми липсват в момента, между нас казано.

– *Наистина* ли ти трябва оръжие?

Той я изгледа така, като че току-що се бе излюпила от яйце.

– Всичките ни противници са въоръжени.

Пред тази желязна логика тя млъкна, даде му пари и се сгуши на мотоциклета, докато той влезе вътре. Проклетникът умееше с две думи да я вцепени.

Вътре Лий си купи деветмилиметров полуавтоматичен „Смит енд Уесън“ с пълнител за петнайсет патрона. „Полуавтоматичен“ означаваше, че при всеки изстрел автоматично се зарежда нов патрон, но за да стреляш пак, трябва повторно да натиснеш спусъка. Лий купи също така кутия патрони и комплект за почистване, после се върна на паркинга.

Докато прибираше пистолета и патроните в багажника на мотоциклета, Фейт го гледаше втренчено.

– По-сигурен ли се чувстваш сега? – сухо попита тя.

– В момента не бих се чувствал сигурен дори между стотина агенти от ФБР в сградата Хувър. Чудно защо ли.

По тъмно пристигнаха в Дък, Северна Каролина, и Фейт обясни на Лий как да стигне до къщата в Пайн Айлънд. Когато спряха отпред, Лий се втренчи в грамадната сграда, свали шлема си и се обърна към нея.

– Не беше ли казала, че е малка?

– Не, струва ми се, че ти я нарече така. Аз само казах, че е уютна.

Тя слезе от хондата и се разкърши. Цялото тяло я болеше.

– Сигурно е към петстотин квадрата – промърмори Лий.

Той продължаваше да се взира в триетажното дървено здание с два високи каменни комина и покрив от кедрови дъски. Широки тераси обикаляха втория и третия етаж като в стара плантаторска къща. Имаше островърхи кулички, остъклени стени и огромни лехи с декоративни тропически храсти. Пред очите на Лий изведнъж се включиха автоматичните поливачки и в същото време засия скритото осветление на градината. Някъде изотзад долиташе глухият шум на прибоа. Къщата се намиреше в края на тихо отклонение от пътя, макар че докъдето стигаше погледът, покрай плажа се простираха подобни сгради, боядисани в жълто, синьо, зелено или сиво. Въздухът все още беше топъл и леко влажен, но вече приближаваше ноември и всички останали къщи пустееха.

– Не съм изчислявала квадратурата – каза Фейт. – Давам я под наем от април до септември. Ако те интересува, така покривам ипотеката и печеля чисто около трийсет хиляди на година. – Тя свали шлема, плъзна пръсти през потната си коса и добави: – Сега искам да се изкъпя и да хапна нещо. Кухнята би трябвало да е заредена. Можеш да оставиш мотоциклета в гаража.

Фейт отключи предната врата и влезе. Лий откара хондата в едното отделение на двойния гараж и внесе чантите в къщата. Отвътре тя изглеждаше още по-грамадна. Той с облекчение забеляза, че има алармена инсталация. Огледа се наоколо – високи тавани, греди и ламперия от лакирано дърво, огромна кухня, италиански плочки на пода, фантастично скъпи берберски килими. Преброи шест спални и седем бани, а на задната веранда откри джакузи, в което спокойно можеха да се плискат поне шестима пийнали гости. Имаше три камини, едната от тях газова. Пухкавите тапицирани мебели и плетените ракитови кресла сякаш бяха създадени специално да изкушават за сладка дрямка.

Лий отвори остъклената врата до кухнята, излезе на терасата и погледна надолу към вътрешния двор. Там бе разположен бъбрековиден басейн. Хлорираната вода искреше в блясъка на вградените лампи. Автоматичен чистач бавно пълзеше по повърхността, засмуквайки буболечки и паднали листа.

Фейт излезе при него.

– Тази сутрин заръчах на хората да си тръгнат и да оставят всичко включено. Те поддържат басейна през цялата година. Къпала съм се гола през декември. Разкошно е.

– В другите къщи май няма жива душа.

– Някои области от крайбрежието са претърпани по девет или дори десет месеца в годината, ако времето е хубаво. Но през този сезон има опасност от урагани, а районът е доста скъп. Наемите са баснословни дори извън сезона. Нормално семейство не би дошло, само понякога се събират по-големи групи, за да наемат заедно някоя къща. По това време най-често идват собствениците. Но и те обикновено отскачат на сам само през почивните дни, защото децата са на училище. През делниците е пусто.

– Точно така ми харесва.

– Ако искаш да поплуваш, басейнът е с топла вода.

– Не си нося бански.

– И не си падаш по нудизма, а? – Тя се усмихна и изпита облекчение, че в тъмното не може да види очите му. Ако я стрелнеше точно сега с онзи невинен син поглед, можеше да го блъсне в басейна, да се хвърли след него и да прати всичко друго по дяволите. – В града има доста магазинчета за плажни принадлежности. Аз съм си оставила дрехи тук, тъй че нямам проблеми. Утре ще ти купим това-онова.

– Мисля, че ми стига каквото донесох.

– Не ти се иска да излизаш навън, нали?

– Просто не ми се вярва да останем за дълго тук.

Фейт погледна дъсчените пътеки, които водеха през дюните към ревящия прибой на Атлантическия океан.

– Кой знае... Според мен най-приятно се спи край морето. Няма нищо по-успокояващо от шума на вълните. Във Вашингтон не мога да спя. Имам прекалено много тревоги.

– Странно, аз пък спя чудесно.

Тя го изгледа сърдито.

– Всеки с вкусовете си.

– Какво ще вечеряме?

– Първо ще се изкъпем. Можеш да се настаниш в голямата спалня.

– Къщата си е твоя. Аз мога да спя и на дивана.

– Би било глупаво при шест свободни спални. Предлагам ти да се настаниш в дъното на коридора. Оттам има изход към задната веранда. Ако искаш, пусни си едно джакузи. Дори и без бански. Не се безпокой, няма да надничам.

Влязоха вътре. Лий грабна чантата си и последва Фейт към горния етаж. Изкъпа се и облече чисти панталони, фланелка и мокасини на бос

крак, защото бе забравил да вземе чорапи. Реши да не си суши косата. Неволно хвърли поглед към огледалото. Новата къса прическа не му стоеше зле. Дори го подмладяваше с няколко години. Лий се плесна по коремните мускули и изпъчи гърди пред огледалото.

– Да бе, разбрах те – заяви той на отражението си. – Само че, първо, не ти се полага, второ, дамата и бездруго не е твой тип.

Излезе от стаята и тъкмо се канеше да слезе по стълбището, когато изведнъж спря.

Спалнята на Фейт беше в другия край на коридора. Оттам още долиташе шумът на душа. Навярно се наслаждаваше на горещата вода след дългото пътуване. Трябваше да ѝ се признае, че издържа геройски, почти без да се оплаква. Мислейки за това, Лий неусетно започна да пристъпва по коридора, защото внезапно му бе хрумнало, че точно в този момент тя може да се измъква през задната врата, използвайки пуснатия душ, за да го заблуди. Като нищо можеше да се окаже, че е поръчала кола под наем и смята да го зареже сам с неприятното бъдеще. Дали и в това приличаше на баща си – да изчезва тихичко посред нощ, когато стане напечено?

Той почука на вратата.

– Фейт. – Не чу отговор и почука по-силно. – Фейт. Фейт! – Водата продължаваше да тече. – Фейт! – изрева той.

Опита вратата. Беше заключена. Отново изкрещя нейното име и заблъска с всичка сила.

Канеше се да хукне надолу по стълбището, когато чу стъпки, и вратата рязко се отвори. Фейт застана на прага с провиснала пред лицето мокра коса. По краката ѝ се стичаха струйки вода, а кърпата, която държеше, едва я прикриваше само отпред.

– Какво? – попита тя. – Какво става?

Лий неволно се вгледа в изящните кости на раменете ѝ, стегнатите ръце и разголената шия, на която би могла да завиди Одри Хепбърн. После очите му плъзнаха към бедрата и той бързо стигна до извода, че ръцете ѝ изобщо не могат да се сравняват с краката.

– По дяволите, какво става, Лий? – сърдито запита тя.

– А, просто се чудех... дали искаш аз да приготвя вечерята.

Тя го гледаше изумено и по килима около краката ѝ се образува локвичка. Когато опита да се омотае с мократа кърпа, малките ѝ твърди гърди се очертаха отчетливо под влажния плат. В този момент Лий сериозно се запита дали да не си пусне още един душ, само че този път със студена вода, та някоя друга част от анатомията му да придобие

цвета на очите.

– Щом искаш – отсече тя и затръшна вратата под носа му.

– Много добре – промърмори Лий на затворената врата.

Слезе долу и огледа съдържанието на хладилника. След като реши какво да е менюто, той започна да вади продукти и съдове. Живееше сам толкова отдавна, че след години хранене по закусвални накрая бе решил да се научи да готви. Смяташе тази дейност не само за приятна, но и за здравословна – очакваше да живее двайсетина години по-дълго, след като очисти артериите си от мазнините. Е, поне така се надяваше, преди да срещне Фейт Локхарт. Сега шансовете му за дълъг живот намаляваха драстично.

Лий сложи в тавичка рибено филе, заля го с разтопено масло и изчака да попие. После добави чесън, лимонов сок и други тайнствени подправки, предавани в рода Адамс от поколение на поколение. Сложи рибата да се пече, сетне нарязва домати и италианско сирене, подреди ги върху голямо блюдо и поръси отгоре зехтин. След това направи салата, нарязва една френска франзела, намаза филийките с масло, добави чесън и ги сложи в долната фурна. Подреди на масата чинии, прибори и лене-ни салфетки, които намери в едно чекмедже. Имаше и свещи, но му се стори лекомислено да ги пали. Не бяха на меден месец, а се криеха от общонационално издирване.

Отвори вградения винарски шкаф до хладилника и извади бутилка студено бяло вино. Докато наливаше, Фейт слезе по стъпалата. Беше с разкопчана джинсова риза, бяла тениска, тесни бели панталони и червени сандали. Лий забеляза, че не се е гримирала, или поне така му се стори. На китката ѝ потрепваше сребърна гривна. Беше си сложила и издължени тюркоазени обици.

Тя огледа изненадано кухнята.

– Мъж, който умее да стреля, да се измъква от ФБР и отгоре на всичко да готви. Изненадите около теб нямат край.

Той ѝ подаде чаша вино.

– Вкусна трапеза, спокойна вечер и след това се захващаме със сериозната работа.

Фейт го изгледа хладно.

– Не оставяш нищо недоизказано.

– И това е един от талантите ми – отвърна той и отиде да провери рибата, а Фейт пристъпи до стъклената стена и се загледа навън.

Вечеряха мълчаливо. И двамата се чувстваха малко неловко, след като вече бяха стигнали до целта. Но знаеха, че тепърва им предстои

най-трудното.

След вечеря Фейт настоя да разтреби кухнята, а Лий включи телевизора.

– Казаха ли нещо за нас в новините? – попита Фейт.

– Засега не. Но би трябвало да споменат за убития агент на ФБР. Слава богу, дори и в днешното калпаво време това е рядко събитие. Утре ще купя вестник.

Фейт приключи с разтребването, наля си още една чаша вино и отиде при него.

– Добре – заяви Лий, – напълнихме стомасите, пиенето ни отпусна доколкото е възможно, дойде време да си поговорим. Трябва да чуя цялата ти история, Фейт. Просто и ясно, без увъртане.

Тя се усмихна лукаво.

– Значи предлагаш на момичето вкусна вечеря и малко вино, а после очакваш да ти се отдаде безрезервно?

Той се навъси.

– Говоря сериозно, Фейт.

Усмивката ѝ изчезна.

– Ела да се разходим по плажа.

Лий понечи да възрази, но се сдържа.

– Добре. Ти си стопанката.

Той тръгна към стълбището.

– Къде отиваш?

– Ще се върна веднага.

Когато слезе, Лий беше наметнал яке.

– Не ти трябва горна дреха, навън е топло.

Той разгърна якето. Отдолу бе скрил кобура с пистолета.

– Ако случайно срещнем някой морски рак, не искам да го стресна.

– Пистолетите ме плашат до смърт.

– Да, но ако се използват както трябва, могат и да те спасят от смърт. Най-често внезапна, неприятна смърт.

– Не може да са ни проследили. Никой не знае, че сме тук.

Отговорът му я накара да настръхне.

– От все сърце се моля да си права.

30.

Рейнолдс не включи синята лампа на колата си, но бе готова да го стори, ако налетеше на полицейски патрул, защото караше с трийсет километра над разрешената скорост по свободните отсечки от магистралата, преди да стигне до задръстване. Тя погледна часовника си – седем и половина. По дяволите, кога ли нямаше задръстване в този участък? За да избегнат претоварените часове, хората ставаха за работа все по-рано и се прибираха все по-късно. Ако продължаваше така, скоро двете групи щяха да налетят една срещу друга и да превърнат шосето в денонощен паркинг. За щастие къщата на Ан Нюман не беше много далече.

Докато караше, Рейнолдс се замисли за посещението в апартамента на Адамс. Смяташе, че досега е видяла всичко в тази професия, но твърдението на Анджи Картър за поява на хора от ФБР потресе и нея, и Кони. Двата светкавично уведомиха началниците си и скоро стана ясно, че Бюрото не е провеждало операция на този адрес. Сетне нещата наистина загрубяха. Вестта за фалшивите агенти привлече вниманието на самия директор и той лично издаде заповеди по случая. Макар че задната врата на апартамента беше изкъртена и можеха да влязат когато си искат, директорът бързо издейства разрешително за обиск. Рейнолдс бе много доволна от това, защото не искаше да допуска никакви нарушения. Всяка нова грешка щеше да се стовари върху нейната глава.

Най-добрите криминалисти в Бюрото бяха извикани спешно, за да претърсят апартамента. В крайна сметка обаче не откриха нищо съществено. Касетата от телефонния секретар бе изчезнала. Това разтревожи Рейнолдс. Ако фалшивите агенти бяха взели касетата, значи на нея бе записано нещо важно.

Все пак имаше един положителен резултат – намериха отпечатъци от Фейт Локхарт. В момента проверявах миналото на Адамс. Той имаше роднини във Вашингтон. Може би те знаеха нещо.

По-късно откриха отворения отдушник в празния съседен апартамент. Хитро измислено. Освен това Рейнолдс не пропусна да забележи допълнителните ключалки, видеокамерата, стоманената врата и медната плоча над алармената система. Този Лий Адамс си знаеше работата.

От една кофа за боклук зад сградата изровиха тубичка боя за коса и отрязани кичури. След видеозаписа от аерогарата това окончателно потвърждаваше, че в момента Адамс е рус, а Локхарт чернокоса. Не че това

щеше да им помогне особено. Сега проверяваха дали някой от двамата няма друго жилище в околностите. Рейнолдс разбираше, че това е все едно да търсят игла в купа сено, дори ако бяха използвали истинските си имена. А те едва ли бяха толкова глупави. Вече известните фалшиви имена Сюзан Блейк и Чарлс Райт също нямаше да помогнат – бяха банални и се срещаха твърде често.

Потърсиха за разпит полицаите, пристигнали по сигнал в апартамента на Адамс. Фалшивите агенти им бяха казали, че издирват Лий Адамс като заподозрян за съучастие в отвличане. Документите от ФБР изглеждали съвсем истински, побързаха да изтъкнат и двамата полицаи. По огнева мощ и професионално поведение също не се отличавали от истински федерални агенти. Претърсвали жилището методично и не направили опит да избягат, когато пристигнала полицейската кола. Въпреки дългогодишния си опит двамата полицаи нито за миг не се усъмнили, че имат работа с измамници. Непознатите мъже дори им казали името на своя началник. Естествено, след проверката се оказа, че във ФБР няма подобен служител. Полицаите дадоха описание на мъжете, които бяха видели, и в момента специалист от Бюрото работеше върху словесните им портрети. Но като цяло случаят бе навлязъл в задънена улица и това водеше към ужасяващи изводи. Изводи, които надвисваха като черни облаци над главата на Рейнолдс.

Пол Фишер я бе посетил още веднъж. Идваше с преки заповеди от Маси, както побърза да изтъкне от самото начало. Рейнолдс трябвало да действа колкото се може по-бързо, но с максимална предпазливост. За издирването на Фейт Локхарт щяла да ѝ бъде оказана цялата необходима поддръжка.

– Само не допускай повече грешки – предупреди я Фишер.

– Не знаех, че съм допуснала грешки, Пол.

– Един агент е убит. Фейт Локхарт ти беше в ръцете, а ти я изпусна.

Това не са ли грешки?

– Кен загина заради изтичане на информация – възрази тя. – Не разбирам каква вина имам аз.

– Брук – каза Фишер, – ако наистина смяташ така, по-добре се оттегли, докато е време. В момента ти си на мушката. Ако наистина има изтичане на информация, заподозрян е целият екип начело с теб. И така ще се води разследването.

Щом той излезе от кабинета, Рейнолдс метна обувката си по затворената врата. После хвърли и другата, за да бъде сигурна, че му е показала недвусмислено яростта си. Пол Фишер официално отпаднаше от

списъка на еротичните ѝ фантазии.

Рейнолдс рязко отби към изхода от магистралата, зави наляво по Брадък Роуд и задмина няколко закъснели коли, докато най-сетне навлезе в тихия квартал, където бе живял нейният загинал колега. Когато наближи, тя намали скоростта. Къщата беше тъмна, на алеята отпред имаше само една кола. Рейнолдс спря край тротоара, слезе и изтича към вратата.

Ан Нюман навярно бе чакала на прозореца, защото отвори още преди Рейнолдс да натисне звънеца.

Ан не се опита да завърже любезен разговор или да предложи на Рейнолдс нещо за пиене. Поведе я право към една малка стая в дъното, подредена като кабинет, с бюро, метален шкаф за документи, компютър и факс. По стените висяха бейзболни карти в рамки и други спортни забележителности. Върху бюрото бяха подредени купчинки сребърни долари, всеки един в кръгла пластмасова кутийка с етикетче.

– Преглеждах кабинета на Кен. И аз не знам защо. Просто си мислех...

– Не е необходимо да обясняваш, Ан. Няма установени правила за онова, което преживяваш.

Рейнолдс видя как Ан Нюман бързо избърса сълза от лицето си. Очевидно клетата жена едва се крепеше. Беше облечена в стар халат, с неизмита коса, подпухнали и зачервени очи. Навярно до вчера не бе имала по-трудно решение от това какво да сготви за вечеря. Господи, как се променят нещата за броени секунди! Не само Кен Нюман бе загинал. Заедно с него си отиваше и частица от Ан. Само че тя трябваше да продължи да живее.

– Открих тези албуми. Досега изобщо не знаех за тях. Бяха в кашон заедно с други неща. Знам, че може да изглежда нередно, но... ако това помогне да разбереш какво се е случило с Кен... – За момент гласът ѝ заглъхна и няколко сълзи капнаха върху протритата стара корица на албума. – Стори ми се, че трябва да те повикам – изрече накрая Ан с прямота, от която Рейнолдс изпита едновременно болка и облекчение.

– Знам, че ти е ужасно трудно. – Рейнолдс погледна албума. Не искаше да разтегля този разговор повече от необходимото. – Може ли да видя какво си открила?

Ан Нюман седна на малкото канапе и отвори албума. Под прозрачния пластмасов калъф на страницата Рейнолдс видя голяма снимка на група мъже с пушки и ловни костюми. Между тях беше и Кен Нюман. Ан извади снимката и разкри отдолу сгънато листче и малък ключ.

Подаде двата предмета на Рейнолдс и я погледна втренчено.

Листчето се оказа разписка за сейф в една местна банка. Ключът вероятно беше от сейфа.

Рейнолдс се озърна към Ан.

– Не знаеше ли за това?

Ан Нюман поклати глава.

– Имаме сейф. Но не в тази банка. И това не е всичко.

Рейнолдс отново погледна разписката и изведнъж трепна. Името на наемателя не беше Кен Нюман. И адресът не съвпадаше.

– Кой е Франк Андрюс?

Ан Нюман изглеждаше готова да се разридае всеки момент.

– Господи, нямам представа.

– Споменавал ли е Кен това име?

Ан поклати глава.

Рейнолдс въздъхна. Ако Нюман бе наел сейф под измислено име, трябваше му и още нещо. Тя седна на канапето до Ан и стисна ръката ѝ.

– Откри ли документ с името Франк Андрюс?

В очите на измъчената жена бликнаха сълзи и сърцето на Рейнолдс се сви от състрадание.

– Искаш да кажеш със снимката на Кен? За да докаже, че той е този Андрюс?

– Да, това искам да кажа – потвърди тихо Рейнолдс.

Ан Нюман бръкна в джоба на халата си и извади шофьорска книжка, издадена във Вирджиния. Името беше Франк Андрюс. Както бе прието във Вирджиния, номерът на книжката съвпадаше с този на социалната осигуровка. А от малката снимка гледаше лицето на Кен Нюман.

– Мислех лично да проверя сейфа, но после разбрах, че няма да ми разрешат. Не съм вписана в документа. И не бих могла да обясня, че е на съпруга ми, защото е нает под чуждо име.

– Знам, Ан, знам. Добре направи, че ме повика. Кажете, къде точно намери шофьорската книжка?

– В друг албум. Естествено, това не са семейните албуми. Тях съм ги прелиствала хиляди пъти. Тези тук бяха на Кен и неговите приятели. Всяка година ходят на ловни пътешествия. Кен умее да снима. Не знаех, че събира тези снимки в албуми. Освен това не ме интересуваха толкова, нали разбираш. – Тя се загледа тъжно към отсрещната стена. – Понякога имах чувството, че Кен е по-щастлив с приятелите си на лов или на карти, отколкото у дома.

Ан бързо въздъхна, притисна устата си с длан и наведе глава.

Рейнолдс усети, че тя всъщност не е имала намерение да разкрива семейните си проблеми пред страничен човек. Помълча. Опитът ѝ подсказваше да остави Ан Нюман да се пребори сама. След минута жената заговори отново.

– Сигурно никога нямаше да узная, ако не беше станало... това с Кен. Странен е животът понякога.

И жесток, помисли си Рейнолдс.

– Ан, трябва да проверя тези неща. Ще ги взема и те моля да не споменаваш на никого. Нито на приятели, нито на близки... Тя помълча, опитвайки се да подбере най-точните думи. – Нито на хора от Бюрото. Най-напред искам сама да си изясня всичко.

Ан Нюман я погледна плахо.

– Мислиш ли, че Кен се е замесил в нещо, Брук?

– Още не знам. Нека не прибързваме с изводите. Сейфът може да се окаже празен. Кен може да го е наел отдавна и после да е забравил.

– А фалшивият документ?

Рейнолдс облиза пресъхналите си устни.

– Преди години Кен работеше под прикритие. Може книжката да е останала от онова време.

Знаеше, че лъже. Ан Нюман навярно също разбираше това. Шофьорската книжка беше издадена наскоро. Освен това не беше прието агентите под прикритие да прибират у дома фалшивите си документи след края на задачата. Сигурна бе, че шофьорската книжка няма нищо общо със служебните задължения на Кен. Сега трябваше да узнае какво се крие зад нея.

– Ан, не казвай на никого. От това може да зависи и твоята безопасност.

Когато Рейнолдс се изправи, Ан Нюман стисна ръката ѝ.

– Брук, имам три деца. Ако Кен се е замесил в нещо...

– Ще поставя къщата под денонощно наблюдение. Забележиш ли нещо, макар и съвсем незначително, обади ми се. – Тя подаде на Ан картичка с преките си телефонни номера. – По всяко време.

– Не знаех към кой друг да се обърна. Кен наистина много те уважаваше.

– Той беше адски добър агент и му предстоеше страхотна кариера – каза Рейнолдс.

Ако обаче откриеше, че Кен Нюман е бил корумпиран, Бюрото щеше да смаже спомена за него, репутацията му, целия му професионален живот. Естествено, това щеше да има пагубни последици и в личен план

за жената пред нея, за децата ѝ. Но такъв бе животът. Рейнолдс не измисляше правилата, понякога дори не ги одобряваше, но се придържаше към тях. Все пак най-напред щеше сама да провери банковия сейф. Ако не откриеше вътре нищо подозрително, нямаше да каже на никого. Щеше да продължи проверката около измисленото име на Нюман, но без да бърза. Не желаше да унищожи спомена за него без много сериозна причина. Дължеше му поне това.

Тя остави Ан Нюман да седи на канапето с албума в скута. Ако информацията за Локхарт наистина беше изтекла от Нюман, по някаква ирония на съдбата той сам си бе навлякъл смъртта. Всъщност започваше да ѝ се струва, че тайнственият противник се е надявал с един точен удар да унищожи и основната цел, и собствения си доносник. Само рикошетът на куршума от пистолета на Кен Нюман бе спасил Фейт Локхарт от участието да легне в гроба до него. А може би и помощта на Лий Адамс?

Организаторът на престъплението очевидно си знаеше работата. А това никак не се харесваше на Рейнолдс. За разлика от криминалните романи и филми в истинския живот престъпниците не бяха толкова сръчни, че непрестанно да мамат полицията. Повечето убийци, изнасилвачи, крадци, грабители, наркотърговци и други злодеи обикновено се оказваха необразовани или изплашени до смърт; или пък бяха пияници и наркомани, които в нормално състояние трепереха от собствената си сянка и само спринцовката или бутилката ги превръщаше в демони. Те оставяха много улики и скоро биваха залавяни или сами се предаваха, ако не ги предадеше някой от техните „приятели“. Сетне получаваша дългогодишни, понякога дори смъртни присъди. В никакъв случай не можеха да бъдат наречени професионалисти.

Рейнолдс знаеше, че сегашният случай не е такъв. Неуките престъпници не могат да подкупят опитен федерален агент. Не наемат убиец да дебне жертвата им в гората. Не се представят за агенти от ФБР с толкова умело подправени документи, че дори полицията да им повярва. Из главата на Рейнолдс вихрено прелитаха теории за заговор. Потръпна от страх. Въпреки дългогодишния си опит продължаваше да се бои. Да живееш означаваше да се страхуваш. Единствено мъртвите не изпитваха страх.

На път към изхода Рейнолдс мина под примигващия пожарен детектор в коридора. В къщата имаше още три такива устройства,

включително и в кабинета на Кен Нюман. Бяха включени в електрическата мрежа и действаха безупречно, но освен това съдържаха свръхмодерни миниатюрни камери. Имаше още четири, монтирани в отдушниците на двата етажа. Това беше станало преди две седмици, когато Нюман използва една от редките възможности да отведе семейството си на тридневен излет. Наблюдателните устройства използваха секретна технология за предаване на данни по електромрежата. Това бе един от любимите похвати на ФБР. И на Централното разузнавателно управление.

Робърт Торнхил дебнеше. И сега вниманието му щеше да се насочи към Брук Рейнолдс.

Когато седна в колата, тя изведнъж осъзна съвсем ясно, че навярно стои на кръстопът в кариерата си. За да оцелее, щеше да се нуждае от цялата си изобретателност и душевна сила. Ала въпреки всичко в момента искаше само едно – да се прибере у дома и да разкаже бавно и най-подробно на трите си прекрасни деца приказката за трите прасенца.

31.

Оказа се, че навън духа вятър и температурата бързо спада. Фейт закопча ризата си; после, въпреки студа, събу сандалите и ги понесе в ръка.

– Обичам да усещам пясъка – обясни тя на Лий.

Имаше отлив и можеха свободно да бродят по широкия плаж. Измежду пръснатите в небето облаци ги гледаха примигващите звезди и почти пълната луна. Далече в тъмната вода проблясваше светлината на кораб или шамандура. Само вятърът нарушаваше тишината. Нямахме коли, хора, телевизори и самолети.

– Тук наистина е много приятно – каза накрая Лий, гледайки как един пясъчен краб бяга на една страна към къщичката си.

От пясъка стърчеше парче пластмасова тръба. Лий знаеше, че рибарите по брега използват подобни тръби, за да закрепват въдиците си.

– Понякога си мисля да се заселя тук завинаги – отбеляза Фейт.

Тя се отдръпна от него и нагази до глезени във водата. Лий свали обувките, нави крачолите на панталона и я последва.

– По-студена е, отколкото очаквах – продължи той. – Не става за плуване.

– Нямам представа колко ободряващо действа плуването в студена вода.

– Напълно си права.

– Сигурно са те питали милион пъти, но защо стана частен детектив?

Той сви рамене и се загледа към океана.

– Стана някак от само себе си. Баща ми беше инженер, аз също обичах техниката. Но за разлика от него не си падах по книгите. Бях бунтар като теб. Само че не отидох в колеж. Постъпих във флота.

– Моля те, кажи ми, че си служил в Специалните части. Ще спя по-спокойно.

Лий се усмихна.

– Та аз дори не умея да стрелям добре. Не мога да направя атомна бомба от станиол и клечки за зъби, нито пък да зашеметя човек с едно докосване на палеца.

– Нищо, все пак предпочитам да си до мен. Извинявай, че те прекъснах.

– Няма кой знае какво за разказване. Бях свързочник във флота. Ожених се, роди ми се дете. Напуснах флота и се хванах на работа като телефонен техник. После дойде разводът и загубих дъщеря си. Напуснах работа. Веднъж видях обява, че частна детективска агенция търси човек с опит в електронното наблюдение. Обадох им се. Смятах, че с техниката съм наясно, а другото мога да науча. Занаятът наистина ме увлече. Основах собствена фирма, намерих свестни клиенти, допуснах грешки тук-там, но след това ми потръгна. Днес ме виждаш начело на могъща детективска империя.

– Откога си разведен?

– Отдавна. – Той я погледна. – Защо?

– Просто съм любопитна. Изкушавал ли си се пак да сложиш халката?

– Не. Сигурно се боя да не допусна същите грешки. – Той бръкна в джобовете си. – Откровено казано, и двамата бяхме виновни. С мен не се живее лесно. – Усмихна се. – Мисля, че Господ е създал два вида хора. Едните да се женят и размножават, а другите да стоят сами и да ползват секса само за забавление. Май спадам към втората група.

Фейт наведе глава.

– Остави местенце и за мен.

– Не бой се. Място колкото щеш. – Той я хвана за лакътя. – Трябва да поговорим. Нямаме време.

Фейт го поведе обратно и се отпусна с кръстосани крака на сухия пясък. Той седна до нея.

– Откъде да започнем? – попита тя.

– Защо не от началото?

– Не, питам те дали аз да започна, или искаш пръв да разкриеш *своите* тайни.

Той я погледна озадачено.

– *Моите* тайни ли? Извинявай, нещо не те разбирам.

Тя взе пръчица, изписа върху пясъка буквите „Д“ и „Б“, след това се обърна към него.

– Дани Бюканън. Какво знаеш за него?

– Вече ти казах. Той е твой партньор.

– Освен това е човекът, който те нае.

За няколко секунди Лий загуби дар-слово.

– Казах ти, че не знам кой ме нае.

– Именно. Така ми каза.

– Защо мислиш, че е той?

– Докато бях в твоя кабинет, чух обаждане от Дани. Изглежда, много държеше да знае къде съм и какво си открил. Остави номер, на който да му се обадиш. Никога не съм го чувала толкова разтревожен. Но сигурно е нормално, когато поръчваш да убият някого, а той още е жив и здрав.

– Сигурна ли си, че беше той?

– След петнайсет години работа с него би трябвало да познавам гласа му. Значи не знаеше?

– Да, не знаех.

– Трудно ми е да повярвам.

– Сигурно – съгласи се Лий. – Но такава е истината. – Той загреба шепа пясък и го пусна през пръстите си. – Заради онова телефонно обаждане ли се опита да ми избягаш на аерогарата? Не ми вярваш.

Тя облиза пресъхналите си устни и погледна кобура, който се мяркаше от време на време, когато вятърът разгръщаше якето на Лий.

– Вярвам ти, Лий. Иначе нямаше да седя в тъмното на пустинен плаж с един въоръжен човек, за когото все още не знам почти нищо.

Раменете на Лий се отпуснаха.

– Наеха ме да те следя, Фейт. Това е всичко.

– Не трябва ли първо да провериш дали клиентът има почтени намерения?

Лий понечи да каже нещо, но млъкна. Въпросът беше съвсем уместен. Истината бе, че напоследък работата западаше и новата поръчка му дойде точно навреме. А освен това в папката имаше снимка на Фейт. След това я видя лично. Е, какво повече да каже, по дяволите? На снимката лицето ѝ изглеждаше уязвимо. След като се срещна с нея, той разбра, че понякога първите впечатления лъжат. Но комбинацията между красота и уязвимост бе прекалено силна за него. Както за всеки друг мъж.

– Обикновено предпочитам да се срещна с клиента и да опозная задачата, преди да приема.

– Но не и сега.

– Беше трудно да уредя среща, след като не знаех кой ме е наел.

– Затова, вместо да върнеш парите, прие предложението и започна да ме следиш... слепешком.

– Не виждах нищо лошо в това да те следя.

– Но можеха да те използват, за да стигнат до мен.

– Не забелязах да се укриваш. Както вече ти казах, допусках, че става дума за любовна интрига. Когато влязох в къщата, разбрах, че не е

така. Останалите събития потвърдиха този извод. Друго не знам.

Фейт погледна към океана, към хоризонта, където се сливаха вода и небе. Кой знае защо, този всекидневен зрителен сблъсък донякъде я успокои. Обнадеждаваше я, макар че нямаше никакви основания за надежда. Освен може би мъжа, седнал до нея.

– Да се прибираме – предложи тя.

32.

Влязоха в просторната всекидневна. Фейт взе дистанционното управление, натисна един бутон и в газовата камина лумнаха пламъци. Тя си наля още една чаша вино, предложи и на Лий, но той отказа. Двамата седнаха на мекия диван.

Фейт отпи глътка и се загледа унесено през прозореца.

– Вашингтон представлява най-разкошната, най-огромната баница в цялата история на човечеството. И всеки на този свят иска да си отреже от нея. Има хора, които държат ножа за баницата. Искаш ли парченце, трябва да минеш през тях.

– И тук се намесвате вие с Бюканън, нали?

– Аз живеех и дишах за кариерата си. Работех денонощно. Просто не мога да ти опиша колко подробности и нюанси, колко проникателност, интуиция, кураж и упорство изискваше работата ни. – Тя остави чашата и се обърна към Лий. – Бях намерила страхотен учител в лицето на Дани Бюканън. Той не губеше почти никога. Това е поразително, не мислиш ли?

– Според мен е поразително да не губиш в каквото и да било. Не всички можем да бъдем като Майкъл Джордан.

– Можеш ли в професията си винаги да гарантираш добър резултат на клиента?

Лий се усмихна.

– Ако можех да предсказвам бъдещето, щях редовно да си купувам билет от лотарията.

– Дани Бюканън можеше да гарантира бъдещето.

Лий престана да се усмихва.

– Как?

– Който контролира пазителите на портата, контролира и бъдещето.

Лий бавно кимна.

– Значи е плащал на хора в правителството?

– Далеч по-изтънчено, отколкото са го вършили досега.

– Гарантирал е на конгресмените постоянна заплата, така ли?

– Всъщност те вършеха всичко безплатно.

– Как така?

– Докато напуснат поста си. След това Дани им предоставяше безброй блага. Високоплатени постове без никакви задължения в основани

от него компании. Доходи от частни акционерни пакети и пари в брой от напълно законни предприятия за уж извършени услуги. Биха могли да играят голф по цял ден, да завъртят един-два телефона, да проведат някоя среща и да си живеят като крале. Дявол да го вземе, това е просто страхотно за тях. Знаеш колко се вълнуват американците за старините си. Дани ги караше здравата да се изпотят, докато са в Конгреса, но щеше да им осигури най-прекрасните старини на света.

– Колко от тях са се „пенсионирали“ досега?

– Нито един. Но всичко е вече подготвено. Дани се занимава с това едва от десет години.

– Бил е във Вашингтон доста по-дълго.

– Не, искам да кажа, че подкупва политиците само от десет години.

Преди това дейността му беше много по-печеливша. Откакто започна изпълнението на своя личен план, доходите му рязко спаднаха.

– Аз пък си мислех, че гарантираните резултати би трябвало да му носят *повече* приходи.

– През последните десет години той се занимава почти изцяло с благотворителност.

– Доста дълбоки джобове трябва да има.

– В момента Дани е почти разорен. Наложил се отново да поемем богати клиенти, за да продължим дейността си. Според плана колкото по-дълго работят неговите хора, толкова повече ще получат след това. А тъй като нищо не получават, преди да напуснат поста си, рискът да бъдат заловени спада значително.

– Изглежда, имат голямо доверие на Бюканън.

– Сигурно му се е налагало да им представи доказателства за сладкото бъдеще. Но той наистина е честен човек.

– Като всички мошеници, нали? Можеш ли да посочиш някои имена от неговата пенсионна програма?

Фейт го изглежда подозрително.

– Защо?

– Просто ми е интересно.

Тя спомена две имена.

– Поправи ме, ако греша, но това не са ли вицепрезидентът на Съединените щати и говорителят на Камарата на представителите?

– Дани не работи на средно ниво. С вицепрезидента всъщност се познават още от времето, когато онзи беше дребна риба в Конгреса. Но никога не отказва, щом Дани го помоли да вдигне телефона и да притисне някого.

– Боже мой, Фейт. За какво ви е тази тежка артилерия? Да не въртите бизнес с военни тайни?

– Не, с нещо далеч по-ценно. – Тя вдигна чашата. – Ние сме представители на най-бедните хора в света. На африканските нации доставяме хуманитарни помощи – храни, лекарства, дрехи, селскостопанска техника, сортови семена, системи за обезсоляване на водата. В Латинска Америка осигуряваме пари за ваксини и медикаменти. Изнасяме противозачатъчни средства, стерилни спринцовки и здравна информация за най-бедните държави.

Лий я погледна скептично.

– Искаш да кажеш, че сте подкупвали държавни служители, за да помагате на страни от Третия свят?

Тя остави чашата и го погледна право в очите.

– Официалният термин всъщност вече е друг. Богатите нации измислиха политически коректна терминология за обозначаване на бедните си съседи. ЦРУ дори публикува наръчник с подходящите изрази. Вместо Трети свят вече имаме други категории. „Слабо развити страни“ означава, че са на дъното в списъка на развитите държави. Официално съществуват сто седемдесет и две слабо развити страни, тоест огромното мнозинство от държавите в света. Следват „най-слабо развитите страни“. Те не са и на дъното, а направо дълбоко в тинята. Но пък са само четирийсет и две. Може би това ще те изненада, но половината хора на тази планета живеят в неопикуема бедност.

– И това оправдава всичко? – запита Лий. – Дава ви право да подкупвате и мамите?

– Не те моля за опрощение. Всъщност пет пари не давам дали си съгласен, или не. Искаше да знаеш фактите, казвам ти ги.

– Америка раздава много помощи. А не сме длъжни да даваме нито цент.

Тя го изгледа яростно и отсече:

– Ако вземеш да спориш за фактите, ще загубиш.

– Моля?

– Проучвам този въпрос... по дяволите, направо живея с него... вече от десет години. Сумите, които плащаме на фермерите в собствената си страна, за да не произвеждат, са далеч по-големи, отколкото отделяме за хуманитарна помощ в чужбина. Външната помощ възлиза на около един процент от общия федерален бюджет, като по-голямата част отива за две страни – Египет и Израел. Годишно американците харчат повече пари за грим и видеокасети, отколкото пращаме на гладуващите

деца в Третия свят за цяло десетилетие. Само с парите, които даваме за бебешки шапчици, можем да премахнем завинаги десетина от най-тежките детски болести в слаборазвитите страни.

– Ти си наивна, Фейт. Най-вероятно вие с Бюканън просто тъпчете джобове на някой диктатор.

– Не! Това е най-лесното извинение и ми дойде до гуша да го чувам. Парите, които успяваме да изкопчим, отиват право в организациите за хуманитарна помощ, без да минават през правителствата. Твърде често съм виждала здравни министри в африканските държави да носят дрехи от „Армани“ и да карат мерцедеси, докато около тях пеленачета измират от глад.

– А в нашата страна няма ли гладни деца?

– Те получават помощи и така трябва да бъде. Казвам само едно – че ние с Дани си имахме своя задача и тя бе да помагаме на бедните в чужбина. Милиони човешки същества загиват, Лий. По цял свят измират деца само защото не са получили елементарни грижи. Всеки ден, всеки час, всяка минута.

– Наистина ли очакваш да ти повярвам, че двамата сте го вършили само от сърдечна доброта? – Лий се озърна из къщата. – Това тук не ми прилича на благотворителна кухня, Фейт.

– През първите пет години при Дани просто си вършех работата, зачитавах интересите на големи клиенти и печелех много пари. Наистина много пари. Не отричам, че съм гадна егоистка. Обичах парите и всичко, което могат да купят.

– И какво стана след това? Да не би да си открила Бога?

– Не, той ме откри. – Фейт погледна смаяното лице на Лий и побърза да продължи: – Дани вече беше започнал да агитира за бедните по света. Не му вървеше. Никой не дава пукната пара, все това ми повтаряше. Неговата благотворителност бе взела да омръзва на другите партньори във фирмата. Искаха да защитаваме интересите на Ай Би Ем и „Филип Морис“, а не на гладуващите маси в Судан. Един ден Дани дойде в кабинета ми. Каза, че основава собствена фирма и иска да работя при него. Нямахме никакви клиенти, но той ми каза да не се тревожа, щял да се погрижи за мен.

Лий поомекна.

– Тук вече мога да ти повярвам. Не си знаела, че той раздава подкупи или поне се кани да го направи.

– Знаех, разбира се! Той ми разказа всичко. Искаше да съм наясно с какво се захващам. Такъв си е Дани.

– Фейт, осъзнаваш ли какво говориш? Значи си приела с ясното съзнание, че ще нарушаваш закона?

Тя го изгледа хладно.

– След като се бях борила, за да могат цигарените компании да продават цигари на всичко живо, а оръжейните производители да пласират стоката си наляво и надясно, едва ли имаше накъде да падам. А целта бе нещо, с което наистина можех да се гордея.

– Гадната егоистка се разнежи, така ли? – подхвърли подигравателно Лий.

– И това се е случвало – бързо отвърна тя.

– И как точно организирахте работата?

– Аз поех външния сектор, занимавах се с хората, над които нямахме влияние. Много ме биваше да примамвам знаменитости за разни обществени прояви, понякога дори и за обиколки в чужбина. Поддържах връзките с печата, организирах срещи с политиците. – Тя отпи глътка вино. – Дани се зае с вътрешния сектор. Докато аз натисках отвън, той обработваше нашите хора.

– И продължихте така цели десет години?

Фейт кимна.

– Преди около година парите на Дани взеха да привършват. Прекалено голяма част от разносните покриваше от собствения си джоб. Нашите клиенти не можеха да му платят нищо. А трябваше да влага твърде големи суми в тези „спестовни влогове“, както ги наричаше. Дани гледаше много сериозно на тази работа. Казваше, че е като касиер на нашите хора. Всичко, което е обещал, трябва да бъде изпълнено – до последния цент.

– Честност между крадци.

Фейт не обърна внимание на подигравката.

– Точно тогава Дани ми поръча да се заема с по-доходни клиенти, докато той продължава основната работа. Предложих му да продам двете си къщи и да вложа парите, но той не се съгласи. Каза, че съм направила достатъчно. – Тя поклати глава. – Може би все пак ще се наложи да ги продам... повярвай ми, помощта никога няма да е достатъчна.

Фейт замълча и Лий търпеливо изчака. След малко тя се обърна към него.

– Наистина свършихме много добра работа.

– Какво искаш, Фейт? Да избухна в овации ли?

В очите ѝ пламна гняв.

– Защо не вземеш да яхнеш онзи глупав мотоциклет и да се

пръждосаш от живота ми?

– Добре де – спокойно отвърна Лий, – ако имаш толкова високо мнение за онова, което си вършила, как така изведнъж стана свидетел на ФБР?

Фейт закри лицето си с длани, сякаш беше готова да се разплаче. Когато го погледна отново, бе толкова разстроена, че гневът на Лий мигновено се изпари.

– От известно време Дани се държеше странно. Подозирах, че може някой да го преследва. Това ме изплаши ужасно. Не исках да ида в затвора. Постоянно го питах какво има, но той не желаше да говори. Стана затворен, държеше се параноично, накрая дори ме помоли да напусна фирмата. За пръв път от много време насам се чувствах толкова самотна. Сякаш отново бях загубила баща си.

– И тогава отиде във ФБР да сключиш сделка. Продаде Бюканън, за да се спасиш.

– Не! – възкликна тя. – Никога!

– Тогава какво?

– Преди около три месеца в новините се вдигна голям шум около поредния успех на ФБР. Бяха разкрили много сериозен случай на корупция – един оръжеен производител подкупил неколцина конгресмени, за да му помогнат да получи голяма държавна поръчка. Двама служители от кантората на производителя се свързали с ФБР и съобщили какво става. Всъщност и те самите били участници в заговора, но получили съдебен имунитет заради съдействието и показанията си. Сделката ми се стори добра. Надявах се и аз да осигуря нещо подобно. Тъй като Дани не искаше да ми се довери, реших да действам сама. Вестниците споменаваха името на водещия агент по случая – Брук Рейнолдс. Обадих ѝ се. Не знаех какво да очаквам от ФБР, но в едно бях сигурна: нищо нямаше да им кажа, нито имена, нито конкретни факти, докато не се ориентирам в ситуацията. А имах и с какво да ги притисна. За да успеят, трябваше им жив свидетел, който да знае всичко – дати, часове, имена, срещи, цели и данни от гласуванията.

– И Бюканън не знаеше какво правиш?

– Вероятно е знаел, щом нае човек да ме убие.

– Не сме сигурни дали е той.

– Я стига, Лий, кой друг може да бъде?

Лий си спомни двамата мъже, които бе видял на аерогарата. Устройството в ръцете на единия беше свръхмодерен въздушен пистолет. На семинар по борба с тероризма Лий бе виждал демонстрация как

действия такова оръжие. Пистолетът и боеприпасите се произвеждаха изцяло от пластмаса, за да минават незабелязано през металодетектори. При натискане на спусъка зарядът от сгъстен въздух изстрелваше миниатюрна игличка, намазана или напълнена със смъртоносна отрова – талий, ридин или пък кураре, предпочитано от убийците на всички времена, защото действаше върху организма толкова бързо, че досега науката не бе успяла да открие противоотрова. Сред тълпата всичко ставаше мълниеносно и нападателят изчезваше още преди жертвата да падне мъртва.

– Продължавай – подкани я той.

– Предложих им да включат и Дани в сделката.

– Как реагираха те?

– Дадоха ми да разбера, че Дани е обречен.

– Не схващам логиката ти. Ако и двамата с Бюканън станете свидетели, кого ще преследва ФБР? Чуждите държави ли?

– Не. Техните представители не знаеха какво вършим. Както казах, парите не отиваха у правителствата. А организации като УНИЦЕФ или „Католическа помощ“ не биха допуснали дори и намек за подкупи. Дани беше техен доброволен и неофициален представител, но те нямаха представа какво върши. Той защитаваше интересите на петнайсетина подобни организации. Работата никак не беше лека. Всички те си имаха цели и действаха по метода на кръговия обстрел. Вместо да изберат няколко главни цели, предлагаха стотици решения по единични случаи. Дани създаде ред, накара ги да работят заедно и да се насочат към помалко на брой, но по-всеобхватни решения. Показа им как да действат, за да постигнат успех.

– Добре, кажи ми срещу кого точно щеше да свидетелстваш?

– Срещу политиките, на които плащахме – отговори спокойно тя. – Те го правеха единствено заради парите. Изобщо не ги вълнуваше, че деца с мъртви очи живеят сред хепатитна зараза. Виждах това всеки ден по алчните им лица. Просто очакваха щедро възнаграждение... смятаха, че им се полага.

– Не мислиш ли, че ги съдиш прекалено сурово?

– Не бъди наивен! Според теб как се избират държавни служители в тази страна? Избират ги групировките, които организират гласоподавателите, оформят решенията им за кого и как да гласуват. А знаеш ли кои са тези групировки? Едрият бизнес, специалните интереси и свърхбогатите, които всяка година пълнят сметките на политическите кандидати. Наистина ли вярваш, че обикновени хора могат да посетят вечеря,

където всяко блюдо струва пет хиляди долара? И нима наистина вярваш, че тези групировки раздават огромни суми само от душевна доброта? Бъди сигурен, че когато политиците заемат своите постове, от тях се очаква да връщат услугата.

– Значи казваш, че всички политици в тази страна са корумпирани? Все едно, това не те оправдава.

– Така ли? Кой конгресмен от Мичиган би гласувал за решение, засягащо интересите на автомобилната индустрия? Според теб колко време би се задържал на поста си? Ами новите технологии в Калифорния? Фермерите в Средния запад? Тютюнът в южните щати? В известен смисъл това е като автоматична система. Бизнесът, профсъюзите и другите мощни организации хвърлят в тази игра огромни залози. Те са целенасочени, разполагат с невероятни суми, а техните посредници и политически комитети непрестанно обстрелват Вашингтон с важни послания. Почти всички работни места са в едрия и средния бизнес. Там работят повечето гласоподаватели. И тези хора гласуват с портфейла си. Ето ти го огромния мрачен заговор на американската политика. За мен Дани е първият мечтател, успял да надхитри алчността и егоизма.

– Ами чуждестранната помощ? Няма ли да секне кранчето, ако тази история излезе на бял свят?

– Там е цялата работа! Представяш ли си какво внимание ще привлече новината? Най-бедните страни в света, принудени да подкупват алчни американски политици, за да получат помощта, от която отчаяно се нуждаят, защото няма друг начин да я получат. Вдигнат ли медиите шум около този случай, може би най-сетне ще дойдат истинските, значителни промени.

– Всичко това ми звучи прекалено наивно.

– Може би, но нямах кой знае какъв избор. Много е лесно да даваш съвети от страни, Лий.

Лий се облегна назад и обмисли нейните думи.

– Добре, добре. Но *наистина* ли смяташ, че Бюканън би се опитал да те убие?

– Ние бяхме партньори, приятели. Дори нещо повече. В много отношения той ми беше като баща. Аз... просто не знам. Може би е разбрал, че съм ходила във ФБР. Решил е, че съм го предала. Това би го тласнало към отчаяни действия.

– Теорията, че Бюканън стои зад всичко това, има един голям недостатък.

Тя го изгледа с любопитство.

– Спомняш ли си какво ти казах? – продължи Лий. – *Не съм докладвал* на Бюканън. Ако не е наел още някого, той няма откъде да знае, че водиш преговори с ФБР. А за организиране на професионално убийство трябва време. Не можеш просто да потърсиш кварталния убиец и да го помолиш за услуга срещу заплащане с кредитна карта.

– Но той може да е познавал убиеца отпреди и да е разчитал, че ще прехвърли вината върху теб.

Още преди Фейт да довърши, Лий поклати глава.

– Не би могъл да знае, че точно тази вечер ще бъда там. А ако те бяха убили, съществуваше риск да узная и навярно да ида в полицията с улики срещу него. Защо му е да си създава толкова неприятности? Помисли малко, Фейт, ако Бюканън възнамеряваше да те убие, нямаше да наеме мен.

Фейт безсилно се отпусна в креслото.

– Боже мой, говориш напълно логично. – Очите й се разшириха от ужас. – Значи смяташ, че...

– Смятам, че някой друг желае смъртта ти.

– Кой? – извика тя срещу него. – Кой?

– Не знам.

Фейт рязко стана и се загледа в огъня. Светлината на пламъците играеше по лицето й. Когато заговори, гласът й бе спокоен, почти примирен.

– Често ли се срещаш с дъщеря си?

– Не много. Защо?

– Мислех си, че семейството и децата могат да почакаат. После месеците се превърнаха в години, годините в десетилетия. А сега и това.

– Още не си остаряла.

Тя се обърна към него.

– Можеш ли да ми кажеш, че ще бъда жива утре или идната седмица?

– Никой няма подобна гаранция. Но поне винаги можем да се обърнем към ФБР и навярно вече е време да го направим.

– Не мога. Не и след онова, което ми каза току-що.

Той стана и я хвана за раменете.

– За какво говориш?

Тя се отдръпна от него.

– ФБР не ми позволява да привлека за свидетел и Дани. Или той ще попадне в затвора, или аз. Докато си мислех, че той стои зад опита за убийство, вероятно бих могла да се върна и да говоря. Но вече не мога.

Не желая заради мен да отиде в затвора.

– А какво щеше да правиш, ако не се бяха опитали да те убият?

– Щях да им поставя ултиматум. Ако искат да им сътруднича, тогава да осигурят имунитет и на Дани.

– А ако бяха отказали?

– Тогава двамата с Дани щяхме да изчезнем. По един или друг начин. – Тя го погледна право в очите. – Няма да се върна. По редица причини. Не искам да умра точно когато съм на върха.

– А с мен какво ще стане, по дяволите?

– Тук не е чак толкова зле, нали? – глухо изрече Фейт.

– Луда ли си? Не можем вечно да стоим тук.

– Тогава трябва да си намерим друго убежище.

– Ами моят дом? Моят живот? Аз *имам* роднини. Нима очакваш да зарежа всичко с лека ръка?

– Онзи, който иска да ме убие, ще предположи, че знаеш колкото мен. Вече си под заплаха.

– Това го решавам аз, не ти.

– Съжалявам, Лий. Никога не съм искала да въвличам още някого в тази история. Особено човек като теб.

– Трябва да има и друг изход.

Тя се отправи към стъпалата.

– Много съм изморена. Пък и за какво друго да разговаряме?

– Дявол да го вземе, не мога просто да зарежа всичко и да започна от нулата.

Фейт вече бе изкачила половината стъпала. Спря, обърна се и го погледна отгоре.

– Мислиш ли, че на сутринта положението ще ни се стори по-добро? – попита тя.

– Не – заяви откровено Лий.

– Точно затова няма смисъл да разговаряме. Лека нощ.

– Защо ми се струва, че много отдавна си решила да не се връщаш? Може би още в мига, когато ме видя.

– Лий...

– Ти ме подлъга да тръгна с теб, после извъртя онзи глупав номер на аерогарата и сега съм в капан. Хиляди благодарности!

– Грешиш! Не съм искала да стане така!

– И очакваш да ти повярвам?

– Какво друго да кажа?

Лий се втренчи в нея.

– Знам, че животът ми не струва кой знае колко, но все пак държа на него, Фейт.

– Съжалявам.

Тя изтича нагоре по стъпалата.

33.

Лий грабна от хладилника кашонче с шест бири, излезе навън и затръшна вратата. Спря до хондата и се зачуди дали просто да не подкара накъдето му видят очите, докато остане без гориво, пари или разсъдък. Сетне изведнъж му хрумна друг вариант. Можеше да отиде сам при федералните. Да предаде Фейт и да заяви, че не е знаел нищо. Което си беше чистата истина. Не бе сторил нищо лошо. И не й дължеше нищо. Заради нея бе преживял неприятности, страх и смъртни заплахи. Би трябвало с лекота да избере това решение. Но защо не можеше, дявол да го вземе?

Той излезе през задната порта и тръгна по дъсчената пътека край дюните. Смяташе да слезе на плажа, да гледа океана и да пие бира, докато умът му престане да действа или докато измисли гениална идея, която да ги спаси и двамата. Или поне него. Без сам да знае защо, той се обърна да погледа къщата. В спалнята на Фейт светеше. Щорите бяха спуснати, но не затворени.

Когато Фейт се приближи до прозореца, Лий изтръпна. Тя не затвори щорите. Прекоси стаята, изчезна за малко в банята и отново се появи. Когато Фейт започна да се съблича, Лий се озърна да види дали някой не го наблюдава. Само това липсваше – съседите да позвънят на полицията, че из тъмното броди някакъв извратен тип. Би било идеален завършек за един от най-приятните дни в чудесния живот на Лий Адамс. Другите къщи обаче бяха тъмни и пусти; можеше спокойно да гледа. Най-напред падна ризата, след това панталонът. Тя продължи да сваля дреха след дреха, докато целият прозорец се изпълни с голота. И не облече нито пижама, нито поне тениска. Очевидно тази високоплатена Жана д'Арк предпочиташе да спи в натурален вид. Сега Лий виждаше съвсем ясно всичко онова, което само бе зърнал да прозира през кърпата. Може би тя знаеше, че е навън, и разиграваше представлението специално за него. Какво, с това ли смяташе да компенсира съсипания му живот? Светлината в спалнята изгасна. Лий отвори една бира, обърна се и тръгна към плажа. Край на представлението.

Докато стигне до пясъка, вече бе изпил първата бира. Започваше приливът и след малко той се озова във вода до глезените. Отвори следващата бира, продължи напред и нагази до колене. Водата бе ледена, но Лий влезе още по-навътре и чак когато се намокри почти до слабините,

спря по една важна причина – не искаше да намокри pistolета.

Измъкна се на плажа, захвърли бирата, свали подгизналите обувки и побегна. Беше уморен, но краката му сякаш сами се движеха, докато дробовете му изхвърляха облачета пара в студения въздух. Пробяга около километър и половина с шеметно темпо или поне така му се стори. После рухна на пясъка, гълтайки жадно влажния въздух. Отначало му стана горещо, след това изтръпна от студ. Помисли за родителите си, за братята и сестрите. Представи си как дъщеря му Рене, още съвсем малка, пада от големия кон и вика татко, но той не се появява и виковете постепенно заглъхват. Кръвта му сякаш течеше в обратна посока; всичко се връщаше назад, защото нямаше къде другаде да отиде. Усети как стените на тялото му поддават, неспособни да удържат натиска отвътре.

Той се изправи с омекнали крака и залитайки, изтича обратно при бирата и обувките. Поседя на пясъка и изпразни още две кутии, слушайки рева на океана. Вгледа се в мрака с присвити очи. Странно. Няколко бири стигаха, за да види съвсем ясно на хоризонта как свършва животът му. Винаги се бе питал кога ли ще дойде краят. Сега знаеше. След четирийсет и една години, три месеца и четиринайсет дни Онзи горе бе решил да му отреже квитанцията. Той погледна небето и размаха ръка.

Сърдечно благодаря, Господи.

Стана и се върна до къщата, но не влезе. Мина във вътрешния двор, остави pistolета на една масичка, смъкна дрехите и скочи в басейна. Температурата на водата трябва да беше около трийсет градуса. Студените тръпки скоро го напуснаха. Той се гмурна, докосна дъното и направи тремава стойка на ръце, издухвайки хлорираната вода от ноздрите си. После изплува нагоре, отпусна се по гръб и зарея поглед към облачното небе. Поплува малко кроул и бруст, след това се настани до ръба на басейна и пресуши още една бира.

Изпълзя за малко навън и се замисли за своя погубен живот и за жената, която му бе причинила това. Пак скочи вътре, поплува още малко и окончателно напусна басейна. С изненада погледна надолу. Топлата вода май му се бе отразила добре. Вдигна очи към тъмния прозорец. Спеше ли Фейт? Как би могла да спи? Как, по дяволите, би могла да спи след такъв ден?

Лий реши, че трябва да провери. Никой нямаше право да му скапе живота, а после да спи най-спокойно. Озърна се към мокрите, изпоцапани с пясък дрехи, после пак погледна прозореца. Набързо изпи още една бира и пулсът му сякаш се ускоряваше с всяка глътка. Не му трябваша дрехи. И pistolета щеше да зареже. Ако нещо се объркаше, поне да

няма пукотевица. Метна последната бира зад оградата, както си беше затворена. Нека птичките да я отворят и да си пийнат. Защо да не сподели веселбата с тях?

Той отвори страничната врата и изтича нагоре по стълбата. Мислеше да изкърти вратата на спалнята, но тя се оказа отключена. Отвори я и надникна вътре, изчаквайки очите му да привикнат с тъмнината. Различни очертанията на Фейт като дълга издутина върху леглото. *Дълга издутина*. За алкохолизирания му мозък тия две думи изглеждаха невероят-но смешни. С три бързи крачки той се озова до леглото.

Фейт го гледаше втренчено.

– Лий.

Не беше въпрос. Просто казваше нещо, което той така и не можа да разбере.

Знаеше, че тя вижда голотата му. Надяваше се въпреки тъмнината да вижда и това, че е напълно възбуден. С ръзък замах той дръпна завивката.

– Лий? – повтори тя, този път въпросително.

Погледна изящните извивки и мекотата на нейното голо тяло. Пулсът му се ускори, кръвта заблъска бясно из вените, превръщайки жестоката му обида в дива възбуда. Той грубо нахълта между краката ѝ, притисна я с гърди. Тя лежеше отпусната, дори не опита да се съпротивлява. Лий започна да я целува по шията, после спря. Сега не му беше до това. Никакви нежности. Той жестоко стисна китките ѝ.

Тя просто лежеше и не казваше нито дума, дори не го молеше да престане. Лий дъхна право в лицето ѝ. Искаше тя да усети, че е замаян от бирата, а не от нейния чар. Да почувства, да разбере, че въпросът не е в нея, във външността ѝ, в чувствата му или изобщо в каквото и да било. Просто той беше гаден похотлив пияница, а тя – лесна плячка. Нищо повече.

Отпусна хватката си. Искаше тя да изкрещи, да го удари с всяка сила. Тогава щеше да спре. Но нито миг по-рано.

През собственото си пъхтене чу нейния глас:

– Ще ти бъда благодарна, ако си махнеш лактите от гърдите ми.

Той обаче не спря, продължи още по-упорито. Притисна с лакът меката плът. Кралят и селянката. *Не се дърмай, Фейт. Хайде, знаеш как-во искам.*

– Не е задължително да го правиш така.

– Какви ги дрънкаш? – избъбри той с подпухнал език.

За последен път се бе напивал така като моряк по време на градски

отпуск в Ню Йорк. В слепоочията му туптеше непоносимо главоболие. Да се натряска от пет бири и няколко чаши вино. Господи, започваше да остарява.

– Аз отгоре. Толкова си пиан, че иначе няма да можеш да го направиш.

– Отгоре ли? Все гледаш да командваш, дори в леглото, а?

Той сграбчи китките ѝ толкова силно, че палците се притиснаха към показалците. С неволно възхищение забеляза, че тя дори не изстена, макар да усещаше как болката я пронизва, как тялото ѝ се напряга под неговото. Той плъзна длани по гърдите и бедрата ѝ, грубо опипа краката и раменете. Но не се опита да проникне в нея. Не защото пианството му пречеше да го извърши; просто дори и алкохолът не можеше да го накара да причини на жена подобно нещо. Беше затворил очи, не искаше да я поглежда. Но приведе лице до нейното. Искаше Фейт да усети вонята на пот, алкохол и плътско желание.

– Само си мислех, че така ще ти бъде по-приятно, това е – каза тя.

– По дяволите! – изрева той. – Значи просто ще ме оставиш да го направя?

– Полицията ли искаш да викна?

Гласът ѝ се вряза като нажежено свредло в тръпнещия му череп. Той увисна над нея с изпънати ръце и напрегнати мускули.

Усети как по бузата му се стича сълза като самотна заблудена снежинка – бездомна досущ като него.

– Защо не вземеш да ме изриташ оттук, Фейт?

– Защото вината не е твоя.

Лий усети, че му призлява, мускулите му губеха сила. Фейт раздвижи ръка и той изведнъж я пусна, без да е казала нито дума. Тя докосна лицето му съвсем леко, като перушинка, падаща от небето. Избърса самотната сълза. Когато заговори, гласът ѝ бе дрезгав:

– Защото аз ти отнех живота.

Той кимна с разбиране.

– Значи, ако избягам с теб, ще получавам това всяка вечер. Като бисквитка за послушното куче.

– Ако това искаш...

Тя изведнъж отдръпна ръка и я отпусна върху чаршафа.

Лий не посегна отново към нея.

Най-сетне той отвори очи и съзря неописуемата печал в нейния поглед, остатъците от болка в напрежението на лицето и шията; болка, която той причини, а тя прие мълчаливо; видя върху бледите бузи

отражението на собствените си безнадеждни сълзи. Те бяха като обгарящ огън, който някак проникваше през кожата му, стигаше до сърцето и го изпепеляваше.

Той се надигна и залитайки, тръгна към банята. Едва се добра до тоалетната, където бирата и вечерята изхвъркнаха далеч по-бързо, отколкото бяха влезли. После Лий се просна върху скъпите италиански плочки и потъна в забрава.

Събуди го усещането за мокра кърпа върху челото му. Фейт седеше зад него и държеше главата му в скута си. Беше облякла някаква тениска с дълги ръкави. Лий усещаше дългите ѝ мускулести прасци и тънките, извити пръсти. Около кръста му бе омотана хавлия. Все още се чувстваше зле и зъбите му тракаха от студ. Фейт го прегърна и му помогна да се надигне, после да стане. Той видя, че е обут с гащета. Това навярно бе нейно дело; сам едва ли би могъл да се справи. Чувстваше се като минал през месомелачка. С нейна помощ се добра до леглото, тя му помогна да легне и го зави.

– Ще спя в друга стая – тихо каза Фейт.

Той млъчеше и не смееше пак да отвори очи. Чу я как се отдалечава към вратата. Миг преди да е излязла, каза:

– Съжалявам, Фейт.

Преглътна с усилие; имаше чувството, че езикът му е набъбнал колкото ананас.

Преди да затвори вратата, тя отговори съвсем тихо:

– Може да не повярваш, Лий, но аз съжалявам още повече.

34.

Брук Рейнолдс огледа спокойно салона на банката. Току-що бяха отворили и още нямаше клиенти. В някой друг живот би могла да оглежда мястото за предстоящ обир. Тази мисъл я накара неволно да се усмихне. Беше подготвила няколко варианта за действие, но младежът зад бюрото с табелка ЗАМЕСТНИК-УПРАВИТЕЛ облекчи задачата ѝ.

Когато Рейнолдс се приближи, той надигна глава.

– С какво мога да ви услужа?

Щом видя значката от ФБР, очите му се разшириха и той изпъчи гърди, сякаш искаше да покаже, че е истински мъж под младежката външност.

– Има ли някакъв проблем?

– Необходима ми е вашата помощ, мистър Собъл – каза Рейнолдс, като погледна името върху табелката. – Става дума за текущо разследване на Бюрото.

– Разбира се, ще помогна, доколкото ми е по силите – отвърна той.

Рейнолдс седна срещу него и заговори спокойно и прямо:

– Разполагам с ключ за сейф във вашата банка. Открихме го в хода на разследването. Смятаме, че съдържанието на сейфа може да се окаже извънредно важно. Трябва да провера какво е то.

– Разбирам. Но...

– Нося и документа за сейфа, ако това ще ви помогне.

Знаеше, че bankerите обичат всякакъв вид документи; колкото повече цифри и статистика има, толкова по-добре. Тя протегна листа през бюрото.

– Познато ли ви е името Франк Андрюс?

– Не – отвърна Собъл. – Но аз работя тук едва от седмица. Нали знаете, вечното уедряване на банките.

– Позната история; и правителството гледа да ореже излишните структури.

– Дано не се отнася и до вас. Голяма престъпност има в този град.

– Е, като банков управител вие сигурно виждате какво ли не.

Младежът се усмихна доволно и отпи глътка кафе.

– О, ако почна да ви разказвам...

– Да, не се съмнявам. Има ли начин да разберем колко често е идвал тук мистър Андрюс?

– Разбира се. Сега прехвърляме всички сведения в компютъра. – Той натрака на клавиатурата номера на сметката и изчака данните да бъдат обработени. – Искате ли кафе, агент Рейнолдс?

– Не, благодаря. Колко голям е този сейф?

Собъл погледна документа.

– Ако съдя по месечната такса, от най-големите – с двойна ширина.

– Значи може да побере много неща.

– Да, права сте. – Той се приведе напред и добави по-тихо: – Обзалагам се, че е свързано с наркотици, нали? Или с пране на пари. Посещавал съм курсове по тия въпроси.

– Съжалявам, мистър Собъл, нямам право да коментирам, докато тече разследването. Надявам се, че ме разбирате.

Той бързо се облегна назад.

– Да. Естествено. Всички си имаме правила... да знаете само с какви неща съм се сблъсквал.

– Предполагам. Излезе ли нещо на компютъра?

– А, да. – Собъл погледна екрана. – Доста често е идвал тук. Ако искате, мога да ви дам разпечатка.

– Благодаря, много ще ми помогнете.

След малко, докато слизаха към хранилището, Собъл започна да се тревожи.

– Питам се дали не трябва най-напред да уведомя началството. Нали разбирате, сигурен съм, че няма нищо нередно, но все пак правилата за сейфовете са извънредно строги.

– Разбирам ви, но смятах, че заместник-управителят е упълномощен да взема решения в подобни случаи. Няма да взема нищо, само ще прегледам съдържанието. И в зависимост от това, което открия, може би ще трябва да наложим запор върху сейфа. Не за пръв път се сблъскваме с такава ситуация. Поемам цялата отговорност. Не се тревожете.

Това като че облекчи младежа и двамата влязоха в хранилището. Той взе ключа на Рейнолдс, извади своя дубликат и изтегли касетката от сейфа.

– Имаме помещение, където можете да прегледате съдържанието.

Младежът я въведе в тясна стаичка и Рейнолдс затвори вратата. Въздъхна дълбоко и чак сега забеляза, че дланите ѝ са потни. Съдържанието на тази касетка можеше да прекърши много човешки съдби и кариери. Тя бавно вдигна капака. Онова, което видя, я накара да изругае тихичко.

Банкнотите бяха стари, грижливо пристегнати с ластичета.

Рейнолдс ги преброи набързо. Десетки хиляди. Тя отново затвори капака.

Когато отвори вратата, Собъл стоеше отвън. Той взе касетката и я върна на място.

– Мога ли да видя регистъра за този сейф?

Собъл ѝ показа дневника. Данните бяха попълнени от Кен Нюман; Рейнолдс отлично познаваше почерка му. Убит агент от ФБР и касетка, пълна с пари под чуждо име. Господ да ни е на помощ, помисли си тя.

– Открихте ли нещо? – попита Собъл.

– Трябва да забраните достъпа до този сейф. Ако някой поиска да го отвори, съобщете ми незабавно на тези телефони. – И тя му подаде визитката си.

– Сериозно е, нали?

Собъл вече изглеждаше много нещастен, че са го преместили точно в този клон.

– Благодаря ви за помощта, мистър Собъл. Ще поддържаме връзка.

Рейнолдс се върна в колата и потегли с максимална скорост към дома на Нюман. По пътя позвъни, за да е сигурна, че Ан ще си бъде у дома. Погребението бе планирано за след три дни. Щеше да бъде много тържествено, с присъствието на висши ръководители от Бюрото и от клонове в цялата страна. Дългото автомобилно шествие щеше да мине между шпалир от мрачни, почтителни федерални агенти и полицейски служители. ФБР погребваше агентите, загинали при изпълнение на служебния си дълг, с всички заслужени почести.

– Какво откри, Брук?

Ан Нюман бе с черна рокля, идеално оформена прическа и съвсем мъничко грим по лицето. Рейнолдс чу гласове в кухнята. Когато пристигна, отпред имаше две коли. Вероятно роднини или приятели, дошли да изкажат своите съболезнования. На масата в столовата забеляза подноси с храна. Колкото и да е нелепо, яденето и съболезнованията вървяха ръка за ръка; изглежда, скръбта се понасяше по-леко на пълен стомах.

– Трябва да видя отчетите за банковите ви сметки. Знаеш ли къде са?

– С финансите обикновено се занимаваше Кен, но съм сигурна, че всичко е в кабинета му.

Ан поведе Рейнолдс по коридора и двете влязоха в кабинета на Кен

Нюман.

– Само една банка ли ви обслужва?

– Да. Поне доколкото знам. Винаги аз прибирам пощата и не съм видяла писма от друга банка. Нямаме спестовен влог, само разплащателен. Кен казваше, че лихвата била чиста подигравка. Той наистина умеше да се справя с парите. Влагаше ги изгодно в акции, освен това спестяваше за колеж на децата.

Докато Ан търсеше документите, Рейнолдс хвърли разсеян поглед из стаята. Върху една лавица бяха натрупани множество разноцветни пластмасови кутии. При предишното си посещение бе забелязала купчинките монети, но не и тези кутии.

– Какво има вътре?

Ан се озърна.

– А, това са спортните карти на Кен. Има и монети. Беше голям колекционер. Дори мина курс и получи разрешително за оценяване на монети и карти. Почти всяка седмица ходеше по изложби. – Тя посочи към тавана. – Затова монтирахме пожарен детектор. Кен много се страхуваше от пожар, особено в тази стая. Има толкова пластмаса и хартия, че огънят може да лумне за броени секунди.

– Изненадвам се, че е имал време за колекции.

– Е, намираще някакво. Беше много запален.

– Водеше ли по изложбите теб или децата?

– Не. Никога не ни е канил.

Тонът ѝ накара Рейнолдс да смени темата.

– Не ми е приятно да питам, но беше ли застрахован Кен?

– Да. За много голяма сума.

– Поне ще имаш една грижа по-малко. Знам, че не е кой знае каква утеха, но хората толкова рядко мислят за тия неща. Очевидно Кен е искал да бъдеш осигурена, ако нещо се случи с него. Делата често говорят много повече от думите.

Рейнолдс бе искрена, но последното изречение прозвуча толкова фалшиво, че тя реши да не засяга повече този въпрос.

Ан извади червен бележник и го подаде на Рейнолдс.

– Мисля, че ти трябва това. В чекмеджето има и други. Този е най-новият.

Рейнолдс погледна подвързията. Върху нея имаше етикет, уточняващ, че това са сведения за издадените чекове през текущата година. Разгърна бележника. Данните бяха грижливо подредени по месеци.

– Анулираните чекове са в другото чекмедже. Кен ги събираше по

години.

По дяволите! Рейнолдс държеше финансовите си документи натъпкани из всички чекмеджета в спалнята и дори в гаража. Дойдеше ли времето за подаване на данъчна декларация, наставаше същински ад.

– Ан, разбрах, че имаш гости. Мога да прегледам бележниците и сама.

– Ако искаш, вземи ги със себе си.

– Предпочитам да ги прегледам тук, ако не възразяваш.

– Добре. Искаш ли да хапнеш нещо? Имаме предостатъчно храна.

И току-що сложих кафеника на печката.

– Чаша кафе ще ми дойде добре, благодаря. Със съвсем малко сметана и захар.

Ан изведнъж я погледна нервно.

– Още не си ми казала какво откри.

– Преди да кажа каквото и да било, искам да съм абсолютно уверена.

Рейнолдс погледна лицето на клетата жена и внезапно я обзе ужасно чувство за вина. Можеше да се окаже, че я кара неволно да опетни паметта на съпруга си.

– Как са децата? – попита тя, за да прогони коварните мисли.

– Както всички други деца на тяхно място, предполагам. Вече са на шестнайсет и седемнайсет, тъй че разбират живота. Но все пак не е лесно. За всички ни. Ако вече не плача, то е само защото тази сутрин изплаках всичките си сълзи. Пратих ги на училище. Реших, че така ще е по-добре, отколкото да седят тук и да гледат как разни хора идват да приказват за баща им.

– Сигурно имаш право.

– Човек върши каквото му е по силите. Винаги съм знаела, че съществува такава възможност. Господи, Кен беше агент от двайсет години. И само веднъж пострада по служба – схванал се, докато сменял гума на колата. – За момент Ан се усмихна на спомена. – Дори вече почваше да се замисля за пенсия. Смяташе да се преселим някъде, след като децата постъпят в колеж. Майка му живее в Южна Каролина. Вече е на възраст, когато наоколо трябва да има роднини.

Ан изглеждаше готова да се разплаче отново. Рейнолдс се боеше, че в сегашното си душевно състояние може и тя да заплаче.

– Имаш ли деца? – попита Ан.

– Момче и момиче. На три и шест години.

Ан се усмихна.

– О, още са съвсем мънички.

– Чувала съм, че с възрастта става по-трудно.

– Според мен просто нещата се усложняват. От плуене, хапане и проблеми с гърнето преминаваш към спорове за дрехи, момчета, пари. Някъде около тринайсетата година изведнъж отказват категорично да се въртят около мама и татко. Този период беше доста тежък, но накрая отново се върнаха. След това умираш от притеснения за алкохол, коли, секс и наркотици.

Рейнолдс се усмихна измъчено.

– Каква красота! Изгарям от нетърпение да дочакам този момент.

– От колко време работиш в Бюрото?

– Вече тринайсет години. Постъпих след една невероятно скучна година като адвокат в голяма фирма.

– Тази работа може да бъде опасна.

Рейнолдс я погледна втренчено.

– Да, без съмнение.

– Омъжена ли си?

– На теория да, но след месец-два няма да бъда.

– Съжалявам.

– Повярвай ми, така е най-добре за всички.

– При теб ли остават децата?

– Задължително.

– Добре. Не ме интересува какво говорят политически грамотните хора, но децата трябва да бъдат при майка си.

– В моя случай не съм напълно уверена... работя много, по всяко време на денонощието. Знам само едно – че мястото на децата е при мен.

– Казваш, че си завършила право?

– В Джорджтаун.

– Адвокатите печелят добри пари. И не е толкова опасно, колкото да работиш във ФБР.

– Сигурно.

– Не е зле да помислиш за смяна на кариерата. Много смахнати има напоследък. И твърде много оръжия. Когато Кен стана агент, още го нямаше това – разни сополанковци да търчат с автомати и да избиват хората като в някакъв гаден комикс.

Рейнолдс нямаше какво да отговори. Стоеше, стискаше бележника и мислеше за децата си.

– Ще ти донеса кафе.

Щом Ан затвори вратата, Рейнолдс рухна на най-близкия стол. Изведнъж си представи как прибират тялото ѝ в черен найлонов чувал, а ясновидката съобщава лошата новина на осиротелите деца. *Предсказах това на майка ви.* По дяволите! Тя пропъди зловещите мисли и отвори бележника. Ан донесе кафе, после я остави сама и Рейнолдс постепенно започна да напредва. Откритията ѝ бяха много тревожни.

Поне от три години насам Кен Нюман бе внасял само пари в брой на разплащателния си влог. Сумите бяха малки – ту сто долара, ту петдесет – и не личеше да има точно определени дати за вноските. Тя извади разпечатката, която ѝ бе дал Собъл, и плъзна поглед по датите, когато Нюман бе посещавал сейфа. Повечето от тях съвпадаха с дните на вноските. Ето значи как е било, помисли си тя. Отваря сейфа, слага вътре нови пари, взима малко от старите и ги влага в семейната банкова сметка.

Като цяло сумата беше значителна, но не и огромна. Общият баланс на разплащателния влог никога не нарастваше прекомерно, защото от него редовно се теглеха суми по издадени чекове. Рейнолдс забеляза, че заплатата на Нюман е постъпвала от ФБР направо в банката. Голяма част от чековете бяха издадени на името на някаква брокерска фирма. Рейнолдс откри сведения за нея в съседното чекмедже и бързо установи, че макар и не много богат, Нюман е притежавал солиден пакет акции, а според документите излизаше, че не е пропускал нито една възможност да го увеличи. С подобряването на перспективите пред борсовия пазар в последно време капиталовложенията му бяха нараснали значително.

Ако не се брояха вноските в брой, Рейнолдс не виждаше нищо необичайно. Нюман бе влагал изгодно спестените си пари. Не беше забогатял, но разполагаше със значителни средства. Дивидентите от акциите също попадаха в разплащателния влог на семейството, обърквайки още повече общата картина. С две думи, без най-подробен анализ би било много трудно да се каже дали във финансите на агента има нещо съмнително. А ако човек не знаеше за сейфа, сумите по сметката просто не оправдаваха подобна проверка.

Най-объркваща бе именно купчината пари в сейфа. Защо да държи такава сума в кутия, където не се трупаше никаква лихва? Също толкова я озадачаваше и онова, което *не бе открила*. Когато Ан намина да провери докъде е стигнала, тя реши да попита направо.

– Не забелязах тук никакви вноски за изплащане на ипотека, нито пък разходи по кредитни карти.

– Нямаме ипотека. Тоест имахме – с трийсетгодишна разсрочка, но

Кен направи допълнителни вноски и я изплати предварително.

– Браво на него. Кога беше това?

– Някъде преди три-четири години.

– А кредитните карти?

– Кен не ги признаваше. Купувахме всичко в брой. Уредите за дома, дрехите, дори колите. Нищо ново, винаги търсехме втора употреба.

– Много разумно. Така се пестят доста средства.

– Нали ти казах, Кен умееше да се справя с парите.

– Ако знаех, че е толкова опитен, щях да търся съвети от него.

– Искаш ли да прегледаш още нещо?

– Да, извинявай. Данъчните декларации за последните две-три години, ако ги пазите.

Сега Рейнолдс разбираше смисъла на голямата сума в сейфа. Щом Нюман плащаше всичко в брой, не беше необходимо да влага парите по сметка. Разбира се, за ипотеката, режийните и телефона му се налагаше да попълва чекове, тъй че трябваше да поддържа баланса си в банката. А за всички останали суми нямаше никакъв документ, сякаш банкнотите в сейфа изобщо не съществуваха. Парите в брой не оставят следи. И това означаваше, че данъчните служби няма как да узнаят за тях.

Нюман благодарно бе променил начина си на живот. Все същата стара къща, същите обикновени коли и нито следа от онези разточителни обиколки по магазините, които са погубили безброй крадци. А без ипотека и кредитни карти през ръцете му минаваха много пари в брой; на пръв поглед това би обяснило възможностите му редовно да инвестира в акции. Човек трябваше да се разрови задълбочено като Рейнолдс, за да открие истината.

Ан намери данъчните декларации за последните шест години в металния шкаф до стената. Бяха подредени също тъй добре, както и другите финансови документи. Един бърз поглед към обявените доходи за последните три години потвърди подозренията на Рейнолдс. В декларациите бе вписана само заплатата на Нюман заедно с някои дребни приходи от дивиденди и лихви.

Рейнолдс върна всичко на място и си облече палтото.

– Ан, много съжалявам, че трябваше да те безпокоя точно когато си имаш толкова тревоги.

– Нали аз те помолих за помощ, Брук.

Сърцето на Рейнолдс отново се сви от угризения.

– Е, не знам доколко успях да помогна.

Ан стисна ръката й.

– Можеш ли сега да ми кажеш какво става? Да не би Кен да е извършил нещо нередно?

– В момента мога само да ти кажа, че открих някои необясними неща. Няма да те лъжа, много съм разтревожена.

Ан бавно отдръпна ръка.

– Вероятно ще трябва да докладваш какво си открила.

Рейнолдс се вгледа в нея. По принцип би трябвало незабавно да отиде в СПО и да разкаже всичко. Официално Службата за професионална отговорност се водеше под шапката на Бюрото, но всъщност я ръководеха от Министерството на правосъдието. Тя се занимаваше с всички нарушения, извършени от служители на Бюрото. Говореше се, че СПО води разследванията много старателно, и от нейното име изтръпваха дори най-храбрите агенти на ФБР.

Да, от чисто техническа гледна точка случаят не представляваше трудност. Ех, ако можеше и животът да е толкова прост. Отчаяната жена пред Рейнолдс правеше нейното решение много по-сложно. В крайна сметка тя избра чисто човешката реакция и засега остави устава настрана. Кен Нюман щеше да бъде погребан като герой. Човекът бе работил като агент цели две десетилетия; заслужаваше поне това.

– Да, по някое време ще трябва да докладвам за разкритията си. Но не точно сега. – Тя помълча и стисна ръката на Ан. – Знам кога е погребението. Ще дойда с всички останали да изразя своята почит към Кен.

Рейнолдс сърдечно прегърна Ан, после си тръгна. Умът ѝ работеше толкова трескаво, че се чувстваше леко замаяна.

Ако Кен Нюман бе взимал подкупи, това бе почнало отдавна. От него ли бе изтекла информация за разследването? Беше ли продавал и други сведения? Дали работеше на „свободна практика“ – за онзи, който плаща най-много? Или редовно предаваше информация на някаква определена група? Ако да, интересуваше ли се тази група от Фейт Локхарт? В случая бяха замесени чуждестранни интереси. Знаеха това от Локхарт. Това ли бе ключът към загадката? Дали Нюман не бе работил през цялото време за някое чуждо правителство, случайно замесено в плановете на Бюканън?

Тя въздъхна. Случаят растеше като лавина, превръщаше се в нещо толкова страшно, че ѝ се искаше да избяга у дома и да се завие презглава. Но все пак реши да подкара към службата и да продължи да дълбае този случай, както стотици други през изминалите години. Досега победите ѝ надхвърляха пораженията. В нейния занаят човек не можеше да се надява на нещо повече.

35.

Лий се събуди късно. Мъчеше го жесток махмурлук и той реши да се освежи с бягане. Отначало всяка крачка по пясъка изстрелваше към мозъка му убийствена болка. После той започна да се отпуска, задиша с пълни гърди мразовития въздух, усети соления вятър по лицето си и някъде на втория километър последиците от бирата и виното изчезнаха. Когато се върна в къщата, отиде до басейна да си вземе дрехите и пистолета. Поседя малко на един шезлонг под топлите слънчеви лъчи. Когато влезе вътре, усети мирис на кафе и пържени яйца.

В кухнята Фейт си наливаше кафе. Беше по джинси и блуза с къс ръкав, боса. Като го видя да влиза, тя наля още една чаша. За момент този простицък дружелюбен жест го зарадва. После споменът за снощната му постъпка помете това чувство като океанска вълна, връхлетяла върху пясъчен замък.

– Мислех, че ще спиш цял ден – каза тя.

Говореше подчертано нехайно, без да го поглежда. Това бе един от най-неловките мигове в живота на Лий. Какво можеше да й каже? *Хей, извинявай за малката сексуална забележка снощи.*

Лий мина в кухненския бокс и взе чашата, като почти се надяваше буцата в гърлото му да го задуши до смърт.

– Понякога най-доброто лекарство след непростима глупост е да бягаш, докато рухнеш от изтощение. – Той погледна яйцата. – Приятно мирише.

– Изобщо не може да се сравнява с твоята снощна вечеря. Признавам, че не ме бива по готвенето. Докарвам го горе-долу на ниво рум-сървис. Но ти сигурно вече си разбрал това.

Когато Фейт пристъпи към печката, Лий забележа, че тя леко накуцва. Нямахме как да не забележи и синините по китките ѝ. Бързо остави пистолета на масата, преди да му е хрумнало да си пръсне черепа.

– Фейт.

Тя не се обърна. Продължи да разбърква яйцата в тигана.

– Ако искаш, ще се махна оттук – каза Лий.

Фейт продължи да мълчи, навярно обмисляше тези думи и той се реши да изкаже онова, което му бе минало през главата, докато тичаше.

– За снощната ми постъпка, за всичко, което ти причиних, няма извинение. Никога, никога през целия си живот не съм вършил нещо

подобно. Не съм такъв човек. Няма да те упрекна, ако не ми повярваш. Но е истина.

Изведнъж тя се обърна с просълзени очи.

– Е, не бих казала, че не съм си мислила за нещо повече между нас въпреки целия този кошмар. Просто не очаквах да стане така...

Гласът ѝ секна и тя побърза отново да му обърне гръб.

Още по-смазан от нейните думи, той наведе глава и кимна съвсем леко.

– Виждаш ли, изправен съм пред труден избор. Съвестта и интуицията ми подсказват да бягам от твоя живот, за да не ти напомням какво стана снощи всеки път, когато ме видиш. Но не искам да те оставям сама, когато някой се мъчи да те убие.

Тя изключи печката, сипа яйцата в две чинии, намаза две препечени филийки и сложи всичко на масата. Лий не помръдваше. Само я гледаше как се движи бавно и по бузите ѝ блестят сълзи. Синините на китките ѝ бяха като окови около душата му.

Седна срещу нея и разрови яйцата с вилицата.

– Снощи можех да те спра – глухо каза Фейт. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, но тя не посегна да ги избърше.

– Защо не го направи, за бога?

– Ти беше пиян. Не смятам това за оправдание, но знам, че ако беше трезвен, нямаше да го направиш. А и не стигна до края. Искане ми се да вярвам, че никога не би паднал толкова ниско. Всъщност, ако не бях абсолютно уверена в това, щях да те застрелям със собствения ти пистолет, когато припадна. – Тя помълча, сякаш търсеше най-подходящите думи. – Но може би онова, което аз направих с теб, е далеч по-ужасно от твоята снощна постъпка.

Тя бутна чинията настрана и се загледа през прозореца към ясното слънчево утро. Когато заговори отново, гласът ѝ бе тъжен, изпълнен едновременно с надежда и отчаяние.

– Като дете бях планирала целия си живот. Щях да ставам медицинска сестра. После лекарка. Щях да се омъжа и да имам десет деца. Денем доктор Фейт Локхарт щеше да спасява живота на хората, а вечер да се прибира при своя чудесен съпруг и да бъде идеална майка на идеалните си деца. След толкова обиколки просто исках да имам един *постоянен* дом и там да живея до края на дните си. Децата ми винаги, винаги щяха да знаят къде да ме намерят. Изглеждаше толкова просто, толкова... осъществимо, когато бях само на осем години. – Тя най-сетне избърса очите си с книжна салфетка, сякаш чак сега бе забелязала сълзите.

После отново погледна Лий. – Но ето какво получих в замяна. – Погледът ѝ плъзна из красивата столова. – Всъщност добре се справих. Спечелих куп пари. От какво мога да се оплача? Това е американската мечта, нали? Пари. Власт. Хубави вещи. По дяволите, накрая дори сторих малко добро, макар и незаконно. А после взех, че съсипах всичко. С най-добри намерения, но това не променя нещата. Също като баща ми. Прав си, крушата не пада далече от корена. – Тя пак помълча, загледа се в приборите и сложи ножа перпендикулярно на вилицата. – Не искам да си отиваш.

С тези думи тя стана, бързо прекоси столовата и изтича нагоре по стъпалата.

Лий чу как се затръшна вратата на спалнята.

Той въздъхна дълбоко, стана и с изненада откри, че краката му са омекнали. Не беше от тичането. Изкъпа се, облече чисти дрехи и пак слезе долу. Вратата на Фейт все още бе затворена и Лий не искаше да я смущава. За да успокои обтегнатите си нерви, той реши да се заеме с почистване на пистолета. Солената вода се отразяваше зле на оръжията, а пистолетите бяха особено чувствителни в това отношение. Патрон от по-ниско качество можеше да избухне частично и да предизвика засечка. Замърсяване с пръст или пясък водеше до същия неприятен ефект. А за разлика от револвера, при пистолета засечката не се отстраняваше с просто превъртане на барабана. Докато извади заседналия патрон, човек може вече да е мъртъв. И при досегашния му късмет това сигурно щеше да стане точно когато трябва на всяка цена да стреля бързо и точно. Но пък, от друга страна, деветмилиметровите куршуми на компактния „Смит енд Уесън“ имаха изключителна ударна сила. Каквото улучеха, падаше веднъж завинаги. Той обаче се молеше от все сърце да не стига дотам. Защото това би означавало някой да стреля по него.

Отново зареди петнайсетте патрона в пълнителя, пъкна го на място и вкара патрон в цевта. Щракна предпазителя и прибра пистолета в кобура. Помисли си дали да не отскочи с мотоциклета до магазина за вестник, но реши, че няма нито енергия, нито желание дори за толкова проста задача. Освен това не искаше да оставя Фейт сама. Искаше да е тук, когато тя слезе.

Когато отиде до кухнята да си налее чаша вода, Лий погледна през прозореца и едва не получи сърдечен удар. Оттатък магистралата и един висок жив плет, който се простираше докъдето стига окоето, изведнъж на небето изникна малък самолет! Едва сега Лий си припомни пистата, за която му бе споменала Фейт. Очевидно тя се намираще отсреща,

прикрита зад живия плет.

Лий изтича към предната врата, за да види приземяването. Но докато стигне дотам, машината вече бе изчезнала. После над върха на живия плет профуча опашката на самолета. Тя се стрелна пред къщата и продължи по-нататък.

Лий се качи на втория етаж, откъдето видя как самолетът спира и пътниците слизат от него. Свалиха багажа, натовариха го в чакащата кола и тя потегли през тесен отвор в живия плет, недалеч от дома на Фейт. Пилотът излезе от двумоторната машина, огледа нещо и пак се качи. След няколко минути самолетът бавно потегли към отсрещния край на пистата и направи завой. Пилотът даде газ, машината се понесе с рев обратно натам, откъдето беше дошла, и изящно се издигна във въздуха. Продължи над водата, после зави и скоро изчезна зад хоризонта.

Лий влезе вътре и се помъчи да гледа телевизия, като в същото време се ослушваше за Фейт. След като превъртя безброй канали, той стигна до извода, че няма абсолютно нищо за гледане, и взе да реди пасианс. Толкова му хареса да губи, че изигра още десетина игри, без да успее нито веднъж. След това слезе в мазето и поигра малко билиард. Около един след пладне видя да се появява същият самолет. Пилотът свали пътниците и пак отлетя.

Мина му през ум да попита Фейт дали не е гладна, но се отказа. Поплува в басейна, после легна на хладния бетон под лъчите на яркото слънце. Беше много приятно и от това се почувства още по-виновен.

Часовете минаваха и когато почна да се стъмва, той реши да приготви вечеря. Този път щеше да викне Фейт и да я накара да хапне. Тъкмо тръгваше нагоре по стълбището, когато вратата ѝ се отвори и тя излезе.

Най-напред Лий забеляза, че е облякла бяла памучна рокля до коляното и небесносин памучен пуловер. Носеше на бос крак простички сандали, които изглеждаха великолепно. Косата ѝ беше чудесно оформена; мъничко грим и бледо червило довършваха картината. Носеше малка дамска чантичка. Пуловерът прикриваше синините по китките ѝ. Вероятно затова го е избрала, помисли си той. Слава богу, вече не накуцваше.

– Излизаш ли? – попита Лий.

– Да, на вечеря. Умирам от глад.

– Канех се да приготвя нещо.

– Предпочитам да изляза. Омръзна ми да стоя между четири стени.

– И къде смяташ да отидеш?

– Всъщност смятах да излезем *заедно*.

Лий наведе очи към избелелия си панталон, мокасините и ризата с къси ръкави.

– В сравнение с теб изглеждам направо дрипав.

– Нищо подобно. – Тя погледна кобура. – На твоето място обаче бих оставила пищова.

Той пак огледа роклята ѝ.

– Фейт, не знам дали в този вид ще се чувстваш много удобно на мотоциклет.

– Общинският клуб е на по-малко от километър. Там има ресторант със свободен достъп. Мислех да се поразходим. Очертава се хубава вечер.

Най-после Лий кимна. Разбираше, че по редица причини ще е най-добре да излязат.

– Съгласен. Само изчакай за секунда.

Той изтича до стаята си, свали пистолета и го прибра в едно чекмедже. Написка се с вода, приглади косата си, грабна якето и слезе долу. Фейт вече беше до външната врата и включваше алармата. Напуснаха къщата, излязоха на магистралата и тръгнаха по тротоара край нея. Залзящото слънце обагряше в розово небето над тях. Из дворовете наоколо припламваха градински лампи, поливачките почваха да разпръскват струи вода. Техният монотонен шепот постепенно успокои обтегнатите нерви на Лий. Той си помисли, че мекото осветление прави разходката особено приятна. Цялата местност изглеждаше обляна в ефирно сияние като сцена от романтичен филм.

Лий вдигна глава тъкмо навреме, за да зърне как същият двумоторен самолет се готви за кацане. Поклати глава.

– Адски ме стресна първия път, когато го видях тази сутрин.

– И мен би стреснал, само че първия път пристигнах тук с него. Това е последният полет за днес. Вече става тъмно.

Стигнаха до ресторанта, който бе обзаведен изцяло в морски стил – голямо корабно кормило до входа, водолазни шлемове по стените, рибарски мрежи под тавана, груби чамови стени, въжени перила и огромен аквариум, пълен със замъци, водорасли и всевъзможни риби. Сервитьорките, облечени в моряшки униформи, бяха млади и пъргави. Тази, която обслужваше тяхната маса, се оказа особено сладкодумна. Първо прие поръчката за напитки. Лий си избра чай с лед, а Фейт винен шприц. После сервитьорката изреди напевно специалитетите за деня с приятен, макар и малко тъничък контраалт. След като тя си тръгна,

Фейт и Лий се спогледаха и избухнаха в смях.

Докато чакаха напитките, Фейт се озърна из залата. Лий я погледна тревожно.

– Някой познат ли видя?

– Не. Когато съм тук, почти не излизам. Точно от това се боях, да не срещна някой познат.

– Спокойно. Изобщо не приличаш на предишната Фейт Локхарт. – Той я огледа. – И сигурно трябваше да го кажа по-рано, но тази вечер изглеждаш... изглеждаш особено хубава. Истинска красавица, искам да кажа. – Той изведнъж се смути. – Не че и преди не беше хубава. Просто...

Езикът му се заплете окончателно и той наведе глава над менюто.

Фейт го погледна. Чувстваше се смутена не по-малко от него, но въпреки това по устните ѝ заигра усмивка.

– Благодаря.

Минаха два много приятни часа, изпълнени с разговори на безобидни теми, разкази за миналото и взаимно опознаване. Тъй като беше делничен ден извън сезона, в ресторанта имаше малко клиенти. Довършиха вечерята, поръчаха кафе и си разделиха дебел резен кокосова крем-пита. Платиха в брой и оставиха толкова щедър бакшиш, че сервитьорката навярно щеше да пее по целия път към дома си.

Фейт и Лий тръгнаха бавно назад, като се наслаждаваха на прохладния нощен въздух. Но вместо да се приберат в къщата, Фейт само остави чантата си до задната врата и поведе Лий към плажа. Събу си сандалите и двамата продължиха разходката по пясъка. Вече беше съвсем тъмно, духаше свеж ветрец и по брега нямаше никой друг освен тях.

Лий погледна Фейт.

– Добре, че ти хрумна да излезем. Вечерта беше много приятна.

– Когато поискаш, можеш да бъдеш чаровен.

За момент това го раздразни леко, сетне разбра, че тя се шегува.

– Имам чувството, че това излизане ни дава възможност да започнем отначало.

– И аз си помислих нещо подобно.

Фейт спря, седна и зарови крака в пясъка. Лий остана прав и се загледа към океана.

– Е, Лий, какво ще правим сега?

Той седна до нея, събу обувките и размърда пръсти в пясъка.

– Би било страшно, ако можехме да останем тук, но не ми се вярва да можем.

– Тогава накъде? Нямам повече къщи.

– Мислих за това. Имам добри приятели в Сан Диего. Частни детективи като мен. Познават всички там. Сигурен съм, че ако ги помоля, ще ни помогнат да се прехвърлим в Мексико.

Фейт не изглеждаше въодушевена от тази идея.

– Мексико? А след това?

Лий сви рамене.

– Не знам. Сигурно ще можем да си намерим фалшиви документи и да стигнем с тях до Южна Америка.

– До Южна Америка? И там ще работиш в кокаиновите плантации, а аз в някой публичен дом.

– Бил съм по тия места. Хората там не са само наркотърговци и проститутки. Ще имаме и други възможности.

Фейт наведе очи към пясъка и поклати глава.

– Двама бегълци, преследвани от правосъдието и бог знае още от кого.

– Ако имаш по-добра идея, слушам те – каза Лий.

– Имам пари. Много пари в швейцарска шифрова сметка.

Лий се навъси скептично.

– Наистина ли има такива неща?

– О, да. Ами всички онези световни заговори, за които навярно си чувал? Ами тайните организации, дето управляват планетата? Всичко е вярно.

Тя се усмихна и го замери с пясък.

– Добре, а ако федералните претърсят къщата или кабинета ти, няма ли да открият някакви документи? Ако узнаят номера на сметката, ще могат да проследят парите.

– Целият смисъл на швейцарските шифрови сметки е точно в това – да гарантират абсолютна секретност. Ако швейцарските банкери споделяха тия сведения с този и онзи, системата им отдавна да е рухнала.

– ФБР не е „този и онзи“.

– Не бой се, не съм оставила нищо черно на бяло. Цялата необходима информация е у мен.

Лий не изглеждаше убеден.

– Значи, за да получиш парите, трябва да идеш в Швейцария, така ли? При сегашните обстоятелства това ще е почти невъзможно.

– Отидох там, за да открия сметката. Банката назначи довереник – служител с пълномощия лично да управлява влога. Всичко е много сложно. Трябва да покажеш кода за достъп, да се легитимираш и да

сложиш върху документите подпис, който да бъде сравнен с техния спесимен.

– Значи след това можеш просто да се обадиш на довереника и той да свърши всичко вместо теб?

– Точно така. Вече на няколко пъти съм прехвърляла дребни суми, за да проверя дали може да стане. Винаги се обажда един и същи човек. Той ме познава по гласа. Казвам му шифъра, сумата и къде искам да я изпратят. И наистина става така.

– Нали знаеш, че не можеш да използваш сметка на името Фейт Локхарт.

– Да, но тук имам банкова сметка на корпорацията Ес Ел Си.

– И ти си упълномощена да я ползваш?

– Да, под името Сюзан Блейк.

– Проблемът е, че ФБР вече знае това име. Нали си спомняш, от аерогарата.

– Имаш ли престава колко често се среща името Сюзан Блейк в тази страна?

Лий сви рамене.

– Права си.

– Тъй че поне за пари няма да имаме грижата. Някой ден ще свършат и те, но поне за начало е добре.

– Да, добре е.

Двамата помълчаха. Фейт се озърташе нервно ту към Лий, ту към океана. Той забеляза това и я погледна.

– Какво има? Да не съм се изцапал с крем по брадата?

– Лий, когато пристигнат парите, можеш да вземеш половината и да си тръгнеш. Не си длъжен да идваш с мен.

– Фейт, вече говорихме за това.

– Не, не сме. Аз направо ти заповядах да дойдеш. Знам, че ще ти е трудно да се върнеш без мен, но поне ще имаш пари, за да отидеш някъде. Виж, мога дори да се обадя на ФБР. Ще им кажа, че нямаш нищо общо. Че просто си ми помагал слепешком. И че съм ти се изплъзнала. Тогава ще можеш да се прибереш.

– Благодаря, Фейт, но нека да вършим нещата едно по едно. Не мога да те изоставя, преди да знам, че си в безопасност.

– Сигурен ли си?

– Да, напълно. Няма да се махна, докато сама не поискаш. А дори и тогава ще те следя, за бъда уверен, че няма заплаха.

Тя посегна и стисна ръката му.

– Лий, никога не бих могла да ти се отблагодаря за всичко, което направи за мен.

– Просто ме смятай за по-голям брат, каквото не си имала.

Но в погледите, които си размениха, имаше нещо повече от обичта между брат и сестра. Лий наведе очи към пясъка и се помъчи да разсъждава трезво. Фейт отново зарея поглед към вълните. Когато след малко Лий вдигна глава, тя бавно кимаше и се усмихваше.

– За какво си мислиш? – попита той.

Фейт стана и го погледна отвисоко.

– Мисля, че ми се танцува.

– Танци ли? – смая се той. – Пиенето май те е хванало.

– Колко нощи ни остават тук? Две? Три? После ще бъдем бегълци до края на живота си. Хайде, Лий, това е последната възможност за веселба. – Фейт свали пуловера и го пусна на пясъка. Бялата рокля имаше съвсем тънки презрамки. Тя ги смъкна край раменете си, намигна изкусително и протегна ръце към Лий. – Идвай, голямо момче.

– Ти си луда, наистина – промърмори той, но все пак хвана ръцете ѝ и се изправи. – Само те предупреждавам, че отдавна не съм танцувал.

– Нали си боксьор? Сигурно пазиш равновесие много по-добре от мен. За начало ще вода аз, после давам на теб.

Лий направи няколко неуверени стъпки и отпусна ръце.

– Глупаво е, Фейт. Ами ако някой ни види? Ще си помисли, че сме смахнати.

Тя го изгледа самонадеяно.

– През последните петнайсет години от живота си вечно съм се тревожила кой какво ще си помисли. В момента пет пари не давам за никого.

– Но ние дори нямаме музика.

– Тананикай. Вслушай се във вятъра, после ще ти потръгне.

И за негова изненада наистина му потръгна. Отначало започнаха бавно, Лий се чувстваше неудобно, а Фейт не бе свикнала да води. Но след малко започнаха да опознават движенията си и се понесоха във все по-широки кръгове по пясъка. След около десет минути дясната ръка на Лий лежеше спокойно върху хълбока на Фейт, а нейната го обгръщаше през кръста; другите две се сплитаха на височината на гърдите.

Постепенно събраха смелост и взеха да се впускат във фигури от балните танци. Това бе трудно върху плътния влажен пясък, но двамата влагаха максимално старание. Ако някой можеше да ги види, би си помислил, че са пияни или си спомнят младостта и се веселят до забрава.

Донякъде би бил прав и за едното, и за другото.

– Не съм танцувал така от гимназията насам – каза с усмивка Лий.

Фейт продължаваше мълчаливо да се носи около него. Движенията ѝ ставаха все по-дръзки, по-изкусителни; беше изпаднала в пламенен унес като танцьорка на фламенко. За да се движи още по-свободно, тя повдигна полата си и Лий усети как сърцето му заподскача, когато зърна белите ѝ бедра.

Осмелиха се дори да нагазят във водата, вдигайки фонтани от пръски с все по-сложни танцови фигури. От време на време след идеалното изпълнение на някоя особено зрелищна комбинация и двамата оставаха без дъх, ухилени като ученици на забава.

Най-сетне дойде моментът, когато замълчаха, усмивките им изчезнаха и те пристъпиха по-плътнo един до друг. Въртележките спряха, дишането им се успокои, кръговете станаха по-тесни и те откриха, че телата им се докосват. Накрая спряха съвсем, само се полюшваха леко в последния танц за вечерта – прегърнати, със сближени лица. Гледаха се очи в очи, а вятърът свистеше наоколо, вълните прииждаха да се сгромолясат върху брега, а луната и звездите ги съзерцаваха отгоре.

Най-после Фейт се отдръпна от него с премрежени клепачи и тялото ѝ пак се раздвижи еротично в такт с нечута мелодия.

Лий посегна да я дръпне към себе си.

– Вече не ми се танцува, Фейт.

Намекът бе свършено прозрачен.

Тя също посегна към него, после мълниеносно го блъсна в гърдите и той се просна по гръб на пясъка. Фейт се обърна, побягна и веселият ѝ смях долетя до Лий, който я гледаше объркан. Той се усмихна широко, после скочи, хукна след нея и я догони на стъпалата пред къщата. Метна я на рамо и продължи, докато тя размахваше ръце и крака с престорено възмущение. Бяха забравили, че алармата е включена, и влязоха през задната врата. Наложил се Фейт да тича като луда, за да изключи сигнала навреме.

– Божичко, едва ни се размина – отбеляза тя. – Насила щяхме да докараме полицията.

– Не искам да докарвам когото и да било.

Фейт здраво стисна ръката на Лий и го поведе към спалнята си. Няколко минути седяха прегърнати на леглото в полумрака, като се люшкаха леко напред-назад, сякаш пренасяха танца от плажа на това поинтимно място.

Накрая тя се отдръпна от него и обхвана брадичката му с длан.

– Отдавна не ми се е случвало, Лий. Много отдавна.

Изпълни я смущение – и от това, което казваше, и от самото признание. Не искаше да го разочарова.

Той я погледна в очите и нежно погали пръстите ѝ. През отворения прозорец долиташе шумът на вълните. Фейт си помисли колко е успокояващо всичко това – водата, вятърът, докосването на топла кожа; не знаеше дали някога пак ще преживее подобен миг.

– Никога няма да ти бъде по-лесно, Фейт.

Това я изненада.

– Защо говориш така?

Дори и в тъмното блясъкът на очите му я заля, обгърна я. Като гяловна закрила, помисли си тя. Нима най-сетне щеше да осъществи мечтите на романтичната петокласничка? Но сега не беше с момче, а с мъж. Много особен, уникален мъж. Тя го погледна. Да, определено не беше момче.

– Защото не вярвам, че някога си била с мъж, който да е изпитвал същите чувства към теб.

– Лесно е да го кажеш – прошепна тя, макар че признанието му я трогна дълбоко.

– Не и за мен – отвърна Лий.

Тези няколко думи бяха изречени с такава дълбока искреност, без капка от празнодумието и егоизма на света, в който бе преуспявала през последните петнайсет години, че Фейт просто не знаеше как да реагира. Но времето за приказки бе отминало. Преди да се опомни, тя вече смъкваше дрехите на Лий, след това той съблече нея. Същевременно масажираше раменете и шията ѝ. Фейт бе очаквала едрите му пръсти да бъдат груби, ала те се оказаха удивително нежни.

Всичките им движения бяха бавни, естествени, сякаш вършеха това за хиляден път след дълъг щастлив брак. Ръцете им сами намираха местата, на които да доставят удоволствие.

Плззнаха се под завивките. Десет минути по-късно Лий се отпусна задъхан. Под него Фейт също едва си поемаше дъх. Тя зацелува лицето, гърдите, ръцете му. Потта им се смесваше, докато лежах с преплетени крайници; разговаряха и бавно се целуваха още два часа, потъвайки от време на време в кратка дрямка. Към три след полунощ се любиха още веднъж. Сетне потънаха в дълбок, непробуден сън.

36.

Рейнолдс седеше зад бюрото, когато телефонът иззвъня. Обаждаше се Джойс Бенет, нейният адвокат за развода.

– Имаме проблем, Брук. Току-що разговарях с адвокатата на съпругата ти. Бесен е, че криеш приходи.

По лицето на Рейнолдс се изписа изумление.

– Сериозно ли говориш? Е, кажи му тогава да ми обясни къде са тия приходи. Добре ще ми дойдат.

– Не се шегувай. Той ми изпрати по факса документи за влогове, които открил наскоро. На името на децата.

– Боже мой, Джойс, та това са им сметките за колеж. Стив знаеше за тях. Затова не ги включих в списъка на имуществото. Освен това там има само неколкостотин долара.

– Документите, които държа, са за две банкови сметки от по петдесет хиляди долара.

Устата на Рейнолдс пресъхна.

– Това е невъзможно. Трябва да има някаква грешка.

– Другата неприятност е, че не става дума за цели детски влогове. Това означава, че парите могат да бъдат изтеглени по решение на дарителя и настойника. Ти си настойник на децата, а вероятно и дарението е твоя работа. С две думи, парите са си твои. Трябваше да ми кажеш за тях, Брук.

– Джойс, нямаше нищо за казване. Просто не знам откъде са дошли тези пари. Какво сочат документите, с които разполагаш?

– Няколко превода на приблизително еднакви суми. Не е посочено откъде идват. Адвокатът на Стив заплашва да заведе дело за измама. Освен това каза, че се обадил в Бюрото.

Рейнолдс се вцепени и стисна здраво слушалката.

– В Бюрото ли?

– Сигурна ли си, че не знаеш откъде идват парите? Може би от родителите ти?

– Те нямат толкова пари. Можем ли да проследим преводите?

– Сметката е *твоя*. Съветвам те да предприемеш нещо. И ме дръж в течение.

Рейнолдс остави слушалката и се втренчи в документите върху бюрото, замаяна от невероятната новина. Когато след няколко минути

телефонът извънтя отново, тя се поколеба дали да вдигне слушалката. Знаеше кой се обажда.

Пол Фишер говореше по-студено от когато и да било. Нареди й незабавно да дойде в Хувър Билдинг. Друго не пожела да каже. Докато слизаше по стъпалата към гаража, краката й на няколко пъти се подкошиха. Инстинктът й подсказваше без капка колебание, че е повикана да присъства на собствената си професионална екзекуция.

Заседателната зала в Хувър Билдинг беше малка и без прозорци. Пол Фишер я чакаше там заедно с регионалния заместник-директор Фред Маси. Седнал на председателското място, Маси въртеше писалка между пръстите си и я гледеше втренчено. Тя разпозна и другите двама в залата – юриста на Бюрото и един старши инспектор от Службата за професионална отговорност.

– Седнете, агент Рейнолдс – строго изрече Маси.

Рейнолдс седна. Не беше извършила нищо нередно, но защо ли се чувстваше като главорез с окървавен нож в чорапа?

– Имаме да обсъдим с вас някои въпроси. – Маси се озърна към юриста. – Длъжен съм обаче да ви предупредя, че ако желаете, имате право на адвокат.

Тя опита да се престори на изненадана, но след разговора с Джойс Бенет просто нямаше как да успее. Усети, че зле разиграната комедия само ще засили убеждението им, че е виновна. Запита се защо второто обаждане бе последвало незабавно първото. Обикновено Рейнолдс не вярваше в заговори и конспирации, но сега изведнъж убежденията й почнаха да се променят.

– Защо ми е нужен адвокат?

Маси погледна Фишер, който се обърна към Рейнолдс.

– Получихме телефонно обаждане от адвоката, който представлява интересите на съпруга ти при развода.

– Разбирам. Е, аз пък току-що разговарях с моя адвокат и мога да те уверя, че съм в пълно неведение откъде идват парите по онези сметки.

– Наистина ли? – Маси я изгледа скептично. – Значи твърдите, че неотдавна някой съвсем случайно е внесъл сто хиляди долара по два детски влога, контролирани само от вас?

– Казвам, че не знам какво да мисля. Но ще узная, уверявам ви.

– Както навярно разбирате, дълбоко сме разтревожени от възникването на подобен проблем точно сега – каза Маси.

– Аз съм още по-разтревожена. Става дума за моята репутация.

– А ние сме загрижени най-вече за репутацията на Бюрото – грубо

подметна Фишер.

Рейнолдс го изгледа хладно, после пак се обърна към Маси.

– Не знам какво става. Давам ви пълна свобода на разследване. Нямам какво да крия.

Маси наведе глава над папката върху бюрото.

– Сигурна ли сте?

Рейнолдс погледна папката. Това беше класически трик при разпит. Самата тя го бе използвала. Залъгваш заподозрения с намеци, че имаш уличаващи доказателства, макар че всъщност не знаеш нищо и само се надяваш той да признае. Лошото беше, че нямаше представа дали Маси я залъгва. Изведнъж тя разбра какво е да бъдеш от другата страна на обвинението. Не беше забавно.

– В какво да съм сигурна? – попита тя, за да спечели време.

– Че нямате какво да криете.

– Този въпрос ме обижда, сър.

Той почука с показалец по папката.

– Знаете ли кое ме потресе най-много при гибелта на Кен Нюман? Фактът, че през нощта, когато го убиха, той бе заел вашето място. По ваша заповед. Ако не беше това нареждане, той щеше да е жив днес.

Рейнолдс скочи с изчервено лице и се надвеси над Маси.

– Нима ме обвинявате, че съм замесена в убийството на Кен?

– Седнете, ако обичате, агент Рейнолдс.

– Обвинявате ли ме?

– Казвам, че съвпадението ме тревожи, ако наистина е съвпадение.

– *Наистина* беше съвпадение, тъй като не знаех, че някой ще чака да го убие. Ако си спомняте, само броени минути не ми достигнаха, за да предотвратят нещастieto.

– Броени минути. Много удобно. Почти като нагласено алиби. Съвпадение или свършена точност? – Погледът на Маси я пронизваше. – Може би дори прекалено свършена?

– Работех по друг случай и свърших по-рано, отколкото очаквах. Хауард Константинопъл може да потвърди.

– О, предвидили сме и разговор с Кони. Той ви е приятел, нали?

– Колеги сме.

– Сигурен съм, че не би желал да каже нещо, с което да ви компрометира.

– Аз пък съм *сигурна*, че ще ви каже истината, стига само да го попитате.

– Значи твърдите, че няма връзка между убийството на Кен Нюман

и тайнствената поява на пари по ваша сметка?

– Позволете ми да се изразя малко по-красноречиво. Твърдя, че всичко това е дивотия! Ако бях виновна, защо ще карам някого да влага сто бона по моя сметка толкова скоро след убийството? Не мислите ли, че работата е прекалено очебийна?

– Но всъщност сметката не е ваша, нали? Тя е на името на децата ви. А според вашето лично досие до следващата ви петгодишна проверка като служител в Бюрото има още две години. Дотогава парите едва ли биха останали в сметката, а съм сигурен, че щяхте да имате и убедително обяснение за в случай, че някой откриеше следи от съществуването им. Истината е, че изобщо нямаше да разберем, ако адвокатът на вашия съпруг не се беше разровил. Това ли наричате очебийно?

– Добре, ако не става дума за грешка, значи някой ми е заложил капан.

– И кой точно би могъл да го направи?

– Човекът, който уби Кен и се помъчи да убие Фейт Локхарт. Може би се страхува, че приближавам до истината.

– Значи Дани Бюканън ви е заложил капан, това ли твърдите?

Рейнолдс се озърна към юриста и служителя от СПО.

– Тези хора имат ли пълномощия за достъп до разследването?

– При сегашните обвинения твоето разследване отстъпва на втори план – каза Фишер.

Рейнолдс го изгледа с нарастващ гняв.

– Обвинения! Това са само безпочвени глупости.

Маси отвори папката.

– Значи твърдите, че вашето *самоволно* ровене из финансите на Кен Нюман е глупост?

При тия думи Рейнолдс изстина и рязко седна. Тя притисна потни длани върху масата и се помъчи да овладее вълнението си. С изблици на чувства нямаше да спечели нищо. Дори напротив – играеше тяхната игра. Пред нейното явно объркване Фишер и Маси се спогледаха доволно.

– Разговаряхме с Ан Нюман. Тя ни разказа какво си направила – отбеляза Фишер. – Трудно ми е дори да изброя колко точки от правилника си нарушила.

– Опитвах се да защита Кен и неговото семейство.

– О, моля те! – възкликна Фишер.

– Истина е. Смятах да отида в СПО, само че след погребението.

– Колко благородно от твоя страна – отбеляза подигравателно Фишер.

– Върви по дяволите, Пол!

– Дръжте се прилично, агент Рейнолдс – нареди Маси.

Рейнолдс се облегна назад и разтърка челото си.

– Мога ли да попитам как разбрахте какво върша? Ан Нюман ли ви съобщи?

– Ако нямате нищо против, въпросите ще задаваме ние. – Маси събра пръстите си на пирамидка. – Какво точно открихте в сейфа?

– Пари в брой. Много. Хиляди.

– А финансовите сметки на Нюман?

– Пълни с необясними доходи.

– Ние също разговаряхме с хора от банката, която посетихте. Каза-ли сте им да не допускат до сейфа никого освен вас. А на Ан Нюман сте заръчали да не споменава за сейфа дори и на хора от Бюрото.

– Не исках някой да се докопа до тези пари. Те са веществено доказателство. А на Ан казах да си мълчи, докато изясня как стоят нещата. Това беше в интерес и на нейната безопасност. Трябваше да разкрия кой стои зад тези пари.

– А може би искахте да спечелите малко време, за да си присвоите парите? След като Кен е мъртъв, а Ан Нюман дори не е подозирала, че съпругът ѝ има сейф, само вие щяхте да знаете какво има вътре.

Малките очички на Маси я стрелнаха като два успоредни куршума.

Фишер побърза да подхване на свой ред:

– Странно е, че когато Нюман умира, ти изведнъж получаваш достъп до сейф с хиляди долари в него, нает под чуждо име. И точно в същото време две контролирани от теб сметки набъбват със сто хиляди долара.

– Дълбоко грешиш, ако се опитваш да намекнеш, че съм организи-рала убийството на Кен заради парите в сейфа. Ан се обади да ме помо-ли за помощ. Не знаех, че Кен има сейф, докато тя не ми каза. Узнах за съдържанието му едва след като Кен загина.

– Така твърдиш ти – каза Фишер.

– Защото такава е истината – разпалено отговори Рейнолдс и погледна Маси. – Има ли официално обвинение срещу мен?

Маси се облегна назад и събра ръце зад тила си.

– Сигурно осъзнавате колко зле изглежда всичко това. Ако бяхте на мое място, до какви изводи щяхте да стигнете?

– Разбирам, че имате основателни подозрения. Но ако ми дадете възможност...

Маси затвори папката и се изправи.

– Агент Рейнолдс, от този момент сте временно отстранена от длъжност.

Рейнолдс бе потресена.

– Отстранена ли? Та срещу мен дори не е повдигнато обвинение. Нямаме никакви доказателства, че съм извършила нещо нередно. И въпреки това ме отстранявате?

– Радвай се, че не е нещо по-лошо – подметна Фишер.

– Разбирам, че имате причини да ме отстраните от това разследване – изрече Рейнолдс, като се надигна от стола. – Можете да ме прехвърлите другаде, докато се изясни случаят, но не ме отстранявайте. Всички в Бюрото ще решат, че съм виновна. Не е честно.

Лицето на Маси оставаше все тъй сурово.

– Моля, предайте удостоверението и оръжието си на агент Фишер. Нямаме право да се завръщате в кабинета си. И в никакъв случай не напускайте града.

Рейнолдс пребледня като платно и рухна на стола.

Маси тръгна към вратата.

– Вашите крайно подозрителни действия, съчетани с убийството на агент и съобщенията за подозрителни личности, които се представят за служители от ФБР, не ми позволяват само да ви прехвърля на друга работа, Рейнолдс. Ако сте невинна, както твърдите, ще бъдете възстановена, без това да се отрази на заплатата и служебното ви положение. И лично ще се погрижа да няма абсолютно никакви последици за вашата репутация. А ако сте виновна, знаете много добре какво ви очаква.

Маси излезе и затвори вратата.

Рейнолдс стана да си върви, но Фишер ѝ прегради пътя.

– Пистолетът и удостоверението. Веднага.

Рейнолдс извади двата предмета и му ги подаде. Имаше чувството, че я заставят да се откаже от собствените си деца. Погледна победоносната усмивка на Фишер.

– Хей, Пол, недей да се радваш чак толкова открито. Така поне малко ще си спестиш срама, когато ме възстановят.

– Да те възстановят ли? Голям късмет ще имаш, ако довечера не си зад решетките. Но засега държим да запазим пълна секретност по случая. А ако се каниш да бягаш, знай, че ще те държим под око. Затова не се и опитвай.

– И през ум не ми минава. Искам да съм тук, за да ти видя физиономията, когато дойда да си прибера значката и пистолета. Не бой се, няма да те карам да ми целуваш задника.

Рейнолдс тръгна по коридора и напусна сградата. Струваше й се, че цялото Бюро е приковало погледи в нея.

37.

Лий се събуди преди Фейт, изкъпа се, облече чисти дрехи и застана до леглото да я погледа как спи. За няколко секунди си позволи да забрави всичко друго освен великолепната нощ. Знаеше, че тя е променила живота му завинаги, и тази мисъл го плашеше до смърт.

Той слезе долу малко по-бавно от друг път. Отдавна не бе имал такава мускулна треска. И не само от танците. Влезе в кухнята и сложи кафе. Докато то се вареше, Лий пак се замисли за снощи. Чувстваше се дълбоко обвързан с Фейт Локхарт. Някои можеха и да го смятат за старомодно, но поне що се отнасяше до Лий, да спиш с една жена означаваше, че изпитваш искрени чувства към нея.

Той си наля чаша кафе и излезе да седне на верандата пред кухнята. Денят беше топъл и слънчев, но откъм хоризонта се задаваха черни облаци. Малкият двумоторен самолет бе изпреварил бурята и се готвеше за кацане с нов товар от пътници. Фейт му бе казала, че през лятото понякога има до десет полета дневно. Извън сезона ги намалявали до три – сутрин, обед и рано вечер. Досега нито един от пътниците не бе дошъл да се настани на тяхната улица. Всички потегляха към други места, което напълно задоволяваше Лий.

Отпивайки кафето на малки глътки, стигна до извода, че макар да познава Фейт само от няколко дни, наистина изпитва дълбоки чувства към нея. В края на краищата по света се случват и по-странни неща. Обичаше ли Фейт Локхарт? Знаеше, че в момента не иска да се разделя с нея. Искаше да я закриля от злото. Искаше да я прегръща, да ѝ посвети всяка своя минута и... да, да се отдава на енергичен секс с нея толкова често, колкото може да издържи. Означаваше ли това, че е влюбен?

От друга страна, тя бе участвала в заговор за подкупване на държавни служители; издирваха я не само от ФБР, но и други опасни хора. Да, помисли той с въздишка, нещата бяха станали много объркани. А в най-близко време им предстоеше да заминат незнаяно накъде. Едва ли биха могли да отидат в църква или дори при мировия съдия, за да се оженят. *Точно така, отче, ние сме бегълците. Молим ви да побързате.*

Лий извъртя очи към небето и се плесна по челото. Сватба! Може и да му се искаше нещо такова, но какво мислеше Фейт? Кой знае дали не си падаше само по връзките за една нощ, макар че всичко видяно досега го караше да отхвърля подобна мисъл. Обичаше ли го? Може би просто

бе увлечена, омаяна от ролята му като неин закрилник. Миналата нощ можеше да се обясни с алкохола, с опиянението от дебнештата опасност или пък с припламнало сладострастие. А Лий нямаше намерение да я пита какво чувства. Тя и без това си имаше предостатъчно грижи.

Той насочи мислите си към близкото бъдеще. Дали най-разумният план бе да пътуват с мотоциклет през цялата страна чак до Сан Диего? А след това към Мексико и Южна Америка? Обзе го остро чувство за вина, когато си помисли за близките, които щеше да изостави. После му хрумна още нещо – какво ли щяха да си помислят? Какво щеше да стане с неговата репутация? Ако избягаше, щеше косвено да се признае за виновен. А ако ги хванеха по време на бягството, кой щеше да им повярва?

Той се отпусна на стола и внезапно замисли съвсем различна стратегия. Преди няколко минути бягството изглеждаше най-разумно. По разбираеми причини Фейт не искаше да се върне и да вкара Бюканън в затвора. Лий също нямаше особено желание за това, след като бе узнал защо е подкупвал политиците. Дани Бюканън вероятно заслужаваше не затвор, а най-гръмогласна похвала. И точно тогава в главата му взе да се оформя идея.

Лий влезе и взе клетъчния си телефон от масичката за кафе. Беше сключил дългосрочен договор с извънредно изгодни условия, тъй че вече рядко използваше обикновен телефон. Апаратът имаше вграден телефонен секретар, приемник за писмени съобщения и устройство за идентифициране на отсрещния номер. Разполагаше дори с информационен канал, по който можеше да провери последните новини или курса на акциите, макар че изобщо не притежаваше акции.

Когато започваше кариерата си като частен детектив, Лий тракаше на пишеща машина; телефонът с бутони бе връх на модерната техника, а факсовете с мъка изплюваха по някой и друг сгърчен лист и се срещаха само в най-големите компании. Това беше преди по-малко от петнайсет години. А ето че днес държеше върху дланта си миниатюрно устройство за свързка в глобален мащаб. Толкова бърза промяна просто не можеше да е здравословна. Но пък кой ли би могъл да живее днес без тия проклетни изобретения?

Той се тръшна на дивана, отправи поглед към бавно въртящите се перки на вентилатора под тавана и обмисли плюсовете и минусите на онова, което възнамеряваше да направи. После взе решение и измъкна портфейла си от задния джоб. Вътре беше листчето с телефонния номер, даден от неговия клиент, за когото вече знаеше, че е Дани Бюканън.

Същият номер, който не бе успял да проследи. Изведнъж го обзеха съмнения. Ами ако грешеше в предположението, че Бюканън няма нищо общо с опита за убийство на Фейт? Той стана и закрачи напред-назад. Когато погледна през прозореца към синьото небе, видя само поличба за гибел, спотаена в черните облаци. И все пак Бюканън го бе наел. На теория все още работеше за този човек. Крайно време беше да му докладва. Той изрече кратка молитва наум, взе клетъчния телефон и набра номера от бележката.

38.

Кони не изглеждаше никак доволен, когато Пол Фишер се приведе към него и съзаклятически изрече:

– Имаме всички основания да смятаме, че тя е замесена, Кони. Въпреки онова, което ни казваш.

Кони го изгледа свирепо. Мразеше всичко у Фишер – от идеално сресаната коса и ръбестата брадичка до прекалено правата стойка и безупречно изгладените ризи. Седеше тук вече от половин час. Бе разказал на Фишер и Маси своята версия за събитията, а те му изложиха тяхната. Нямаше начин да намерят компромис.

– Това е дивотия с главно „Д“, Пол.

Фишер се облегна назад и погледна Маси.

– Ти сам чу фактите. Как можеш да седиш тук и да я защитаваш?

– Мога, защото знам, че е невинна.

– А можеш ли да подкрепиш това с факти, Кони? – заинтересува се Маси.

– Откакто седнах тук, само факти излагам, Фред. Имахме гореща следа по друг случай в Министерството на земеделието. Брук изобщо не искаше да праща Кен с Локхарт. Предпочиташе да отиде сама.

– Това го е казала тя – възрази Маси.

– Слушай, имам двайсет и пет години опит, които ми подсказват, че Брук Рейнолдс е чиста.

– Тя е проучвала финансите на Кен Нюман, без да сподели с когото и да било.

– Я стига, това не е първият случай някой агент да наруши правилника. Попада на прясна следа и решава да я проучи. Но не иска заедно с Кен в гроба да иде и репутацията му. Поне докато узнае със сигурност.

– А стоте хиляди долара в сметките на децата й?

– Подхвърлени.

– От кого?

– Точно това трябва да разберем.

Фишер раздражено поклати глава.

– Ще я следим. Няма да я изпускате нито за миг, докато не изясним случая.

Кони се приведе напред и с усилие удържа грамадните си ръце да не се стрелнат към гърлото на Фишер.

– Би трябвало да направите съвсем друго, Пол. Да разследвате уликите около убийството на Кен. И да се помъчите да откриете Фейт Локхарт.

– Ако не възразяваш, Кони, сами ще си водим разследването.

Кони се озърна към Фред Маси.

– Ако искате да лепнете опашка на Рейнолдс, вземете мен.

– Ти ли? В никакъв случай! – възрази Фишер.

– Чуй ме, Фред – настоя Кони, без да откъсва поглед от Маси. – Признавам, нещата изглеждат зле за Брук. Но знам също така, че в Бюрото няма по-добър агент от нея. И не искам да гледам как кариерата на един свестен агент потъва в канализацията само защото някой е завъртял погрешен телефон. И сам съм минал по тоя път. Нали, Фред?

Очевидно Маси бе дълбоко смутен от последните думи. Той сякаш се сгърчи на стола под изпепеляващия поглед на Кони.

– Фред – каза Фишер, – трябва ни независим източник...

– Аз мога да бъда независим – прекъсна го Кони. – Ако греша, с Брук е свършено и аз пръв ще й поднеса новината. Но се обзалагам, че тя пак ще дойде да си прибере значката и пистолета. Ако искате да знаете, очаквам я след десет години да управлява цялата тази барака.

– Не знам, Кони... – започна Маси.

– Мисля, че *някой* ми дължи тази услуга, Фред – рече Кони съвсем тихо. – А ти как смяташ?

Настана дълго мълчание. Фишер гледаше ту единия, ту другия.

– Добре, Кони, ти ще я следиш – каза Маси. – И ще ми докладваш редовно. Точно каквото виждаш. Ни повече, ни по-малко. Разчитам на теб. Заради доброто старо време.

Кони стана и изгледа победоносно Фишер.

– Благодаря за гласуваното доверие, господа. Няма да ви разочаровам.

Фишер го последва в коридора.

– Не знам какъв номер извъртя преди малко, но помни едно: в кариерата ти вече има една черна точка, Кони. Не можеш да си позволиш втора. И каквото докладваш на Маси, искам да го чувам и аз.

Макар че Фишер бе много по-висок, Кони с лекота го притисна до стената.

– Слушай, Пол. – Той помълча и демонстративно махна някаква пращинка от ризата му. – Разбирам, че официално се водиш за мой началник. Но недей да си правиш илюзията, че наистина е така.

– Тръгнал си по опасен път, Кони.

– Обичам опасностите, Пол, точно затова постъпих в Бюрото. Затова нося пистолет. С моя съм убивал. А ти?

– Постъпваш неразумно. Сам си съсипваш кариерата.

Фишер усещаше твърдата стена зад себе си; лицето му ставаше все по-червено, а Кони продължаваше да се подпира на него като крив дъб, притиснал паянтова ограда.

– Така ли? Е, чакай тогава да ти обясня кое е разумно. Някой е нариснал Брук. Кой ли може да бъде? Трябва да е същият, от когото изтичат сведения за Бюрото. Някой иска да я опозори, да я събори. И ако питаш мен, Пол, ти полагаш прекалени усилия да постигнеш точно това.

– Аз? Мен ли обвиняваш в двойна игра?

– Никого в нищо не обвинявам. Просто ти напомням, че докато не открием предателя, никой – подчертавам, никой, от директора до чистача на тоалетните – не е извън моите подозрения. – Кони се отдръпна от Фишер. – Приятен ден, Пол. Аз отивам да гоня лошите момчета.

Фишер се загледа след него, поклати глава и в очите му проблесна нещо подобно на страх.

39.

Телефонният номер, който набра Лий, беше свързан с пейджър, така че Бюканън да узнае за обаждането веднага. Когато пейджърът подаде сигнал, Бюканън си беше у дома и подреждаше в куфарчето материали за срещата в една голяма адвокатска фирма, която оказваше безплатни услуги на някои от неговите клиенти. Вече бе загубил надежда проклетата машинка да се обади. Когато чу сигнала, той едва не получи сърдечен удар.

Сега Бюканън бе изправен пред труден избор. Как да провери съобщението и да се обади, без Торнхил да го усети? После измисли план. Обади се на шофьора. Естествено, той бе човек на Торнхил. Двата заедно потеглиха към кантората на адвокатската фирма в центъра.

– Имам работа за около два часа – каза той на шофьора. – Когато свърша, ще се обадя.

Бюканън влезе в сградата. Познаваше я добре, защото не идваше за пръв път. Вместо да тръгне към асансьорите, той прекоси фойето и мина през една врата в дъното, която служеше като втори вход към гаража. Спусна се два етажа по-долу и излезе. Мина през подземното фойе и попадна в гаража. Точно до вратата имаше телефонен автомат. Той пушна няколко монети и набра номера, който щеше да му позволи да провери съобщението. Логиката му беше проста: ако Торнхил можеше да засече обаждане от случаен телефон през хиляди тонове бетон, значи беше самият дявол и Бюканън нямаше никакви шансове да се пребори с него.

Лий бе оставил съобщение само от няколко думи, изречени с напрегнат глас. Ефектът им върху Бюканън бе огромен. Той набра номера от съобщението. Отсреща веднага вдигнаха слушалката.

– Мистър Бюканън? – попита Лий.

– Добре ли е Фейт?

Лий въздъхна от облекчение. Беше се надявал най-напред да чуе точно този въпрос. Това му подсказваше много. Ала все пак трябваше да бъде предпазлив.

– За да бъда сигурен, че наистина сте вие, ще ви попитам нещо. Получих от вас пакет със сведения. Как го изпратихте и какво имаше в него? Отговаряйте бързо.

– Пратка по куриер. Аз използвам услугите на служба „Даш“. В

пакета имаше снимка на Фейт, пет страници сведения за нея и моята фирма, изложение на тревогите ми и задачите, които трябваше да изпълните. Освен това имаше пет хиляди долара в банкноти по двайсет и петдесет. Преди три дни се обадих в кабинета ви и оставих съобщение на телефонния секретар. А сега, моля, кажете ми дали Фейт е добре.

– Засега да. Но имаме сериозни проблеми.

– Да, така е. И преди всичко откъде мога да бъда сигурен, че наистина сте Адамс?

Лий се замисли.

– Имам страхотна реклама в жълтите страници с рисунка на детективска лупа. Имам трима братя. Най-малкият работи в магазин за мотоциклети в южната част на Александрия. Казва се Скоти, но в колежа му викаха Скутер, защото играеше футбол и тичаше адски бързо. Ако искате, можете да му се обадите и да проверите. После ми позвънете отново.

– Няма нужда. Вярвам ви. Какво стана? Защо избягахте?

– И вие щяхте да избягате, ако някой се опитваше да ви убие.

– Разкажете ми всичко, мистър Адамс. С пълни подробности.

– Вижте какво, знам *кой* сте, но не съм сигурен дали мога да ви *вярвам*. Можете ли да ме успокоите?

– Кажете ми *защо* Фейт е отишла във ФБР. Знам за това. После ще ви кажа с кого си имате работа. Не с мен. Като разберете кой е, ще съжалявате, че не съм аз.

Лий се поколеба. Чу как горе Фейт стана от леглото и тръгна през спалнята – навярно към душа. *Е, добре, да рискуваме.*

– Била е изплашена. Каза, че от известно време държанието ви станало особено, нервно. Искала да поговорите за това, но вие сте я прогонила от фирмата. Тя се изплашила още повече. Помислила, че властите са по дирите ви. Отишла във ФБР с намерението двамата да свидетелствате срещу хората, които са взимали подкупи. Сключвате сделка и оставате на свобода.

– Те никога не биха се съгласили.

– Е, както обича да казва тя, лесно се критикува от страни.

– Значи ви е разказала всичко?

– Горе-долу. Мислеше, че опитът за убийство е ваша работа. Но аз я успокоих.

Дано да съм бил прав.

– Нямах представа, че Фейт е ходила във ФБР. Разбрах едва след като изчезна.

– Не я гони само ФБР. Има и някакви други хора. Те бяха на

аерогарата. И носеха оръжие, каквото съм виждал само на един семинар по борба с тероризма.

– Кой беше организиран семинара?

Въпросът озадачи Лий.

– Борбата с тероризма е държавна работа. Нали разбирате, предполагам, че организаторите бяха от ЦРУ.

– Е, поне сте срещнали врага и все още сте жив – каза Бюканън. – Това е добре.

– Какво говорите... – Изведнъж сякаш цялата кръв на Лий се събра в слепоочията. – Наистина ли казвате онова, което си мисля?

– Нека го кажа по друг начин, мистър Адамс: не само Фейт съдейства на знаменитата държавна служба. Нейното участие поне е било добро-волно. Моето не.

– О, мамка му!

– Меко казано. Къде сте сега?

– Защо?

– Защото трябва да дойда при вас.

– И как можете да го направите, без да ни натресете цялата компания от елитни убийци? Предполагам, че сте под наблюдение.

– Да, жестоко, невероятно бдително наблюдение.

– В такъв случай няма и да припарите близо до нас.

– Мистър Адамс, единственият ни шанс е да работим заедно. Това не може да стане от разстояние. Трябва да дойда при вас, защото не смятам за благоразумно вие да идвате тук.

– Не ме убедихте.

– Ако не успея да се измъкна от тях, няма да дойда.

– Да се измъкнете ли? Вие да не се мислите за нов Худини? Е, позволете да ви уведомя, че дори Худини не би успял да се измъкне *едновременно* от ФБР и ЦРУ.

– Не съм нито шпионин, нито магьосник, а само скромен политик. Но имам едно предимство: познавам този град по-добре от всеки друг. И имам приятели както по върховете, така и из низините. В момента и едните, и другите са ми еднакво скъпи. Бъдете спокоен, ще пристигна при вас без придружители. А после може и да оцелеем. Сега искам да разговарям с Фейт.

– Не знам дали е добра идея, мистър Бюканън.

– Да, добра е.

Лий се завъртя стреснато и видя Фейт да стои на стъпалата по тениска.

– Време беше, Лий. Отдавна беше време.

Той въздъхна дълбоко и протегна телефона към нея.

– Здравей, Дани – каза тя в микрофона.

– Боже мой, Фейт. Съжалявам. За всичко това...

Гласът на Бюканън секна наред изречението.

– Аз би трябвало да се извинявам. Целият кошмар започна от моето посещение във ФБР.

– Е, трябва да приключим веднъж завинаги. И по-добре да го сторим заедно. Какво ще кажеш за Адамс? Способен ли е? Ще ни трябва подкрепа.

Фейт се озърна към Лий, който тревожно я наблюдаваше.

– По мое мнение няма проблеми. Нещо повече, това навярно е единственият ни коз.

– Кажете ми къде сте и ще пристигна колкото се може по-скоро.

Фейт обясни. Освен това разказа на Бюканън всичко, което бяха узнали. Когато изключи телефона, тя се обърна към Лий.

Той сви рамене.

– Предположих, че това е единственият ни шанс. Иначе щяхме да бягаме цял живот.

Тя седна в скута на Лий, подвиг крака и отпусна глава на гърдите му.

– Постъпил си както трябва. Който и да е замесен, ще срещне сериозен противник в лицето на Дани.

Надеждите на Лий обаче бяха посярнали. ЦРУ. Наемни убийци, безброй специалисти по всевъзможни гадости, компютри, спътници, тайни операции, въздушни пушки с отровни куршуми – и всичко това срещу тях двамата. Ако имаше поне капка ум, щеше да метне Фейт върху хондата и да побегне накъдето му видят очите.

– Ще си взема един душ – каза Фейт. – Дани обеща да дойде колкото се може по-скоро.

Докато Фейт вървеше към стълбището, Лий погледна телефона и замръзна. Никога през живота си не бе изпитвал подобен ужас. А след събитията от последните дни можеше да го стресне само нещо невероятно.

Текстът върху екранчето на клетъчния телефон бе съвсем кратък. Ала дори и здравето сърце на Лий едва не престана да бие от тези няколко думи.

Фейт Локхарт срещу Рене Адамс, гласеше съобщението. Следваше телефонен номер. Искаха Фейт в замяна на дъщеря му.

40.

Рейнолдс седеше в хола с чаша чай и гледаше бавно гаснещия огън. Доколкото си спомняше, за последен път бе седяла у дома по това време, когато излезе в отпуск по майчинство преди раждането на Дейвид. Като я видя да влиза, синът ѝ се изненада не по-малко от Розмари. Сега Дейвид спеше, а Розмари зареждаше пералнята. За тях бе съвсем обикновен ден. Рейнолдс гледаше в жаравата и ѝ се искаше поне нещо в нейния живот да бъде обикновено.

Навън валеше проливен дъжд, който подсилваше още повече дълбокото ѝ униние. Отстранена от служба. Чувстваше се гола без значката и пистолета. Толкова години в Бюрото без нито едно провинение, а сега стоеше само на крачка от провала на кариерата си. Какво да прави след това? Къде да отиде? Ако останеше без работа, дали мъжът ѝ нямаше да поиска да вземе децата? И би ли могла да му попречи?

Рейнолдс остави чашата, смъкна обувките и се отпусна на дивана. В очите ѝ бликнаха горчиви сълзи и тя притисна лицето си с длан, за да ги избърше и да заглуши риданията. Внезапният звън откъм вратата я накара да стане, да избърше лицето си и да изтича натам. Надникна през шпионката и видя Хауард Константинопъл.

Кони стъкна отново огъня, после застана пред камината и протегна ръце към пламъците. Смутената Рейнолдс бързо попи сълзите с хартиена кърпичка. Знаеше, че той не е пропуснал да забележи зачервените ѝ очи, но тактично си мълчи.

– Разговаряха ли с теб? – попита тя.

Кони се завъртя, седна тежко в едно кресло и кимна.

– Без малко да отстранят и мен, по дяволите! Не знам как се удържах да не смачкам онова скапано подобие на агент, Фишер.

– Не си съсипвай кариерата заради мен, Кони.

– Ако го бях набил, повярвай ми, щеше да е не заради теб, а за собствено удоволствие. – Сякаш за да подчертае последните думи, той изпука със ставата на пръста си, след това я погледна. – Най-много ме вбесява, че наистина те смятат за замесена във всичко това. Казах им истината. Неочаквано се наложи да работим по друг случай. Ти искаше да отидеш с Локхарт, защото помежду ви вече имаше връзка, но точно тогава можехме да направим голям удар в Министерството на

земеделието. Казах им колко се притесни, защото не знаеше дали е редно Кен да отиде при Локхарт.

– И?

– Дори не ме изслушаха. Вече бяха решили.

– Заради парите? Казаха ли ти за тях?

Кони бавно кимна и изведнъж се приведе напред. Въпреки едрата фигура движенията му бяха бързи и ловки.

– Не обичам да ритам падналите, но за какъв дявол тръгна да ровиш из сметките на Нюман, без да споделиш с някого? С мен например. Знаеш, че детективите се движат на двойки по редица причини, и не на последно място, за да се прикриват взаимно. Сега няма кой да потвърди думите ти освен Ан Нюман. А те изобщо не я броят за човек.

Рейнолдс вдигна ръце.

– Никога не бих предположила, че може да стане така. Мъчех се да постъпя правилно спрямо Кен и семейството му.

– Ако Кен е взимал подкупи, може би не заслужава подобни грижи. Казва ти го един негов добър приятел.

– Още не знаем дали е виновен.

– С куп пари в сейф под чуждо име? Е, да, сигурно всички правят така, нали?

– Кони, откъде са разбрали, че проучвам финансите на Кен? Не вярвам Ан да е съобщила в Бюрото. Тя сама ме помоли за помощ.

– Попитах Маси, но той мълчи като риба. Сигурно смята и мен за враг. Аз обаче поразпитах тук-там и мисля, че е било телефонно обаждане. Анонимно, разбира се. Маси ми каза, че според теб работата била нагласена. Знаеш ли какво, те може и да не ти вярват, но за мен си права.

Пристигането на Кони бе наистина добре дошло. Фактът, че той все още й вярва, означаваше много за нея. Сега и тя искаше да постъпи както трябва.

– Слушай, Кони, няма да е добре за кариерата ти, ако те забележат с мен. Сигурна съм, че Фишер е пратил хора да ме следят.

– Всъщност аз те следя.

– Шегуваш се.

– Не, по дяволите! Сам уговорих регионалния шеф. Напомних му това-онова. Заради доброто старо време, както каза Маси. Ако не знаеш, именно Фред Маси беше човекът, който преди години ме уговори да поема операцията в Браунсвил. Едва ли е толкова глупав да си въобразява, че вече сме квит. Но недей да подскачаш от радост. Те знаят, че в случая

ще гледам да опазя най-вече себе си. Следователно, ако ти се сгромолясаш, вината няма да падне върху някой друг. Дори не и върху моя милост. – Кони помълча, после възкликна: – Регионален заместник-директор. Чуй го само как дребнаво звучи. Но, откровено казано, напълно му подхожда. Маси също е дребен боклук.

Рейнолдс се усмихна.

– Не проявяваш особено уважение към началството. А какво мислиш за мен, агент Константинопъл?

– Мисля, че здравата си загазила – отвърна прямо той – и даваш на хората от Бюрото идеална възможност да си измият ръцете.

Лицето на Рейнолдс стана сериозно.

– Не обичаш да подслаждаш горчивия хап.

Кони се изправи.

– Искаш ли да си губя времето с подобни глупости? Или предпочиташ да изчистиш петното от името си?

– *Трябва* да го изчистя. Не успя ли, може да загубя всичко, Кони. Децата си, кариерата. Всичко. – Рейнолдс усети, че отново се разтреперва, и си пое дълбоко въздух, за да преодолее пристъпа на паника. Чувстваше се като гимназистка, току-що научила, че е бременна. – Но аз съм отстранена. Нямам значка, нямам пистолет. Нямам никакви пълномощия.

Вместо отговор Кони си наметна палтото.

– Е, затова пък имаш мен. Аз имам и значка, и пистолет, и макар да съм прост агент, след двайсет и пет години в тоя скапан занаят мога да използвам пълномощията си не по-зле от всички останали. Затова се обличай и идвай да търсим Локхарт.

– Локхарт ли?

– Предполагам, че щом я доведем, нещата ще почнат да си идват на мястото. А колкото повече се наместват, толкова по-лесно ще паднат обвиненията от теб. Разговарях с момчетата от „Тежки престъпления“. Те изгаряха от нетърпение да получат лабораторните резултати и тъй нататък. А сега Маси ги накара да нарежат Локхарт и да хвърлят всички сили по твоя случай. Знаеш ли, че никой не е отишъл в дома ѝ да потърси улики?

Рейнолдс въздъхна.

– Толкова бавно реагирахме през цялото време. Кен е мъртъв, Локхарт изчезна. Провалът на летището. После фалшиви агенти в апартамента на Адамс. Така и нямахме време да предприемем нормално разследване.

– Затова предлагам да потърсим следи, докато са пресни. Например да проверим роднините на Адамс. Имам списък с имена и адреси. Ако бяга, може би е помолил за помощ някой от тях.

– Може да си имаш големи неприятности за това, Кони.

Той сви рамене.

– Не ми е за пръв път. Освен това нямаме ръководителка на групата. Не знам дали си чула, но поради глупост я отстраниха от работа.

Двамата се спогледаха с усмивки.

– И тъй – продължи Кони, – като втори по ранг в групата, имам пълното право да разследвам случая, който ми беше поверен. Имам нареждане да търся Фейт Локхарт и точно това ще направя. Те просто няма да знаят, че го върша заедно с теб. Разговарях с момчетата от „Тежки престъпления“. Знаят какво съм замислил, тъй че няма да се сблъскаме с друга група, проверяваща роднините на Адамс.

– Трябва да кажа на Розмари, че довечера може да не се прибера.

– Отивай тогава. – Кони погледна часовника си. – Сидни сигурно още е на училище. А малкият?

– Спи.

– Прошепни му на ухо, че мама отива да срита няколко задника.

Когато се върна, Рейнолдс тръгна право към гардероба и извади палтото си. После се отправи към кабинета, но изведнъж спря.

– Какво има? – попита Кони.

Тя го погледа смутено.

– Искан да си взема pistolета. Навиците трудно се превъзможват.

– Не бой се. Скоро ще си го върнеш. Само ми обещавай нещо. Когато отидеш да си прибереш значката и pistolета, вземи ме със себе си. Искан да видя физиономиите им.

Тя отвори вратата.

– Дадено.

41.

Бюканън проведе още няколко разговора от подземния гараж, за да подготви плана си. После отиде в адвокатската фирма и отдели време на важни дела, които изведнъж бяха престанали да го интересуват. Докато пътуваше обратно към къщи, мозъкът му трескаво обмисляше предстоящите действия срещу Робърт Торнхил. Все още оставаше една част от неговия живот, над която човекът от ЦРУ никога нямаше да има власт – умът на Бюканън. Това бе невероятна утеха. Бюканън бавно си възвръщаше самочувствието. Може би имаше начин да разиграе противника.

Той отключи вратата на дома си и влезе. Остави куфарчето на един стол и мина в тъмната библиотека. Включи лампата, за да погледа любимата си картина, да събере сили за предстоящото изпитание. Когато библиотеката се обля в светлина, Бюканън смаяно се вторачи в празната рамка. Залитна нататък, протегна ръце и докосна стената зад рамката. Беше ограбен, макар че имаше превъзходна охранителна система и тя продължаваше да работи.

Той се втурна към телефона да повика полицията. Но точно когато посягаше, апаратът иззвъня. Бюканън вдигна слушалката.

– Колата ще ви чака след две минути, сър. В службата ли отивате?

В първия момент съзнанието на Бюканън не успя да реагира.

– В службата ли, сър?

– Да – изрече той най-сетне.

Остави слушалката и се загледа в празното място върху стената. Първо Фейт, а сега и картината. Все по вина на Торнхил. *Добре, Боб, един на нула за теб. Сега е мой ред.*

Той се качи горе, изми си лицето и се преоблече, подбирайки внимателно всяка дреха. В стаята му имаше вградена уредба с телевизор, стерео, видеокасетофон и видеодиск. Самата конструкция я застраховаше срещу кражба, тъй като отделните части можеха да се извадят единствено след разглобяване на множество дървени елементи, което би отнело твърде много време. Бюканън не гледаше филми и телевизия. А когато му се слушаше музика, пускаше някоя плоча на стария си грамофон.

Като пхна ръка в отвора на видеото, Бюканън извади паспорт, кредитна карта и шофьорска книжка на чуждо име заедно с тънка пачка стодоларови банкноти и прибра всичко във вътрешния джоб на самото си. След това пак слезе долу, погледна навън и видя, че колата го чака.

Нищо, нека чака още няколко минути.

Когато минутите минаха, Бюканън взе куфарчето си и излезе. Качи се и колата потегли.

– Здравей, Боб – каза Бюканън колкото се може по-спокойно.

Торнхил се озърна към куфарчето.

Бюканън кимна към затъмненото стъкло.

– Отивам в службата. Хората от ФБР очакват да ме видят с куфарче. Освен ако предполагаш, че все още не подслушват телефона ми.

Торнхил кимна.

– В теб има заложиби на добър агент, Дани.

– Къде е картината?

– На много сигурно място и това е доста повече, отколкото заслужаваш при дадените обстоятелства.

– Какво по-точно имаш предвид?

– По-точно имам предвид Лий Адамс, частен детектив. Нает от теб да следи Фейт Локхарт.

Бюканън се престори на стреснат. Като младеж бе мечтал да стане артист. Ако не в киното, то поне в театъра. Сегашната му професия бе почти същата.

– Когато го направих, не знаех, че е отишла във ФБР. Само се тревожех за нейната сигурност.

– И защо?

– Мисля, че знаеш отговора.

Торнхил го изгледа обидено.

– За какво ми е да причинявам зло на Фейт Локхарт? Та аз дори не я познавам.

– Необходимо ли е да познаваш някого, за да го унищожиш?

– Голяма грешка направи, Дани – изрече подигравателно Торнхил.
– Картината вероятно ще ти бъде върната. Но засега свиквай да живееш без нея.

– Как успя да проникнеш в дома ми, Торнхил? Имам охранителна система.

Торнхил едва не избухна в смях.

– *Домашна* охранителна система? Ама че майтап.

Бюканън едва се удържа да не скочи върху него.

– Забавлявах те, Дани, наистина ме забавлявах. Търчиш насам-натам и се мъчиш да спасиш онеправданите. Нима не разбираш? Точно това движи света. Богатите и бедните. Всемогъщите и безсилните. Ще ги има, додето свят светува. И с нищо не можеш да промениш това. Хората

винаги ще са бедни, винаги ще се мразят и ще се лъжат. Ако не беше злобата на човечеството, аз нямаше да имам работа.

– Току-що ми хрумна, че си пропилял призванието си като психиатър – каза Бюканън. – Специалист по работа с ненормални престъпници. Щеше да имаш толкова общо с пациентите си.

Торнхил се усмихна.

– Знаеш ли, точно така стигнах до теб. В крайна сметка те предаде човек, комуто искаше да помогнеш. Сигурно ти е завиждал на успеха и желанието да вършиш добро. Не знаеше за твоя план, но разпали любопитството ми. А когато се насоча към нечий живот, просто не допускам да има тайни. Наслагах микрофони в твоя дом, в кантората, дори в дрехите ти и накрая открих съкровище. Беше ни толкова весело да те подслушваме.

– Очарователно. Кажете сега къде е Фейт.

– Надявах се ти да ми кажеш.

– Какво искаш от нея?

– Искам да се прибере и да работи за мен. Между нас и ФБР има дружеско съревнование, но трябва да кажа, че ние сме далеч по-почтени към хората си. Работя над този проект много преди Бюрото да го надуши. Не искам всичките ми усилия да отидат на вятъра.

Бюканън грижливо подбра думите си. Знаеше, че го дебне огромна заплаха.

– Какво толкова може да ти даде Фейт, след като имаш мен?

– В моя занаят две е винаги по-добре от едно.

– А дали в това уравнение влиза и агентът от ФБР, когото уби, Боб?

Торнхил извади лулата и я опипа нервно.

– Знаеш ли, Дани, ще постъпиш много разумно, ако мислиш само за своята част от мозайката.

– Смятам *всяка* част за своя. Четох вестниците. Ти ми каза, че Фейт е отишла във ФБР. Агент от ФБР е бил убит при работа по някакъв тайнствен случай. Фейт изчезва по същото време. Прав си, наех Лий Adams, за да разбере какво става. Още нямам вести. И него ли уби?

– Аз съм обществен служител. Не убивам хора.

– ФБР някак се е докопало до Фейт, а ти не можеш да позволиш това, защото, ако узнаят истината, целият ти план отива по дяволите. Нима наистина вярваш, че се надявам след края да ме пуснеш с похвала за добре свършената работа? Ако бях идиот, нямаше да оцелея във Вашингтон толкова дълго.

Торнхил прибра лулата.

– Оцеляване, интересна идея. Смяташ, че знаеш как да оцеляваш, а същевременно идваш при мен с всички тези безпочвени обвинения...

Бюканън се приведе на сантиметри от лицето на Торнхил.

– За оцеляването знам толкова, колкото не си и сънувал. Не разполагам с армия от въоръжени мъже, които да тичат накъдето ми хрумне, докато аз си седя в безопасност зад стените на Ленгли и анализирам сражението като шахматна задача. Още щом те видях да нахлуваш в моя живот, незабавно съставих аварийни планове, които непременно ще те *унищожат*, ако нещо се случи с мен. Никога ли не си допускал, че някой може да има поне капка от твоята хитрина? Или наистина си се главозамаял от толкова успехи?

Торнхил само го гледеше втренчено и мълчеше, затова Бюканън продължи:

– Колкото и да ми е неприятно, в известен смисъл се смятам за твой партньор. И искам да кажеш дали си убил агента от ФБР, защото държа да знам точно как да се измъкна от този кошмар. Искам също така да знам дали си убил Фейт и Адамс. Не ми ли кажеш, щом напусна тази кола, поемам право към ФБР. А ако се мислиш за толкова непобедим, че се опиташ да ме убиеш пред очите на федералните, тогава действай. Но умра ли, с мен си отиваш и ти.

Бюканън се облегна назад с лека усмивка.

– Знаеш старата приказка за жабока и скорпиона, нали? Скорпионът трябвало да прекоси реката и обещал на жабока да не го жили, ако се съгласи да го пренесе до другия бряг. Жабокът знаел, че скорпионът ще се удави, ако го ужили, затова приел. На половината път скорпионът най-безразсъдно ужилил жабока. Преди да умре, жабокът се провикнал: „Защо го направи? Сега и ти ще умреш.“ А скорпионът отвърнал: „Такава ми е природата.“ – Бюканън подигравателно размаха ръка. – Здравсти, мистър Жабок.

Двамата дълго се гледаха втренчено, докато най-сетне Торнхил наруши мълчанието.

– Локхарт трябваше да бъде елиминирана. Агентът беше с нея. Значи и той трябваше да умре.

– Но Фейт се изплъзна?

– С помощта на твоя частен детектив. Ако не беше тази глупост, нямаше да изпаднем в криза.

– Изобщо не ми е *хрумвало*, че ще убиваш когото и да било. Значи нямаш представа къде е Фейт?

– Това е само въпрос на време. Не съм вчерашен, уверявам те. Има

ли стръв, и риба ще се намери.

– Какво означава това?

– Означава, че разговорът ни свърши.

Следващите петнайсет минути изминаха в пълно мълчание. Колата се спусна в подземния гараж на сградата, където бе кантората на Бюканън. На най-долното ниво чакаше сив автомобил с включен двигател. Преди да излезе, Торнхил сграбчи ръката на Бюканън.

– Твърдиш, че можеш да ме унищожих, ако нещо се случи с теб. Е, чуй сега какво ще ти кажа. Ако твоята колежка и нейният нов „приятел“ съспят всичко, което съм сътворил, ще бъдете ликвидирани. Незабавно. – Той отдръпна ръка и добави презрително. – Е, сега сме наясно, мистър Скорпион.

Минута по-късно сивият автомобил напусна гаража. Торнхил вече говореше по телефона.

– Не бива да изпускате Бюканън от поглед дори и за миг.

Той изключи връзката и се замисли как да преодолее новата трудност.

42.

– Това е последното място – каза Кони, когато спря колата си пред магазина за мотоциклети.

Излязоха и Рейнолдс се озърна.

– Най-малкият брат?

Кони погледна списъка и кимна.

– Скот Адамс. Управител на магазина.

– Е, да се надяваме, че ще бъде по-услужлив от останалите.

Бяха обходили всички други роднини на Лий в района. Никой не го беше виждал през последната седмица. Или поне така казваха. Скот Адамс можеше да бъде последният им шанс. Но когато влязоха в магазина, узнаха, че е заминал за сватбата на някакъв свой приятел и ще се върне чак след два дни.

Кони подаде визитката си на младежа зад тезгяха.

– Когато се върне, кажете му да ни се обади.

Рик, младежът, който бе флиртувал нахално с Фейт, огледа картичката.

– Да не е свързано с брат му?

Кони и Рейнолдс се втренчиха в него.

– Познавате ли Лий Адамс? – попита Рейнолдс.

– Не бих казал, че го познавам. Той изобщо не ми знае името. Но е идвал на няколко пъти. Преди два дни беше тук.

Двамата агенти огледаха Рик от глава до пети, преценявайки дали може да му се има доверие.

– Сам ли беше? – попита Рейнолдс.

– Не. С някаква мацка.

Рейнолдс извади снимка на Локхарт и му я подаде.

– Представете си я с черна къса коса.

Рик се вгледа и кимна.

– Да, тя е. И косата на Лий беше друга. Руса, късо подстригана. Освен това беше с брада и мустаци, аз съм много наблюдателен.

Рейнолдс и Кони се спогледаха, полагайки усилия да прикрият вълнението си.

– Имате ли представа къде може да са отишли? – попита Кони.

– Може би. Но със сигурност знам защо дойдоха.

– Нима? И защо?

– Трябваше им транспорт. Взеха един голям мотор „Голд Уинг“.

– „Голд Уинг“? – повтори Рейнолдс.

– Да. – Рик се разрови из купчината цветни брошури върху тезгяха и прелисти една, за да й покаже. – Ето го тук. „Хонда Голд Уинг SE“. За далечен път няма нищо по-добро от този хубавец. Повярявайте ми.

– Значи казвате, че Адамс е взел подобен мотоциклет. А знаете ли цвета, номера?

– Мога да проверя номера. А цветът е като на брошурата. Моделът беше за демонстрации. Скот им позволи да го вземат.

– Казахте, че може би имате представа къде са отишли – напомни му Рейнолдс.

– За какво ви трябва Лий?

– Искаме да поговорим с него – отговори любезно тя. – И с дамата, която го придружава.

– Да не са направили нещо?

– Ще разберем, след като поговорим с тях – отвърна Кони и пристъпи напред. – В момента водим разследване на ФБР. Техен приятел ли сте?

Рик пребледня.

– Не, по дяволите! Оная мацка е голяма гадина. Докато Лий беше вътре, аз отидох да поговоря с нея. Любезно, като професионалист, нали ме разбирате. А тя се нахвърли върху мен. И Лий е същата стока. Когато излезе, взе да си придава важност. Без малко да го сритам.

Кони погледна кльощавия Рик и си припомни едрия Лий Адамс от видеозаписа.

– Значи щяхте да го сритате. Наистина ли?

Рик се смути.

– Не сме в една категория, но той е стар. А аз владее тайкуондо.

Рейнолдс огледа изпитателно Рик.

– И тъй, твърдите, че Лий Адамс влязъл за малко, а жената останала сама на паркинга.

– Точно така.

Рейнолдс и Кони си размениха бърз поглед.

– Ако разполагате със сведения къде са отишли, Бюрото ще ви бъде много признателно – каза Кони, потискайки нетърпението си. – Както и за номера на мотоциклета. Веднага, ако обичате. Не разполагаме с много време.

– Разбира се. Лий взе и карта на Северна Каролина. Тук продаваме карти, но Скоти му я дал без пари. Тъй каза Шърли – момичето, което

обикновено работи на щанда.

– Тук ли е тя?

– Не, болна е. Аз я замества.

– Може ли да получа една от тези карти на Каролина?

Рик взе една и я подаде.

– Колко? – попита Рейнолдс.

Младежът се усмихна.

– За сметка на заведението. Нали съм съвестен гражданин. Знаете ли, мисля да постъпя във ФБР.

– Е, винаги имаме нужда от свестни хора – промърмори сухо Кони, без да го гледа.

Рик провери номера на мотоциклета и го продиктува на Кони.

– И да ми кажете какво е станало – подвикна той, докато двамата се отдалечаваха.

– Ще узнаете пръв – отвърна през рамо Кони.

Отново се настаниха в колата. Рейнолдс погледна партньора си.

– Явно Адамс не държи Локхарт насила. Оставил я е сама. Би могла да избяга.

– Да, изглежда, че си сътрудничат. Поне засега.

– Северна Каролина – тихо промърмори Рейнолдс.

– Голям щат – напомни Кони.

Рейнолдс направи кисела физиономия.

– Е, тогава да видим дали не можем да уточним още малко. На аерогарата Локхарт купи два билета за Норфолк.

– Тогава защо им е карта на Северна Каролина?

– Не можеха да стигнат дотам със самолет. Щяхме да ги причакаме в Норфолк. Вероятно Адамс е знаел това. Знаел е, че имаме споразумение с авиолиниите и така сме засекли Локхарт на аерогарата.

– Локхарт се издъни, като използва истинското си име за втория билет. Но вероятно с това се изчерпват възможностите й, ако няма и друг фалшив документ – добави Кони.

– Значи самолетът отпада. Кола под наем също, защото не могат да използват кредитна карта. Адамс предполага, че ще държим под наблюдение влаковете и автобусите. Затова взема от брат си мотоциклет и карта, на която е истинската им цел – Северна Каролина.

– Значи, ако бяха пристигнали в Норфолк, трябваше да продължат към Каролина с кола или самолет.

Рейнолдс поклати глава.

– В това няма никакъв смисъл. Ако отиват в Северна Каролина,

защо просто не вземат пряк самолет дотам? От Националното има сума ти самолети за Роли и Шарлот. Защо да заобикалят през Норфолк?

– Е, може би се налага да минеш през Норфолк – предположи Кони, – ако пътуваш за някое друго място в Северна Каролина, а не за Шарлот и Роли.

– Защо все пак да не минат през тези летища?

– Ами ако Норфолк е по-близо до тяхната цел, отколкото Роли и Шарлот?

Рейнолдс се позамисли.

– Роли е приблизително в центъра на щата. Шарлот е на запад.

Кони щракна с пръсти.

– Изток! Значи по крайбрежието?

Рейнолдс неволно кимна.

– Може би. По крайбрежието има хиляди вили, където могат да се укриват.

Кони изведнъж посърна.

– Хиляди вили – промърмори той.

– Добре де, най-напред можеш да се обадиш на нашия отговорник по въздушния транспорт и да провериш какви полети има от Норфолк за крайбрежието. Разполагаме и с часове. Техният самолет е трябвало да кацне там по обяд. Не си ги представям да висят на обществено място повече от необходимото, значи вторият полет би трябвало да е малко след пладне. Може би някоя редовна местна линия. Вече проверихме големите компании. По тях не е имало резервация от Норфолк.

Кони взе телефона и се обади. Не след дълго получиха отговора. По лицето му отново изгря надежда.

– Няма да повярваш, но от Норфолк има само една местна линия за крайбрежието.

Рейнолдс се усмихна широко и поклати глава.

– Най-после да имаме малко късмет в този проклет случай. Казвай.

– Тархил Еървейс. Летят от Норфолк до пет пункта в Каролина: Кил Девил Хилс, Мантио, Окраоук, Хатерас и някакво място, близо до Дък, наречено Пайн Айлънд. Няма редовно разписание. Обадаш се предварително и самолетът те чака.

Рейнолдс разгъна картата и я разгледа.

– Добре, ето ги Хатерас и Окраоук. Те са на юг. – Тя посочи с пръст. – Тук се намира Кил Девил Хилс. Малко по-южно е Мантио. А Дък е тук, на север.

Кони се вгледа.

– Бил съм там на почивка. Минаваш по моста над пролива и продължаваш на север към Дък или на юг към Кил Девил. Разстоянието е горе-долу еднакво.

– Според теб накъде? На север или на юг?

– Щом са отивали в Северна Каролина, вероятно е било по настояване на Локхарт.

Рейнолдс го погледна с недоумение и Кони побърза да обясни:

– Адамс е взел картата. Ако познаваше мястото, нямаше да му трябва.

– Браво, Шерлок. Нещо друго?

– Локхарт има доста пари. Личи си още като й видиш къщата. На нейно място бих си приготвил за всеки случай убежище под фалшиво име.

– Да, но все още нямаме отговор: на север или на юг?

Дълго седяха замислени, докато Рейнолдс изведнъж се плесна по челото.

– Божичко, колко сме глупави. Кони, щом трябва предварително да се обадиш на „Тархил“ за самолет, значи отговорът е там.

Очите на Кони се разшириха.

– Дявол да го вземе, било ни е под носа.

Той грабна телефона, узна номера на „Тархил“ и след като се свърза, продиктува датата, предполагаемия час и името Сюзан Блейк.

След малко Кони изключи връзката и се обърна към Рейнолдс.

– Преди два дни нашата мис Блейк е направила резервация за полет от Норфолк около два часа след обяд. Бяха ядосани, защото тя не се появила. Обикновено искали номера на кредитната карта, но тя била летяла с тях и друг път, затова й повярвали.

– А целта на полета?

– Пайн Айлънд.

Рейнолдс не успя да удържи усмивката.

– Господи, Кони, май наистина ще се справим.

Кони превключи на скорост.

– Жалко само, че няма как да вземем някой от служебните самолети. Налага се да разчитаме на тая стара брамка. Чакат ни около шест часа път, без да броим почивките. – Той погледна часовника си. – С почивките ще пристигнем някъде към един след полунощ.

– Имам нареждане да не напускам града.

– Правило номер едно на агента: можеш да ходиш навсякъде, стига да си водиш и ангел-пазител.

Рейнолдс се поколеба.

– Дали да не повикаме подкрепления?

Кони я погледна озадачено.

– Е, сигурно можем да позвъним на Маси и Фишер, та да оберат цялата слава.

Изведнъж Рейнолдс се усмихна.

– Дай ми само минутка да позвъня у дома и веднага потегляме.

43.

След няколко мъчителни часа издирване Лий най-после успя да открие дирите на дъщеря си Рене. Майка ѝ категорично бе отказала да му даде нейния телефонен номер в колежа, но в поредица от обаждания до различни инстанции, включително учебната канцелария, Лий лъга, умолява и заплашва, докато получи заветния номер. Голям късмет, няма що! Отдавна не бе разговарял с дъщеря си и ето че първото му обаждане от толкова време насам трябваше да е по такъв повод. Как ли щеше да се зарадва на татко си?

Съквртирантката на Рене в общежитието се закле, че я видяла да излиза от клас заедно с двама младежи от футболния отбор, единият от които бил неин приятел. След като каза кой се обажда и остави за Рене своя номер, Лий прекъсна връзката, после потърси номера на областния шериф в Албърмарл. Успя да се свърже с неговата заместничка и я уведоми, че някой е отправил заплахи срещу Рене Адамс, студентка от местния колеж. Биха ли изпратили някого да провери? Жената взе да задава въпроси, на които Лий не можеше да отговори – например с кого разговаря, по дяволите! Много му се искаше да ѝ отговори: *Ами вземете да проверите в списъка на издирваните лица*. Премалял от тревога, той стори всичко възможно да я убеди, че говори сериозно. После прекъсна и пак се загледа в ъгловатите букви на посланието.

– Рене срещу Фейт – бавно изрече той.

– Какво?

Лий се завъртя стреснато и видя Фейт да стои на стъпалата с широко разтворени очи.

– Лий, какво има?

Не му хрумваше съвършено нищо. С изкривено от тревога лице той подаде безмълвно телефона на Фейт. Тя погледна съобщението, после вдигна очи към него.

– Трябва да се обадим на полицията.

– Тя е добре, току-що разговарях с нейната съквртирантка. Обадох се и на полицията. Някой ни опушва като лисици. Иска да ни изкара от дупката.

– Не можеш да бъдеш сигурен.

– Права си – унило призна той. – Не мога.

– Ще се обадиш ли на онзи номер?

– Сигурно искат да направя точно това.

– Боиш се да не проследят обаждането? Може ли да се засече клетъчен телефон?

– Възможно е, ако имаш необходимата апаратура. На телефонните компании понякога им се налага да го правят, за да определят откъде е дошло някое обаждане до полицията. Методът използва разликата във времето за пристигане на сигнала до различни централи и предлага няколко възможни позиции... По дяволите, главата на дъщеря ми може да е под ножа, а аз се раздрънках като някакво скапано научно списание.

– Но не и точното местоположение.

– Не, поне доколкото ми е известно. Определено не е толкова точно, колкото засичането от сателит. Но знае ли човек? Все се намира някой дрислив умник да изобрети нов боклук, дето да ти отнеме още малко от свободата. Знам го, бившата ми жена се омъжи за такъв тип.

– Трябва да се обадиш, Лий.

– И какво да им кажа, дявол да го вземе? Те искат да я разменят срещу теб.

Фейт положи ръка върху рамото му, разтри напрегнатите мускули и се притисна към него.

– Обади им се. После ще помислим какво можем да направим. Нищо лошо няма да се случи на дъщеря ти.

Той я изгледа.

– Не можеш да гарантираш това.

– *Мога* да гарантирам, че ще направя всичко възможно, за да не пострада.

– Включително и сама да се предадеш?

– Ако се стигне дотам, да. Няма да позволя друг да загине заради мен.

Лий безсилно се отпусна на дивана.

– Уж се смятах за много корав в напрегнати ситуации, а сега дори не мога да мисля нормално.

– Обади им се – твърдо повтори Фейт.

Лий дълбоко въздъхна и натисна бутоните един по един, докато Фейт седеше до него и се вслушваше. Сигналът прозвуча само веднъж, сетне отсреща отговориха.

– Мистър Адамс?

Гласът бе непознат и за двамата. Металическото звучене подсказваше, че навярно е променен по някакъв начин. В него имаше нещо толкова нечовешко, че ги побиха тръпки на ужас.

– Да, говори Лий Адамс.

– Много мило от ваша страна, че оставихте в апартамента си номера на клетъчния телефон. Така бе много по-лесно да се свържа с вас.

– Току-що позвъних на дъщеря си. Тя е добре. И полицаите вече пристигат. Тъй че вашият план за отвличане...

– Нямам намерение да отвличам дъщеря ви, мистър Адамс.

– Тогава не знам защо изобщо разговарям с вас.

– За да убиеш човек, не е необходимо да го отвличаш. Дъщеря ви може да бъде ликвидирана днес, утре, идния месец, догодина. Докато отива на лекции, по време на тренировки, на излет или дори докато спи. Леглото ѝ е на първия етаж, до прозореца. Често остава до късно в библиотеката. От лесно по-лесно, повярайте ми.

– Смахнат мръсник! Изрод!

Лий изглеждаше готов да строши телефона на две. За да го успокои, Фейт стисна раменете му. Гласът продължи с вбесяващо безразличие:

– С истерични изблици няма да помогнете на дъщеря си. Къде е Фейт Локхарт, мистър Адамс? Само това искаме. Предайте я и с всичките ви проблеми е свършено.

– И очаквате да ви повярвам без колебание?

– Просто нямате избор.

– Откъде знаете, че тази жена е при мен?

– Искате ли дъщеря ви да умре?

– Казвам ви истината, Локхарт избяга.

– Чудесно, другата седмица можете да погребете Рене.

Фейт дръпна Лий за ръката и посочи телефона.

– Чакайте, чакайте! – възкликна Лий. – Добре, ако Фейт е при мен, какво предлагате?

– Среща.

– Тя няма да дойде доброволно.

– Изобщо не ме засяга как ще я доведете. Това си е ваша грижа. Ще ви чакаме.

– И после ще ме пуснете да си вървя?

– Свалете я от колата и се махайте. За останалото ще се погрижим ние. Вие не ни интересувате.

– Къде?

Човекът отсреща продиктува адрес извън Вашингтон по посока Мериленд. Лий познаваше това място – беше много уединено.

– Ще се наложи да пристигна с кола. А ченгетата са навсякъде.

Трябват ми няколко дни.

– Утре през нощта. Точно в дванайсет.

– По дяволите, не ми давате много време.

– В такъв случай предлагам да потеглите незабавно.

– Слушайте, ако пипнете и с пръст дъщеря ми, ще ви намеря на всяка цена. Кълна се. Най-напред ще ви изпотроша всички кости, а след това ще стане наистина зле.

– Мистър Адамс, смятайте, че сте най-щастливият човек на този свят, защото не ви броим за заплаха. И още нещо за ваше добро: когато се отдалечавате, в никакъв случай не поглеждайте назад. Няма да се превърнете в стълб от сол, но и няма да сте приятна гледка.

Връзката се прекъсна.

Лий остави телефона. Няколко минути двамата с Фейт седяха, без да проговорят. Най-сетне Лий изрече с усилие:

– А сега какво ще правим?

– Дани обеща да пристигне колкото може по-скоро.

– Чудесно. А аз имам срок: утре в полунощ.

– Ако Дани не дойде навреме, ще отидем там, където ти казаха. Но преди това ще викнем подкрепления.

– Кого, ФБР ли? – трепна Лий. Тя кимна. – Фейт, не знам дали можем да обясним на федералните всичко това за цяла година, камо ли за един ден.

– Друго не ни остава, Лий. Ако Дани пристигне навреме и има подобър план, ще го приложим. Ако не, ще се обадя на агент Рейнолдс. Тя ще ни помогне. Ще я накарам да ни помогне. – Фейт стисна ръката му. – Нищо няма да се случи на дъщеря ти. Обещавам.

Лий от все сърце се надяваше да е права.

44.

За тази вечер Бюканън имаше няколко срещи на Капитолийския хълм с политици, които изобщо не желяеха да го слушат. Понякога изпитваше чувството, че тази работа е като да замерваш с топка океанските вълни. Топката или се връща да те халоса по лицето, или изчезва безследно в прибоя. Е, днес щеше да сложи точка. Веднъж завинаги.

Колата му спря близо до Капитолия. Той се изкачи по широките стъпала откъм Сената, след това продължи по стълбището, като отмина втория етаж, където достъпът бе строго ограничен, и достигна свободния трети етаж.

Бюканън знаеше, че сега го следят повече хора. Макар наоколо да гъмжеше от черни костюми, той бе бродил из тези коридори толкова дълго, че усещаше безпогрешно кой е в стихията си и кой не се чувства на място. Вероятно това бяха агенти от ФБР и хора на Торнхил. Очевидно след разговора в колата Жабока се бе развихрил. Добре. Бюканън се усмихна. Отсега нататък човекът от ЦРУ носеше прозвището Жабока. Шпионите обичат кодовите названия. А едва ли имаше по-подходящ псевдоним за Торнхил. Оставаше само да се надява, че жилото му е готово, пълно догоре с отрова, и че лъскавият гръб на Жабока няма да се окаже прекалено хлъзгав.

Вратата бе първата, до която би стигнал човек, след като се изкачи на третия етаж и завие наляво. До нея стоеше мъж на средна възраст. Нямахше нито табелка, нито никакви други признаци чий кабинет се намира тук. Съседният беше на сенатския церемониалмайстор Франклин Греъм. Всъщност освен с протокола службата му се занимаваше с охраната и административните дейности на Сената. Греъм и Бюканън бяха добри приятели.

- Радвам се да те видя, Дани – каза човекът с костюма.
- Здравей, Фил, как ти е гърбът?
- Докторът казва, че трябвало да ми направят операция.
- Мен слушай, не им давай да те кълцат. Усетиш ли болка, пийни си хубаво уиски, изпей една песен колкото ти глас държи и после легни при жена си.
- Пиене, песни и любов... хубав съвет ми изглежда – каза Фил.
- Какво друго очакваш от един ирландец?
- Фил се разсмя.

– Ти си симпатията, Дани Бюканън.

– Знаеш ли защо съм дошъл?

Фил кимна.

– Мистър Греъм ми каза. Влизай направо.

Той отключи вратата, Бюканън влезе, после Фил затвори и отново застана на пост. Не забеляза двете двойки мъже, които разсеяно наблюдаваха краткия разговор.

Агентите съвсем основателно предположиха, че могат да изчакат, докато Бюканън излезе, а след това да продължат следенето. В края на краищата намираха се на третия етаж. Човекът нямаше криле, та да отлети.

Щом влезе вътре, Бюканън грабна от закачалката дъждобран. За негов късмет навън ръмеше. На друга закачалка висеше жълта пластмасова каска. Той надяна и нея. После извади от куфарчето си защитни очила и работни ръкавици. Ако прикриеше куфарчето под дъждобрана, поне от разстояние щеше да прилича на обикновен работник.

Бюканън отиде до другата врата в дъното на стаята, свали веригата и излезе на стълбището. Изкачи се нагоре, после отвори нещо като люк, от който започваше отвесна желязна стълба. Стъпи върху най-долната пречка и започна да се катери. Когато достигна върха, той избута капака над себе си и се озова на покрива на Капитолия.

Именно по този път се изкачваха служителите, за да сменят знамето, което се развяваше на купола. Голямата шега бе, че знамената се сменяха непрекъснато, понякога оставаха на място само броени секунди, за да могат сенатори и конгресмени да изпращат по родните си места непрестанен поток от флагове, които са се „развявали“ над Капитолия. Бюканън сбръчка чело. Господи, какъв град!

Той погледна надолу към площадката пред Капитолия. Хората сновяха напред-назад, забързани за срещи с държавни служители, от чиято помощ отчаяно се нуждаеха. Въпреки сблъсъка на толкова лични интереси, групировки, безконечни кризи и залози, по-големи от всичко друго в световната история, нещата някак успяваха да се уредят. Гледайки добре смазаната машина на демокрацията, Бюканън изведнъж си представи голям мравуняк. Мравките поне го правеха за оцеляване. *Но може би в известен смисъл и с нас е същото*, помисли си той.

Погледна нагоре към символичната фигура на свободата, изправена от век и половина върху купола на Капитолия. Наскоро бяха повдигнали статуята с хеликоптер и стоманени въжета, за да изстържат мръсотията, натрупана през тези сто и петдесет години. Жалко, че човешките

грехове не се почитваха толкова лесно.

В един кратък миг на безумие Бюканън се запита дали да не скочи. Можеше да го стори, но желанието да победи Торнхил бе твърде силно. Пък и самоубийството бе спасение за страхливци. Бюканън можеше да е всичко друго, но не и страхливец.

По покрива минаваше тясна пътека, която щеше да го отведе до втората част от пътешествието. Или по-скоро – бягството. Откъм Камарата на представителите също имаше подобна стълба, по която други служители се качваха да сменят флагвете. Бюканън бързо мина по пътеката и отвори капака. Спусна се по стълбата до таванското помещение, където свали каската и ръкавиците, но задържа очилата. Извади от куфарчето вълнено каскетче с наушници и си го сложи. После вдигна яката на дъждобрана, въздъхна дълбоко, отвори вратата и излезе. По коридорите бързаха хора, но никой не му обърна внимание.

След още минута той напусна Капитолия през един заден изход, за който знаеха само шепа ветерани. Край вратата го чакаше кола. Половин час по-късно Бюканън бе на Националното летище, където частен самолет с включени двигатели чакаше единствения си пътник. Така се отплащаше неговият *високопоставен* приятел. След няколко минути самолетът получи разрешение за излитане. Скоро Бюканън видя през илюминатора как столичният град бавно изчезва под него. Колко пъти бе гледал така Вашингтон от въздуха?

– Много ви здраве – тихичко каза той.

45.

Тази вечер Торнхил се прибираше у дома малко по-рано след плодотворния ден. Адамс вече бе укротен, значи скоро щяха да се доберат и до Локхарт. Човекът можеше и да се опита да ги измами, но Торнхил не вярваше да го стори. Бе доловил истински страх в гласа на Адамс. Слава богу, че хората имат семейства. Да, общо взето, денят изглеждаше плодотворен. Но телефонният звън скоро щеше да го промени.

– Да?

Самоувереното изражение изведнъж изчезна от лицето на Торнхил, когато неговият агент докладва, че Дани Бюканън е изчезнал по някакъв необясним начин, и то от най-горния етаж на Капитолия.

– Намерете го! – изрева Торнхил и затръшна слушалката.

Каква игра въртеше Бюканън? Дали не бе решил да избяга малко по-рано? Или имаше други причини? Беше ли успял някак да се свърже с Локхарт? Тази мисъл бе много тревожна. Една размяна на сведения между двамата нямаше да донесе нищо добро за Торнхил. Той си спомни разговора в колата. Тогава Бюканън прояви обичайното си високомерие, опита се дори да заплашва – само на думи, разбира се, – но иначе изглеждаше напълно покорен. Какво би могло да предизвика този неочакван развой на събитията?

От вълнение Торнхил затропа с пръсти по куфарчето, което държеше в скута си. Погледна надолу към твърдата кожа и изведнъж зяпна. Куфарчето! Проклетото куфарче! Сам го бе осигурил на Бюканън. Вътре имаше вграден касетофон. Разговорът в колата. Самопризнанието на Торнхил, че е наредил да убият агент от ФБР. Бюканън го бе подлъгал да се компрометира и бе записал целия разговор. Със служебна апаратура на ЦРУ! Проклет двуличен негодник!

Торнхил грабна телефона. Пръстите му трепереха толкова силно, че набра номера едва при третия опит.

– Куфарчето му, записът в него. Намерете го. Намерете Бюканън. Трябва да вземете записа. *На всяка цена!*

Той остави слушалката и безсилно се отпусна назад. Опитният стратег, организиран за четири десетилетия повече от хиляда тайни операции, бе зашеметен от удара. Сега Бюканън можеше да го повали. Бродеше на свобода с доказателство, способно да смаже Торнхил. Но използваше ли го, Бюканън също потъваше. Нямаше начин да се измъкне.

Момент. Скорпиона! Жабока! Сега всичко звучеше логично. Бюканън се канеше да потъне и да повлече Торнхил подир себе си. Старият агент разхлаби вратовръзката си, притисна се към облегалката и напрегнати сили да прогони паниката, която нахлуваше в тялото му.

Няма да свършиш така, Робърт, каза си той. Дявол да го вземе, няма да свършиш така след трийсет и пет години служба. Успокой се. Точно сега трябва да мислиш. Точно сега ще заслужиш мястото си в историята. Този човек няма да те надвие. Бавно и постепенно дишането му се нормализира.

Може би Бюканън възнамеряваше да използва записа само за застраховка. Защо да лежи в затвора до края на дните си, когато може тихо-мълком да се изплъзне? Не, би било пълна глупост да отнесе записа на властите. Той имаше да губи не по-малко от Торнхил, а и едва ли бе склонен към самоубийствена отмъстителност. Изведнъж през ума на Торнхил прелетя неочаквана мисъл: а дали не бе заради картината, заради онази идиотска картина? Може би от нея тръгваше цялата работа. По дяволите, изобщо не биваше да я пипа. Веднага щеше да остави в телефонния секретар на Бюканън съобщение, че съкровището му е върнато.

Торнхил предаде съобщението и нареди на своите хора да върнат картината. Когато се облегна назад и хвърли поглед през прозореца, самочувствието му се възвърна. Имаше още един коз. Добрият командир винаги пази резерви. Торнхил набра друг номер и получи добри новини, свързани с току-що получени разузнавателни данни. Лицето му се разведри, зловещите предчувствия изчезнаха. В крайна сметка всичко щеше да се оправи. Устните му се разтеглиха в усмивка. Да изтръгнеш победа от зъбите на поражението – това можеше за една нощ да състари човек с десетилетия или да го издигне до върха на опиянението. А понякога и двете.

След още няколко минути Торнхил излезе от колата и тръгна по тротоара към красивата си къща. Безупречно облечената му съпруга го посрещна на прага с бегла целувка по бузата. Току-що се бе върнала от някаква сбирка в общинския клуб. Вечно кисне в тоя проклет клуб, помисли си Торнхил с недоволна гримаса. Докато той изгаряше от тревога, че терористи се промъкват в страната с материали за ядрени бомби, тя висеше по модни ревюта, където празноглави създания с крака до внушителните им бюстове се кълчеха в облекла, които не им закриваха и задниците. Той всеки ден се бореше да спасява света, а жена му ядеше сандвичи и пиеше шампанско по следобедни сбирки с други заможни дами. Богатите безделници бяха точно толкова тъпи, колкото и

невежите бедняци – по-безмозъчни от говеда, смяташе Торнхил. Говеда-та поне донякъде разбират, че са роби. *Аз съм зле платен държавен служител*, мрачно помисли Торнхил, *но престана ли да бъда нащрек, от богатите и всемогъщите в тази страна не ще остане нищо друго, освен ехото на техните писъци*. Мисълта го замая със своята сила.

Почти без да слуша безсмисленото бърборене на жена си за „нейния ден“, той остави куфарчето, наля си питие, после се оттегли в кабинета и затвори вратата. Никога не ѝ разказваше за *своя* ден. Кажеше ли ѝ нещо, тя щеше да се раздрънка пред своя „шикозен“ фризьор, известен само с малкото си име, той пък пред друга клиентка, тя на свой ред пред още някого, докато научи целият свят. Не, Торнхил никога не говореше на служебни теми с жена си. Но ѝ угаждаше на всички прищевки. Сандвичи и шампанско, по дяволите!

По ирония на съдбата домашният кабинет на Торнхил бе почти като този на Бюканън. Нямаше медали, писма, грамоти или други свидетелства за дългата му кариера. В края на краищата той беше шпионин. Какво очакваха – да се прави на идиот като онези от ФБР и да носи тениски и шапки с надпис ЦРУ? Той едва не се задави с уискито при тази мисъл. Не, кариерата му бе невидима за обществото, но много добре известна на важните хора. Благодарение на него страната добруваше, макар че обикновените хора никога нямаше да узнаят това. И така се полагаше. Само глупците търсеха признание от невежото мнозинство. Той вършеше своята работа заради гордостта. Гордост от себе си, от верността към родината.

Торнхил си спомни за своя скъп баща – истински патриот, който отнесе в гроба всичките си тайни победи. Дълг и чест. Само това имаше значение.

С малко късмет скоро и синът щеше да отбележи поредната победа в своята кариера. Когато се появеше, Фейт щеше да загине след по-малко от час. А Адамс? Няма как, и той трябваше да умре. Да, Торнхил го излъга по телефона. Той знаеше много добре, че измамата е просто един ефикасен инструмент в занаята – ни повече, ни по-малко. Човек само трябваше да внимава служебните лъжи да не се отразяват върху личния му живот. Но Торнхил открай време умееше да разделя личното от служебното. Можеше сутрин да организира секретна акция в Централна Америка, а същата вечер да спечели партия бридж в местния клуб на конгресмените. И това ако не е разделяне, по дяволите!

А каквото и да говореха за него в Управлението, той винаги се грижеше за своите хора. Когато се налагаше, измъкваше ги от трудните

положения. Никога не бе оставял агент или служител да се носи безпомощно по течението. Но същевременно винаги ги оставяше да действат, докато все още имаше надежда да се завърнат с успех. Беше си създал инстинкт за подобни ситуации и почти никога не грешеше. Освен това никога не въртеше политически игри със събирането на разузнавателни данни. Никога не се бе старал да казва на политиците онова, което желаят да чуят, както правеха някои други в Управлението – понякога с катастрофални последици. Е, човек върши каквото може. След две години някой друг щеше да се тревожи за тия проблеми. Той възнамеряваше да остави организацията колкото се може по-силна. Малък прощален подарък. Не искаше благодарности. Дълг и чест. Торнхил вдигна чаша в памет на покойния си баща.

46.

– Стой приведена, Фейт – каза Лий, докато се промъкваше към прозореца. Беше извадил пистолета си и наблюдаваше как някакъв човек слиза от кола пред къщата. – Това ли е Бюканън?

Фейт плахо надзърна над перваза и напрежението ѝ моментално изчезна.

– Да.

– Добре, отвори му. Аз ще те прикривам.

– Казах ти, че е Дани.

– Чудесно, тогава пусни *Дани* да влезе. Не искам да поемам излишни рискове.

Навъсена от строгата забележка, Фейт отиде до външната врата и я отвори. Бюканън се вмъкна вътре и тя бързо заключи вратата зад него. Дватама се прегърнаха, докато Лий ги наблюдаваше от стълбището, без да прикрива кобура с пистолета. Изпитваше лека ревност. Но това чувство бързо отмина, защото личеше, че двамата се обичат като баща и дъщеря.

– Вие навярно сте Лий Адамс – каза Бюканън и протегна ръка. – Сигурно проклинате деня, когато приехте тази поръчка.

Лий слезе и стисна ръката му.

– А, не. Всичко мина като по вода. Дори се чудя дали да не специализирам в тази насока, особено като се има предвид, че малцина са толкова глупави, та да приемат подобни задачи.

– Слава богу, че успяхте да опазите Фейт.

– Дори взе да ми става навик. – Лий и Фейт се спогледаха усмихнати, после той пак се обърна към Бюканън. – Лошото е, че имаме допълнителни усложнения. Много сериозни. Елате да минем в кухнята. Едно питие ще ви дойде добре, докато ме слушате.

Седнаха около кухненската маса и Лий описа положението с дъщеря си. Бюканън изпадна в ярост.

– Този негодник!

Лий го изглежда втренчено.

– Има ли си име този негодник? Много бих искал да го знам за сведение.

Бюканън го погледна, после поклати глава.

– Повярвай ми, не ти трябва да тръгваш натам.

Фейт докосна ръката му.

– Кой стои зад всичко това, Дани? Мисля, че имам право да знам.

Бюканън погледна Лий. Детективът вдигна ръце.

– Извинявай, аз не се меся.

Бюканън стисна ръката на Фейт.

– Много могъщи хора, при това работещи за тази страна. Само толкова мога да кажа, без да ви подложа на още по-голяма опасност.

Смаяната Фейт неволно се отдръпна назад.

– *Нашето* собствено правителство се опитва да ни убие?

– Господинът, с когото си имам работа, е склонен към своеволия.

Но разполага с възможности, много богати възможности.

– Значи дъщерята на Лий наистина е в опасност?

– Да. Този човек няма навика да говори празни приказки. По-скоро обратното.

– Защо дойде тук, Бюканън? – запита Лий. – Вече си се измъкнал от него. Или поне така се надявам. Можеше да се укриеш на милиони други места. Защо дойде точно тук?

– Аз ви заплетох в тази история. Сега смятам да ви измъкна.

– Е, какъвто и план да имаш, трябва да помогне и на дъщеря ми, иначе не разчитай на мен. Ако трябва, ще се лепна за нея през следващите двайсет години.

– Мислех да се обадя на служителката от ФБР, с която работех, Брук Рейнолдс – каза Фейт. – Ако ѝ съобщим какво става, тя може да осигури закрила за дъщерята на Лий.

Бюканън поклати глава.

– За цял живот ли? Не, не става. Трябва да отсечем главата на хидрата и да обгорим шията. Иначе просто си губим времето.

– И как точно ще го направим? – попита Лий.

Бюканън отвори куфарчето и извади от тайното отделение миниатюрен касетофон.

– С това. Успях да запиша разговора си с онзи човек. На записа той признава няколко престъпления, включително и убийството на агент от ФБР.

За пръв път по лицето на Лий се появи надежда.

– Сериозно ли говориш?

– Повярвай ми, не бих се шегувал с такъв човек.

– Значи използваме записа, за да държим кучетата на разстояние. Посегне ли към нас, ще го унищожим. И той знае това. Останал е без зъби.

Бюканън бавно кимна.

– Точно така.

– Знаеш ли как да се свържеш с него? – попита Лий.

Бюканън кимна.

– Сигурно вече е усетил какво съм направил и сега се мъчи да разбере намеренията ми.

– *Моето* намерение е незабавно да позвъниш на този мръсник. Кажи му да стои по-надалеч от дъщеря ми, инак мътните ще го вземат. И тъй като изобщо не му вярвам, искам поне един взвод морски пехотинци около общежитието на дъщеря ми. А за всеки случай смятам да отида и аз. Ако искат Рене, първо ще трябва да минат през мен.

– Не смятам, че е добра идея – каза Бюканън.

– Аз пък не си спомням да съм те питал – отсече Лий.

– Лий, моля те – намеси се Фейт. – Дани само се мъчи да ти помогне.

– Ако не ме беше излъгал, сега нямаше да съм в този кошмар. Затова извинявай, по дяволите, но не мога да го приема за пръв приятел.

– Не те упреквам, че мислиш така – каза Бюканън. – Но ти потърси помощ от мен и аз ще направя каквото мога. Включително и за дъщеря ти. Кълна се.

Гневът на Лий поомекна.

– Добре – неохотно се съгласи той. – Признавам, че с идването си тук печелиш няколко точки. И ще спечелиш още, ако разкараш убийците. А след това предлагам да си плюем на петите. Веднъж вече разговарях от клетъчния си телефон с онзи смахнат. Това навярно му е дало известна представа къде се намираме. Когато му позвъниш и ти, ще получиш допълнителна информация.

– Разбрано. Разполагам със самолет на едно малко летище недалеч отук.

– Услуга от високопоставени приятели?

– *Един* приятел. Сенаторът от този щат Ръсел Уорд.

– Добрият стар Ръсти – усмихна се Фейт.

Лий се озърна към вратата.

– Сигурен ли си, че не те следят?

– Никой не би могъл да ме проследи. В това поне съм сигурен.

– Ако онзи тип е толкова силен, колкото казваш, не бих бил сигурен в каквото и да било. – Лий подаде клетъчния телефон на Бюканън. – А сега му се обади, ако обичаш.

47.

Когато Бюканън се обади, Торнхил седеше в домашния си кабинет. Линията бе тъй добре осигурена, че дори и от централата на ФБР не биха могли да определят къде се намира Торнхил. Освен това апаратът имаше система за промяна на гласа, която го правеше неузнаваем. Хората на Торнхил обаче хвърляха всички усилия да засекат Бюканън. Все още не бяха постигнали успех. Дори и възможностите на ЦРУ си имаха граници, особено при сегашния взрив в областта на свързочните технологии. Из въздуха се носеха толкова много електронни импулси, че ставаше почти невъзможно да се определи откъде идва даден безжичен сигнал.

Агенцията за национална сигурност би могла да проследи обаждането благодарение на своите кръгли антени с размерите на стадион. Свърхсекретната АНС притежаваше технологична мощ, пред която бледнееше целият арсенал на ЦРУ. Говореше се, че разузнавателните сведения, постъпващи от ефира като непрестанна лавина в ненаситното гърло на АНС, можели само за три часа да запълнят библиотеката на Конгреса.

Самият Торнхил неведнъж бе търсил услуги от Агенцията за национална сигурност. Но тя много трудно се поддаваше на контрол. Затова Торнхил предпочиташе да не я замесва в тази крайно деликатна история. Щеше да се справи и сам.

- Знаеш ли защо се обаждам? – попита Бюканън.
- За един запис. По твърде лични въпроси.
- Приятно е да работиш с човек, който се смята за всезнаещ.
- Ще ти бъда благодарен за мъничко доказателство, ако това няма да те затрудни – кротко отвърна Торнхил.

Бюканън пусна част от разговора в колата.

- Благодаря, Дани. А сега какви са условията?
- Първо, да не припарваш до дъщерята на Лий Адамс. Това си го избий от главата. Сега и завинаги.
- Да не би случайно в момента да си при мистър Адамс и мис Локхарт?
- Второ, ние тримата също сме под възбрана. Стане ли нещо макар и мъничко подозрително, записът отива право във ФБР.
- При последния ни разговор ти каза, че вече разполагаш със

средства да ме унищожиш.

– Излъгах те.

– Адамс и Локхарт знаят ли за мен?

– Не.

– Как мога да та вярвам?

– Ако им бях казал, само щях да ги застраша още повече. Сега важното е да оцелеят. Доста разпространена цел в днешно време. И за жалост ще трябва просто да ми повярваш на честна дума.

– Въпреки признанието та, че си ме лъгал?

– Именно. Е, много ли е приятно?

– А моят дългосрочен план?

– В момента пет пари не давам за него.

– Защо избяга?

– Постави се на мое място; какво би направил ти?

– Никога не бих позволил някой да ме постави на твоето място – каза Торнхил.

– Слава богу, не всички сме като теб. Разбрахме ли се?

– Всъщност нямам избор, нали?

– Каквото повикало, такова се обадило – отвърна Бюканън. – Бъди сигурен, че ако нещо сполети някой от нас, с теб е свършено. Но ако играеш почтено, ще постигнеш целта си. Всички печелим.

– И с теб е приятно да се работи, Дани.

Торнхил изключи връзката и поседя, задъхан от ярост. После набра един номер, но разговорът го разочарова. Телефонът не беше засечен. Е, нищо. Не бе очаквал да е толкова лесно. Все още му оставаше скритият коз. Той проведе още един разговор и този път съобщението го накара да се усмихне широко. Както бе казал Дани, Торнхил знаеше всичко и благодареше на Бога за това. Трудно е да те победят, когато предвиждаш всяка възможност.

Вече бе почти сигурен, че Бюканън е при Локхарт. Двете златни птички се криеха в едно гнездо. Това безкрайно опростяваше неговата задача. С хитрините си Бюканън сам бе нагазил в капана.

Тъкмо посягаше да си налее още едно уиски, когато жена му подаде глава през вратата. Би ли желал да дойде с нея до клуба? Тази вечер имало турнир по бридж. Току-що ѝ позвънили да питат дали биха се включили на мястото на една отпаднала двойка.

– Всъщност – каза Торнхил – в момента съм много зает с партия шах.

Жена му огледа с недоумение празния кабинет.

– О, играта е задочна, скъпа – обясни Торнхил и кимна към компютъра върху бюрото. – Нали знаеш какви чудеса върши днешната технология. Можеш да се сражаваш, без изобщо да видиш противника.

– Добре, само не се заседявай до късно – рече тя. – Много се претоварваш, а вече не си млад.

– Виждам светлина в края на тунела – отговори Торнхил.

И този път казваше чистата истина.

48.

Около един след полунощ Рейнолдс и Кони приближиха Дък в Северна Каролина, след като бяха спирали само веднъж да заредят с гориво и да похапнат. Малко по-късно стигнаха до Пайн Айлънд. Улиците бяха мрачни, магазините и заведенията затворени. Все пак имаха късмет да открият денонощна бензиностанция. Докато Рейнолдс купуваше две кафета и сладки, Кони узна от дежурния къде се намира местното летище. Двата седнаха в колата пред бензиностанцията да закусят и да обсъдят положението.

– Обадих се във Вашингтонското бюро – каза Кони, докато разбъркваше захарта в кафето си. – Интересна новина. Бюканън е изчезнал.

Рейнолдс преглътна и го погледна с изненада.

– Как е успял, по дяволите?

– Никой не знае. Затова толкова много народ си скубе косите.

– Е, поне за него не могат да ни обвинят.

– Недей да си толкова сигурна. Във Вашингтон прехвърлянето на отговорност е станало същинско изкуство и Бюрото не представлява изключение.

Изведнъж Рейнолдс трепна.

– Кони, не смяташ ли, че Бюканън опитва да се срещне с Локхарт? Може би затова е изчезнал.

– Ако успеем да спипаме и двамата едновременно, директорският стол не ти мърда.

Рейнолдс се усмихна.

– Стига ми да си възвърна значката. Но Бюканън може да е на път насам. По кое време казват, че се изплъзнал?

– Късно следобед.

– Значи може да е пристигнал със самолет.

Кони отпи глътка кафе и се замисли.

– Защо им е на Бюканън и Локхарт да се събират? – бавно попита той.

– Не забравяй, ако сме прави, че Бюканън е наел Адамс, може би детективът му е позвънил да уреди срещата.

– Ако Адамс наистина е невинен. Но той в никакъв случай нямаше да се свърже с Бюканън, ако допускаше, че има нещо общо с опита да убият Локхарт. След всичко, което узнахме, имам чувството, че е станал

по-скоро неин закрилник.

– Мисля, че си прав. Но може би Адамс е открил нещо, което подсказва, че Бюканън не е поръчал убийството. В такъв случай би опитал да се свърже с Бюканън, за да разберат какво става и кой друг се мъчи да елиминира Локхарт.

– Смяташ, че зад това стои някой друг? – каза Кони. – Може би някое от чуждестранните правителства, за които работи Бюканън? Ако истината излезе наяве, ще се опозорят пред целия свят. Това е доста стабилен мотив за убийство.

– Не знам... – промърмори Рейнолдс под втренчения поглед на Кони. – В този случай има нещо по-особено. Някой изпраща хора да се представят за агенти от ФБР. И същият този някой сякаш знае всеки наш ход.

– Кен Нюман?

– Може би. Но и това не обяснява нещата. Парите на Кен се трупат от много отдавна. Нима толкова дълго е бил нечий доносник? Или има още някой?

– А не забравяй и факта, че някой се мъчи да те натопи. За подобно прехвърляне на пари по сметките се иска солиден опит.

– Точно така. Но просто не виждам как чуждестранни агенти биха свършили всичко това, без някой да ги усети.

– Брук, срещу нас всеки ден се води индустриален шпионаж. По дяволите, вършат го дори и най-верните ни съюзници. Крадат технологии, защото не са толкова умни да ги измислят сами. А границите ни са толкова отворени, че почти всеки може да влезе. Знаеш това.

Рейнолдс въздъхна дълбоко и се загледа в плътния обръч от мрак около ярките светлини на бензиностанцията.

– Вероятно си прав. Вместо да си блъскаме главите над въпроса кой стои зад всичко това, май трябва да потърсим Локхарт и другите, за да ги питаме.

– Е, с този план вече съм напълно съгласен.

Кони включи на скорост и колата се понесе напред в нощта.

След като откриха самолетната писта, Рейнолдс и Кони започнаха да кръстосват по тъмните улици, търсейки мотоциклет „Хонда Голд Уинг“. Буквално всички крайбрежни къщи изглеждаха пусти, което едновременно облекчаваше и затрудняваше задачата им. Броят на местата, които трябваше да проверят, бе намалял значително, но пък, от друга

страна, се налагаше да им отделят повече време.

Най-сетне Кони забеляза хондата в гаража на една от къщите. Рейнолдс се измъкна от колата и погледна отблизо, за да се увери по номера, че именно това е мотоциклетът, който Лий Адамс бе взел от магазина на брат си. После двамата се отдалечиха към края на улицата, изключиха светлините и обсъдиха положението.

– Може би ще е най-просто аз да отида отпред, а ти отзад – предложи Рейнолдс, докато разглеждаха мрачната къща. Беше изтръпнала от мисълта, че само на двайсетина метра от нея са двама, може би дори трима от най-важните хора в разследването.

Кони поклати глава.

– Не ми допада. Хондата означава, че и Адамс е тук.

– Пистолетът му е у нас.

– Човек като него моментално ще си намери друг. Дори и да влезем изненадващо, той познава мястото по-добре. Може да застреля един от нас. – Кони помълча и добави. – А ти дори нямаш пистолет, тъй че не бива да се делим.

– Нали сам каза, че според теб Адамс не е престъпник.

– Едно е да мислиш, съвсем друго – да си напълно сигурен. Има огромна разлика и не бих рискувал нечий живот заради нея. Освен това връхлетиш ли посред нощ върху някого, бил той добър или лош, могат да станат грешки. Държа да те върна при децата жива и здрава. А и не бих желал да рискувам собствената си кожа.

– Тогава какво? Да чакаме изгрева и да повикаме подкрепления?

– Ако викнем местните, вероятно след час ще пристигнат представители на всички телевизионни станции в околността. Това никак няма да се хареса на началството.

– Е, в такъв случай можем да изчакаме, докато потеглят с хондата, и тогава да ги спрем.

– Лично аз съм склонен да наблюдаваме мястото и да видим какво ще се случи. Излязат ли, ще действаме. Ако имаме късмет, може Локхарт да излезе сама и да я пресрещнем. След това сигурно ще е лесно да подмавим и Адамс.

– А ако изобщо не излязат?

– За това ще мислим, когато му дойде времето.

– Не искам пак да ги изтърва, Кони.

– Не ми се вярва да излязат на плажа и да отплават към Англия. Адамс е хвърлил доста усилия, за да си набави мотоциклета. Не би го изоставил, защото няма как да намери друг. Където е той, там е и

хондата. А тя няма да мръдне никъде, без да забележим.

Двамата се настаниха удобно и зачакаха.

49.

С пистолет върху корема, Лий подремна неспокойно няколко часа на дивана във всекидневната. През пет минути се събуждаше с чувството, че някой прониква в къщата, но всеки път се оказваше, че просто развинтеното му въображение се опитва да го побърка. Накрая разбра, че няма да заспи, и реши да се подготви за пътуването до Шарлотсвил. Набързо се изкъпа и преоблече. Тъкмо приготвяше чантата си, когато някой тихо почука на вратата.

Фейт бе облечена с дълъг бял халат; подпухналите ѝ бузи и зачервените очи подсказваха недвусмислено, че и тя не е успяла да заспи.

– Къде е Бюканън? – попита Лий.

– Мисля, че дреме. Аз не можах и да мигна.

– С мен е същата работа.

Той привърши с багажа и дръпна ципа на чантата.

– Сигурен ли си, че не искаш да дойда с теб? – попита Фейт.

Лий поклати глава.

– Не искам да припарваш до онзи тип и неговите наемници, ако се появят. Снощи се свързах с Рене. Разговаряхме за пръв път от толкова време насам, а трябваше да ѝ кажа, че може да е станала мишена на някакъв смахнат заради собствената ми глупост.

– Тя как го прие?

Лицето на Лий просветля.

– Като че се зарадва да ме чуе. Не ѝ разказах всичко, защото не исках да я плаша. Но мисля, че очаква с нетърпение да се видим.

– Радвам се да го чуя. Наистина, много се радвам за теб, Лий.

– Поне ченгетата са ми повярвали. Рене каза, че снощи един полицай наминал да я види, а из района обикаляла полицейска кола. – Той остави чантата и я хвана за ръката. – Малко ми е криво, че те изоставям.

– Става дума за дъщеря ти. Ние ще се справим. Нали чу Дани? Здравата е приклешил онзи тип.

Лий не изглеждаше убеден.

– Точно сега в никакъв случай не бива да се отпускат. В осем ще дойде кола да ви откара до самолета. Потегляте обратно за Вашингтон.

– А после?

– Настани се в някой мотел из предградията. Запиши се под измислено име и ми се обади по телефона. Щом уредя нещата с Рене, ще се

върна. Вече разговарях с Бюканън. Той е съгласен.

– А после? – настоя Фейт.

– Всяко нещо с времето си. Казах ти, че няма гаранции.

– Говорех за нас.

Лий смутено опипа ремъка на чантата.

– О – избъбри той и се почувства като последен глупак.

– Разбирам.

– Какво разбираш?

– Чук-бам, мерси, мадам.

– Откъде ти хрумват подобни глупости? Не разбра ли вече що за човек съм?

– Мислех, че съм разбрала. Но май забравих. Ти си от самотниците – секс само за забавление. Нали?

– Защо се държиш така? Като че между нас не е имало нищо. Можем да поговорим по-късно. Нямам намерение да те зарежа.

Не му се искаше да става груб, но... дявол да го вземе, не разбираше ли, че не е време за разговори?

Фейт седна на леглото.

– Прав си, няма гаранции – каза тя.

Той сложи ръка на рамото ѝ.

– Ще се върна, Фейт. Не съм изминал толкова път, за да избягам точно сега.

– Добре – рече тя. Стана, избърса лицето си и го прегърна за миг. – Моля те, много те моля, бъди предпазлив.

Фейт го изпрати през задната врата. Когато тя се обърна да влезе отново, Лий прикова поглед в нея. Запечатана в паметта си всичко, от босите нозе до късата черна коса. За един кратък, мъчителен миг се запита дали не я вижда за последен път.

После яхна хондата и бързо потегли.

Когато мотоциклетът на Лий излетя с рев от алеята и зави по улицата, Брук Рейнолдс изтича обратно към колата. Дръпна вратата и задъхана надникна вътре.

– Дявол да го вземе, още когато тръгнах да погледна отблизо, усещах, че ще стане нещо такова. Сигурно е излязъл през задната врата. Дори не включи осветлението в гаража. Видях го едва когато мотоциклетът потегли. Какво ще правим сега? Къщата или мотоциклетът?

Кони погледна към пътя.

– Адамс вече изчезна. А моторът му е далеч по-мошен от тази браква.

– Значи ни остава къщата и Локхарт.

Изведнъж Кони се разтревожи.

– Предполагаме, че тя все още е вътре. А всъщност не знаем дали изобщо е била там.

– По дяволите, знаех, че ще го кажеш. Трябва да е там. Ако сме изтървали Адамс, а Локхарт не е в къщата, ще се наложи аз да отплавам към Англия. И ти ще ме съпровождаш. Хайде, Кони, трябва да влезем.

Кони излезе от колата, извади пистолета и нервно се огледа наоколо.

– Мамка му, тая работа никак не ми харесва. Прилича ми на капан. Може да се натъкнем на засада. А нямаме подкрепления.

– И избор нямаме, нали?

– Добре, но стой зад мен, по дяволите!

Двамата тръгнаха към къщата.

50.

Облечени с черни анцузи и маратонки, тримата мъже тичаха по плажа, приведени ниско над пясъка. Макар че утрото наближаваше, те бяха напълно невидими в тъмното си облекло на фона на океана, а приборът заглушаваше шума от движенията им.

Бяха пристигнали едва преди час, а току-що получиха много тревожни новини. Лий Адамс бе напуснал къщата. Без Локхарт. Вероятно тя все още беше вътре. Или поне така се надяваха. Бяха им казали, че и Бюканън може да е при нея. Налагаше се да предпочетат тях двамата. Адамс можеше да почака. Рано или късно щяха да стигнат до него. Нямаше да се успокоят, докато не го ликвидират.

Всеки от групата бе въоръжен с автоматичен пистолет и специален нож, който можеше с един точен замах да среже сънната артерия. Всеки умееше да нанесе с безпогрешна точност подобен убийствен удар. Заповедите бяха ясни. Всички в къщата трябваше да умрат. При точно изпълнение операцията можеше да мине съвсем чисто. До средата на утрото щяха да бъдат отново във Вашингтон.

Те бяха горди мъже, опитни професионалисти и отдавнашни служители на Робърт Торнхил. Като екип през последните двайсет години бяха преодолели редица опасности благодарение на своята съобразителност, подготовка, физическа сила и издръжливост. Бяха спасявали хора, бяха създавали сигурност в цели области от света, бяха помагали в борбата Съединените щати да останат единствената свръхсила на земното кълбо. Това щеше да означава светът да бъде по-спокоен и по-справедлив за мнозина. Също като Робърт Торнхил те бяха постъпили в Управлението, за да изпълнят дълга си, да служат на обществото. За тях нямаше по-висше призвание.

Тримата бяха участвали и в групата, която шурмува апартамента на Лий. Срамуваха се от този епизод – той помрачаваше тяхната репутация на безпогрешни специалисти. Бяха се надявали на реванш и сега нямаше да пропуснат възможността.

Единият остана да пази до стъпалата, а другите двама изтичаха по дъсчената пътека към задната част на къщата. Планът беше прост и ясен, без излишни подробности и усложнения. Щяха да атакуват светкавично и изненадващо – първо партера, после нагоре. Срещнеха ли някого, нямаше да разпитват или проверяват. Пистолетите със заглушители

щяха да пуснат по един куршум за всяка жертва. След това щяха да продължат, докато в къщата не остане жива душа. Да, определено можеха да се приберат във Вашингтон преди обяд.

51.

Лий намали скоростта, спря наред пътя и леко се подпря с крака на асфалта. Озърна се през рамо. Улицата беше дълга, черна и пуста. Но утрото приближаваше. Хоризонтът постепенно изникваше като бавно оживяващите очертания на снимка, потопена в проявител.

Той отново се запита защо бе избързал. Можеше да изчака, докато колата дойде да отведе Фейт и Бюканън до летището. Това би забавило пътуването му до Шарлотсвил най-много с два часа. И несъмнено щеше да го успокои поне донякъде. За какъв дявол толкова бързаше? Рене беше под защита. А Фейт?

Той потропа с пръсти по кормилото на хондата. Ако беше останал, можеше да поговори с Фейт, да ѝ каже колко много държи на нея.

Лий завъртя мотоциклета и подкара обратно. Когато достигна улицата, намали скоростта. Отсреща бе спряла кола. Голям автомобил, който направо крещеше, че е на някоя федерална организация. Вярно, намираще се в другия край на улицата и Лий не бе минал покрай него, но как, по дяволите, изобщо бе изтървал да го забележи с „опитния“ си поглед? Господи, нима наистина остаряваше?

Той подкара право към колата. Ако вътре имаше агенти от ФБР, лесно можеше да им избяга. Когато наближи обаче, стана ясно, че колата е празна. Обзет от първия пристъп на паника, Лий завъртя мотоциклета, зави по алеята на една от близките къщи и скочи от седлото. Захвърли шлема, извади пистолета и се втурна към задния двор, след това продължи по дъсчената пътека, която свързваше всички къщи със стъпалата към плажа. Сърцето му биеше в трескав ритъм.

Той скочи от пътеката, приклепна зад туфа морска трева и погледна към къщата на Фейт. Онова, което видя, го вцепени. Двама мъже, облечени в черно, прескачаха ниската стена на задния двор. От ФБР ли бяха? Или от онези, които се готвеха да убият Фейт на летището? *Господи, дано не са те!* Двамата вече бяха изчезнали зад стената. След секунди щяха да бъдат вътре. Дали Фейт бе включила отново алармената система, след като го изпрати? Не, помисли си той, едва ли.

Лий скочи на крака и хукна към къщата. Мракът продължаваше да се разсейва и докато пресичаше дъсчената пътека, той долови, че нещо се устремява към него отляво. Това усещане навярно бе единственото, което спаси живота му.

Инстинктивно се търкулна настрани и ножът улучи ръката вместо шията му. Той се изправи окървавен, но дебелият кожен костюм бе поел по-голямата част от силата на удара. Нападателят без колебание се хвърли върху него.

Лий обаче реагира навреме. Вдигна здравата си ръка, праметна врага над себе си и го хвърли в бодливата трева. После се хвърли към пистолета, който бе изгървал при първия удар. Щеше да стреля, без изобщо да се тревожи за шума. В момента би се радвал да види някой от местните полицаи.

Противникът му обаче се опомни поразително бързо и пак налетя още преди Лий да докосне пистолета. Двамата се проснаха край стъпалата. Лий отново видя замаха на ножа, но този път успя да сграбчи ръката, преди острието да се впие в тялото му. Онзи бе силен; Лий усети стоманените сухожилия в китката и коравите мускули, когато стисна ръката над лакътя, опитвайки да избие ножа. Но и Лий не беше от слабите. Ненапразно бе вдигал тежести всеки ден години наред.

Личеше, че противникът му е опитен боец, защото успя със свободната ръка да нанесе два-три точни удара в корема. Но още след първия Лий стегна коремните си мускули и останалите почти не му причиниха болка. Над двайсет години бе заздравявал тези мускули чрез коремни преси и удари с медицинска топка в корема. След подобни инквизиции човешкият юрук, все едно колко як, не го смущаваше особено.

Реши да отвърне със същото. Пусна бицепса на противника и го фрасна в диафрагмата. Онзи изпъшка и се преви, но продължи здраво да стиска ножа. Тогава Лий заби три юрука в бъбреците му – навярно най-болезнените удари, които може да понесе човек, без да загуби съзнание. Ножът падна от ръката на врага и издрънча по стъпалата.

Задъхани, все още вкопчени един в друг, двамата се изправиха на крака. Непознатият направи мълниеносна кука с крак и Лий тежко рухна по гръб, но веднага пак скочи, щом видя, че онзи посяга към пистолета си. Пред лицето на смъртта тялото му придоби удивителна пъргавина, каквато никога не бе проявявал при по-спокойни обстоятелства. Той полетя напред в идеален плонж като картинка от учебник по американски футбол, вкопчи се във врага и двамата болезнено заподскачаха надолу по дъсчените стъпала. Стовариха се на пясъка като кълбо от ръце и крака, сетне се запремятаха настрани, гълтайки солена вода, защото приливът бе стигнал почти до най-долното стъпало.

Лий бе видял пистолета да отхвърква настрани при падането, затова се отблъсна от врага и застана във вода до глезените. Другият също

стана, но малко по-бавно. Лий обаче беше нащрек. Ритникът горе на стълбището подсказваше, че противникът владее карате; личеше и по защитната позиция, която бе заел – свит на топка, без да оставя уязвимо място за удар. Мозъкът на Лий работеше по-бързо от съзнателната мисъл и той без затруднение прецени, че има предимство с десетина сантиметра височина и около двацет килограма тегло. Но ако онзи успееше да го улучи с ритник в главата, щеше да падне в безсъзнание. И това би било краят за него, за Фейт и Бюканън. Ала не се ли справеше с врага до една минута, Фейт и Бюканън пак щяха да загинат.

Нападателят нанесе в гърдите на Лий убийствен страничен ритник; водата обаче забави удара и даде на Лий допълнителната част от секундата, която му трябваше. Сега важното бе да се приближи, да сграбчи каквото му падне и да не дава на този самурайски възпитаник възможност да демонстрира бойни магии. Лий беше боксьор; най-опасен ставаше именно в близък бой, където краката не могат да се развихрят. Той се стегна и пое жестокия удар в ребрата, но след това сграбчи крака с окървавената си ръка и го притисна като в менгеме към тялото си. После стовари с раздробяваща сила другата си ръка върху коляното, което се изви назад под неестествен ъгъл. Човекът изкрещя. Тогава Лий заби юмрук в лицето му и усети как носът се сплеска. Накрая с мълниеносно, почти танцово движение пусна крака, приклепна ниско и от тази позиция изстреля нагоре оръдейно ляво кроше, влагайки в удара всичките си сто килограма, умножени още няколко пъти от стихията на чистата ярост. Когато юмрукът му улучи кост, която веднага поддаде под страхотния напор, Лий разбра, че е победил. Никой нямаше толкова здрава челюст освен професионалистите в тежка категория.

Противникът рухна като прострелян в главата. Лий моментално го завъртя по корем и притисна главата му под водата. Нямаше време да чака кога ще се удави, затова с всичка сила стовари лакът точно в средата на шията. Зловещото хрущене се чу дори и през плисъка на водата, сякаш Господ искаше Лий да разбере какво е сторил и никога вече да не го забрави.

Тялото омекна и Лий се изправи над мъртвеца. Сам не помнеше колко пъти се е бил на ринга и извън него, но още никога не бе убивал човек. Когато погледна надолу към неподвижното тяло, разбра, че няма с какво да се гордее. Само изпитваше смътна радост, че не е на негово място.

Замаян и отвлечен, той изведнъж усети с пълна сила болката в наранената си ръка. Погледна нагоре покрай стъпалата към къщите. Сега му

оставаха само още двама противници, сетне можеше да си почине. Беше ясно, че не са от ФБР. Федералните агенти не търчаха в тъмното да убиват хора с ножове и ритници; те просто вадеха значката и пистолета и заповядваха никой да не мърда. Умните хора се подчиняваха.

Не, тези бяха от другите. Хладнокръвни убийци от ЦРУ. Лий изтича нагоре по стъпалата, намери пистолета си и с все сила побегна към къщата, като при всяко зададено вдишване се надяваше да не е закъснял.

52.

Облечена с джинси и памучна риза, Фейт седеше на леглото и гледаше босите си крака. Шумът на мотоциклета бе заглъхнал като в безкраен вакуум. Когато се озърна из стаята, тя изпита чувството, че Лий Адамс никога не е бил тук, че изобщо не е съществувал. Толкова време и енергия бе посветила на опитите да се отърве от него, а сега, след като си отиде, сякаш цялата ѝ душа потъваше в пустота.

Отначало тя си помисли, че шумът, който чу в тишината на къщата, идва откъм Бюканън. После реши, че може Лий да се е върнал. Звукът бе като от отваряне на задната врата. Докато ставаше от леглото, изведнъж ѝ хрумна, че не може да е Лий, защото щеше да чуе как мотоциклетът спира пред гаража; при тази мисъл сърцето ѝ подскочи до гърлото.

Беше ли заключила вратата? Не си спомняше. Знаеше, че не е включила алармата. А може би просто Дани обикаляше насам-натам? Но нещо ѝ подсказваше, че не е така.

Тя се промъкна до вратата и надникна навън, напрягайки слух да долови всеки звук. Знаеше, че не си е въобразила шума. Някой бе влязъл в къщата и сега се движеше из нея. Тя огледа коридора. В спалнята, която бе ползвал Лий, имаше още едно контролно табло за алармената система. Дали можеше да стигне дотам, да задейства детектора за движение? Тя се отпусна на колене и пропъзля в коридора.

Кони и Рейнолдс бяха влезли през страничната врата и се промъкнаха по коридора на долния етаж. Кони държеше пистолета си с насочено напред дуло. Рейнолдс вървеше след него и се чувстваше гола и безполезна с празни ръце. Отваряха вратите една по една, но стаите бяха празни.

– Сигурно са горе – прошепна Рейнолдс в ухото на Кони.

– Дано изобщо да има някой – отвърна той с мрачен шепот.

Двамата застинаха едновременно, когато някъде от къщата долетя шум. Кони посочи нагоре и Рейнолдс кимна. Приблизиха се до стълбището и се заизкачваха. За щастие имаше килим, който поглъщаше звука от стъпките им. Стигнаха до първата площадка, спряха и напрегнато се послушаха. Тишина. Отново тръгнаха.

Доколкото можеха да видят, всекидневната бе пуста. Те продължиха покрай стената, като въртяха глави на всички страни.

Точно над тях, в коридора на горния етаж, Фейт лежеше по корем на пода. Тя надникна през ръба и малко се успокои, когато видя, че това са агент Рейнолдс и неин колега. Но щом зърна още двама души да се изкачват след тях по стълбите, страхът ѝ пак пламна с предишната сила.

– Внимавайте! – изкрещя Фейт.

Кони и Рейнолдс вдигнаха глави към нея и видяха накъде сочи. Кони завъртя оръжието си към двамата мъже, които също бяха извадили пистолети и се целеха в агентите.

– ФБР – кресна Рейнолдс срещу мъжете в черно. – Хвърлете оръжието!

Обикновено когато изричаше тези думи, беше уверена какъв ще е резултатът. Но сега, при два пистолета срещу един, от предишната ѝ самоувереност нямаше и следа.

Двамата мъже не пузнаха оръжието. Продължиха напред, докато Кони се целеше ту в единия, ту в другия.

Първият вдигна глава към Фейт.

– Слезте тук, мис Локхарт.

– Стой горе, Фейт – извика Рейнолдс и я погледна право в очите. – Бягай в стаята и се заключи.

– Фейт?

Бюканън се появи в коридора, рошав и с подпухнали очи.

– Ти също, Бюканън. Веднага – нареди същият мъж. – Слизай долу!

– Не! – каза Рейнолдс и пристъпи напред. – Слушайте, в момента насам идва екип за спасяване на заложници. Акцията започва след две минути. Или хвърлете оръжията, или бягайте незабавно, ако не искате да се сблъскате с онези момчета.

Непознатият я погледна и се усмихна.

– Няма никакъв екип, агент Рейнолдс.

Рейнолдс не успя да скрие смайването си. А то нарасна неимоверно при неговите следващи думи.

– Агент Константинопъл – каза човекът, като се озърна към Кони, – сега може да си вървите. Овладяхме положението, но ви благодарим за помощта.

Потресената Рейнолдс се завъртя със зяпнала уста и погледна партньора си.

Кони я гледаше и по лицето му се изписваха едновременно смущение и дълбоко примирение.

– Кони? – ахна Рейнолдс. – Не може да бъде, Кони. Моля те, кажи ми, че не е вярно.

Кони опипа пистолета си и сви рамене. Напрегнатата му поза постепенно се отпусна.

– Планът ми беше да те измъкна оттук жива и да ти върна значката.

Той се озърна към другите двама. Единият решително поклати глава.

– Значи от теб е изтичала информацията? – каза Рейнолдс. – Не от Кен?

– Кен нямаше нищо общо – отвърна Кони.

– Ами парите в сейфа?

– Бяха от търговията му с монети и карти. Той работеше само в брой. Понякога обикалях изложбите с него. Знаех, че хитрува с данъците. И какво от това, по дяволите? Голяма работа. Човекът събираше пари за колеж на децата си.

– Ти ме остави да мисля, че той е виновен.

– А какво, да те оставя да мислиш, че аз съм виновен ли? Нямаше да е много добре за мен.

Един от мъжете в черно изтича на горния етаж и изчезна в една от спалните. След минута излезе с куфарчето на Бюканън. Той поведе Фейт и Бюканън надолу по стъпалата. Отвори куфарчето и извади касетата. За да бъде сигурен, прослуша част от записа. После строши касетата, измъкна лентата, захвърли я в газовата камина и натисна бутона на дистанционното управление. Всички загледаха мълчаливо как лентата бързо се стопява.

Докато гледаше чезнещата лента, Рейнолдс неволно си помисли, че вижда следващите няколко минути от своя живот. *Последните* няколко минути от своя живот.

Рейнолдс погледна мъжете в черно, после се обърна към Кони.

– Значи просто са ни следили през цялото време – горчиво изрече тя. – А аз не видях никого.

Кони поклати глава.

– В колата ми имаше предавател. Те ни подслушваха. Изчакаха да открием къщата, после дойдоха.

– Защо, Кони? Защо стана предател?

– Отдадох на Бюрото двацет и пет години – отговори замислено Кони. – Двацет и пет великолепни години, а все още стоя на старта, все още съм пионка в играта. Работил съм два пъти повече от теб, а ти си мой шеф. Защото не пожелах да се включа в политическата игра на юг

от границата. Не исках да лъжа и да си затварям очите, затова ми съсипе кариерата. – Той поклати глава и наведе очи. Когато пак я погледна, изглеждаше смутен и виновен. – Разбери ме, нямам нищо против теб, Брук. Нищо. Ти си адски добър агент. Не исках да свърши така. Планът беше да стоим отвън, докато тези момчета си свършат работата. Когато получех разрешение, щяхме да влезем и да открием трупове. Името ти щеше да бъде чисто, всичко щеше да се уреди. Но потеглянето на Адамс провали целия план. – Кони изгледа враждебно човека, който го бе нарекъл по име. – И все пак, ако този тук си беше мълчал, сигурно щях да измисля как да те измъкна заедно с мен.

Човекът сви рамене.

– Съжалявам, не знаех, че е толкова важно за вас. А сега тръгвайте. Навън почва да се развиделява. Дайте ни половин час. След това може да викнете ченгетата. Измислете си някаква история за прикритие.

Рейнолдс не откъсваше поглед от Кони.

– Нека аз да ти измисля прикритието, Кони. Слушай сега: ние откриваме къщата. Аз влизам отпред, ти пазиш отзад. Чуваш изстрели и влизаш. Намираш всички ни мъртви. – Гласът ѝ пресека при мисълта, че вече никога няма да види децата си. – Виждаш някакви хора да бягат и стреляш по тях, но не улучваш. Подгонваш ги, едва не те убиват и оцеляваш по чудо. Викаш ченгетата. Те пристигат. Можеш да се обадиш в щаба. Оттам изпращат екип. Скастрият те, задето си дошъл тук с мен, но ти просто си ме придружавал като подчинен. От преданост. Кой може да те упрекне? Ще разследват, но няма да стигнат до задоволителен отговор. Вероятно ще решат, че информацията е изтичала от мен и съм дошла тук да си получа възнаграждението. Можеш да им кажеш, че идеята да дойдем тук е била моя, че съм знаела точно къде да отида. Влизам в къщата и ме убиват. А ти се оказваш измамен наивник, който едва е отървал кожата. Край на разследването. Как ти звучи, агент Константинопъл? – изсъска презрително тя.

Единият от хората на Торнхил погледна Кони и се усмихна.

– На мен ми звучи добре.

Кони не откъсваше поглед от Рейнолдс.

– Съжалявам, Брук. Наистина съжалявам.

Очите на Брук се изпълниха със сълзи и гласът ѝ изтъня.

– Кажй го на Ан Нюман. Кажй го на *моите* деца, мръсноко!

Кони мина с наведена глава покрай тях и започна да слиза по стъпалата.

– Ще ги ликвидираме тук, един по един – предложи първият

непознат. Той погледна Бюканън. – Първо теб.

– Предполагам, че това е било наредено изрично от вашия шеф – рече Бюканън.

– Кой? – възкликна Рейнолдс. – Искам да чуя името.

– Какво значение има? – каза вторият. – Все едно, няма да доживеете...

Преди да довърши, куршумът го улучи в тила.

Другият рязко се завъртя, опитвайки да де прицели, но вече бе твърде късно. Куршумът се заби в лицето му и той падна мъртъв до своя партньор.

Кони се изкачи обратно по стълбата, стискайки пистолета, над който все още се виеше струйка дим. Спря и погледна двамата мъртви мъже.

– Това ви беше за Кен Нюман, гадове. – Той вдигна очи към Рейнолдс. – Не знаех, че ще убият Кен, Брук. Кълна ти се върху цяла камара Библии. Но след като стана, нямаше какво да сторя, освен да изчакам и да видя какво ще се случи.

– И ме остави да гоня вятъра? Гледаше как ме отстраняват. Как се проваля кариерата ми.

– Нищо не можех да направя. Както казах, имах намерението да те измъкна и да възстановя репутацията ти. Да те направя герой. Щях да прехвърля цялата вина върху Кен. Той е мъртъв, тъй че какво значение има?

– Щеше да има значение за неговото семейство, Кони.

Лицето на Кони се изкриви от гняв.

– Слушай, не съм длъжен да обяснявам нито на теб, нито на когото и да било. Не се гордея с онова, което извърших, но си имах причини. Ти не си длъжна да ги приемаш, не те и моля, но недей да ми четеш лекции за нещо, което не разбираш, млада госпожо. Искаш да приказваш за болка и огорчение? Та аз имам петнайсет години опит в повече от теб.

Рейнолдс примига и се отдръпна, гледайки втрещено пистолета.

– Добре, Кони, ти току-що ни спаси. Това ще има голямо значение.

– Така си мислиш, нали?

Тя извади клетъчния си телефон.

– Ще се обадя на Маси да изпрати екип.

– Остави телефона, Брук.

– Кони...

– Остави проклетия телефон! Веднага!

Рейнолдс пусна телефона на пода.

– Кони, всичко свърши.

– Нищо не свършва, Брук, сама знаеш. Случките отпреди години непременно се връщат да те захаят за задника. Хората откриват разни неща, поглеждат те и изведнъж всичко свършва.

– Затова ли се замеси? Някой те е изнудвал?

Той бавно се огледа наоколо.

– Какво значение има, по дяволите?

– За мен има! – настоя Рейнолдс.

Кони въздъхна тежко.

– Когато жена ми се разболя от рак, застраховката не можа да покрие специализираното лечение. Лекарите смятаха, че процедурите могат да й дадат шанс или поне още няколко месеца. Ипотекирах къщата. Изпразних банковите сметки. Парите не стигаха. Какво можех да направя? Просто да я оставя да умре? – Кони гневно тръсна глава. – Тогава от склада за веществени доказателства изчезна малко кокаин... и други неща. По-късно някои хора узнаха за това. И изведнъж се оказа, че имам нов работодател. – Той помълча и наведе глава. – А най-глупавото е, че Джун все пак умря.

– Аз мога да ти помогна, Кони. Можеш да приключиш веднъж завинаги.

Кони се усмихна мрачно.

– Никой не може да ми помогне, Брук. Аз подписах договор с дявола.

– Откажи се, Кони. Всичко свърши.

Той поклати глава.

– Дойдох да свърша нещо. А ти ме познаваш добре. Знаеш, че винаги стигам до края.

– А после? Как ще обясниш тези тук? – Рейнолдс погледна двамата убити. – И сега се каниш да убиеш още трима души? Това е лудост. Моля те.

– Не чак такава лудост, колкото да се предам и да отида в затвора до края на дните си. Или да попадна на електрическия стол. – Той леко помръдна грамадните си рамене. – Все ще измисля нещо.

– Моля те, Кони. Не го прави. Не можеш да го направиш. Познавам те. Не можеш.

Кони погледна оръжието си, после коленичи до единия от убитите и взе пистолета със заглушител.

– Налага се. Много съжалявам, Брук.

В този момент всички чуха изщракване. Кони и Рейнолдс веднага

разпознаха шума от предпазител на полуавтоматичен пистолет.

– Хвърли оръжието – изрева Лий. – Веднага! Иначе ще ти пръсна черепа.

Кони застина и пусна пистолета. Лий се изкачи по стъпалата и притисна дулото на пистолета си в тила на агента.

– Много се изкушавам все пак да те застрелям, но ти ми спести труда да очистя още две горили. – Той погледна Рейнолдс. – Агент Рейнолдс, ще ви бъда благодарен, ако вдигнете онзи пистолет и го насочите към своя човек.

Рейнолдс взе оръжието и отправи към своя партньор изпепеляващ поглед.

– Сядай долу, Кони! – нареди тя. – Веднага!

Лий пристъпи към Фейт и я прегърна. Тя се притисна до него и едновременно намери сили да изрече:

– Лий...

– Слава богу, че реших да се върна.

– Може ли някой да ми обясни каква е тази проклета история? – попита Рейнолдс.

Бюканън излезе напред.

– Аз мога, но няма смисъл. Доказателството ми беше записано на онази касета. Канех се да направя копия, но не ми остана време, преди да напусна Вашингтон.

Рейнолдс наведе очи към Кони.

– Ти очевидно знаеш какво става. Ако сътрудничиш, това ще облекчи присъдата ти.

– По-добре сам да се вържа на електрическия стол – каза Кони.

– Кой? Дявол да го вземе, който стои зад цялата работа, та всички умираат от страх?

– Агент Рейнолдс – обади се Бюканън, – сигурен съм, че въпросният джентълмен очаква да чуе как е приключило всичко. Не получи ли новини в най-скоро време, ще прати още хора. Предлагам да не допускаме това.

Рейнолдс го изгледа.

– Защо да ви вярвам? Сега би трябвало да извикам полицията.

Фейт се намеси.

– Онази вечер, преди да убият агент Нюман, аз му казах, че искам Дани да свидетелства заедно с мен. Нюман отговори, че това няма да стане.

– Да, бил е напълно прав.

– Струва ми се обаче, че ако знаехте всички факти, нямаше да мислите така. Не постъпихме правилно, но нямаше друг начин...

– Е, сега вече всичко е ясно – отвърна Рейнолдс.

– Това може да изчака – прекъсна я настоятелно Бюканън. Той наведе очи към убитите. – В момента трябва да се заемем с човека, който изпрати тези хора.

Рейнолдс въздъхна отчаяно.

– Май тук всички освен мен са наясно. – Тя свъси вежди и се обърна към Бюканън. – Добре, какво предлагате?

Бюканън тъкмо отваряше уста да отговори, когато всички чуха шума на приближаващ самолет. Извърнаха очи към прозореца, зад който изгряваше утрото.

– Няма страшно, това е местната авиолиния – обясни Фейт. – Вече се разсъмва. Пристига първият полет. Пистата е отгътък улицата.

– Това го знам – каза Рейнолдс.

– Предлагам да използваме вашия приятел – продължи Бюканън, като кимна към Кони, – за да се свържем с онзи човек.

– И какво ще му кажем?

– Че операцията е минала с пълен успех, но след това неговите хора са били убити в престрелка. Той ще разбере. Загубите са нещо нормално. Важното е да чуе, че аз и Фейт сме убити, а лентата унищожена. Така ще се чувства в безопасност.

– А аз? – обади се Лий.

Бюканън се озърна към него.

– Ти ще бъдеш нашето тайно оръжие.

– И защо да го правя? – попита Рейнолдс. – Защо, когато мога да отведа вас и Фейт, и него – тя посочи с пистолета към Кони – във Вашингтонското оперативно бюро и да стана герой?

– Защото, ако постъпите така, човекът, който стои зад всичко това, ще остане на свобода. И някой ден пак ще извърши нещо подобно.

Рейнолдс се поколеба. Бюканън я наблюдаваше.

– От вас зависи.

Рейнолдс огледа другите един по един и накрая очите ѝ се спряха на Лий. Тя забеляза окървавения ръкав, драскотините и синините по лицето му.

– Вий спасихте всички ни. Вероятно сте най-невинният човек в тази къща. Какво мислите?

Лий погледна Фейт, след това Бюканън и пак се обърна към Рейнолдс.

– Не мога да дам някакви сериозни причини, но ако питате какво ми подсказва инстинктът, съм на мнение да се съгласите.

Рейнолдс въздъхна и се обърна към Кони.

– Имаш ли начин да се свържеш с това чудовище?

Кони мълчеше.

– Кони, ако сега ни помогнеш, и аз ще ти помогна. Знам, че беше готов да убиеш всички ни, и би трябвало да те оставя на произвола на съдбата. – Тя помълча и за миг наведе глава. – Но не мога. Последен шанс, Кони. Какво ще отговориш?

Кони нервно свиваше и разпускате едрите си юмруци. Той погледна Бюканън.

– Какво точно искате да му кажа?

Бюканън обясни. Кони седна на дивана, взе телефона и набра номер. Когато отсреща отговориха, той каза:

– Обажда се... – Кони помълча смутено за миг. – Обажда се агент „Скрит коз“.

Няколко минути по-късно Кони изключи телефона и огледа останалите един по един.

– Добре, свърши се.

– Той повярва ли? – попита Лий.

– Да, но с хора като него никога не се знае.

– И това стига – рече Бюканън. – Поне спечелихме малко време.

– Е, в момента имаме да се погрижим за доста неща – каза Рейнолдс. – Например за няколко трупа. Освен това трябва да докладвам. – Тя се обърна към Кони. – И да те отведе зад решетките.

Кони я изгледа свирепо.

– Значи дотук беше дружбата.

Нейният поглед бе също тъй яростен.

– Ти сам направи своя избор. Онова, което стори за нас, наистина ще ти помогне. Ще останеш за дълго в затвора, Кони. Но поне ще си жив. Кен нямаше дори и тази възможност. – Тя се обърна към Бюканън. – А сега какво?

– Предлагам да тръгваме незабавно. Щом напуснем района, можете да уведомите полицията. Когато се върнем във Вашингтон, аз и Фейт ще се явим пред ФБР, за да разкажем каквото знаем. Трябва да пазим пълна тайна. Ако той разбере, че работим с ФБР, никога няма да получим необходимите доказателства.

– Той ли поръча убийството на Кен?

– Да.

– Свързан ли е с чужда държава?

– Не, всъщност и двамата имате един и същ работодател.

Рейнолдс го изгледа смаяно.

– Чичо Сам? – бавно изрече тя.

Бюканън кимна.

– Ако ми се доверите, ще направя всичко възможно, за да ви го доведе. Имам лични сметки за уреждане с него.

– И какво очаквате в замяна?

– За себе си ли? Нищо. Ако ме чака затвор, тъй да бъде. Но Фейт остава на свобода. Ако не ми гарантирате това, можете да викнете полицията още сега.

Фейт стисна ръката му.

– Дани, не бива да поемаш цялата вина.

– Защо не? Всичко е мое дело.

– Но твоята цел...

– Целта не е оправдание. Знаех какъв риск поемам, когато наруших закона.

– И аз го знаех, по дяволите!

Бюканън се обърна към Рейнолдс.

– Споразумяхме ли се? Фейт няма да иде в затвора.

– Не съм в състояние да ви предложа каквото и да било. – Рейнолдс се замисли за миг. – Но обещавам едно: ако сте искрен, ще направя всичко възможно, за да помогна на Фейт.

Изведнъж Кони се изправи, пребледнял като платно.

– Брук, трябва веднага да ида до тоалетната.

Олюляваше се; едната му ръка плъзна към гърдите.

Рейнолдс го изгледа подозрително.

– Какво ти става? – Тя се взря в пребледнялото му лице. – Добре ли си?

– Право да си кажа, бил съм и по-добре – измънка той и килна глава настрани; лявото му рамо провисна.

– Аз ще го придружа – предложи Лий.

Докато двамата се отправяха към стъпалата, Кони сякаш загуби равновесие. Лицето му се изкриви от болка и той притисна ръка към гърдите си.

– Мамка му! О, господи!

Той изстена и падна на коляно; започна да хърка, от устата му се стичаше слюнка.

– Кони! – възкликна Рейнолдс и пристъпи към него.

– Това е сърдечен удар – извика Фейт.

– Кони! – повтори Рейнолдс, гледайки как нейният партньор се свлича на пода, разтърсван от неудържими спазми.

Движението бе бързо. Изглеждаше дори прекалено бързо за човек над петдесетте, но понякога адреналинът и отчаянието се сливат в експлозивна смес.

Ръката на Кони се стрелна към глезена. Под панталона бе скрит кобур с малък пистолет. Преди някой да реагира, оръжието изхвъркна навън. Кони имаше няколко цели, но избра Бюканън и стреля.

Фейт Локхарт единствена реагира със същата бързина.

От мястото си до Бюканън тя видя пистолета преди всички други. Видя как дулото се насочва към нейния приятел. Мислено чу експлозията, която щеше да тласне куршума, за да убие Бюканън. Никой никога не разбра как Фейт успя да се хвърли напред толкова бързо.

Куршумът я улучи в гърдите; тя ахна тихо и се свлече в краката на Бюканън.

– Фейт! – изкрещя Лий.

Вместо да нападне Кони, той се хвърли към нея.

Рейнолдс бе насочила пистолета към Кони. Докато той завърташе своя насреща ѝ, тя отново зърна за миг ясновидката. Спомни си късата линия на живота. *Федерална служителка, майка на две деца, загива в престрелка.* Видя заглавието съвсем отчетливо. И това почти я парализира. Почти.

Двамата с Кони се гледаха очи в очи. Той вдигаше пистолета, за да се прицели в нея. Рейнолдс не се съмняваше, че ще натисне спусъка. Той имаше хладнокръвието, куража да убие човек. А тя? Пръстът ѝ се стегна върху спусъка и времето наоколо сякаш спря като в безтегловен подводен свят. Нейният партньор. Агент от ФБР. Предател. Децата. Собственият ѝ живот. Сега или никога.

Рейнолдс натисна спусъка веднъж, после още веднъж. Откатът бе слаб, прицелът безпогрешен. Когато куршумите го улучиха, едрото тяло на Кони се разтърси в конвулсии: може би мозъкът продължаваше да изпраща импулси, без да осъзнава, че вече е мъртъв.

Рейнолдс имаше чувството, че Кони я погледна изпитателно, преди да изпусне оръжието и да падне. Тази картина щеше да я преследва завинаги. Едва когато агент Хауард Константинопъл рухна на пода и повече не помръдна, Брук Рейнолдс успя отново да си поеме дъх.

– Фейт, Фейт! – Лий разкъса ризата и разкри страшната кървава рана. – Боже мой, Фейт!

Тя беше загубила съзнание и дишането ѝ едва се долавяше.

Бюканън гледаше надолу, вцепенен от ужас.

Рейнолдс коленичи до Лий.

– Зле ли е?

Лий само я изгледа с отчаяние. Не можеше да говори.

Рейнолдс се наведе над раната.

– Лошо – въздъхна тя. – Куршумът е вътре. Точно до сърцето.

Лий отново погледна Фейт. Кожата ѝ вече започваше да пребледнява. Усети как жизнената топлина я напуска с всеки немощен дъх.

– О, господи! – извика той. – Моля те, не!

– Трябва да я откараме в болница – каза Рейнолдс. – Незабавно.

Нямаше представа къде се намира най-близката болница и дали в нея има спешно отделение, от каквото се нуждаеше Фейт. А да кръстосват напосоки с кола из района бе равносилно на смъртна присъда. Можеше да повика „Бърза помощ“, но кой знае след колко време щеше да пристигне. Ревът на самолета отвън я накара да се озърне към прозореча. Планът узря в главата ѝ за секунда. Рейнолдс изтича обратно към Кони и грабна от тялото му служебната значка. За миг се вгледа в бившия си колега. Не би трябвало да изпитва вина за онова, което извърши. Той беше готов да я убие. Тогава защо се чувстваше смазана от угризения? Но Кони бе мъртъв. Фейт Локхарт – не. Поне засега. Рейнолдс се върна до нея.

– Лий, ще хванем самолета. Бързо!

Тя изтича навън, следвана от останалите. Чува как самолетът набира обороти, готов за излитане. Рейнолдс се втурна право към живия плет, но Лий ѝ извика и посочи пътя през отвора. Тя се отправи натам и след минута изскочи на пистата. Погледна към отсрещния край. Самолетът вече завиваше, преди да полети с рев по асфалта и да се издигне във въздуха; след секунди единствената им надежда щеше да изчезне. Тя размахва значката и пистолета и хукна право към машината, като крещеше с всичка сила: „ФБР!“ Самолетът се понесе насреща. Отзад тичаха Бюканън и Лий, който носеше Фейт. Те също изскочиха на пистата.

Най-сетне пилотът забеляза жената, която тичаше срещу него с размахан пистолет. Той дръпна лоста назад, самолетът спря и двигателите бавно заглъхнаха.

Рейнолдс спря до кабината, вдигна значката и пилотът отвори прозорчето.

– ФБР – изрече дрезгаво тя. – Тук има тежко ранен човек. Нуждая се от самолета ви. Ще ни откарате до най-близката болница. Веднага.

Пилотът погледна значката, след това пистолета и замаяно кимна.

– Добре.

Притиснал Фейт към гърдите си, Лий се качи в самолета. След него и другите. Пилотът зави, върна се към началото на пистата и отново потегли. След минута самолетът се носеше все по-високо във въздуха към просветляващото небе.

53.

Пилотът се свърза по радиото и от болницата изпратиха линейка с лекарски екип да ги чака на пистата в Мантио, до която за щастие имаше само няколко минути полет. Рейнолдс и Лий използваша бинтове от аптечката в самолета, за да спрат кръвоизлива; Лий подаваше на Фейт кислород от малка бутилка. Но не личеше това да е помогнало. Тя оставаше в безсъзнание, пулсът едва се долавяше. Крайниците ѝ започваха да изстиват, макар че Лий се притискаше към нея, опитваше се да ѝ прелее част от своята топлина, сякаш това можеше да помогне.

Лий се качи в линейката, която откара Фейт до Крайбрежния медицински център, където имаше спешно отделение и реанимация. Рейнолдс и Бюканън стигнаха дотам с кола. По пътя към болницата Рейнолдс се обади на Фред Маси във Вашингтон. Разказа му само толкова, колкото да го накара незабавно да хукне към служебния самолет. Настоя да дойде единствено той, без придружители. Маси прие това условие без възражения. Може би заради нейния тон или заради поразителните разкрития, сбити в няколко кратки думи.

Незабавно отнесоха Фейт в спешното отделение, където лекарите почти два часа се бориха да възстановят жизнените ѝ функции, да нормализират сърдечната дейност и да спрат вътрешния кръвоизлив. Изгледите не бяха добри. Дори се наложи да прибегнат до електрошок.

Занемял от ужас, Лий гледаше през вратата как тялото на Фейт подскача от електрическите удари. Успя да помръдне едва когато забеляза, че правата черта върху монитора отново се превръща в назъбена линия.

Само два часа по-късно трябваше да разрежат гръдния кош и да разтворят ребрата, за да раздвижат сърцето с пряк масаж. Сякаш всеки час носеше нова криза, а животът едва се крепеше в неподвижното тяло.

Навел глава, Лий непрестанно крачеше напред-назад с ръце в джобовете, без да разговаря с когото и да било. Вече бе изрекъл наум всички молитви, които можеше да си спомни. Бе измислил и нови. Нищо не можеше да стори за тази жена, което го измъчваше най-жестоко. Как бе допуснал това да се случи? Как бе успял онзи дърт, тромав негодник Кони да стреля толкова бързо? Та той стоеше точно до него. А Фейт? Защо бе поела куршума? Защо? Бюканън трябваше да лежи на тази носилка, около която се суетяха лекари, полагащи отчаяни усилия да върнат живота в разкъсаното тяло.

Лий залитна към стената, после безпомощно се свлече на пода, закри лицето си с длани и едрото му тяло се разтресе.

В една свободна стая Рейнолдс чакаше заедно с Бюканън, който почти не бе проговорил, откакто се случи нещастieto. Само седеше и се взираше в стената. Отстрани никой не би предположил какъв гняв приижда в гърдите му, каква безгранична ненавист изпитва към Робърт Торнхил – човека, който бе унищожил всичко хубаво в неговия живот.

Когато Фред Маси пристигна, Фейт вече бе откарана в интензивното отделение. Лекарят обясни, че засега състоянието ѝ било стабилизирано. Куршумът се оказал от убийствената система „дум-дум“. Той прелетял през тялото като побесняла топка за боулинг, причинявайки тежки увреждания на органите и жесток вътрешен кръвоизлив. За щастие организмът на Фейт намерил сили да оцелее. Имало шанс, нищо повече, предупреди лекарят. За останалото трябвало да изчакат.

Когато лекарят си тръгна, Рейнолдс сложи ръка върху рамото на Лий и му подаде чаша горещо кафе.

– Лий, щом все още е жива, иска ми се да вярвам, че ще оцелее.

– Няма гаранции – глухо промърмори той, без да я поглежда.

Отидоха в свободната стая, където Рейнолдс представи Бюканън и Лий на Фред Маси.

– Мисля, че е време Бюканън да ти разкаже историята си – каза тя.

– Доброволно ли ще го направи? – попита Маси.

Бюканън гневно вирна глава.

– Повече от доброволно. Но преди това имам един въпрос. Кое е по-важно за вас? Онова, което извърших, или да арестувате човека, който уби вашия агент?

Маси се приведе напред.

– Мисля, че не съм готов да обсъждам с вас каквото и да било споразумение.

Бюканън подпря лакти на масата.

– Ще бъдете готов, след като ме изслушате. Но ще ви помогна само при едно условие. Оставете ме аз да се разправам с него. Както си знам.

– Агент Рейнолдс ми събщи, че този човек работи за федералното правителство.

– Съвършено вярно.

– Е, това е просто невероятно. Разполагате ли с доказателства?

– Не, но ако ме оставите да действам, ще ги имате.

Маси се озърна към Рейнолдс.

– Знаем ли кои са убитите в къщата?

Тя поклати глава.

– Преди малко проверих. Сега там действат местни полицаи и агенти от Вашингтон, Роли и Норфолк. За подобни сведения все още е рано. Но разследването върви по бързата процедура. Местната полиция не знае нищо. Напълно контролираме информационния поток. В новините няма да споменат нито за убитите, нито че Фейт все още е жива и лежи в тази болница.

Маси кимна.

– Добра работа.

Изведнъж той сякаш си спомни нещо. Отвори куфарчето си, извади два предмета и ги протегна към Рейнолдс. Значката и пистолетът.

– Съжалявам, че стана така, Брук – каза Маси. – Трябваше да ти повярвам. Може би прекалено отдавна съм напуснал оперативната дейност. От ровене из купищата хартии съм престанал да се вслушвам в инстинкта си.

Рейнолдс прибра пистолета в кобура и пхна значката в чантата си.

– На твоето място може би и аз нямаше да повярвам. Но миналото си е минало, Фред. Да продължим напред. Нямаме много време.

– Бъдете уверен, че никога няма да откриете самоличността на тези хора, мистър Маси – отбеляза Бюканън. – А дори и да успеете, те няма да имат никаква връзка с човека, за когото говоря.

– Откъде сте толкова сигурен? – попита Маси.

– Повярвайте, знам как работи.

– Слушайте, защо просто не ми разкажете кой е той, а след това да оставите всичко на мен?

– Не – твърдо отсече Бюканън.

– Как така не? Ние сме от ФБР, драги, с това си изкарваме хляба. Ако искате някаква сделка...

– Първо ще ме изслушате. – Бюканън почти не повиши глас, но се взря в очите на Маси тъй властно, че той изгърва мисълта си и млъкна. – Имаме един шанс да го повалим. Само един! Той вече е проникнал във ФБР. Константинопол може да не е единственият доносител. Може да има и други.

– Дълбоко се съмнявам в това... – започна Маси.

Този път Бюканън повиши глас.

– Можете ли да ми гарантирате, че няма? Можете ли?

Маси смутено се облегна назад. Погледна към Рейнолдс, но тя само сви рамене.

– Щом са успели да завербуват Кони, значи никой не е застрахован.

Маси направи печална гримаса и бавно поклати глава.

– Кони... все още не мога да повярвам.

Бюканън почука по масата.

– А ако между вас има още един шпионин и се опитате сами да заловите онзи човек, предварително сте обречени на провал. И ще изпуснете шанса. Завинаги. Наистина ли искате да поемете този риск?

Маси се замисли, потривайки гладко избръснатата си брада. Когато отново погледна Бюканън, по лицето му бе изписан предпазлив интерес.

– Наистина ли смятате, че можете да го засечете?

– Готов съм да заложа живота си. Само че най-напред ще трябва да развъртя телефоните. Да си осигуря специализирана помощ.

Бюканън се усмихна. Политик беше, политик щеше да си умре. Той се обърна към Лий.

– Ще ми трябва и твоята помощ, Лий. Ако не възразяваш.

Детективът изненадано вдигна глава.

– Аз ли? С какво мога да ти помогна?

– Снощи с Фейт разговаряхме за теб. Тя ми разказа за някои твои способности. Каза още, че отлично се справяш в трудни положения.

– Излиза, че е сбъркала. Иначе нямаше да лежи с дупка в гърдите.

Бюканън докосна ръката на Лий.

– Едва намирам сили да живея с вината, че заради мен се е изправила пред куршума. Но вече нищо не мога да променя. Мога обаче да направя така, че нейната жертва да не отиде напразно. Рискът за теб ще е голям. Дори да се справим с онзи човек, зад гърба му стоят още мнозина. Все някой от тях ще остане.

Бюканън се облегна назад и погледна изпитателно Лий. Маси и Рейнолдс също гледаха частния детектив. Мощните ръце и плещи на Лий влизаха в поразителен контраст с крехката уязвимост дълбоко в очите му.

Лий Адамс въздъхна тежко. Най-много му се искаше да застане до леглото на Фейт и да не си тръгва оттам, преди тя да се събуди и да му каже с усмивка, че вече е добре. Тогава щеше да му олекне. Но знаеше, че в този живот човек рядко получава каквото иска. Той погледна Бюканън и каза:

– Мисля, че съм на твое разположение.

54.

Черната лимузина спря пред къщата. От предната врата излязоха Робърт Торнхил и неговата съпруга с официално вечерно облекло. Торнхил заключи, после двамата се качиха и колата потегли. Бяха поканени на официална вечеря в Белия дом.

Лимузината мина покрай кварталното телефонно табло. Металният шкаф беше голям, ъгловат и боядисан в светлозелено. Стоеше тук около две години, откакто компанията обнови свързочните линии в този стар квартал. Ръбестата кутия изведнъж се превърна в досадна гледка сред района с великолепни къщи и разкошни дворове. Затова местните жители платиха на общината да засади около таблото декоративни храсти. Сега те изцяло закриваха шкафа откъм пътя, принуждавайки техниците да идват от другата страна, обърната към гората. Храстите се оказваха не само красиви, но и твърде удобни за човека, който проследи с поглед минаващата кола, после отвори кутията и започна предпазливо да се ориентира из нейните електронни вътрешности.

С помощта на един от специализираните си прибори Лий Адамс определи коя линия води към резиденцията на семейство Торнхил. Помогаше му и опитът в работата със свързочна апаратура. Къщата на Торнхил имаше добра охранителна система. Но всяка охранителна система си има ахилесова пета – телефонната линия. Винаги телефонната линия. Благодарение на мистър Бел.

Лий мислено преповтори ходовете стъпка по стъпка. Когато неканен гост нахлуе в нечия къща, алармата се задейства и компютърът набира номера на охранителите, за да им съобщи за нашествието. Тогава наблюдаващият служител се обажда в дома да провери дали всичко е наред. Ако собственикът отговори, трябва да съобщи личния си код, в противен случай пристига полицията. А ако никой не се обади, полицията тръгва веднага.

Най-просто казано, Лий лишаваше системата от възможност да се свърже с централата, но така, че компютърът да не усети. Постигна това, като вгради тъй наречения телефонен симулатор. Най-напред откъсна къщата от телефонната мрежа, като преряза проводниците. Сега трябваше да излъже компютъра, че все още разполага с връзка. За целта той свърза симулатора, натисна ключа и домът на Торнхил започна да получава сигнал от телефонна линия, която не водеше абсолютно

никъде.

Освен това Лий бе открил, че алармената система работи само от електрорежата, без собствено хранване. Голям пропуск. Собственото хранване не се поддаваше на манипулация, тъй като нямаше проводници, които да осигуряват достъп до него. Буквално всички алармени системи в страната използваха едни и същи основни входове за енергия и данни. Следователно всички те имаха и задни вратички. Лий току-що бе отворил своята.

Той събра инструментите и заобиколи през гората към задния двор на Торнхил. Избра прозорец, който не се виждаше от улицата. Разполагаше със схема на къщата и план на алармената инсталация. Беше му ги осигурил Фред Маси. През прозореца можеше да стигне до командното табло на горния етаж, без да минава покрай детекторите за движение.

Лий извади от раницата си електрошокова палка и я притисна към прозореца. Знаеше, че всички прозорци са свързани със системата, дори и тези на горния етаж. В повечето къщи бяха обезопасени само долните прозорци; ако беше така и тук, Лий просто щеше да се изкатери догоре и спокойно да влезе, без да задейства алармата.

Той натисна спусъка на палката, след това я премести по-настрани, където предполагаше, че се намират контактните елементи. Пусна в рамката общо осем електрически заряда. Токовете удари щяха да запоят плътно контактите, така че отварянето на прозореца да не прекъсва веригата.

Лий отвори ключалката, затаи дъх и вдигна рамката нагоре. Алармата мълчеше. Той бързо се прехвърли през прозореца и го затвори. Извади от джоба си малко фенерче, намери стълбището и тръгна нагоре. Скоро забеляза, че семейство Торнхил живее в изключителен лукс. Повечето мебели бяха антични; по стените висяха истински маслени картини; краката му затъваха в дебел и навярно много скъп килим.

Таблото на охранителната система се намираше точно там, където му беше мястото – в голямата спалня на втория етаж. Лий развинти капака и откри проводника към сирената. След две щраквания на клещите инсталацията изведнъж онемя. Той слезе долу, мина пред един от детекторите за движение, размахна предизвикателно ръце и дори му показва среден пръст, като си представяше, че насреща стои Торнхил, безсилен да спре нашественика. Червената лампичка светна и алармената система се включи, макар че вече не можеше да нададе вой. Скоро компютърът щеше да набере номера на охранителната централа, само че обаждането нямаше да стигне дотам. Щеше да изчака осем сигнала и да се изключи,

след като не получи отговор. В централата всичко щеше да изглежда наред. Мечтата на крадеца.

Лий изчака, докато червената лампичка върху детектора изгасна. При всяко минаване пред него приборът щеше да се включва със същия резултат. Обаждане, осем сигнала, след това край. Лий се усмихна. Дотук добре. Преди да си тръгне, щеше отново да свърже проводника на сирената – Торнхил би заподозрял нещо нередно, ако не чуеше познатото писукане при отварянето на вратата. Но засега Лий си имаше друга работа.

55.

Вечерята в Белия дом бе наистина незабравима за мисис Торнхил. Нейният съпруг обаче продължаваше да работи и тук. Той седеше на дългата маса и отговаряше, ако някой се обърнеше към него, но през повечето време само слушаше разговорите. Тази вечер имаше доста чуждестранни гости, а Торнхил знаеше, че добрите разузнавателни сведения могат да дойдат при най-необичайни обстоятелства, дори на вечеря в Белия дом. Нямахме представа дали гостите разпознават в него служител от ЦРУ. Той не вдигаше шум около професията си. Утре „Вашингтон Поуст“ щеше да ги отбележи в списъка на гостите само като „мистър Робърт Торнхил и неговата съпруга“.

Смешното беше, че Торнхил получи поканата не заради своя пост в ЦРУ. Кой и защо попада на церемонии в Белия дом – това бе една от най-големите загадки на столицата. В случая поканата бе признание за благотворителните усилия на жена му в полза на бедняците от окръг Колумбия – дейност, в която участваше дори и първата дама. А Торнхил трябваше да признае, че жена му наистина се е посветила на тази кауза. С изключение на времето в клуба, разбира се.

Обратното пътуване мина без произшествия; разговаряха на светски теми, макар че Торнхил през цялото време мислеше за обаждането на Хауард Константинопъл. Загубата на трима души бе за него както личен, така и професионален удар. Работеше с тях от години. Просто не можеше да си представи как така и тримата са загинали. В момента бе пратил свои хора в Северна Каролина да узнаят колкото се може повече за това.

Константинопъл не се обади повече. Кой знае дали не беше избягал. Но Фейт и Бюканън бяха мъртви. Както и онази Рейнолдс. Или поне Торнхил предполагаше, че са мъртви. Особено го тревожеше фактът, че вестниците изобщо не споменаха за шест трупа, открити в луксозна вила край океана. Оттогава бе минала вече цяла седмица, а около случая цареше пълно мълчание. Може би Бюрото го прикриваше заради крайно неприятните изводи, които следваха от събитията. Да, напълно в техен стил. За жалост, откакто Константинопъл изчезна, Торнхил бе останал без очи и уши в Бюрото. Трябваше скоро да се погрижи за това. Внедряването на нов агент щеше да му отнеме време, но беше напълно възможно.

Е, така или иначе, следата нямаше да доведе до него. Тримата му агенти имаха толкова дълбоко прикритие, че властите щяха да имат голям късмет, ако изобщо успееха да проникнат под най-горния слой. По-надолу нямаше да открият нищо. Когато научиха за гибелта на тримата, той и неговите колеги от подземната зала вдигнаха тост в тяхна чест.

Имаше и още една неприятна подробност – Лий Адамс. Той беше потеглил с мотоциклета, вероятно към Шарлотсвил, за да охранява дъщеря си. Но не бе пристигнал там – Торнхил знаеше това със сигурност. Тогава къде се намираше? Дали не се бе върнал, за да убие някак агентите на Торнхил? Но сам човек да победи и тримата бе немислимо. А в телефонния разговор Константинопъл не спомена нищо за Адамс.

Докато колата продължаваше да се носи напред, Торнхил изведнъж се почувства много по-самоуверен, отколкото в началото на вечерта. Трябваше да следи положението много внимателно. Може би някакво съобщение вече го чакаше у дома.

Когато колата зави по алеята, Торнхил погледна часовника си. Вече бе късно и не му оставаше много време за сън. Утре трябваше да се яви пред комисията на Ръсти Уорд. Беше подготвил отговори за въпросите на сенатора – тоест имаше готовност да сипе тъй безсрамни лъжи, че и стените на залата да се изчервят.

Торнхил изключи алармената система, целуна жена си за лека нощ и я изпрати с поглед, докато се изкачваше нагоре към спалнята. Тя все още бе много привлекателна – стройна, с изящни кости. Наближаваше време да се пенсионира. Може би нямаше да е чак толкова зле. Понякога го навестяваха кошмарни видения – как се измъчва с безконечни партии бридж, клубни вечери, благотворителни сбирки; или пък с досада размахва стика по игрищата за голф, а нетърпимо високомерната му съпруга неизменно е нейде наблизо.

Но сега, докато гледаше как чудесно оформеният ѝ гръб се изкачва нагоре, Торнхил изведнъж откри далеч по-привлекателни варианти за златните си години. Двамата все още бяха сравнително млади, богати; можеха да обиколят света. Той дори си помисли, че тази вечер може да подрани в леглото и да задоволи плътските желания, които го обзеха внезапно, докато гледаше как мисис Торнхил се възнася грациозно към спалнята. Харесваше му да я гледа как сваля обувките с висок ток от краката си, обгърнати в черни чорапи; как плъзва ръка по заобленото си бедро; как разпуска косата си по гърба и мускулите на раменете потрепват при всяко движение. Все пак безбройните часове в клуба не бяха отишли напразно. Да, реши той, само ще отскочи до кабинета да

провери за оставени съобщения, след това ще се качи право при нея.

Торнхил включи лампата в кабинета и тръгна към бюрото. Канеше се да провери за съобщения в секретния си телефон, когато чу шум. Завъртя се към остъклената врата за градината. Тя бе отворена и през нея прекрачи човек.

Лий насочи пистолета право към него, вдигна пръст пред устните си и се усмихна. Торнхил настръхна, зашари с очи насам-натам, но нямаше накъде да бяга. Ако хукнеше или извикаше, щеше да умре; усещаше това в погледа на посетителя. Лий прекоси кабинета и заключи вратата. Торнхил го гледаше мълчаливо.

Втората му изненада дойде, когато още един човек влезе през стъклената врата и заключи и нея.

Дани Бюканън изглеждаше съвършено спокоен, почти сънлив, но в очите му танцуваше бясна енергия.

– Кои сте вие? Какво търсите в моята къща? – попита Торнхил.

– Очаквах нещо по-оригинално, Боб – каза Бюканън. – Толкова често ли срещаш призраци от близкото минало?

– Сядай – нареди Лий на Торнхил.

Торнхил огледа пистолета още веднъж, после се отдръпна и седна на кожения диван срещу двамата. Развърза папийонката си и я остави настрана, като се мъчеше да прецени положението и да избере стратегия за действие.

– Мислех, че имаме сделка, Боб – продължи Бюканън. – Защо изпрати онзи екип от убийци? Много хора загинаха безсмислено. Защо?

Торнхил го изгледа подозрително, после насочи очи към Лий.

– Не знам за какво говорите. Дори не ви познавам, по дяволите!

Ясно беше какво мисли Торнхил – че Лий и Бюканън носят микрофони. Може би работеха за ФБР. И бяха в къщата му.

– Аз... – Бюканън се запъна и погледна Лий. – Ние дойдохме като единствените оцелели, за да сключим някакво споразумение. Не искам до края на живота си да се озъртам през рамо.

– Споразумение ли? Ами ако викна на жена си да се обади в полицията? Харесва ли ви такова споразумение? – Торнхил се втренчи в Бюканън и се престори, че го е разпознал. – Май съм ви виждал някъде. Във вестниците ли?

Бюканън се усмихна.

– Спомняш ли си онзи запис, за който Константинопол ти каза, че е унищожен? – Той бръкна в джоба си и извади касета. – Е, човекът малко се заблуждаваше.

Торнхил гледаше касетата, като че беше парче плутоний, което се канеха да натъпчат в гърлото му. Той също бръкна в джоба си.

Лий надигна пистолета.

Торнхил го изгледа с мълчалив упрек, после бавно извади лулата и я запали. След като пусна няколко облачета дим, се обърна към Бюканън.

– Тъй като изобщо не знам за какво говорите, защо не пуснете тази касета? Може би тя ще обясни какво търсят двама непознати в моя дом.

Ако на тази касета беше записано как разговарям за убийство на агент от ФБР, изобщо нямаше да сте тук, а аз вече щях да съм арестуван. Блъф, блъф, блъф, Дани.

Бюканън бавно потупа с касетата по дланта си. Лий изглеждаше нервен.

– Хайде, като сте ми разпалили любопитството, не се дърпайте в последния момент – каза Торнхил.

Бюканън пусна касетата на бюрото.

– Може би по-късно. В момента искам да знам какво ще направиш за нас. За да не отидем във ФБР и да разкажем всичко, което знаем.

– И какво толкова знаете? Преди малко споменахте за убити хора. Нима намеквате, че може да съм убил някого? Вероятно ви е известно, че работя за ЦРУ. Да не би да сте чуждестранни агенти, дошли с намерение да ме изнудват? Лошото е, че за да ме изнудвате, трябва да има с какво.

– Знаем достатъчно, за да те погребем – рече Лий.

– Ами тогава вземете лопатата и почвайте да копаете, мистър...

– Адамс – каза Лий със свирепа гримаса. – Лий Адамс.

– Знаеш, че Фейт е мъртва, Боб – обади се Бюканън. При тези думи Лий наведе очи. – Загина малко преди да се спаси. Константинопол я уби. Уби и двама от твоите хора. Отмъщение за убийството на агента от ФБР.

Торнхил се престори на напълно объркан.

– Фейт? Константинопол? Какво ми говорите, дявол да го вземе?

Лий пристъпи и застана пред Торнхил.

– Негодник! Ти убиваш хората, сякаш са мравки. Игра. Това е всичко за теб – само игра.

– Моля ви, махнете оръжието и напуснете дома ми. Веднага!

– Проклет да си!

Лий насочи дулото към главата на Торнхил. В следващия миг Бюканън се озова до него.

– Лий, моля те, недей. Това няма да ни помогне.

– На ваше място бих послушал приятеля си – каза Торнхил с цялото спокойствие, на което бе способен. Вече веднъж го бяха заплашвали с пистолет преди много години в Истанбул, когато прикритието му се провали. Тогава оцеля по чудо. Питаше се дали и тази вечер ще има същия късмет.

– Защо да слушам когото и да било? – изръмжа Лий.

– Лий, моля те – повтори Бюканън.

Лий гледаше Торнхил право в очите и пръстът му се колебаеше върху спусъка. Най-сетне той бавно отпусна пистолета.

– Е, май ще трябва да идем във ФБР и да разправим каквото знаем – каза Лий.

– Все ми е едно, стига да напуснете моя дом.

– Преди това – рече Бюканън – искам личната ти гаранция, че повече никой няма да бъде убит. Ти получи каквото искаше. Всякакво насилие е излишно.

– Добре, добре, както кажете. Вече никого няма да убивам – отвърна подигравателно Торнхил. – А сега си вървете, ако обичате. Не искам да тревожа жена си. Тя не знае, че се е омъжила за масов убиец.

– Това не е шега – гневно каза Бюканън.

– Да, наистина не е шега и се надявам да получите лекарска помощ, от каквато явно се нуждаете. И моля ви, много внимавайте този ваш приятел да не нарани някого с пистолета.

Това сигурно ще прозвучи чудесно на записа. Колко се тревожа за хората.

Бюканън взе касетата.

– Няма ли да оставите доказателството за моите престъпления?

Бюканън се завъртя и го изгледа свирепо.

– При сегашните обстоятелства смятам, че не е необходимо.

Изглежда готов да ме убие, помисли си Торнхил. Добре, много добре.

Торнхил проследи с поглед как двамата бързо се отдалечават по алеята и изчезват в уличните сенки. След минута чу шум от кола. Той изтича към телефона, после спря. Дали не го подслушваха? Дали цялата сценка не бе разиграна само за да го накара да допусне грешка? Той се загледа към прозореца. Да, онези двамата можеха в момента да дебнат отвън. Торнхил натисна един бутон под бюрото си. Завесите се спуснаха и в същото време откъм всеки прозорец долетя тихичко шумолене – бял шум. Той отвори чекмеджето и извади обезопасения телефон. В

него бяха вградени толкова много системи за сигурност и заглушаване, че дори магьосниците от Агенцията за национална сигурност не биха могли да засекаат разговор по него. Също като технологията, използвана във военните самолети, телефонът изстрелваше електромагнитни смущения, които проваляха всички опити за засичане на сигнала. *Дотук с електронното подслушване, жалки любители.*

– Бюканън и Лий Адамс бяха в кабинета ми – изрече той по телефона. – Да. В собствения ми дом, по дяволите! Току-що си тръгнаха. Искам всички хора, които можем да съберем. До Ленгли са само няколко минути път. Би трябвало да ги намерите. – Той спря за момент, за да разпали лулата си. – Дрънкаха някакви глупости за запис, в който признавам, че съм убил агента от ФБР. Но Бюканън просто блъфираше. Лентата е унищожена. Предположих, че носят микрофони, и се направих на глупак. Едва не платих с живота си за това. Онзи идиот Адамс без малко да ми пръсне черепа. Бюканън каза, че Локхарт била мъртва, и ако не лъже, това е добре за нас. Не знам дали не работят съвместно с ФБР. Но без записа нямат доказателства за онова, което извършихме. Какво? Не, Бюканън се молеше да не го закачаме. Можело да продължим с плана за изнудването, само да му пощадим живота. Жалка картинка. Когато ги видях за пръв път, помислих, че идват да ме убият. Онзи Адамс е опасен. Казаха ми, че Константинопол убил двама от нашите. Той сигурно е мъртъв, тъй че ще трябва да внедрим нов човек във ФБР. Но каквото и да правите, най-напред ги намерете. И този път никакви грешки. Искам ги мъртви. А след това идва време да пристъпим към нашия план. С нетърпение чакам да видя лицата на онези нещастници от Капитолия, когато ги притисна до стената.

Торнхил изключи телефона и седна зад бюрото. Колко смешно, че бяха дошли тук. Отчаяна постъпка. На отчаяни хора. Наистина ли си мислеха, че могат да го измамят с елементарен блъф? Това му се стори оскърбително. Но в крайна сметка той спечели. Истината бе, че утре или в някой от близките дни те щяха да бъдат мъртви, а той жив.

Торнхил се изправи. Бе проявил храброст и хладнокръвие въпреки натиска. *Оцеляването винаги опиянява*, помисли си той и загаси лампата.

56.

В ранното утро сградата на Сената както винаги гъмжеше от народ. Робърт Торнхил крачеше енергично по дългия коридор, размахвайки куфарчето си. Миналата нощ бе успешна в редица отношения. Помрачаваше я само едно – че не успяха да открият Бюканън и Адамс.

Но иначе нощта мина просто чудесно. Мисис Торнхил бе силно впечатлена от животинската му енергия. Тя дори стана рано да му приготви закуска, облечена в черна прилепнала ношница. Това не се бе случвало от години – и закуската, и прилепналата ношница.

Заседателната зала се намиреше в дъното на коридора. Малкото царство на Ръсти Уорд, помисли си Торнхил и изсумтя. Уорд управляваше по южняшки – гранитен юмрук в кадифена ръкавица. Приспиваше жертвите със своя сладникав провлечен говор и точно когато най-малко очакваха, изведнъж се нахвърляше да ги смаже, а проникателният му поглед и изумително точно подобрите думи направо приковаваха по-редния нещастник на горещия стол.

Ръсти Уорд дразнеше старомодната изтънчена чувствителност на Торнхил във всяко едно отношение. Но тази сутрин той бе готов. Можеше да говори за наказателни отряди и тайни акции чак докато кравите се приберат у дома, както обичаше да казва самият Уорд; и в крайна сметка сенаторът щеше да разполага с точно толкова информация, колкото и в началото на заседанието.

Преди да влезе в залата, Торнхил бодро си пое дъх. Още отсега виждаше каква сцена го чака: Уорд и неговата компания седят зад тясната маса, председателят подръпва тирантите си, върти насам-натам тлъстото си лице и рови из записките, да не би да пропусне нещо. Щом влезеше Торнхил, Уорд щеше да му кимне с усмивка и да подхвърли някакво невинно приветствие, целящо да го обезоръжи, сякаш това изобщо можеше да се случи. *Но какво да прави, горкият, трябва да си изкарва хляба. Старо псе нови номера не учи.* И тази глупава поговорка беше от репертоара на Уорд. Жива скръб.

Торнхил отвори вратата и уверено тръгна по централната пътека. Някъде на половината път изведнъж осъзна, че днес са дошли много повече хора, отколкото обикновено. Тясната зала беше буквално претъпкана. Когато се огледа, видя множество непознати лица. Наближавайки масата за свидетели, той отново се изненада. Там вече седяха хора с

гръб към него.

Той вдигна очи към комисията. Уорд го гледаше втренчено. Нямаше нито усмивка, нито приветствие.

– Мистър Торнхил, седнете на първия ред, ако обичате. Имаме да изслушахме един човек преди вас.

Торнхил се смая.

– Моля?

– Просто седнете, мистър Торнхил – повтори Уорд.

Торнхил погледна часовника си.

– За съжаление днес времето ми е ограничено, господин председател. Никои не ми е казал, че ще говори и друг свидетел. – Той се озърна към свидетелската маса. Не познаваше нито един от хората зад нея. – Дали да не пренасрочим заседанието?

Уорд погледна някъде зад гърба му. Торнхил се обърна. Униформеният полицай от охраната тържествено затвори вратата и опря гръб на нея, сякаш готов да отблъсне всеки опит за напускане.

Торнхил отново погледна Уорд.

– Да не би да съм пропуснал нещо?

– И така да е, след минута всичко ще стане кристално ясно – отговори зловещо Уорд. После погледна един от своите помощници и кимна.

Помощникът изчезна през една малка вратичка зад комисията. След няколко секунди се върна. И тогава Торнхил изпита най-големия потрес в своя живот, защото от вратата излезе Дани Бюканън и се отправи към свидетелската маса. Той дори не погледна към Торнхил, който сега стоеше като вкаменен наред пътеката, а куфарчето висеше неподвижно край бедрото му. Другите напуснаха свидетелската маса и заеха места между публиката.

Бюканън застана пред масата, вдигна ръка, даде клетва и след това седна.

Уорд погледна Торнхил, който все още не помръдваше.

– Мистър Торнхил, ако обичате, седнете, за да започнем.

Торнхил не можеше да откъсне очи от Бюканън. С неуверени стъпки той се насочи към единственото свободно място на първия ред. Едрият мъж на крайната седалка му направи път. Докато седнаше, Торнхил се озърна към него и срещна погледа на Лий Адамс.

– Радвам се да те видя отново – рече с усмивка Лий, после се облегна назад и насочи вниманието си към комисията.

– Мистър Бюканън – започна Уорд, – можете ли да ни кажете защо

сте тук днес?

– За да дам показания относно един потресаващ заговор в Централното разузнавателно управление – отговори Бюканън със спокоен, уверен глас. През годините бе свидетелствал пред повече комисии, отколкото всички участници в аферата „Уотъргейт“, взети заедно. Намираще се на позната територия, разпита водеше най-добрият му приятел. Дошъл бе и неговият час. Най-сетне.

– В такъв случай предлагам да започнете от самото начало, сър.

Бюканън бавно отпусна ръце пред себе си, приведе се и заговори в микрофона:

– Преди около петнайсет месеца към мен се обърна високопоставен служител от ЦРУ. Той бе напълно запознат с моята работа. Освен това му беше известно, че познавам отблизо мнозина изтъкнати политици. Желаше да му помогна в осъществяването на един много особен проект.

– Какъв проект? – подкани го Уорд.

– Искаше с моя помощ да събере компрометиращи сведения срещу някои конгресмени, за да ги изнудва.

– Да ги изнудва? Как?

– Той знаеше за моите усилия да подкрепя най-бедните държави и световните хуманитарни организации.

– Всички знаем за вашата дейност в тази насока – заяви решително Уорд.

– Както можете да предположите, работата съвсем не е лека. В този кръстоносен поход бях изразходвал по-голямата част от собственото си състояние. Човекът знаеше и това. Усещаше, че съм в отчаяние. Лесна плячка, мисля, че така ме нарече.

– Как точно щеше да се осъществява замисленото изнудване?

– Трябваше да влизам в контакт с някои конгресмени и държавни служители, които можеха да окажат влияние върху отпускането на чуждестранна помощ и други подобни програми. Щях да им казвам, че в замяна на услугите си ще получат възнаграждение, след като напуснат поста. Естествено, те не знаеха, но ЦРУ щеше да финансира тези „пенсионни“ фондове. Ако получех съгласие, щях да нося апаратура за звукозапис, осигурена от ЦРУ, и да събирам компрометиращи доказателства срещу тези хора. Освен това ЦРУ щеше да ги постави под наблюдение. Цялата им „незаконна“ дейност щеше да се документира и по-късно да бъде използвана срещу тях от същия човек.

– Как така?

– Мнозина от хората, които трябваше да подкупа, за да съдействат при отпускането на помощи, участват и в комисии, контролиращи ЦРУ. Например двама от членовете на тази комисия, сенаторите Джонсън и Макнамара, работят и в комисията по фондовете за външна политика. Човекът от ЦРУ ми даде списък с имената на всички хора, които иска да компрометира. Сенаторите Джонсън и Макнамара бяха в този списък. Планът му предвиждаше чрез заплахи да принуди тях и мнозина други да използват служебното си положение в полза на ЦРУ. Увеличение на бюджета, по-широки дейности, по-слаб контрол от страна на Конгреса. И тъй нататък. В замяна аз щях да им плащам значителни суми.

Бюканън погледна Джонсън и Макнамара, които преди десет години тъй охотно бяха приели неговото предложение. Както се полага, сега лицата им изразяваха само гняв и възмущение. През изминалата седмица Бюканън се бе срещнал с всички свои „пенсионери“, за да им обясни какво става. Ако искаха да оцелеят, трябваше категорично да подкрепят лъжливата му история. Какво друго им оставаше? Освен това трябваше да продължат съвършено безплатно подкрепата си за делото на Бюканън. Най-сетне наистина щяха да се превърнат в „благотетели“. Слава богу.

Беше разказал цялата истина и на Уорд. Старият му приятел прие нещата далеч по-спокойно, отколкото се надяваше Бюканън. Не го упрекна, а изцяло застана зад него. Трябваше да накажат по-тежкото престъпление.

– Това ли е цялата истина, мистър Бюканън?

– Да, сър – отговори Бюканън с физиономия на светец.

Торнхил седеше неподвижно. Лицето му бе като на смъртник, прекрачващ в газовата камера – по него се изписваха едновременно примирение, ужас и смайване. Очевидно Бюканън бе сключил сделка. Политиците щяха да подкрепят неговата версия. Торнхил четеше това по лицата на Джонсън и Макнамара. Как можеше да оспори твърденията им, без да разкрие собствената си роля? Нямаше начин да скочи и да заяви: „Не беше така. Бюканън ги подкупваше отпреди. Аз само го хванах и използвах момента, за да организирам изнудването.“ Ето я ахилесовата му пета. Никога не бе мислил за нея. Като в историята за жабока и скорпиона, само че този път скорпионът щеше да оцелее.

– Какво направихте? – попита Уорд.

– Незабавно потърсих хората от списъка, включително сенаторите Джонсън и Макнамара, и им разказах за станалото. Съжалявам, че тогава не успяхме да ви уведомим, господин председател, но трябваше да

действаме в пълна тайна. Съвместно решихме да организираме нещо като измама. Аз щях да се преструвам, че изпълнявам плана на ЦРУ, а другите – че са се поддали. После, докато ЦРУ събираше материал за изнудване, аз от своя страна щях тайно да събирам доказателства срещу ЦРУ. Когато сметнехме, че уликите са неопровержими, щяхме да ги представим на ФБР.

Уорд свали очилата и ги разклати пред лицето си.

– Адски рисковано начинание, мистър Бюканън. Известно ли ви е дали тази операция по изнудването е била официално одобрена от ЦРУ?

Бюканън поклати глава.

– Очевидно не я организираше цялото Управление, а един отделен служител.

– Какво стана след това?

– Събрах необходимите доказателства, но по това време моята сътрудничка Фейт Локхарт, която не беше в течение на събитията, започна да подозира нещо нередно. Вероятно е смятала, че аз наистина организирам заговор за изнудване. Естествено, не можех да ѝ се доверя. Тя се обърна към ФБР. Започна разследване. Човекът от ЦРУ узна за това и се опита да убие мис Локхарт. За щастие тя оцеля, но загина един агент от ФБР.

При тези думи из цялата зала се надигна шум.

Уорд се втренчи в Бюканън.

– Искате да кажете, че високопоставен служител в ЦРУ е извършил убийство на агент от ФБР?

Бюканън кимна.

– Загинаха още няколко души, включително... – За момент той наведе глава и устните му затрепераха. – Включително Фейт Локхарт. Това е причината да се явя днес тук. Искам да сложа край на убийствата.

– Кой е този човек, мистър Бюканън? – попита Уорд с отлично разиграно възмущение и любопитство.

Бюканън се завъртя и посочи право към Робърт Торнхил.

– Заместник-директорът по операциите Робърт Торнхил.

Торнхил скочи от стола, гневно размаха юмрук и изрева:

– Това е гадна лъжа. Цялата тази сбирка е цирк, гнусна комедия, каквато не съм виждал през всичките си години на държавна служба. Подмамвате ме тук, за да слушам нелепите възмутителни обвинения на тази личност. Те... те снощи бяха в дома ми. Този Бюканън и онзи, другият. – Торнхил гневно посочи Лий. – Той се целеше с пистолет в главата ми. Заплашваха ме със същата налудничавата история. Твърдяха, че

разполагат с доказателства, но избягаха, след като усетих техния блъф. Настоявам незабавно да бъдат поставени под арест. Смятам да заведа съдебно дело. А сега моля за извинение, но имам по-важна работа.

Торнхил се опита да мине покрай Лий, но частният детектив стана и прегради пътя му.

Торнхил се озърна към Уорд.

– Ако веднага не сторите нещо, господин председател, ще бъда принуден да повикам полицията по телефона. Едва ли ще ви е много приятно да видите тази история във вечерните новини.

– Имам доказателства за всичко, което описах – каза Бюканън.

– Какви? – провикна се Торнхил. – Онзи измислен запис, с който ме заплашвахте снощи? Ако е тъй, представете го. Каквото и да има на него, несъмнено ще се окаже фалшификация.

Бюканън отвори куфарчето, което лежеше на масата пред него. Вместо звукозапис той извади отвътре видеокасета и я подаде на един от помощниците на Уорд.

Пред погледите на всички присъстващи друг помощник докара количка, върху която имаше телевизор и видеокасетофон. Разположи я в ъгъла, където екранът щеше да се вижда най-добре. След това взе касетата, зареди я, отстъпи назад и натисна дистанционното управление. Всички загледаха със стаен дъх светналия екран.

Видяха как Лий и Бюканън напускат кабинета. После Торнхил седна зад бюрото си, взе телефона, поколеба се и измъкна от чекмеджето друг телефон. Напрегнато заговори в слушалката. Снощният му разговор прозвуча още веднъж пред цялата зала. Заговорът за изнудване, убийството на агент от ФБР, заповедта за ликвидиране на Бюканън и Лий Адамс. Победоносното изражение, с което остави слушалката, бе в невероятен контраст със сегашната му физиономия.

Когато екранът изгасна, Торнхил продължи да се взира в телевизора със зяпнала уста. Устните му помръдваха, но не издаваха нито звук. Куфарчето му с всичките документи се търкулна на пода.

Уорд почука с писалка по микрофона и впи поглед в Торнхил. По лицето на сенатора бе изписано леко задоволство, но то не можеше да се пребори с изражението на погнуса. Уорд наистина изпитваше отвращение от видяното.

– След като сам признахте, че снощи тези хора са ви посетили, едва ли ще обявите доказателството за фалшифицирано, мистър Торнхил – рече Уорд.

Дани Бюканън седеше кротко с наведена глава. Лицето му

изразяваше облекчение, печал, надежда и безпокойство за бъдещето. Очевидно и той желаше да сложи точка веднъж завинаги.

Лий гледаше втренчено Торнхил. Другата задача, която изпълни снощи в жилището на Торнхил, беше сравнително проста. Използваната технология действаше чрез електрическата мрежа. Апаратурата представляваше безжична система с предавател от 2,4 гигагерца, скрита камера и антена – всичко това маскирано като противопожарен детектор в кабинета на Торнхил. Дори наистина изпълняваше функциите на детектор, като същевременно предаваше изображения. Получаваше енергия от нормалната електрическа инсталация и подаваше ясен образ и звук за всичко станало в обсега на камерата. Торнхил бе попречил на компрометиращия разговор да напусне къщата, но изобщо не бе предположил, че вътре в самия му кабинет има миниатюрен троянски кон.

– Готов съм да дам показания пред съда – каза Дани Бюканън.

Той стана, обърна се и тръгна по пътеката.

Лий потупа Торнхил по рамото.

– Извинете ме – рече учтиво той.

Торнхил сграбчи ръката му.

– Как го направи? – попита той.

Лий се изтръгна и догони Бюканън. Двата тихо напуснаха залата.

57.

Точно един месец след показанията на Бюканън пред комисията Робърт Торнхил изтича надолу по стъпалата на Вашингтонския федерален съд, изпреварвайки своите адвокати. Макар и измъчен, беше на свобода. Колата го чакаше долу. Той бързо се настани вътре. След четири седмици зад решетките беше освободен под гаранция. Сега идваше време за работа. Време за мъст, дявол да го вземе!

– Всички ли са уведомени? – попита Торнхил.

Шофьорът кимна.

– Вече са там. Чакат ви.

– Какво е положението с Бюканън и Адамс?

– Бюканън е укрит по програмата за защита на свидетели, но имаме някои идеи как да го открием. Адамс е налице. Може да бъде намерен по всяко време.

– А Локхарт?

– Мъртва е.

– Сигурни ли сте?

– Не сме разкопали гроба ѝ, но по всичко личи, че е умряла от раните си в болницата на Северна Каролина.

Торнхил въздъхна и се облегна назад.

– Има късмет.

Колата се спусна в един обществен гараж, спря и Торнхил излезе. Качи се в чакащия пикап, който веднага потегли в обратна посока. ФБР нямаше как да го проследи.

След четирийсет и пет минути Торнхил се намираще в изоставен търговски център. Влезе в асансьора и след секунди се озова на сто метра под земята. Колкото по-ниско слизаше, толкова по-спокоен се чувстваше. Тази мисъл го развесели.

Вратата се отвори и той буквално изхвъркна от асансьора. Всичките му колеги го чакаха. Празен бе само неговият стол на председателското място. Верният му приятел Фил Уинслоу седеше на съседния стол отдясно. Торнхил си позволи лека усмивка на облекчение. Отново беше готов за работа.

Той седна и се огледа.

– Поздравления, че успя да излезеш под гаранция, Боб – каза Уинслоу.

– След цели четири седмици – отвърна сърдито Торнхил. – Мисля, че Управлението трябва да си намери по-добри юристи.

– Е, онзи видеозапис ни нанесе много тежък удар – обади се младият Арон Ройс, който се бе спречкал с Торнхил на предишното заседание. – Дори съм изненадан, че изобщо те пуснаха под гаранция. И откровено казано, малко недоумявам как Управлението реши да ти осигури правна защита.

– Естествено, че ударът беше тежък – отговори презрително Торнхил. – А Управлението ме защити заради върнатата служба. Ние не изоставяме своите хора. За жалост ще трябва да изчезна. Според адвокатите имаме шанс да оспорим видеозаписа, но вероятно всички ще се съгласите, че въпреки някои правни спорове разкритията бяха прекалено подробни, за да продължавам работата си на сегашния пост.

За момент Торнхил се натъжи. Кариерата му приключваше, и то не така, както бе очаквал. Но сетне лицето му си възвърна предишната стоманена твърдост; решителността му бликна отново като нефтен фонтан. Той победоносно огледа всички в залата.

– Но ще ръководя битката от разстояние. И в крайна сметка ще победим. Доколкото разбрах, Бюканън се е укрил. Но Адамс е налице. Ще действаме по линията на най-малкото съпротивление. Първо Адамс. После Бюканън. Искам някой да се свърже с Министерството на правосъдието. Там имаме хора. Ще открием добрия стар Дани и ще го пратим на оня свят. Освен това искам да бъда напълно уверен, че Фейт Локхарт е мъртва. – Той погледна Уинслоу. – Подготви ли документите за пътуването ми, Фил?

– Всъщност не, Боб – бавно изрече Уинслоу.

Ройс се втренчи в Торнхил.

– Тази операция ни струваше прекалено скъпо – каза той. – Трима сътрудници бяха убити. Срещу теб се води процес. Управлението е преобърнато с главата надолу. ФБР ни притиска отвсякъде. Това е пълна, убийствена катастрофа. В сравнение с нея скандалът с Олдрич Еймс прилича на детска игра.

Торнхил забеляза, че всички в залата, дори и Уинслоу, го гледат враждебно.

– Ние ще оцелеем, повярвайте ми – бодро заяви той.

– Да, сигурен съм, че *ние* ще оцелеем – натърти Ройс.

Ройс определено си търсеше белята. Подобно нахалство трябваше да се пресече незабавно. Но засега Торнхил реши да не му обръща внимание.

– Тия проклетници от ФБР – взмути се той. – Да подслушват собствения ми дом. Няма ли конституция за тях?

– Слава богу, че в онзи разговор не спомена името ми – рече Уинслоу.

Торнхил пак го погледна, изненадан от странния тон на приятеля си.

– Относно документите... Трябва да напусна страната час по-скоро.

– Няма да се наложи, Боб – каза Ройс. – И ако искаш да знаеш, въпреки твоите упорити твърдения ние работехме много добре с ФБР, доказано ти не обърка нещата. Сътрудничеството е най-важно в днешно време. Сраженията са пагубни и за двете страни. Ти ни превърна в динозаври и искаш да потънем в тресавището заедно с теб.

Торнхил го изгледа презрително, после се обърна към Уинслоу.

– Фил, нямам време за празни приказки. Ти се разправяй с него.

Уинслоу се изкашля нервно.

– Боя се, че той има право, Боб.

Торнхил застина за миг, после бързо огледа масата и пак се обърна към Уинслоу.

– Фил, искам си документите и прикритието още сега.

Уинслоу погледна Ройс и леко кимна.

Арон Ройс се изправи от стола. Не се усмихваше; не показваше с нищо, че е победил. Така го бяха обучили.

– Боб – каза той – в плановете има промяна. Повече не се нуждаем от твоите услуги.

Лицето на Торнхил пламна от гняв.

– Какви ги дрънкаш, дявол да те вземе? Аз ръководя операцията. И искам Бюканън и Адамс да бъдат убити. Незабавно!

– Вече няма да има убийства – отвърна яростно Уинслоу, после тихо добави: – Няма да загиват невинни хора. – Той се изправи. – Съжалявам, Боб. Наистина съжалявам.

Торнхил се втренчи в него, изтръпнал от предчувствие за истината. С Фил Уинслоу бяха учили заедно в Йейл, членуваха в едно и също студентско братство. Уинслоу бе най-добрият му сътрудник. Дружаха още от детинство. Цял живот.

– Фил? – плахо прошепна Торнхил.

Уинслоу махна с ръка на другите. Всички станаха и се отпавиха към асансьора.

– Фил? – повтори Торнхил с пресъхнала уста.

Когато групата стигна до асансьора, Уинслоу се обърна.

– Не можем да позволим този случай да продължава. Нещата не бива да стигнат до съд. И не можем да те оставим да се измъкнеш. Ще те търсят докрай. Трябва да приключим, Боб.

Торнхил се надигна от стола.

– Тогава можем да фалшифицираме моята смърт. Самоубийство.

– Съжалявам, Боб. Трябва да приключим категорично и *честно*.

– Фил! – изкрещя Торнхил. – Моля те!

Когато всички влязоха в асансьора, Уинслоу хвърли последен поглед към своя приятел.

– Понякога са нужни жертви, Боб. Ти знаеш това по-добре от всички ни. За благо на страната.

Вратата на асансьора се затвори.

58.

Стиснал внимателно кошницата с цветя, Лий вървеше по болничния коридор. След като Фейт започна да се възстановява, бяха я прехвърлили в една болница близо до Ричмънд, Вирджиния. Водеше се под измислено име и пред вратата ѝ денонощно стоеше въоръжен пазач. Смятаха, че болницата е достатъчно далече от Вашингтон, за да опазят в пълна тайна нейното местонахождение, и същевременно достатъчно близо, за да може Брук Рейнолдс да я наглежда.

Въпреки всичките си отчаяни молби към Рейнолдс Лий едва днес бе получил разрешение да навести Фейт. Е, поне беше жива. И се възстановявала с всеки изминал ден, твърдяха лекарите.

Затова много се изненада, когато наближи стаята и не видя пазач в коридора. Почука на вратата, изчака малко, след това я отвори. Стаята беше празна, на леглото имаше само дюшек. Няколко секунди той обикаля замаяно вътре, после изтича към коридора и едва не се сблъска с една сестра. Стисна я за ръката.

– Пациентката от двеста и дванайсета! Къде е?

Сестрата огледа празната стая, после се обърна към него с опечалено лице.

– Роднина ли сте?

– Да – излъга той.

Тя погледна цветята и лицето ѝ стана още по-тъжно.

– Не ви ли се обадиха?

– Да ми се обадят? За какво?

– Тя почина снощи.

Лий пребледня.

– Починала – избъбри той. – Но нали беше във от опасност? Щеше да оздравее. Как тъй починала?

– Моля ви, сър, тук има и други пациенти. – Сестрата стисна ръката му и го поведе настрана. – Не знам подробности. Било е преди моята смяна. Мога да потърся човек, който да отговори на въпросите ви.

Лий дръпна ръка.

– Слушайте, не може да е мъртва, разбирате ли? Това беше само прикритие. За да я опазят.

– Какво? – смая се жената.

– Оттук аз поемам нещата – изрече нечий глас.

Двамата се озърнаха и видяха Брук Рейнолдс. Тя показа значката си на сестрата и повтори:

– Оттук поемам аз.

Жената кимна и бързо се отдалечи.

– Какво става, по дяволите? – запита Лий.

– Да поговорим някъде на спокойствие.

– Къде е Фейт?

– Не тук, Лий! Дявол да го вземе, нима искаш да провалиш всичко?

Рейнолдс дръпна ръката му, но Лий не помръдваше, а тя знаеше, че не може да го отведе насила.

– Защо да идвам с теб?

– Защото ще ти кажа истината.

Качиха се в колата и Рейнолдс потегли.

– Знаех, че днес ще дойдеш, и исках да те изчакам в болницата. Не успях да пристигна навреме. Извинявай, че трябваше да го чуеш от сестрата. Не така исках да стане.

Рейнолдс сведе очи към цветята, които той продължаваше да държи, и сърцето ѝ се сви от съчувствие. В този момент не беше служителка на ФБР, а обикновено човешко същество, виждащо как се разбива едно сърце. А от онова, което имаше да каже, само щеше да стане още по-лошо.

– Фейт е включена в програмата за защита на свидетели. Бюканън също.

– Какво? За Бюканън разбирам. Но Фейт изобщо не е свидетелка!

Облекчението на Лий бе също тъй силно, както и гневът. Ама че объркана история!

– Но тя се нуждае от защита. Ако някои хора узнаят, че още е жива... сам знаеш какво може да стане.

– Кога е проклетият процес?

– Всъщност няма да има процес.

Лий се втренчи в Рейнолдс.

– Само не ми казвай, че онзи мръсник Торнхил е сключил някаква сделка. Само това не ми казвай.

– Няма сделка.

– Тогава защо?

– За процес трябва да има обвиняем.

Рейнолдс потропа с пръсти по волана, после си сложи тъмните

очила. Посегна да засили отоплението.

– Чакам – каза Лий. – Или може би не ми се полага обяснение?

Рейнолдс въздъхна и изправи глава.

– Торнхил е мъртъв. Открили са го в колата му на един черен път с огнестрелна рана в главата. Самоубийство.

Лий бе зашеметен. След минута едва намери сили да промърмори:

– Като последен страхливец.

– Мисля, че това беше облекчение за всички. Или поне за хората от ЦРУ. Меко казано, случаят ги потресе до дъното на потайните им души. Навярно и за страната ще е по-добре да избегнем един дълъг и мъчителен съдебен процес.

– Да, кирливите ризи и тъй нататък – изсумтя презрително Лий. – Ура за родината. – Докато минаваха край някаква поща, той козирува подигравателно към знамето пред сградата. – Добре, щом Торнхил вече го няма, от какво ще опазвате Фейт?

– Знаеш отговора. Когато умря, Торнхил отнесе в гроба имената на всички замесени. Но те още са по местата си, знаем това. Помниш ли онзи видеозапис? Торнхил разговаряше с някого по телефона и този човек още е жив. В момента ЦРУ води вътрешно разследване, но не бих разчитала на резултати. А ти знаеш, че тези хора ще направят всичко възможно, за да се доберат до Фейт и Бюканън. Ако не заради друго, то поне за отмъщение. – Тя докосна ръката му. – И до теб, Лий.

Той я погледна и разбра какво мисли.

– Не. За нищо на света не приемам да ме охранявате. Няма да свикна с новото име. Понякога и старото едва си го спомням. Предпочитам да чакам главорезите на Торнхил. Поне ще се позабавлявам, преди да умра.

– Лий, това не е шега. Ако не се укриеш, попадаш под сериозна заплаха. А ние не можем да те следим денонощно.

– Тъй ли? След всичко, което сторих за Бюрото? Значи няма да получа безплатна тениска с надпис ФБР?

– Защо си правиш шеги?

– Може би вече нищо не ме интересува, Брук. Ти си умна жена, не ти ли е хрумвало нещо подобно?

През следващите няколко километра мълчаха и двамата.

– Ако решавах аз – каза най-сетне Рейнолдс, – щеше да имаш каквото пожелаеш, дори собствен остров и слуги някъде из южните морета. Но не зависи от мен.

Той сви рамене.

– Ще рискувам. Ако са решили да ме подгонят, тъй да бъде. Ще видят, че съм по-костелив орех, отколкото предполагат.

– Мога ли с нещо да променя решението ти?

Той повдигна цветята.

– Можеш да ми кажеш къде е Фейт.

– Не мога. Знаеш, че не мога.

– Я стига, знаеш, че можеш. Дори си длъжна.

– Лий, моля те...

Той стовари огромния си юмрук върху таблото и го пропука.

– Дявол да го вземе, Брук, ти не разбираш. Трябва да видя Фейт. Трябва!

– Напротив, Лий, разбирам те. Точно затова ми е толкова трудно. Но ако ти кажа и отидеш при нея, ще застрашиш живота ѝ. Както и своя. Знаеш го. Това е нарушение на правилата. И няма да го направя. Съжалявам. Нямах представа колко ужасно се чувствам.

Лий облегна глава назад и двамата млъкнаха за няколко минути. Рейнолдс караше, без сама да знае накъде.

– Как е тя? – тихо запита Лий по някое време.

– Няма да те лъжа. Куршумът я е засегнал жестоко. Възстановява се, но бавно. На два пъти лекарите едва не я изтърваха.

Лий закри лицето си с длан и бавно поклати глава.

– Ако това ще те утеши, тя също не искаше да приеме.

– Божичко – възкликна Лий, – сега вече всичко е превъзходно. Чувствам се най-щастливият човек на света.

– Не това исках да кажа.

– Значи наистина няма да ми позволиш да я видя?

– Да, наистина.

– Тогава ме свали на тъгла.

– Но колата ти остана до болницата.

Той отвори вратата още преди Рейнолдс да спре.

– Ще се поразходя.

– Дотам са километри – каза Рейнолдс с изгънял глас. – Навън е ужасен студ, Лий. Нека да те откарам. Нека да изпием по чаша кафе. И да поговорим още малко.

– Искам да подишам чист въздух. Пък и за какво да говорим? Свършиха ми се приказките. Може вече никога да не проговоря. – Той излезе, после наведе глава към нея. – Все пак можеш да направиш нещо за мен.

– Само кажи.

Той ѝ подаде цветята.

– Можеш ли да ги изпратиш на Фейт? Ще ти бъда благодарен.

Лий затвори вратата и се отдалечи.

Рейнолдс стисна кошницата и го загледа как крачи с наведена глава и ръце в джобовете. Раменете му се разтърсваха. Брук Рейнолдс се облегна назад и по лицето ѝ потекоха сълзи.

59.

Девет месеца по-късно Лий дебнеше около тайното любовно гнезденце на един мъж, който скоро щеше да получи заявление за развод от измамената си съпруга. Изпълнена с подозрения, жената бе потърсила детектив и не след дълго Лий стана свидетел как през квартирата минава дълга върволица млади красавици. Съпругата държеше да получи солидно финансово обезщетение от виновника, който според последни данни притежаваше акции за около петстотин милиона в някаква високотехнологична фирма към Интернет. И Лий щеше да ѝ помогне с огромно удоволствие. Прелюбодеецът му напомняше за Еди Стипович, богатия съпруг на бившата му жена. Докато събираше уличаващи доказателства, понякога имаше чувството, че замеря с камъни уродливата глава на ситния Еди.

Лий вдигна фотоапарата и направи няколко снимки на висока руса хубавица с минипола, отиваща с кръшна походка към къщата. Снимката на сладострастно ухиления виновник, застанал гол до кръста на прага с кутия бира в ръката, щеше да представлява доказателство номер едно за адвокатите на съпругата му. Напоследък разводите по взаимно съгласие сериозно засягаха занаята на частните детективи, но когато се стигнеше до подялба на имуществото, гадните удари все още намираха приложение. Никой не обичаше да се излагат на показ такива подробности. Особено когато имаше и деца, както в сегашния случай.

Дългокраката блондинка едва ли беше на повече от двацет години – почти колкото дъщеря му Рене, – а съпругът гонеше петдесетте. Господи, тия проклети акции! Сигурно в тях имаше нещо вълшебно. Или пък просто човекът си беше чаровен с голото теме, шкембето и ниския ръст. Знае ли някой по какво си падат жените? *Не, сигурно е заради парите*, каза си Лий. Той остави фотоапарата настрана.

Беше август, което означаваше, че във Вашингтон са останали само неверните съпрузи, техните мацки и частните детективи. Горещо, задушно, противно време. Лий бе свалил страничното стъкло и се молеше за ветрец, докато дъвчеше бисквити и ги преглъщаше с минерална вода. Най-лошото в тая работа беше, че не му оставаше време дори да отскочи до тоалетната. Затова предпочиташе да си носи минерална вода. Празните шишета често му вършеха добра работа.

Той погледна часовника; приближаваше полунощ. Повечето

прозорци в околните къщи и апартаменти отдавна бяха изгаснали. Запита се дали да не приключи следенето. През последните дни бе събрал доста нещо, включително няколко откровени снимки на среднощно къпане в топла вана под открито небе, които сигурно биха склонили този тип да се раздели с половината си богатство. Две голи момичета на гимназиална възраст се плискат из пенестата вода заедно с някакъв застаряващ глупак – това едва ли щеше да се понрави на акционерите в технологичната компания. Поне така смяташе Лий.

Животът му отново течеше по старото русло, стигащо понякога до убийствена скука. Ставаше рано, тренираше упорито, бяхтеше боксовата круша, правеше коремни преси и вдигаше тежести, докато не усетеше, че всеки миг ще се спуска някоя артерия. После отиваше на работа и продължаваше без почивка до късна нощ, когато едва смогваше да вечеря в близкия „Макдоналдс“. Прибираше се сам и се опитваше да заспи, но така и не успяваше да потъне напълно в забрава. Ставаше, бродеше из апартамента, надничаше през прозореца и мислеше за цял куп неща, които изобщо не го интересуваха. Книгата на живота му с етикет „Какво щеше да стане“ бе запълнена до предел. Трябваше да си купи нова.

Имаше и някои плюсове. Брук Рейнолдс си бе поставила за задача да му изпраща клиенти, и то все качествени, заможни. Освен това караше мнозина пенсионери от ФБР, работещи в охраната на разни големи фирми, да му предлагат служба с висока заплата и дори дялово участие в акциите. Той неизменно отказваше. Каза на Рейнолдс, че оценява жеста, но предпочита да работи сам. Не си падаше по скъпите костюми. И не харесваше заведенията, където непременно трябва да използваш нож и вилица. Традиционните приложения към успеха несъмнено щяха да бъдат опасни за неговото здраве.

Често се срещаше с Рене и отношенията им ставаха все по-добри. Докато всичко не се размина, той почти не я изпускаше от очи. Искаше да е сигурен, че няма да ѝ се случи нищо заради Робърт Торнхил и неговите съучастници. След като Торнхил се самоуби, страховете му избледняха, но Лий все още съветваше Рене да внимава. Тя бе обещала да му гостува преди началото на учебната година. Може би си струваше да пусне на Триш и Еди пощенска картичка с благодарности, че са я възпитали тъй добре. А може би не.

Животът е хубав, повтаряше си той. Работата му вървеше, беше здрав, отново общуваше с дъщеря си. Не бяха успели да го пратят на два метра под тревата. И бе сторил добро дело за родината. От хубаво похубаво. Чудно тогава защо се чувстваше тъй нещастен и жалък.

Всъщност знаеше, но нищо не можеше да промени. Ама че шега! Типично за него. Да знаеш какво те мъчи, но да не можеш да го промениш.

В страничното огледало просветнаха лъчите на фарове. Той веднага насочи поглед към колата, която спираше зад него. Отначало помисли, че някой полицаи иска да разбере какво търси тук няколко часа наред. Но не беше полицейска кола. Лий навъсено се озърна към къщата. Зачуди се дали онзи негодник не го е усетил. Може би сега викаше подкрепления да дадат урок на любопитния детектив. Лий от все сърце се надяваше да е така. Щангата лежеше на съседната седалка. Можеше да стане много забавно. Току-виж, му олекнало, като пребие някого. Или поне щеше да поразее суката.

Изненада се, когато от колата излезе само един човек и тръгна към него. Дребна, крехка фигурка, омотана в дълъг шлифер с качулка – твърде странно облекло при температура над трийсет градуса и стопроцентова влажност. Пръстите му се свиха около щангата. Когато фигурата наближи отляво, той заключи вратата. В следващия миг дъхът му спря.

Лицето, което го гледаше, бе съвсем бледо и изпито. Но несъмнено принадлежеше на Фейт Локхарт. Лий отключи и тя се вмъкна до него.

Дълго я гледа, докато най-сетне смогна да изрече с дрезгав глас:

– Господи, наистина ли си ти?

Тя се усмихна и изведнъж вече не беше толкова бледа, изпита и крехка. Свали шлифера. Отдолу беше по шорти и блузка с къси ръкави. Краката ѝ бяха много бледи и по-тънки, отколкото ги помнеше. Лий осъзна, че дългите месеци в болницата са я стопили. Косата ѝ бе пораснала, може би дори повече, отколкото при първата им среща. Естественният цвят ѝ отиваше. Всъщност това изобщо не го интересуваше – би я взел дори без коса.

– Аз съм – тихо отвърна тя. – Или поне каквото е останало от мен.

– А онази фигура отзад Рейнолдс ли е?

– Да, нервна и много разстроена, че се поддаде на уговорките ми.

– Изглеждаш чудесно, Фейт.

Тя се усмихна смирено.

– Лъжец. Изглеждам ужасно. Още не смея да си погледна гърдите. Господи!

Говореше шеговито, но Лий усещаше колко мъка се крие зад небрежния тон. Протегна ръка и съвсем леко докосна лицето ѝ.

– Знаеш, че не лъжа.

Тя стисна ръката му с изненадваща сила.

– Благодаря ти.

– Как я караш? Само фактите, нищо повече.

Тя предпазливо разкърши ръка и лицето ѝ се изкриви от болка.

– Едва ли някога ще играя аеробика, но се крепя криво-ляво. Всъщност с всеки ден се чувствам малко по-добре. Лекарите очакват да се възстановя напълно. В краен случай някъде към деветдесет на сто.

– Не вярвах някога да те видя отново.

– Не можеш да те изоставя.

Той се плъзна до нея и я прегърна през рамото. Тя примижа от болка и Лий веднага отскочи.

– Извинявай, Фейт, извинявай.

Тя се усмихна и отново дръпна ръката му около рамото си.

– Не съм чак толкова крехка. Дойде ли време да не можеш да ме прегръщаш, значи съм направо за гроба.

– Бих попитал къде живееш, но не искам да те застрашavam.

– И това ако е живот... – промърмори Фейт.

– Права си.

Тя се притисна към него и отпусна глава на гърдите му.

– След като ме изписаха от болницата, видях Дани. Когато ни казаха, че Торнхил се самоубил, едва не заподскача от радост.

– Напълно споделям чувствата му.

Тя го погледна.

– Ами ти как я караш, Лий?

– Аз ли? Все същата стара история. Никоой не стреля по мен. Никоой не ми казва къде да живея. Добре съм. Отървах се най-леко от всички.

– Лъжеш ли ме?

– Лъжа те – тихо призна той.

Размениха си бърза целувка, после още една, по-дълга. Движението бе толкова лесно. Накланяха глави точно колкото трябва, ръцете им се преплитаха безпогрешно като късчета от мозайка. Сякаш утре щяха да тръгнат към къщата край океана. Сякаш не бе имало никакъв кошмар. Как можеше за толкова кратко време да опознаеш някого тъй добре, като че цял живот сте били заедно? Господ дава само един такъв шанс, и то не всекиму. И пак Господ го бе отнел на Лий. *Не е честно*, помисли си той, *не е редно*. Притисна лице към косата на Фейт, за да попие всяка частица от нейния аромат.

– За колко време си тук? – попита той.

– Какво си намислил?

– Нищо особено. Вечеря у дома, тих разговор. И после да те

прегръщам цяла нощ.

– Чудесно звучи, но за последното не съм много сигурна.

Той я погледна.

– Говоря буквално, Фейт. Искам само да те прегръщам. Нищо друго. Само за това си мечтаеш през тия месеци. Да те прегръщам.

Фейт изглеждаше готова да се заплаче. Но вместо това избърса самотната сълза, бликнала от окото на Лий.

Лий се озърна към огледалото.

– Рейнолдс обаче едва ли е предвидила нещо такова.

– И на мен не ми се вярва.

Той отново я погледна и бавно изрече:

– Фейт, защо застана пред онзи куршум? Знам, че обичаш Бюканън и тъй нататък, но все пак защо?

Тя въздъхна тихо.

– Както ти казах веднъж, той е рядък човек, а аз – обикновено момиче. Не можеш да го оставя да умре.

– Аз не бих го направил.

– А щеше ли да го направиш заради мен? – попита тя.

– Да.

– Човек се жертва заради хората, които обича. А аз много обичам Дани.

– Би трябвало да се досетя, след като имаше идеалната възможност да изчезнеш – фалшиви документи, сигурна къща, сметка в Швейцария, – а вместо това отиде във ФБР, за да спасиш Бюканън.

Тя се вкопчи в ръката му.

– Но все пак оцелях. Справих се. Може би това ме прави поне мъничко необикновена, нали?

Лий обгърна лицето ѝ с длан.

– Сега, когато си тук, никак не искам да си отиваш, Фейт. Всичко бих дал, всичко бих сторил, само да останеш при мен.

Тя плъзна пръст по устните му, целуна го, вгледа се в сините очи, зад които дори и сред нощния мрак сякаш се криеше топъл слънчев лъч. Не бе вярвала, че ще ги види отново; може би единствено надеждата, мисълта за тях я бе изтръгнала от смъртта. Сега не знаеше за какво друго си струва да живее. Освен за безграничната обич към този мъж.

– Включи двигателя – предложи тя.

Той я погледна с недоумение, но замълча. Врътна ключа и двигателят заработи.

– Карай напред.

Той отлепи от тротоара и колата зад тях незабавно повтори маневрата. Потеглиха плътно един зад друг.

– Рейнолдс сигурно си скубе косите – каза Лий.

– Ще го преживее.

– Накъде? – попита той.

– Колко бензин имаш?

Лий изненадано сви рамене.

– Днес съм стоял на място. Пълен резервоар.

Тя се бе сгушила до него, прегръщаше го през кръста и косата ѝ го гъделичкаше по носа; ароматът ѝ беше вълшебен, опияняващ.

– Дай да спрем на някоя отбивка край магистралата. – Тя се озърна към звездното небе. – Ще ти покажа съзвездията.

Той я погледна.

– Отдавна ли гониш звездите?

Тя се усмихна.

– Откакто се помня.

– А отсега нататък?

– Не могат да ме охраняват насила, нали?

– Така е. Но ще бъде опасно за теб.

– А не искаш ли да е опасно за нас?

– Както кажеш, Фейт. Както кажеш. Ами като ни свърши бензинът?

– Засега просто карай.

И Лий я послуша.

КРАЙ

© 1999 Дейвид Балдачи
© 2000 Любомир Николов, превод от английски

David Baldacci
Saving Faith, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: Dave, 2008

Издание:
Обсидиан, София 2000
ISBN 954-8240-78-5
Худ. оформление Кръстьо Кръстев

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10194>]